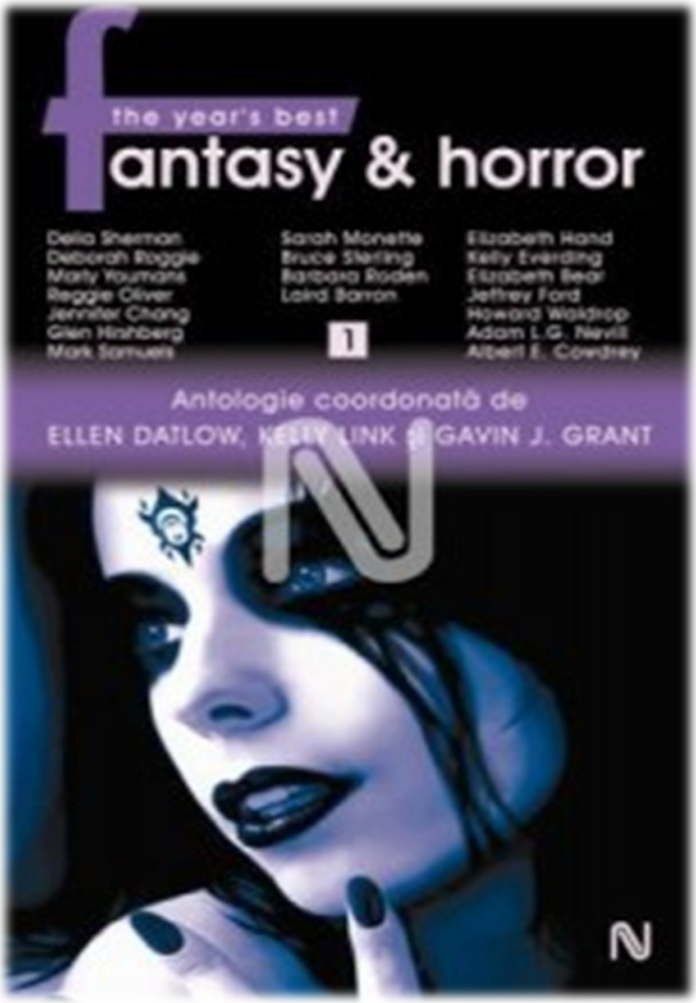

ELLEN DATLOW a fost editorul revistei *Omni* şi *Omni Online* din 1981 până în 1998. A încurajat şi a contribuit la dezvoltarea unei întregi generaţii de autori de ficţiune şi a publicat multe din numele cele mai mari ale genurilor SF, fantasy şi horror. Din 1998 a fost editor la *Event Horizon: Science Fiction, Fantasy, and Horror,* revistă online înfiinţată în septembrie 1998, şi din 2000 până la sfârşitul anului 2005 a fost editorul revoluţionarei publicaţii online *SCIFICTION* şi i s-au decernat trei Premii

Hugo, două Premii Nebula şi Premiul World Fantasy Award. Printre distincţiile primite de Ellen Datlow se numără două Premii Bram Stoker pentru *The Year's Best Fantasy and Horror 13* şi *The Year's Best Fantasy and Horror 17,* Premiul Internaţional Horror Guild pentru antologia *The Dark,* Premiul Locus pentru cel mai bun editor în 2005, 2006 şi 2007 şi Premiul Hugo pentru cel mai bun editor în 2002 şi 2005. La Convenţia Britanică a literaturii fantasy din 2007 i s-a decernat Premiul Karl Edward Wagner pentru „contribuţii remarcabile în domeniu".

KELLY LINK şi GAVIN J. GRANT au înfiinţat Small Beer Press în 2000 şi au publicat revista *Lady Churchill's Rosebud Wristlet* timp de şapte ani. Împreună cu Ellen Datlow au primit Premiul Bram Stoker pentru editarea volumului *The Year's Best Fantasy and Horror 17.*

the year's best fantasy & horror
1

Delia Sherman Sarah Monetteelizabeth Hand
Deborah Roggie Bruce Sterling Kelly Everding
Marly Youmans Barbara Rodenelizabeth Bear
Reggie Oliver Laird Barronleffrey Ford
Jennifer Chang Mark Samuels Howard Waldrop
Glen Hirshberg Adam L.G. Nevill Albert E. Cowdrey

Antologie coordonată de
ELLEN DATLOW, KELLY LINK şi GAVIN J. GRANT

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÂNCEANU

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

NEMIRA
Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Raffaele Marinetti, *Let it grow*

THE YEAR'S BEST FANTASY & HORROR
© 2006 by James Frenkel and Associates

© Editura Nemira & Co., 2008

Lui Holly Link şi Ross Grant

Antologia Fantasy & Horror 1 reprezintă prima jumătate a volumului *The Year's Best Fantasy & Horror, 19th Annual Collection.*

DUPĂ-AMIAZA WALPURGIILOR
DELIA SHERMAN

Nuvela Deliei Sherman „Walpurgis Afternoon", publicată pentru prima dată în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction,* este o fantezie contemporană suburbană fermecătoare, în care noii vecini se dovedesc a fi excentrici în toate modurile posibile, şi în care secretele grădinăritului ni se arată a fi – mai puţin surprinzător – mai degrabă magice decât practice. Sherman a publicat patru romane, *The Porcelain Dove, Through a Brazen Mirror, The Fall of the Kings,* împreună cu Ellen Kushner, şi *The Changeling.* Sherman locuieşte în New York.

Lucrul cel mai şocant în privinţa nou-veniţilor care s-au mutat pe vechiul teren Pratt la Numărul 400 a fost că

au scăpat cu faţa curată. Cartierul nostru are o mare integritate istorică. Cea mai nouă clădire a fost construită în 1910, şi nu poţi nici măcar să schimbi culoarea zugrăvelii casei fără să apelezi la studiile comitetului de conservare şi să mergi în audienţă la conducerea zonală. Vechiul teren Pratt a generat un număr plicticos de astfel de audienţe de-a lungul anilor – chiar şi eu am fost de faţă la unele dintre cele mai recente. Bătrâna doamnă Pratt îl lăsase destul de mult de izbelişte, iar când a murit au apărut probleme cu lămurirea titlului de proprietate pentru a putea fi vândut, şi mai apoi totul a ars.

În mod firesc o mulţime de investitori s-au interesat de teren – o proprietate de trei acri într-un cartier muncitoresc situat la douăzeci de minute de centrul comercial este un fel de Sfânt Graal pentru investitori. Dar nici avocaţii lor nu au putut clarifica problema titlului de proprietate, şi până la urmă pe vechiul teren Pratt nu s-a mai construit niciodată nimic. Atunci când eu şi Geoff ne-am mutat în vecinătate, locul era pustiu. Copiii din cartier se jucau acolo de-a hoţii şi vardiştii după orele de curs, iar pisicile vecinilor îşi prindeau rezerva inepuizabilă de şoareci şi şobolani. Nu mai vorbesc de faptul că era ca un spin în ochi; doar un petic mare şi umbros de pământ sufocat de bambuşi, rododendroni, trandafiri căţărători sălbatici şi câţiva falnici copaci bătrâni, cel mai remarcabil fiind un imens fag roşu secular, suficient de mare ca să domine orice casă de dimensiuni normale.

Cu siguranţă o domina pe a noastră.

Primăvara trecută toate astea s-au schimbat peste noapte. Literalmente. Când eu şi Geoff am intrat în casă, locuiam lângă un teren gol. Când ne-am sculat, nu mai era aşa. Trebuie să vă spun, a fost un şoc destul de mare la prima oră a unei dimineţi de luni, şi nici măcar n-am fost eu cea care am descoperit asta. A fost Geoff.

Geoff este paznicul desemnat al ferestrei deoarece el insistă să doarmă cu ea deschisă, iar eu urăsc să mă trezesc în curent. De fapt, urăsc să mă trezesc. E într-adevăr o binecuvântare că Geoff nu e în stare să fiarbă nici

apă fără să se ardă, altfel nu m-aş trezi niciodată înainte de zece. Şi aşa, prelungesc fiecare secundă posibilă de inconştienţă călduţă în timp ce Geoff îşi târşâie papucii pe podea, închide fereastra şi se duce la duş. În acea dimineaţă, târşâitul lui s-a terminat nu cu trântitul ferestrei, ci cu o înjurătură:

— Ce căcat… zise el.

M-am ridicat şi am bâjbâit după halat. Când eram studenţi, Geoff avea o gură destul de spurcată, dar postura de tată şi douăzeci de ani de predat la colegiu îl liniştiseră mult. În prezent îşi păstrează înjurăturile în special pentru deciziile şi politicile departamentale ale Curţii Supreme.

— Scoală, Evie. Trebuie să vezi asta.

Aşa că m-am sculat şi m-am dus la fereastră, şi era acolo, mare cât toate zilele şi de două ori mai natural, un căsoi stil *Victorian Homes,* retras de la stradă şi de mărimea potrivită pentru a se afla în armonie cu fagul roşu. Acoperiş de ţiglă roşie, obloane maronii, mile de ornamente stacojiu cu auriu decorând zeci de streşini, balcoane şi lucarne. Un turn în formă de pălărie de vrăjitoare, o verandă înconjurându-l, şi o casă masivă. Cu o cupolă deasupra. Nimic nu are mai mult succes decât excesul, asta am spus întotdeauna.

— Ce căcat…

— Ai grijă cum vorbeşti, Evie, zise Geoff automat.

Îmi place să mă consider o femeie relativ raţională. Nu trăiesc din închipuiri, privesc faptele în faţă, nu devin isterică atunci când fiica mea de paisprezece ani mă întreabă despre contraceptive. Cu siguranţă exista o explicaţie perfect raţională şi pentru acest fenomen. Nu trebuia decât să mă gândesc.

— E o halucinaţie, am spus. Casele victoriene nu apar peste noapte. Oamenii au halucinaţii. Noi avem o halucinaţie, *quod erat demonstrandum.*

— Nu e o halucinaţie, zise Geoff.

Geoff predă istoria intelectuală la universitate şi tinde să nu fie de acord, din principiu, cu tot ceea ce se spune. Dacă cineva zice că cerul e albastru, el zice că nu e.

Apoi îţi explică de ce.

— Nu are niciunul dintre semnele distinctive ale unei halucinaţii, continuă el. Nu ne găsim într-o stare de emoţie puternică, nu aşteptăm un miracol, nu suntem drogaţi, nu facem parte dintr-o sectă, nu suntem lihniţi de foame sau privaţi de simţuri. În afară de asta există o frânghie de rufe în grădină cu rufe atârnând pe ea. Nimeni nu are halucinaţii cu izmene.

Am privit în direcţia în care arăta el şi, fără îndoială, o pereche de izmene lungi stacojii fluturau pe un uscător de rufe în formă de umbrelă, împreună cu câţiva chiloţi de damă, două cămăşi agăţate de gulere şi un halat cu imprimeu negru cu auriu. De asemenea mai era acolo şi cel mai frumos strat de plante perene pe care îl văzusem vreodată încălzindu-se la soare. În timp ce eu priveam pe furiş la florile de nemţişor, o uşă se deschise şi pe ea ieşi o femeie cu un coş de nuiele plin cu rufe. Purta şort şi tricou, avea păr deschis la culoare prins la spate într-o coadă stufoasă, iar mie mi se păru cam prea bătrână ca să umble desculţă şi fără sutien.

— Frumoase picioare, zise Geoff.

Am trântit fereastra.

— Trage jaluzelele înainte să intri la duş, am zis. Am impresia că vecinii noştri au o vedere frumoasă şi clară a băii noastre, de la etajul trei.

În cartierul nostru ne mândrim că ne vedem de treburile noastre şi nu de ale altora – trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, atâta timp cât îţi ţii sub control câinele, copiii şi peluza. Dacă nu o faci, cineva te sună sau îţi lasă un bilet, iar dacă nici asta nu te determină să te îndrepţi şi să faci ceea ce trebuie, ei bine, atunci e posibil să primeşti un apel de la consiliul orăşenesc cu privire la acea anexă pentru care ai neglijat să obţii un permis. Inutil să mai spunem că locuinţa de la Numărul 400 era cu mult în afara mecanismelor noastre uzuale. Dacă vreun antreprenor şi-ar fi făcut apariţia în zori cu buldozere şi lemn de construcţie, aş fi putut chema poliţia sau pe cineva din

consiliu sau pe oricine cu putere judecătorească. Dar cum să obţii o dispoziţie legală împotriva unei imposibilităţi fizice?

Primul telefon a venit în jurul orei opt şi jumătate. Era Susan Morrison, a cărei curte din spate se termină în terenul Pratt.

— Momentul adevărului, zise Susan. Avem vecini noi sau nu avem?

— Aşa mi se pare şi mie, am răspuns.

Linişte. Apoi ea oftă.

— Deci aşa... Kimmy poate să stea cu Jason vineri seară?

Tipic. Dacă nu poţi face faţă unui lucru, te prefaci că nu există, ca atunci când un cuplu din vecini a avut ideea strălucită de a-şi transforma peluza din faţa casei într-o pajişte cu flori sălbatice. Problema era că un conac victorian putea fi ignorat mult mai greu decât cea mai neîngrijită pajişte. Telefonul sună toată dimineaţa aducând apeluri isterice de la femei care nu mai vorbiseră cu noi încă de când cu ocuparea pentru scurt timp de către Geoff a funcţiei de preşedinte al asociaţiei de cartier.

După câteva reprize nerodnice de „unde o să ajungă lumea”, am revenit la rutină şi m-am dus în grădină să plantez fasolea. Plantarea ei în luna mai însemna s-o forţez, dar aveam nevoie de o asemenea terapie. Pentru mine, grădinăritul este cea mai relaxantă activitate de pe pământ. Când plantezi fasole, obţii fasole, nu azalee sau varză. Când o vezi acoperită cu mici chestii portocalii, ştii că sunt larvele gândacului mexican al fasolei şi te duci după insecticid. Sau poţi să o faci dacă îi acorzi atenţia necesară. Întotdeauna m-am mirat cât de ignorante pot fi chiar şi doamnele din clubul de grădinărit în privinţa nevoilor şi preferinţelor unei plante.

Desigur, există şi surprize neplăcute, ca iarna aceea în care şoarecii au ros toţi bulbii de lalele Apricot Beauty. Dar în general ştii la ce să te aştepţi de la o grădină. Dacă investeşti muncă în ea, obţii satisfacţii, adică mai mult decât se poate spune despre căsnicii şi cariere.

Însă de data asta săpatul, greblatul şi plantatul nu şi-au reuşit magia obişnuită. De fiecare dată când ridicam privirea, acolo era casa de la Numărul 400, senină şi confortabilă, cu tufele ei bine înfipte şi vopseaua crăpată doar foarte puţin în jurul ferestrelor, exact ca şi cum s-ar fi aflat acolo dintotdeauna şi nu doar de mai puţin de douăsprezece ore.

Nu sunt prea tare la chestiile inexplicabile. Fantezia mă neliniştеşte. De fapt, ficţiunea mă neliniştеşte. Îmi plac faptele, şi să fie multe. De asta am vrut să fiu botanist. Voiam să ştiu tot ceea ce era de ştiut despre cum funcţionează plantele, de ce azaleelor le place solul acid, iar bujorilor cenuşa de lemn, şi cum ai putea să reuşeşti să le faci să crească unele lângă altele. Chiar m-am dus la colegiu şi am făcut cursuri de chimie organică. Apoi l-am întâlnit pe Geoff, m-am îndrăgostit şi mi-am schimbat titlul de doctor pe cel de doamnă, cu specializare de mami. Niciunul dintre aceste evenimente (posibil cu excepţia îndrăgostirii de Geoff) nu mi-a zdruncinat înclinaţia fundamentală pentru fapte palpabile, demonstrabile. Casa de alături era palpabilă, evident, dar nu ar fi trebuit să fie. Când Kim se întoarse după-amiază de la şcoală, aveam deja dureri de cap de la încercările de a-mi da seama cum de era acolo.

Kim e fiica mea. Ea citeşte poveşti, iubeşte animalele mult mai mult decât iubeşte oamenii şi e mare fan al lui *Buffy spaima vampirilor*. Din cauza lui Kim avem doi câini (Spike şi Willow), un papagal (Frodo) şi un iepure belgian cu urechi pleoştite (Big Bad), plus fluxul de pisici semisălbatice (Balin, Dwalin, Bifur şi Bombur) de pe terenul Pratt, şi pe toate ea le hrăneşte şi le îngrijeşte cu o abnegaţie cu adevărat uimitoare.

La trei şi jumătate uşa din faţă se trânti şi Kim năvăli în bucătărie cu Spike şi Willow învârtindu-i-se extaziaţi în jurul picioarelor.

— Ce zici de casa nouă, mamă? Cine crezi că stă acolo? Oare au animale?

I-am întins o farfurioară cu felii de măr şi brânză şi i-

am dat singurul răspuns de care eram capabilă.

— E cel puţin o femeie – întindea rufele de dimineaţă. N-am văzut copii sau animale de casă, dar e încă devreme.

— Nu e cel mai mişto lucru din lume, mamă? Magie adevărată, chiar lângă noi. Ca în *Buffy.*

— Fără vampiri, sper. Kim, nu există magie. Probabil este o explicaţie simplă.

— Dar, *mamă!*

— Niciun dar. Trebuie s-o suni pe doamna Morisson. Vrea să ştie dacă poţi sta cu Jason vineri seară. Şi Big Bad arată neîngrijit. Are nevoie de periat.

Asta era luni.

Marţi dimineaţa strada noastră arăta ca o autostradă la ora de vârf. E un miracol că n-a avut loc niciun accident. Toată lumea din oraş trecuse probabil pe acolo, încetinind când treceau pe lângă Numărul 400 şi scoţând capul pe fereastra maşinii. Lucrurile s-au mai liniştit spre mijlocul zilei când toţi erau la lucru, dar pe la patru şi jumătate apăruseră cei care făceau jogging, cei care se plimbau şi încă şi mai multe maşini. În jurul orei şase poliţia opri în faţa casei, moment în care toţi încetară să se mai prefacă indiferenţi şi-şi ţinură respiraţia. Doi poliţişti dispărură în interiorul casei, ieşiră câteva minute mai târziu şi plecară fără să vorbească cu nimeni. Aveau în mână câteva fursecuri şi păreau tulburaţi.

Miercuri traficul deveni puţin mai lejer. Kim găsi un pisoi (Hermione) în grădina cu flori sălbatice, iar Geoff veni nervos de la ultimul dintr-o serie de conflicte de personalitate cu şeful său de departament, ceea ce dădu tuturor altceva de discutat la cină decât subiectul Numărului 400.

Joi, Lucille Flint prepară una dintre prăjiturile ei cu cafea şi se duse să ducă Trăsura de Bun-Venit.

Lucille este Vecinul Bun al cartierului. Dacă cineva se mută, are un copil, se căsătoreşte, moare, apare şi Lucille, cât ai bate din palme, cu o prăjitură cu cafea în mâini şi cele mai calde sentimente pe buze. Lucille are timp pentru astfel de lucruri pentru că nu are o slujbă regulată. Bine,

nici eu nu am, dar eu scriu rubrica Sfatul grădinarului în ziarul local, aşa că nu sunt tocmai leneşă. Şi mai e şi grădina. În afară de asta, eu nu sunt genul de persoană căreia să-i placă să lâncezească prin bucătăriile altora bând nessuri slabe şi ascultând povestea vieţii lor. Lucille este.

Oricum, joi dimineaţa am cercetat bolile trandafirilor pentru rubrica mea. Am noroc la trandafiri. Ai mei niciodată nu fac pete negre, iar gândacii japonezi preferă curtea lui Susan Morrison şi nu pe a mea. Însă buruienile nu sunt la fel de amabile. După ce m-am documentat de pe Google cu privire la „făinarea viţei-de-vie”, am ieşit să mă ocup de stratul de trandafiri.

De obicei nu mă deranjează să plivesc buruieni. Mintea colindă, mâinile mi se murdăresc. Aproape că pot simţi cum plantele mele se înfig mai adânc în sol când dezrădăcinez concurenţa. Dar stratul meu de trandafiri este linia despărţitoare dintre noi şi terenul Pratt. Dacă a dispărut iar casă, sau dacă cineva era acolo şi voia să stea de vorbă? Nu mă prea pricep la conversaţie. Pe de altă parte, în stratul de trandafiri crescuse traista-ciobanului, iar traista-ciobanului poate deveni o adevărată pacoste dacă ajunge să facă rădăcini, aşa că am strâns din dinţi, mi-am înhăţat săpăliga şi m-am pus pe treabă.

Tocmai când începusem să mă relaxez, am auzit paşi pe alee şi am dat la o parte tulpinile de trandafiri exact la timp ca s-o văd pe Lucille Flint urcând scările de piatră de la Numărul 400. Am urmărit-o sunând la uşă, dar nu am văzut cine a răspuns fiindcă m-am ascuns după o tufă de Gloire de Dijon. Dacă lui Lucille nu-i pasă dacă e considerată băgăcioasă, e problema ei. După douăzeci şi cinci de minute plivisem şi îngrijisem trandafirii ca la carte, şi mă retrăgeam când am auzit deschizându-se uşa principală, şi apoi pe Lucille spunând cuiva cât de *fermecătoare* era casa lor, şi mulţumesc încă o dată pentru plăcinta *fabuloasă.*

Am prins-o din urmă sub fag.

— Evie dragă, ce gâfâi aşa, întrebă ea. O, ce ruptură

urâtă ai la bluză.

— Hai până la mine, Lucille. Să bem o ceaşcă de cafea.

Mă urmă înăuntru fără niciun comentariu şi acceptă o ceaşcă de cafea încălzită la microunde şi o felie de chec cu nuci şi curmale.

Muşcă din ea, tuşi puţin, şi se întinse după cafea.

— E îngrozitor, nu-i aşa? am spus cu ton de scuză. L-am făcut săptămâna trecută pentru o chestie din alea cu Asociaţia Părinţilor şi Profesorilor de la şcoala lui Kim şi am uitat să-l iau.

— Nu contează. M-am îmbuibat cu plăcintă cu cireşe alături. Se aplecă peste checul vechi şi coborî glasul: Cireşele erau *proaspete*, Evie.

Am rămas cu gura căscată.

— Cireşe proaspete? În mai? Glumeşti.

Lucille aprobă din cap, satisfăcută de reacţia mea.

— Nu. Era un bol cu cireşe pe masă, cu frunze şi tot restul, în plus, aveau şi porumb pus la uscat. Porumb proaspăt. Cu pănuşile şi mătasea încă pe el.

— Nu se poate!

— Ba da.

Lucille se lăsă pe spate şi mai bău o gură de cafea.

— Mă rog, e posibil să existe o explicaţie perfect firească. Ophelia e horticultor, la urma urmelor. Poate are sere în spate. Dumnezeu ştie că e loc suficient pentru câteva.

Am scuturat din cap.

— N-am mai auzit de porumb care să crească în seră.

— Nici eu nu am auzit niciodată ca o casă să apară peste noapte pe un teren gol, zise Lucille acră. Despre asta nu-ţi pot spune nimic. Nu prea mi-au venit în ajutor, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Eram impresionată. Ştiam cât e de greu să eviţi să răspunzi la întrebările lui Lucille, chiar şi în privinţa lucrurilor celor mai intime. Te încolţea, în cel mai drăgălaş mod posibil, până te destăinuiai. Asta era unul dintre motivele pentru care nu eram foarte apropiate.

— Aşadar, cine sunt?

— Rachel Abrams şi Ophelia Canderel. Cred că sunt lesbiene. Păreau a fi o familie, şi crede-mă pe cuvânt, nu sunt surori.

Bun. Suntem o suburbie cu vederi largi, ne putem descurca cu nişte lesbiene.

— Copii?

Lucille ridică din umeri.

— Nu ştiu. Erau desene pe frigider, dar nicio jucărie.

— Dovezi insuficiente, am căzut eu de acord. Despre ce aţi vorbit?

Strâmbă din nas.

— Plăcinte crocante. Pajiştea cu flori sălbatice a Perkinşilor. Lor le place. Despre Burney.

Burney era soţul lui Lucille, un boşorog antipatic care dezaproba totul pe lume cu excepţia terrierului său la fel de antipatic, Homer.

— Despre electricieni. Vor să monteze ceva în holul de la intrare. Apoi Rachel a încercat să-mi povestească despre munca ei în domeniul inteligenţei artificiale, dar eu nu am înţeles niciun cuvânt din ce mi-a spus.

Din locul în care stăteam aveam o vedere excelentă asupra casei acoperite cu glicină de la Numărul 400, cu porţile ei duble întredeschise către o porţiune de grădină demnă de respect.

— Inteligenţa artificială trebuie să fie plătită bine, am spus.

Lucille ridică din umeri.

— Trebuie să fie vorba de vreo moştenire de familie. Ar trebui să vezi holul de la intrare, ca să nu mai vorbim de bucătărie. Arată ca într-o revistă.

— Ele ce caută aici?

— Asta-i întrebarea de patruzeci de mii de dolari, nu-i aşa?

Ne-am sorbit resturile reci ale cafelelor, contemplând misterul motivului pentru care o horticultoare şi o tocilară expertă în inteligenţă artificială ar alege suburbia noastră liniştită şi mărginită cu copaci pentru a-şi parca locuinţa.

Părea o enigmă mai uşor de rezolvat decât cum o transportaseră de fapt acolo.

Lucille plecă să-i pregătească lui Burney gustarea de după-amiază, iar eu am încercat să-mi încropesc rubrica. Dar nu m-am putut concentra la calculator, nu cu acea enigmă victoriană de cealaltă parte a stratului meu de trandafiri. Din când în când, vedeam o umbră trecând prin spatele unei ferestre sau auzeam uşa trântindu-se. Am renunţat să mai încerc să fiu interesată de modul de îndepărtare a frunzelor bolnave şi am ieşit să arunc o privire prin grădină. Mă băgasem cu mâinile până la coate în tufele de călin, retezând uscăturile, când am auzit pe cineva strigând. Era o femeie care stătea de partea cealaltă a trandafirilor mei. Era înaltă, solidă, îmbrăcată într-o salopetă cu flori în culori vii. Avea părul legat cu o panglică aurie strălucitoare peste zeci de codiţe terminate cu mici mărgele de metal. Pielea ei era de culoare cafeniu-închis mat, ca mahonul vechi. În ciuda salopetei, era surprinzător de frumoasă.

Am scăpat foarfeca din mână.

— La naiba, am zis. Scuze. M-ai speriat.

Simţeam cum mi se înroşesc obrajii. Femeia zâmbi senin şi-mi făcu semn.

Nu-mi plac nou-veniţii şi nu-mi place să fiu pusă în situaţii jenante, dar am şi eu mândria mea. Am recuperat foarfeca, m-am descâlcit dintre tufe şi am traversat peluza ca să-mi întâmpin noua vecină. Se recomandă drept Ophelia Canderel şi declară că îmi admira grădina. N-aş dori s-o văd pe a ei?

Cu siguranţă doream.

Dacă aş fi întâlnit-o pe Ophelia la o petrecere, categoric aş fi avut gura cusută. Era frumoasă, era înaltă şi, sinceră să fiu, nu erau suficiente persoane de culoare în cartier ca să fiu obişnuită să trec peste nervozitatea mea de om cu vederi liberale în prezenţa lor. Această anume femeie de culoare însă vorbea fluent limba universală a grădinăritului, iar grădina ei era cea a unui expert, plină de experimente horticole, enigme şi tot felul de lucruri

despre care puteam purta o conversaţie.

În aproximativ trei minute îmi cerea sfatul în legătură cu larvele cafenii care îi infestau roiniţa, iar eu o informam despre caracteristicile specifice microclimatului nostru local. După ce inspectasem fiecare floare şi arbust din curtea din faţă, mă simţeam mai în largul meu alături de ea decât printre doamnele din clubul de grădinărit. Ne asemănam, Ophelia şi cu mine.

Discutam despre îngrijirea şi hrănirea bujorilor pe un sol acid când Ophelia zise:

— Vrei să-mi vezi tufărişul?

În general când aud cuvântul „tufăriş” mă gândesc la un amestec semiordonat de rodii şi azalee, liliac şi călin, poate şi cinci-degete, sau un liliac de vară pentru coloritul verii târzii. Stratul de pământ trebuie să fie suficient de gros ca să permită întinderea rădăcinilor, şi trebuie să existe printre ele o statuie, eventual un cadran solar. Ordonat, dar nu analitic – asta cauţi la un tufăriş.

Cu siguranţă Ophelia nimerise perfect partea cu nonanaliticul. Tufele nici nu încolţeau bine că se şi răsculau. Iar în ceea ce priveşte copacii, orhideele, ferigile şi viţa, nu-mi puteam da seama de adâncimea stratului. La hibiscus şi bambus era în regulă, deşi eu nu aş fi riscat. Dar a planta bougainvillea şi poinsettia, palmieri de cocos şi frangipani atât de in nord însemna pur şi simplu să forţezi soarta. Şi statuia! Niciodată nu văzusem ceva nici pe departe asemănător, oricum nu în afara unui muzeu. Nu mai avea cap, dar avea nişte sâni ca mingile de fotbal, un pântec ca un pepene şi un falus ca un castravete supradezvoltat, totul patinat de ploile a mii de ani.

M-am uitat spre Ophelia.

— Impresionant, am spus.

Ea îi aruncă o privire critică.

— Ţi se pare exagerat? Rachel spune că este, dar ea e o minimalistă. Ăsta e micul meu colţ de acasă, şi îl iubesc.

— E cam mult, am admis. Sinceritatea mă făcu să adaug: Ţi se potriveşte.

Tot nu înţelegeam cum făcuse Ophelia ca o pădure tropicală să prospere într-un climat temperat.

Tocmai căutam un mod amabil de a o întreba asta când ea spuse:

— Eşti o adevărată descoperire, Evie. Rachel lucrează acum, că altfel i-aş fi spus să coboare. Chiar voia să te cunoască.

— Data viitoare, am spus, întrebându-mă despre ce aş putea discuta cu un specialist în inteligenţă artificială. Hm. Rachel se pricepe la grădinărit?

Ophelia râse.

— Nicidecum – talentul ei nu se aplică la fiinţele vii. Dar i-am făcut şi ei o grădină. Nu vrei s-o vezi?

Muream de curiozitate, întrebându-mă la ce exotisme să mă aştept. Un deşert? Tundră? Curiozitatea învinse.

— Desigur, am zis. Condu-mă.

Pe drum ne-am oprit să vizităm grădina de zarzavaturi. Arăta destul de obişnuit, cu toate că roşiile păreau a se afla mai degrabă în august decât în mai, iar fasolea la sfârşitul lui iunie. Nu am văzut porumb şi nici vreo seră. După o scurtă pledoarie pentru eficienţa insecticidelor, Ophelia mă conduse în spatele casei. Sunetul imposibil de confundat al măcăitului îmi inundă urechile.

— În zona noastră nu trăiesc raţe, am spus tresărind.

— La noi da, replică Ophelia. Deci cum îţi place grădina lui Rachel?

Un peisaj cu stuf cafeniu şi un râu argintiu şerpuind se întindea acolo unde ar fi trebuit să se afle grădina din spatele casei Morrisonilor, până la suprafaţa nesfârşită a unui ocean. În deltă era aprilie, un vânt aspru sărat sufla dinspre apă ciufulind trestiile cafenii, amelanchierul cu flori albe şi bobocii vernil ai mirtului. Raţele sălbatice împroşcau apă şi se bălăceau de-a lungul meandrelor râului. O egretă solitară stătea printre trestii, franjurile şalului său alb atârnând suflaţi de vânt în jurul unui unic picior noduros şi negru. În timp ce priveam cu gura căscată, egreta îşi desfăşură celălalt picior de sub penele

de pe piept, păşi prin stuf şi-şi aplecă pliscul auriu ca să se hrănească.

Am ajuns acasă târziu. Kim era în pivniţă cu animalele, iar puiul pe care avusesem de gând să-l gătesc pentru cină se găsea încă în congelator. Mulţumind cerului pentru tehnologia modernă, am decongelat puiul la microunde, am tăiat legumele, am pus condimente, am amestecat totul şi am băgat întreaga combinaţie la cuptor exact când Geoff intra pe uşă. Nu a fost deloc fericit să mănânce cu o întârziere de patruzeci şi cinci de minute, dar până să se facă ora de culcare supărarea îi trecuse în cea mai mare parte.

Asta era joi.

Vineri, le-am văzut pe Ophelia şi pe Rachel ieşind de pe aleea lor într-una dintre acele maşini vechi cu aripi imense şi treaptă. Se întoarseră după prânz, cu scaunele din spate pline de cumpărături. Ele şi cumpărăturile dispărură prin uşa de la bucătărie şi nu mai dădură niciun semn de viaţă până după-amiaza târziu, când Rachel deschise una dintre ferestrele arcuite ale mansardei şi scutură energic de praf un covoraş cu model.

Sâmbătă sosi invitaţia.

Stătea printre fluturaşii de reclamă, comenzile de cărţi, facturile şi cererile de bani care intrau de obicei în cutia noastră de scrisori, un plic de cinci pe opt albastru-argintiu care mirosea vag a santal. Era adresată Familiei Gordon cu un scris de mână ordonat, înclinat.

L-am deschis şi am citit:

Rachel Esther Abrams şi Ophelia Desirée Canderel doresc să le onoraţi cu prezenţa dumneavoastră
la
celebrarea căsătoriei lor
Duminică, 24 mai, ora 3 p.m.
Răcoritoare înainte şi după ceremonie

Încă mă mai holbam la hârtie când cineva sună la

uşă. Era Lucille, în pragul unei crize de nervi, ţinând în mână o invitaţie exact ca a mea.

— Intră, Lucille. Mai e destulă cafea.

Nu o mai văzusem vreodată pe Lucille într-o asemenea stare. Ai fi crezut că o invitase cineva la o paradă în pielea goală pe Strada Principală în miezul zilei.

— Ei bine, scrie-le şi anunţă-le că nu poţi veni, am zis. Ai fost doar o vecină amabilă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu înseamnă că nu se pot căsători dacă nu eşti tu acolo.

— Ştiu. Numai că… Sunt pusă într-o situaţie dificilă, asta-i tot. Burney e membru fondator al Căsătoriei Normale pentru Oameni Normali. Lui nu i-ar plăcea deloc să afle că am fost invitată la nunta unor lesbiene.

— Nu-i spune. Dacă vrei să mergi, spune-i pur şi simplu că noile vecine te-au invitat la o petrecere duminică, şi că eşti sigură că o să fim şi noi acolo.

Lucille zâmbi. Burney îl ura pe Geoff aproape la fel de mult cum îl ura şi Geoff pe Burney.

— E o idee, zise ea. Tu vii?

— Nu văd de ce n-aş veni. Cine ştie? Aş putea învăţa câte ceva.

În duminica nunţii îmbrăcatul dură o veşnicie. Kim consideră asta nostim, dar Geoff ameninţă că el se retrage dacă nu termin cu agitaţia.

— E o nuntă de lesbiene, pentru numele Domnului. O să fie plin de ciudate de vârstă mijlocie cu tunsori urâte. N-o să-i pese nimănui cum arăţi.

— Îmi pasă mie, zise Kim. Şi cred că sacoul ăla e tare mişto.

Cumpărasem sacoul dintr-un mic butic indian din Square şi nu-l purtasem niciodată. Când mă îndepărtasem de atmosfera studenţească din Square mi s-a părut, ştiu eu, cumva prea în stilul anilor ’60, prea artistic, prea colorat pentru o matroană de patruzeci şi ceva de ani din suburbii. Avea un fond violet, cu flori albastre, aurii şi ciclam şi nasturi de alamă în formă de papagal. Scuturând

din cap, am început să deschei papagalii.

Geoff explodă.

— Jur, Evie, că dacă te mai schimbi o dată, s-a terminat. Nici măcar nu vreau să merg. Am lucrări de corectat; n-am timp pentru un asemenea – îi aruncă o privire lui Kim – nonsens. Plecăm sau rămânem. Dar hotărăşte-te acum.

Kim îmi atinse braţul.

— Ţi se potriveşte, mamă. Haide.

Aşa că am pornit, cu sacoul strălucind în lumina soarelui. Când am ajuns pe trotuar, mă simţeam ca un aranjament floral tropical; eram gata să mă reped înapoi acasă şi să mă ascund sub pat.

— Grozav, zise Geoff. Nici urmă de maşini. Dacă noi suntem singurii aici, eu am plecat.

— Nu cred că ar fi o problemă, i-am replicat.

Dincolo de fagul roşu, am văzut o mulţime colorată agitându-se la fel de util ca şi albinele, transportând scaune, flori şi panglici. Apropiindu-ne, mi-am dat seama că Geoff greşise amarnic în privinţa invitaţilor la nuntă. Nu se vedea nicio tunsoare urâtă, deşi existau câteva coafuri în culori ţipătoare. Stilul vestimentar putea fi descris cel mai bine prin cuvântul eclectic, cu o predilecţie către materialele vaporoase şi culorile bogate, luminoase. Sacoul meu părea perfect potrivit.

Geoff murmura ceva despre faptul că nu cunoaşte pe nimeni când apăru Lucille, cu un aspect sărbătoresc în rochia ei de creton Laura Ashley.

— Nu e amuzant? zise ea, cu toate semnele sincerităţii. Niciodată nu am întâlnit asemenea oameni interesanţi. Şi prietenoşi! Mă fac să mă simt ca acasă. Veniţi încoace şi alăturaţi-vă găştii.

Ne târî spre curtea lungă, care ducea către un cireş exagerat de înflorit, cu bujori plantaţi dedesubt. Care nu ar fi trebuit să fie în floare în acelaşi timp cu cireşul, dar mă obişnuisem cu excentricităţile grădinii Opheliei. O tânără suplă în dantelă chartreuse reclamă atenţia lui Lucille şi dispărură împreună. Noi trei am rămas într-un ghem

oarecum şovăitor la marginea mulţimii, care ocazional dădea afară câţiva musafiri care se învârteau pentru scurt timp în jurul nostru înainte de a se retrage.

— Cum îţi mai merg farmecele alea ale tale, dragă? Mai bine? întrebă un glas îngrijorat în urechea mea, apoi: O! – când eu am tresărit. Nu eşti Elvira, nu-i aşa? Scuze.

Strânsoarea lui Geoff îmi bloca circulaţia sângelui deasupra cotului.

— N-a fost una dintre cele mai bune idei, Evie. Suntem înconjuraţi de ciudaţi. Îl vezi pe tipul ăla în fustă? Cred că ar trebui s-o ducem pe Kimmy acasă.

Un negru înalt cu o tunsoare care-i făcea creştetul capului plat şi un diamant în urechea stângă apăru, desfăcu mâna lui Geoff de pe braţul meu şi o strânse călduros.

— Doctor Gordon? Ophelia mi-a spus să mă uit după dumneavoastră. Vedeţi, am citit *Anarhiştii,* şi vreau să vă spun cât de mult o apreciez.

Geoff roşi de-a dreptul. Înainte ca subiectul să devină prea dureros de discutat, obişnuia să spună că, pentru o istorie a anarhismului, acest unic volum avea cititori de elită: trei membri din comitetul de recenzie, doi editori de reviste savante, şi soţia lui.

— Mulţumesc, zise.

Fanul lui Geoff rânji, evident încântat.

— Poate o să putem sta de vorbă la recepţie, spuse el. Deocamdată trebuie să vă găsesc un loc să staţi jos. Se pare că sunt gata să înceapă.

A fost o nuntă minunată.

Nu ştiu exact la ce mă aşteptam, dar am fost oarecum surprinsă să văd un rabin şi un umbrar de nuntă. Ophelia era ca un trandafir uriaş în vălurile ei roşii, Rachel o cală în rochia ei de culoare crem. Capetele lor erau frumos încununate cu frunze de stejar şi iederă. Au avut loc obişnuita slujbă, legământul şi lacrimile; când rabinul le-a declarat căsătorite, ele s-au sărutat şi trompetele au intonat o piesă triumfătoare de fanfară.

Kim mă înghionti în coastă.

— Mamă? Cine cântă la trompete?

— Nu ştiu. Poate e o înregistrare.

— Eu nu cred, zise Kim. Cred că e copacul. Nu e cel mai mişto lucru posibil?

Eram din nou în picioare. Scaunele dispăruseră şi lumea dansa. Un bărbos vesel o apucă pe Kim de mână şi o trase în horă. Geoff o trase înapoi.

— *Tată!* plânse Kim. Vreau să dansez!

— Am o grămadă de lucrări de corectat pentru mâine, zise Geoff. Şi te ştiu şi pe tine, sigur ai amânat vreo temă pentru seara asta. Trebuie să mergem acasă acum.

— Nu putem pleca încă, am obiectat eu. Nu am felicitat miresele.

Falca lui Geofi se încordă.

— Du-te să le feliciţi. Eu şi Kim te aşteptăm aici.

Kim părea revoltată. I-am făcut cu ochiul. Nu era nici locul, nici momentul pentru o ceartă. La fel ca şi Geoff, Kim nu avea nicio inhibiţie în a-şi spăla rufele în public, dar aveam eu destule pentru toţi trei.

— Doctor Gordon. Aici eraţi. Fanul *Anarhiştilor* apăru între noi: V-am căutat peste tot. Hai să bem ceva şi să vă spun cât sunteţi de sclipitor.

Geoff zâmbi modest.

— Sunteţi mult prea generos, zise. Aţi citit articolul lui Peterson din *The Review?*

— Un dobitoc, replică el cu indiferenţă. Geoff îl bătu pe spate, iar după un minut erau la jumătatea drumului spre casă râzând de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile. Mulţumesc cerului pentru orgoliul masculin.

— Şi dansul? întrebă Kim.

— Dă-i drumul, i-am zis. Eu mă duc să-mi iau nişte şampanie şi să pup miresele.

Miresele nu erau nicăieri. Şampania, după cum mă informă o fetişcană, era în bucătărie. Aşa că am intrat pentru prima dată la Numărul 400, trecând printr-o verandă într-un hol larg, cu lambriuri de stejar. În stânga mea se înălţa o scară cu balustradă din lemn de stejar

bogat ornamentată, până la o fereastră cu vitraliu. În faţă se găsea un şemineu semicircular având o bancă sculptată într-o parte şi în cealaltă o uşă care probabil ducea în bucătărie. Între mine şi uşă se afla o diversitate de străini îmbrăcaţi în culori vii, discutând şi râzând.

I-am ocolit, am trecut de două uşi cu draperii şi o statuie de bronz reprezentând-o pe Alice şi Regina de Cupă. Fragmente de conversaţie se ridicau din zumzetul general.

— Perlele mele? Mulţumesc, dragă, dar ştii că sunt doar stimulate.

— Şi *apoi* a dispărut! O broască perfectă, şi a dispărut pur şi simplu!

— … şi după aia Tallulah îi zice episcopului: „Ador să merg la braţul tău, dragă, dar îţi arde *portofelul*”. Nu-i minunat? „Îţi arde *portofelul!*”

Bucătăria în sine era din fericire pustie, cu excepţia unui domn robust în smoching şi o femeie ravisantă într-un costum din mătase de culoarea piersicii, care avea în grijă câteva sticle de şampanie şi un bol de cristal plin cu punci de un albastru strălucitor. Curioasă, am ridicat un polonic de punci şi l-am mirosit. Femeia îmi zâmbi printre franjurile stufoşi ai genelor false.

— Licoarea pură a vrăjitoarelor, zise ea cu unul dintre tonurile de vino-ncoace gen Lauren Bacall pe care le-am invidiat întotdeauna. Dar ce poţi să-i faci? E *specialité de la maison.*

Bărbatul în smoching râse.

— N-o lua în seamă pe Silver, doamnă Gordon. Îi place să tachineze oamenii. Punciul Opheliei este minunat.

— Numai dacă îţi place detergentul Ty-dee Bowl, făcu Silver, turnând un şuvoi de safir într-o altă cupă. Ştii, dragă, n-ar trebui să stai cu gura deschisă în felul ăsta. Gândeşte-te la muşte.

Câţiva invitaţi intrară exact la timp ca să prindă schimbul de cuvinte.

Hotărâtă să-mi păstrez calmul, am luat o înghiţitură de punci. Avea gust de fructe şi mă înţepa la limbă, apoi

îmi izbi stomacul ca o pocnitoare. Cam atât cu calmul. M-am sufocat şi am icnit.

— Eu am încercat să te atenţionez, zise Silver. Mai bine treci pe şampanie.

Acum mi-am dat seama că Silver era bărbat, puteam să văd că mâinile şi încheieturile sunt prea mari faţă de restul ei/lui. Îmi simţeam faţa arzând din cauza punciului şi a umilinţei.

— Nu, mulţumesc, am spus slab. Poate nişte apă?

Bărbatul robust îmi întinse un pahar. Am băut recunoscătoare.

— Eşti vecina Opheliei şi a lui Rachel, nu-i aşa? întrebă el. Drăguţă grădină. Trebuie să fii mândră de stratul acela de sparanghel.

— Eram, până am văzut grădina Opheliei.

— Ooo, ascultă monstrul cu ochi verzi, gânguri Silver. Nu fi geloasă, iubito. Ophelia e cea mai bună. Nimeni nu înţelege plantele mai bine ca Ophelia.

— Nu sunt geloasă, am spus eu demnă. Sunt o nostalgică. E o diferenţă.

Apoi, tocmai când mă gândeam că nu se poate întâmpla ceva mai rău, apăru Geoff, arătând uluitor de neprofesoral, cu o parte a gulerului cămăşii întoarsă în sus şi părul negru căzându-i în ochi.

— Hei, Evie. Cine ar fi crezut că un cuplu de ciudate ştiu cum să facă o nuntă?

Ai crede că după şaisprezece ani de convieţuire cu Geoff ar fi trebuit să ştiu dacă era sau nu alcoolic. Dar nu ştiam. El nu se ducea la chefuri, nu se îmbăta la toate petrecerile la care mergeam, şi sunt sigură că nu bea pe ascuns. Ştiam însă cu siguranţă că atunci când bea nu era amuzant să stai prin jur.

L-am apucat de braţ.

— Mă bucur că te distrezi, am spus tăios. Păcat că trebuie să plecăm.

— Să plecăm? Cine a zis ceva de plecare? Abia am venit.

— Lucrările tale. Îţi aminteşti?

— La dracu’ cu lucrările mele, zise Geoff şi-i întinse cupa goală lui Silver. Punciul ăsta e di-na-mită.

— Şi studenţii tăi?

— O să le spun că n-am avut chef să citesc eseurile lor stupide. Asta o să le închidă gura. Oricum e al dracului de plicticos. Umple-o, frumuseţe, îi zise lui Silver.

Silver îl privi cu gravitate.

— Geoff, dragul meu, rosti. O păsărică îmi şopteşte că în salonul de fumat se desfăşoară o dezbatere absolut delicioasă. Nu te vor ierta niciodată dacă nu te duci şi tu să te joci.

Geoff îl învrednici pe Silver cu o căutătură răutăcioasă care mă făcu să-mi doresc să fi fost în altă parte.

— Numai dacă te joci şi tu, spuse. Despre ce e vorba?

Silver flutură o mână cu unghii roz.

— Ceva despre anarhia teoretică versus anarhia practică. Corect, Rodney?

— Aşa cred, zise domnul robust amabil.

O sclipire marţială apăru în ochii lui Geoff.

— Condu-mă la ei.

Ochii palizi ai lui Silver se întoarseră spre mine, solemni şi atenţi.

— Nu te superi, nu-i aşa, iubito?

Am ridicat din umeri. Cu puţin noroc, oamenii înghesuiţi în salonul de fumat erau la fel de beţi şi nimeni nu şi-ar mai fi amintit cine ce a spus. Speram doar ca niciunul dintre anarhişti să nu aibă un temperament violent.

— O să vi-l înapoiez intact, zise Silver. Promit.

Şi dispărură, Silver atârnând parfumat de braţul lui Geoff. În timp ce mă întrebam dacă chiar spusesem lucrul acela despre anarhişti sau doar îl gândisem, am simţit o bătaie pe umăr – domnul robust, Rodney.

— Doamnă Gordon, Rachel şi Ophelia vor să vorbească cu tine şi cu tânăra Kimberly în birou. Pe aici, te rog.

Manierele lui viraseră de la cele ale unui invitat la

nuntă la cele ale unui valet de modă veche. De-a dreptul intimidată, l-am urmat în holul principal. Acum era gol, cu excepţia lui Lucille şi a tinerei în dantelă chartreuse, care se înghesuiseră amândouă pe banca de lângă şemineu. Tânăra vorbea cu seriozitate, iar Lucille asculta aprobând din cap şi sorbind punci. Niciuna dintre ele nu ne dădu atenţie, nici nouă şi nici muzicii care venea de dincolo de uşile cu draperii. Am văzut-o pe Kim la picioarele scării, examinând stâlpul balustradei.

Merita examinat: un grifon ţipând, cu fiecare pană şi fiecare buclă frumos articulate şi capul lustruit fin şi negru ca abanosul. Rodney îi acordă o mângâiere scurtă şi aparent nepăsătoare începând să urce treptele. Când Kim îl urmă, mi s-a părut că văd ochiul sculptat clipind.

Trebuie să fi scos vreun sunet, pentru că Rodney îşi întrerupse ascensiunea lentă şi privi în jos spre mine, care stăteam cu gura căscată.

— O lucrare minunată, nu-i aşa? îi spunem gardianul casei. O glumă, desigur.

— Desigur, l-am îngânat eu. Drăguţ.

Aveam impresia că în casă există mai multe încăperi decât ar fi trebuit. Prin uşile deschise întrezăream biblioteci, saloane, cabinete şi dormitoare. Am trecut printr-un coridor boltit de piatră unde ficuşi cu aspect descurajant plantaţi în ghivece îşi răsfirau frunzele pe pavajul crăpat şi într-o piscină cu depuneri verzui. Nu ştiu ce m-a şocat mai mult: coridorul sau starea plantelor. Poate că mâna verde a Opheliei nu se extindea şi asupra plantelor din casă.

Din câte îmi puteam da seama, Kim se acomodase perfect. Alerga prin jur ca un câine în pădure, când trăgând cu ochiul printr-o uşă, când oprindu-se să se uite la un tablou, şi bombardându-l pe Rodney cu întrebări la care eu nici nu m-aş fi gândit, cum ar fi: „Sunt copii aici?”; „Dar animale?”; „La urma urmei câte persoane locuiesc aici?”

— Depinde, era răspunsul invariabil al lui Rodney. Pe

aici, vă rog.

Călătoria noastră se încheie la un zid acoperit cu o imensă tapiserie sud-americană reprezentând trei femei confecţionând oale de lut. Rodney împinse tapiseria într-o parte, dezvăluind o uşă de stejar ferecată în fier de care şi un castel medieval ar fi fost mândru.

— Biroul, zise el, şi deschise uşa către un şir de trepte ridicându-se abrupt în umbră.

Gesturile şi vocea sa îmi aduceau irezistibil aminte de acele filme de groază în care un valet laconic o conduce pe nefericita eroină către o uşă interzisă şi o invită să păşească dincolo. Nu ştiu care din cele trei impulsuri era mai puternic: să râd, să fug sau, ca eroina, să continui şi să văd ce se întâmplă mai departe.

Un indiciu al stării în care mă aflam a fost că fiica mea mi-o luă înainte şi păşi prima pragul uşii fără ca eu să o pot opri.

Nu-mi place să mă simt neajutorată şi nici presată. Nu-mi place deloc să fiu înşelată, manipulată, condusă. Lăsată să decid eu, m-aş fi întors şi mi-aş fi încercat şansele de a ieşi din labirintul de coridoare. Dar nu aveam de gând să plec fără fiica mea, aşa că mi-am suflecat fusta mea lungă potrivită evenimentului şi am pornit pe scări.

Treptele erau exact la fel de abrupte cum păreau. M-am căţărat cu graţie, ajungând într-un spaţiu larg, mobilat ici-colo, la un capăt cu un birou uzat, un scaun cu spătar înalt şi un balansoar în formă de gât de lebădă, pe un covor oriental ros, iar la celălalt cu nişte mese improvizate aşezate în dezordine. Ophelia şi Rachel, încă îmbrăcate în rochiile de nuntă, stăteau pe scaun, respectiv pe balansoar, ţinând în mâini pahare din care ieşeau aburi, şi vorbeau cu Kim care radia de încântare.

— O, iată-te, zise Ophelia când m-am împleticit peste ultima treaptă. Vrei nişte ceai?

— Nu, mulţumesc, am răspuns înţepată. Kim, cred că e timpul să mergem acasă.

Kim protestă cu înverşunare. Rachel îi aruncă Opheliei o privire de nepătruns.

— O să fie bine, dragă, zise Ophelia liniştitor. Doamna Gordon e supărată, şi cine ar putea s-o condamne pentru asta? Evie, de fapt cred că încă nu ai cunoscut-o pe Rachel.

Acolo de unde vin eu, politeţurile sociale bat totul. Fără să vreau cu adevărat, m-am pomenit strângând mâna lui Rachel şi felicitând-o pentru căsătorie. Văzută de aproape, era o femeie arătoasă, cu un nas hotărât, riduri adânci în jurul gurii şi privirea cercetătoare a unui grădinar care analizează o insectă necunoscută pe frunzele roşiilor lui. Nu i-am zis să-mi spună pe nume.

Ophelia îmi atinse mâna.

— Nu-ţi face probleme, zise ea împăciuitor. Ia nişte ceai. O să te simţi mai bine.

Următorul lucru de care îmi amintesc era că stăteam pe un scaun care nu fusese acolo cu o clipă înainte, mâncând o prăjitură cu lămâie de pe un platou pe care nu-l văzusem sosind, şi bând Lapsang Souchong dintr-o ceaşcă apărută atunci când Ophelia se întinsese după ea. Şi ca să se ştie, nu mă simţeam deloc mai bine. Mă simţeam ca şi cum aş fi păşit pe o treaptă care nu era acolo, sau poate ca şi cum ratasem una care era: dezechilibrată, nelalocul meu, lipsită de control.

Kim, neastâmpărată ca o pisică, se învârtea prin jurul meselor lungi.

— Ce e cu peştii zburători? întrebă ea.

— Pentru noul experiment al lui Rachel, zise Ophelia. Ea crede că poate reîntoarce morţii la viaţă.

— Mai bine lasă-mă pe mine să explic, Ophie. Nu vreau ca doamna Gordon să-şi închipuie că aş fi vreun savant nebun.

În realitate nu-mi închipuiam nimic, în afară de faptul că mă băgasem mult prea mult unde nu-mi fierbea oala.

— Lucrăm la reanimarea speciilor dispărute, spuse Rachel. Mă interesează în mod special păsările dodo şi porumbeii călători, dar în cele din urmă mi-ar plăcea să ajung la bizoni şi poate la mamuţii lânoşi.

— Asta nu ar crea o problemă ecologică? obiectă

Kim. Adică, ei sunt mult prea mari, şi nu ştim suficient de multe despre obiceiurile lor sau ce mâncau ori alte asemenea lucruri.

Urmă o linişte în timpul căreia Rachel şi Ophelia schimbară zâmbete de glume-în-familie.

— De asta avem nevoie de voi, spuse Rachel.

Kim făcu o mutră de parcă ar fi primit poneiul pentru care se agita încă din clasa a patra. Falca îi căzu. Ochii îi scânteiau. Iar eu pierdusem şirul.

— Vă rog, îmi spune şi mie cineva despre ce naiba vorbiţi? Am fost răbdătoare. L-am urmat pe amicul vostru Rodney prin mai multe camere decât la Versailles şi nu am rupt-o la fugă ţipând, şi credeţi-mă când vă spun că m-am străduit. V-am băut ceaiul şi am ascultat aşa-zisele voastre explicaţii, şi tot nu ştiu ce se petrece.

Kim se întoarse spre mine cu o privire uluită.

— Haide, mamă. Nu pot să cred că nu ştii că Ophelia şi Rachel sunt vrăjitoare. E perfect evident.

— Noi preferăm să nu folosim cuvântul ăsta, replică Rachel. Ca cele mai multe etichete, induce în eroare şi este inexact. Suntem doar nişte oameni cu o capacitate ştiinţifică naturală care au fost antrenaţi să pună întrebările potrivite.

Ophelia aprobă din cap.

— Noi învăţăm să punem întrebările lucrurilor înseşi. Ele întotdeauna ştiu. Înţelegi?

— Nu, am spus. Nu văd decât o cameră plină de vechituri şi o grădină căreia nu-i pasă în ce anotimp ne aflăm.

— Foarte bine, zise Rachel şi se ridică de pe scaun. Dacă vii până aici, doamnă Gordon, o să încerc să-ţi lămuresc problema.

La masa cu peştii zburători, Ophelia ne aranjă într-un semicerc, cu Rachel în poziţia profesorului alături de exponate. Ele păreau a fi a) peştii şi b) una din acele pisicuţe japoneze aducătoare de noroc cu o lăbuţă ridicată în sus lângă ureche şi baveţică de email strălucitor.

— După cum ştiţi, zise Rachel, domeniul meu este

inteligenţa artificială. Asta înseamnă, în esenţă, că pot să animez ceea ce este neanimat. Observaţi.

Mângâie pisica de porţelan între urechi. Timp de două secunde, nu se întâmplă nimic. Apoi pisica îşi lăsă lăbuţa în jos şi se întinse languros. Lumina se reflecta pe lateralele rotunjite; gura roşie curbată şi ochii mari pictaţi erau lipsiţi de expresie.

— Ce scumpă e, şopti Kim.

— Nu e cu adevărat vie, zise Rachel, dezmierdând spatele lucios al pisicii. E tot porţelan. Dacă sare de pe masă, se va sparge.

— Pot s-o mângâi? întrebă Kim.

— Nu! am strigat perfect la unison eu şi Rachel.

— De ce nu?

— Pentru că vreau să mă ajuţi la un experiment. Rachel mă privi direct în ochi: Nu mă pricep prea bine la cuvinte. Prefer demonstraţiile. Ceea ce vreau să fac este s-o ţin de mână pe Kim şi să ating peştele. Asta-i tot.

— Şi ce-o să se întâmple? întrebă Kim înflăcărată.

Rachel îi zâmbi.

— Ei bine, vom vedea, nu-i aşa? Eşti de acord, doamnă Gordon?

Părea destul de inofensiv, iar Kim deja se întindea spre mâna lui Rachel.

— Bine. Daţi-i drumul, am zis.

Mâinile lor se întâlniră, palmă în palmă. Rachel închise ochii. Se încruntă de concentrare, şi atmosfera se încordă în jurul nostru. Am căscat ca să-mi destup urechile.

Rachel îşi aşeză mâna liberă pe unul dintre peşti.

Acesta se zvârcoli, cu capul zvâcnind galvanic; aripile i se deschiseră apoi se închiseră.

Kim mormăi scurt, ceea ce îmi atrase atenţia de la peşte. Era palidă şi transpirase puţin.

Am pornit spre ea, dar nu am reuşit. Cineva mă trăgea înapoi.

— E-n regulă, Evie, zise Ophelia liniştitor. Kim e bine, zău. Rachel ştie ce face.

— Kim e palidă, am spus, calmă ca ochiul unei furtuni. Arată de parcă ar fi pe punctul să vomite. Nu e bine. Lasă-mă să mă duc la fiica mea, Ophelia, altfel jur că o să regreţi.

— Crede-mă, nu eşti în siguranţă dacă le atingi în momentul ăsta. Trebuie să ai încredere în noi.

Ba pe mă-ta o să am încredere, am gândit, şi m-am forţat să mă relaxez în strânsoarea ei.

— OK, am zis cu glas tremurat. Te cred. Doar că aş fi vrut să mă fi avertizat.

— Am vrut să-ţi spunem. Dar ne era teamă că nu ne-ai crede. Ne era frică să nu ne consideri un cuplu de nebune. Vezi tu, Kim are potenţial să fie un zoolog important – dacă se pregăteşte corespunzător. Rachel e un profesor minunat, şi poţi vedea cu ochii tăi cât de complementare sunt disciplinele lor. Lucrând împreună…

Nu ştiu ce credea ea că ar putea înfăptui Kim şi Rachel, pentru că în secunda în care deveni mai interesată de ceea ce spunea decât de a mă ţine pe mine, eu scăpasem din mâinile ei şi o trăgeam pe Kim departe de vrăjitoarea care, din câte îmi puteam da seama, o secătuia de puteri.

Oricum ăsta era planul.

Imediat ce am atins-o pe Kim camera învie.

Începu cu peştii zburători care săreau de pe masă şi bâzâiau pe lângă noi cu aripile lor ca de fâş. Pisica de porţelan făcu un salt de pe masă şi, departe de a se sparge, se încolăci în jurul gleznelor lui Kim, torcând cu un sunet găunos. Un fier de călcat se aşeză singur peste o grămadă de hârtii, netezind creţurile. Ursuleţul de pluş mormăi la el şi fugi să se ascundă în spatele unui toaster.

De parcă asta nu era destul, sacoul meu înflori.

E cam greu să descriu cum e să porţi o pădure tropicală. Umed, în primul rând. Luminos. Gălăgios. Incomod. Foarte, foarte incomod. Suprasolicitam. Erau flori şi papagali care ţipau (da, şi florile – sau poate eu ţipam). Păru să dureze timp foarte îndelungat, aşa cam ca o naştere. La început, am fost copleşită de haosul

vegetaţiei şi gălăgiei, nesigură dacă eu eram pădurea sau pădurea era eu. Încet-încet mi-am dat seama că nu trebuia să fiu un haos, şi că dacă mă adunam aş putea să dau lucrurilor o logică. Floarea asta mergea aici, de exemplu, iar cea albastră acolo. Papagalul îşi avea locul pe liana aceea şi totul trebuia să fie mai mic şi mai liniştit şi în culori mai puţin extravagante. Cam aşa.

Treptat, pădurea se retrase. Încă o mai ţineam pe Kim, care se aplecă brusc şi vomită pe podea.

— Vezi, am zis răguşit. Ţi-am spus că o să-i fie rău.

Ophelia o culese pe Rachel şi o duse înapoi în scaunul ei.

— Tu să taci, îmi zise peste umăr. Dumnezeu ştie ce i-ai făcut lui Rachel. Ţi-am *spus* să nu le atingi.

Ignorându-mi propria greaţă, am sprijinit-o pe Kim până la balansoar şi am depus-o acolo.

— Ai fi putut să-mi spui de ce, m-am răstit. Nu ştiu de ce oamenii nu pot să explice pur şi simplu lucrurile în loc să mă lase să ghicesc. Eu nu pot citi gândurile, să ştiţi. Acum aveţi de gând să ne chemaţi prin vrajă un pahar cu apă, sau trebuie să mă duc să caut bucătăria?

Rachel îşi revenise suficient ca să râdă slab.

— La naiba, poţi să-ţi chemi singură, cu puţin antrenament. Ophie, dragă, calmează-te. Mă simt bine.

Ophelia încetă să se mai agite în jurul soţiei sale doar cât să apuce un pahar cu ceai de mentă din aer şi să mi-l întindă. Evită să-mi întâlnească privirea şi bombăni:

— Ţi-am spus că o să fie dificilă. Dintre toţi proştii cu capete pătrate…

— Sst, dragă, zise Rachel. Nu s-a întâmplat niciun rău, iar acum ştim cum stăm. Mai degrabă aş bea o ceaşcă de ceai decât să te aud blestemând-o pe doamna Gordon doar pentru că a încercat să fie o mamă bună. Întoarse capul şi se uită la mine: Foarte impresionant. Ştiam că trebuie să fii ca Ophie, datorită grădinii, dar nu ştiam nici pe jumătate. Ai o lovitură ca de catâr, doamnă Gordon.

Probabil că mă holbam la ea ca unul dintre peştii zburători. Aproape că o omorâsem, iar ea îmi oferea un

surâs care părea perfect autentic.

Am zâmbit cu grijă drept răspuns.

— Mulţumesc, i-am zis.

Kim mă trase de mâneca sacoului.

— Hei, mamă, asta a fost extraordinar. Presupun că eşti şi tu vrăjitoare, nu?

Am vrut să neg, dar nu am putut. Adevărul era că modelul florilor de pe sacoul meu era diferit şi culorile erau atenuate, florile aduceau mai mult a grădină englezească decât a paradis tropical. Erau numai trei nasturi, nişte ciocârlii, nu papagali. Şi eu mă simţeam diferit. Mai limpezită? Mai completă? Nu ştiu – diferită. Chiar dacă nu ştiam cum funcţiona magia sau cum putea fi controlată, nu puteam ignora faptul – faptul palpabil, care putea fi dovedit – că ea exista.

— Mda, am zis. Presupun că sunt.

— Şi eu, zise fiica mea. Ce-o să spună tata?

M-am gândit un minut.

— Nimic, iubito. Pentru că nu o să-i spunem.

N-am făcut-o. Şi nici nu avem de gând. Nu are niciun rost în a spune oamenilor adevăruri pe care nu sunt pregătiţi să le accepte. Oricum, Geoff e destul de uituc. E adevărat că în mahmureala de după punciul albastru al Opheliei declară că el considera că noile vecine ar putea avea o influenţă proastă, dar că nu ne putea interzice lui Kim şi mie să ne împrietenim cu ele, pentru că asta ar semăna a homofobie.

Kim se duce la Numărul 400, în general în după-amiezile de sâmbătă, să înveţe meseria de zoolog. Progresează bine. A fost un episod cu un şoarece zombie la care nu-mi place să mă gândesc şi un moment de criză când pisica de porţelan s-a spart căzând dintr-un copac. Dar ea învaţă şi răbdarea, controlul sau disciplina, care sunt nişte lucruri excelente de învăţat pentru o fată de paisprezece ani. Ea şi Rachel au reanimat o pereche de porumbei călători, dar încă nu au avut noroc să-i facă să se înmulţească.

Cea mai mare surpriză este Lucille. S-a dovedit că

felul ei de a-şi băga nasul era un caz de vrăjitorie înnăscută. Acum studiază cu Silver, dintre toţi oamenii, ca să devină psiholog. Dar nu asta e surpriza. Surpriza este că l-a părăsit pe Burney şi s-a mutat la Numărul 400, unde are o cameră tapetată cu creton şi o pisică gri pe nume Jezebel, şi e la fel de fericită ca o moluscă în timpul fluxului.

Şi eu petrec mult timp acolo, învăţând să devin horticultor. Ophelia zice că prind repede, dar eu trebuie să învăţ să mă încred în instinctele mele. Cine a ştiut că am instincte? Credeam doar că sunt bună să am grijă de lucruri.

Acum lucrez la propria mea grădină. Sunt singura care o poate găsi fără a fi condusă. E o grădină de tip englezesc, ca grădinile din cărţile care îmi plăceau când eram copil. Are un zid de piatră cu o uşă scundă în el, o mică peluză centrală şi un strat de plante perene plin de degetariţă şi narcise Sweet William şi Michelmas. Veronica înfloreşte în crăpăturile zidului, iar brebeneii acoperă straturile în care demodaţii trandafiri parfumaţi apleacă greu capetele în fiecare briză trecătoare. Există şi o zonă sălbatică cu scoruşi, şi un tufăriş ordonat înconjurând un iaz plin cu peşti strălucitori ca monedele de aramă. Printre gardul viu cu miros de praf am pus statuia unei femei ducând un coş cu flori de piatră. E îmbrăcată cu un sacou cu motive florale, închis cu trei nasturi în formă de papagal. Al patrulea nasture se află pe umărul ei, bătând prietenos din cioc şi îngrijindu-şi penele de metal. Mă gândesc să adaug şi un iaz cu raţe în apropiere, sau poate o zonă sălbatică pentru menajeria lui Kim.

Vrăjitoarele nu trebuie să-şi facă griji din cauza legilor locale.

DUCESA CIUPERCILOR
DEBORAH ROGGIE

„The Mushroom Duchess” a fost publicată în *Lady Churchill’s Rosebud Wristlet* nr. 17. Roggie este o scriitoare mai nouă şi vă sugerăm să fiţi cu ochii pe povestirile ei, fantezii care amintesc de Ursula K. Le Guin, Lois McMaster Bujold şi Delia Sherman. În ultimii trei ani, povestirile lui Roggie au apărut în reviste şi antologii printre care se numără *Fantasy: The Best of2004, Realms of Fantasy* şi *Eidolon.* Roggie trăieşte în New Jersey cu soţul şi fiul său. În prezent lucrează la un roman.

Ducesa văduvă de Turing studiase ciupercile întreaga viaţă. Era poate o ocupaţie bizară pentru cineva de vârsta şi statutul ei social; dar chiar şi ducesele trebuie să aibă micile lor hobbyuri, iar al ei era botanica fungilor. Doica ei, cu mulţi ani în urmă, îi trezise interesul pentru micologie împărtăşindu-i cunoştinţele despre ciuperci, iar ducesa le întregise prin studii de teren şi întrebări puse ţărăncilor, atunci când îndatoririle ei îi permiteau.

Ciupercile sunt nostime. Pot să satisfacă sau să otrăvească, să cauzeze vise halucinante, ori să trezească din somn un om cu o durere de burtă. Un tip de ciuperci cresc mari cât un sat, întinzându-se nevăzute pe sub pământ până într-o dimineaţă umedă, poate după o furtună puternică, când un inel de pălării apare ca să-i marcheze graniţele. Unele strălucesc, unele emit cele mai respingătoare mirosuri, iar altele se dezvoltă atât de repede încât un observator răbdător le poate vedea încolţind, extinzându-şi umbrelele cenuşii către soare şi dispărând, toate acestea într-o singură zi.

Astfel, între organizarea de recepţii oficiale şi supravegherea servitorilor, ducesa studia cele mai rare ciuperci pe care le putea găsi. Depistă o varietate de pălării de ciupercă neobişnuit de tenace şi acide care, purtate în interior, prevenea concepţia. Şi descoperi un gen rar de zgârciob care putea lăsa o femeie însărcinată. (În mod regretabil, după cum descoperi, copiii rezultaţi din asemenea sarcini erau handicapaţi.) Studiile ei scoaseră la

iveală specii care inhibau anumite funcţiuni ale creierului: vorbirea, de exemplu, sau văzul. O anumită ciupercă de copac pătată, culeasă toamna şi folosită în mai puţin de două zile, provoca pierderi permanente de memorie. O specie încă nedescrisă de caşul ciorii, uscată, făcută pulbere şi adăugată la supa de şofran îi dădea utilizatorului puterea de a înţelege graiul animalelor. Însă, ca un nefericit efect secundar, subiectul îşi pierdea orice abilitate de comunicare cu oamenii.

Ducesa era grijulie şi meticuloasă când testa proprietăţile diferitelor specii de ciuperci. Înregistra vârsta specimenului, greutatea şi starea, dozajul administrat, faza lunii şi specia subiectului ei. Cea mai mare parte a experimentelor ei erau făcute pe animale, dar întrucât acestea erau limitate în capacitatea de a-şi comunica experienţele, în cele din urmă ducesa apelase la subiecţi umani. În douăzeci şi şapte ani de teste pierduse numai două cameriste, un rândaş şi un băiat de la grajduri. Un ajutor de bucătar sau doi înnebuniseră şi un lacheu se sinucisese, dar ea era destul de sigură că nimeni nu făcea legătura între ea şi soarta lor nefericită.

Habar n-avea că în împrejurimi „a lua ceaiul cu ducesa” devenise sinonimul unui mare risc.

Soţul ei, ducele de Turing, avusese un noroc amestecat. Supravieţuise mulţi ani după ce căzuse la pat din cauza unei supradoze de bureţi verzi; ducesa spunea tuturor că a avut un atac cerebral şi se străduia să-i ofere cea mai bună îngrijire. El nu-şi dorea nimic altceva decât sănătate şi mobilitate.

După ce fu îngropat cu decenţă, Ducesa Văduvă trecu la problema căsătoriei fiului ei. Eldred nu opuse rezistenţă: era dependent de mama lui. Provocarea o reprezenta găsirea unei fete. Cu timpul află o noră potrivită care să fie şi decorativă, şi ascultătoare, şi care părea aptă să-i producă un moştenitor. Dota fu negociată, arborele genealogic investigat, fata inspectată şi contractele semnate. Nunta lor fu splendidă, aşa cum se cade fiului şi moştenitorului casei ducale de Turing.

Dar ducesa tot nu era satisfăcută.

Poate că nicio fată nu i-ar fi fost pe plac. Eldred părea destul de mulţumit în felul lui animalic. Mireasa lui corespundea cu tot ceea ce lăudaseră părinţii ei.

Şi totuşi era ceva în neregulă cu Gracinet, lucru de care ducesa era sigură. Îşi frământă creierii cu această problemă în timp ce făcea baie, în timp ce poruncea să se schimbe lenjeria de pat, în timp ce îşi mângâia câinele din poală. Îşi făcu griji în timp ce primea oaspeţii şi în timp ce scurta lista de invitaţi după aceea. O sâcâi în timp ce stătea în biroul ei particular sortând şi etichetând noi sortimente de porcini şi coprinopsis uscate obţinute de pe pieţele străine. Apoi, aşa cum unul dintre prafurile ei cel mai greu de dizolvat se dispersa brusc pentru că în sfârşit ceaiul ajungea la temperatura potrivită, problema deveni limpede.

Gracinet era într-adevăr cultă, conversaţia ei fiind plină de aluzii literare. Ducesa trecuse peste citatul ei din Soltari la micul dejun. Zâmbise tolerant când nora ei declarase că stilul lui Eldred era exact ca în *Călătoria Soarelui.*

Dar în timpul Banchetului Anual al Vânătorilor, când Gracinet îşi compară soţul cu misteriosul Durial din *Brinnelid,* iar Eldred mormăise: „Cine? N-am auzit niciodată de el” în faţa celor mai cultivaţi oameni din Turing, ducesa hotărî că era de ajuns. Soţiei lui Eldred (care niciodată nu găsise o carte care să-i placă) nu trebuie să i se permită să-l pună într-o lumină atât de proastă. Bineînţeles că mama viitorilor ei nepoţi trebuia să fie inteligentă, gândea ducesa, dar de asemenea trebuia să aibă delicateţea să nu o arate. Din acel moment ducesa se hotărî să pună stavilă manifestărilor de superioritate ale nurorii.

— Draga mea copilă, nu arăţi bine, îi spuse ducesa câteva zile mai târziu.

— E doar perioada aceea, Alteţa voastră, răspunse fata scuzându-se. Ducesa zâmbi şi o mângâie pe braţ.

— Am exact ce-ţi trebuie. Stai aici şi eu o să-ţi prepar

puţin din tonicul meu special.

— Sunteţi sigură? Nu vreau să vă necăjiţi pentru mine.

Ducesa etală cea mai caldă purtare.

— Gracinet, draga mea, nu trebuie ca tu să suferi în fiecare lună. Acum eşti fiica mea, iar sănătatea ta este importantă pentru mine.

Găsi rapid pachetul pe care îl pregătise pentru această ocazie şi chemă o cameristă să-i încălzească apă pentru ceai.

Gracinet, fiind nouă la Turing, nu văzu niciun motiv pentru care să nu ia ceaiul cu ducesa. Îşi dădea seama că, din păcate, soacra ei nu o plăcea. De ce, nu putea să înţeleagă; iar soţul ei nu îi era de niciun ajutor în acest sens, căci atunci când Gracinet îl întrebase cu ce ar putea-o nemulţumi pe ducesă, el spusese: „Doamne! Indiferent ce ai face, să nu îi trezeşti latura rea! Numai de asta nu am nevoie!”

Îndatoririle ei de soţie i se păreau atât dificile, cât şi oarecum plicticoase. Soţul ei avea prea puţină nevoie de ea în afara dormitorului. Mama lui conducea casa şi nu accepta interferenţe. Doamnele de companie ale ducesei erau femei în vârstă cărora le plăcea să bârfească şi să scuture din cap la nebuniile celor tineri. Observând aversiunea stăpânei faţă de nora sa, o urmăreau pe Gracinet cu ochi compătimitori, dar nu o tratau cu prietenie. Din nefericire ea nu avea niciun hobby, ca acela al soacrei ei, cu care să se amuze. Gracinet presupunea că aceste lucruri se vor schimba când va deveni mamă şi va avea propriii copii de care să aibă grijă.

Între timp citea, broda şi purta conversaţii pe teme literare la masă.

Ducesa se întoarse cu o ceaşcă aburindă.

— Bea-l repede, draga mea, zise. Ceaiul lunar e cel mai bun atunci când îl bei fierbinte.

Gracinet se supuse. Avea un gust plăcut, uşor amărui, cu aromă de alune de pădure.

— Deja încep să mă simt mai bine, murmură ea, când

căldura îi alină durerea din pântec şi coapse.

— Asta să rămână între noi, dragă, spuse ducesa. Ceaiul ăsta e teribil de scump şi nu vreau ca toate femeile din Turing să vină la mine în fiecare lună pentru o ceaşcă.

Gracinet promise.

— Sunteţi atât de bună cu mine, zise.

Ducesa atinse uşor fruntea nurorii ei şi luă ceaşca goală.

Din acel moment, Gracinet bău recunoscătoare ceaiul lunar oferit de ducesă. Nu mai suferea de disconforturi periodice: fără crampe, fără balonări sau oboseală, fără iritabilitate. Dar tot cam în acelaşi timp începu să se simtă mai izolată ca niciodată. Indiferent ce spunea, indiferent ce părere îşi exprima, era fie contrazisă, fie ignorată.

Dacă Gracinet spunea: „O, ce frig e astăzi afară”, categoric exista cineva care să se uite la ea răstindu-se: „E mai cald decât ar trebui în anotimpul ăsta”.

Dacă întreba: „Pot să te ajut?” răspunsul era invariabil: „Mă îndoiesc”.

Dacă lipseau ochelarii cuiva, iar Gracinet zicea „I-am văzut pe măsuţa din hol”, era pur şi simplu ignorată.

Nu numai membrii intimi ai cercului ducal reacţionau astfel. Servitorii o sfidau şi îi nesocoteau cererile. Chiar şi străinii considerau ceea ce spunea Gracinet nedemn de luat în seamă. Singura bucurie în viaţa ei era faptul că soacra îi prepara negreşit, lună de lună, ceaşca de ceai lunar.

Ca urmare, Gracinet deveni timidă şi anxioasă, vorbind din ce în ce mai puţin. Îşi dorea să nu fie atât de deranjată de faptul că era alungată şi i se tăia vorba de fiecare dată. Îşi dorea să fie curajoasă. Îşi dorea să poată exprima un potop arzând de cuvinte care să nu fie ignorate. Exista oare ceva ce ar putea spune şi să nu fie greşit? O frază, o formulare care să-i ofere siguranţă?

În cele din urmă tăcerea deveni singura ei apărare. Dacă nu spunea nimic, nu era întreruptă. Înaltă şi palidă, Gracinet se retrăgea în fundal la fiecare reuniune. Se retrase din viaţa publică. Era îngrozită să nu rămână

gravidă şi să dea naştere unor copii care să-i nesocotească fiecare cuvânt rostit. Soţul ei îşi instală o amantă în aripa opusă a casei; Gracinet nu îndrăzni să protesteze.

Ducesa era mulţumită de rezultatele experimentului ei. Ciuperca bărboasă, ingredientul principal în ceaiurile ei lunare, o fascina cu abilitatea sa de a provoca reacţii neplăcute la fiecare cuvânt al lui Gracinet. Acolo funcţiona un mecanism complex care merita studiat. Nu mai lucrase niciodată cu o ciupercă în stare să afecteze interacţiunea dintre un subiect şi cei din jurul său. În ciuda faptului că ştia despre ce e vorba, ducesa îşi vedea propriile reacţii afectate. Chiar şi atunci când putea vedea ochelarii de pe măsuţa din hol, simţea repulsie auzind observaţia începută de Gracinet. Fu o uşurare atunci când fata începu să-şi ţină gura închisă.

Într-adevăr, dacă fata nu vorbea era imposibil de măsurat efectele diferitelor doze. Dar mai erau şi alte ciuperci care meritau studiate. Auzise recent despre un coprinopsis roşcat care, atunci când era bine putrezit şi îşi pierdea culoare iniţială, producea o cerneală care îl obliga pe utilizator să scrie numai adevărul. Dori să-l testeze pe administratorul ei, pe care îl bănuia că adunase o mică avere pe socoteala ei. Pregăti o pagină în jurnalul ei dedicată cazului administratorului. Ştiinţa nu putea fi negată.

Pentru Gracinet, zilele şi lunile de tăcere se adunau una peste alta, formând ani de tăcere. În acest timp se simţea fără substanţă, corodată de laşitate, roasă de cuvintele pe care nu îndrăznea să le exprime. Nici chiar aşa nu găsea demnitate în tăcerea ei, căci devenise un personaj ilar – lipsa ei de grai o făcea o ţintă uşoară. Unii echivalau tăcerea ei cu prostia.

Ducesa nu făcu niciun efort pentru a corecta aceste observaţii.

Gracinet căută consolare în cărţi. Biblioteca deveni refugiul ei. Când era suficient de convinsă că e singură, citea cu glas tare ca să-şi audă sunetul propriei voci, chiar dacă se limita la cuvintele altora. Descoperi că anumite

forme ale literaturii se potriveau acestui tip de tratament. Citi cu voce tare *Predicile* lui Bakinjar, *Scrisori din închisoarea Doriven* de Linnek şi epica *Poveste din Abaţia Pim.* În zilnicele ei plimbări solitare şoptea *Sonetele de la Blackwater*. Dădu glas *Comediilor de gheaţă* ale lui Soltari şi *Tragediilor* lui Irsan cel Tânăr, încercând diferite accente pentru diferite roluri. Oricine ar fi auzit-o putea trage concluzia că era nebună, dar adevărul era exact invers: Gracinet lupta să rămână sănătoasă la minte.

Într-o după-amiază fierbinte şi umedă, în timp ce se afla în bibliotecă, Gracinet găsi cartea obscură pe care o căutase, şi se aşeză pe podea lângă raft să citească. De aceea când intrară în încăpere cei doi domni nu o observară. Ea rămase acolo unde era, ascunsă în umbra raftului, sperând că ei vor alege repede o carte şi vor pleca; dar, spre groaza ei, unul se instală pe sofaua din mijlocul camerei, iar celălalt începu să colinde prin jur, părând că scoate cărţi de pe raft, le răsfoieşte şi le pune înapoi în locuri nepotrivite.

— Cauţi ceva anume? întrebă glasul de pe sofa.

— Nu chiar. Doar ceva care să mă amuze cât timp stau aici.

Trânti o altă carte. Gracinet îşi imagină norul de praf rezultat: rafturile bibliotecii erau rareori îngrijite. Drept urmare bărbatul strănută.

— Nu-i găseşti pe oamenii ăştia destul de amuzanţi?

— Cine, Alteţa sa şi clica ei? Nu prea. Probabil e cea mai plicticoasă casă din Turing.

— Ei, haide, făcu vocea de pe sofa, nu e chiar aşa de rău. Ducele e destul de plin de viaţă, dacă îl scoţi din casă şi îl desparţi de mama lui. Zău, nu e un om rău.

— Am cunoscut-o pe amanta lui. Îşi dă aere. Sunt surprins că el nu s-a căsătorit niciodată.

— O, nu i-ai fost prezentat soţiei lui? Bănuiesc că nu au scos-o cu ocazia asta. Umblă zvonul că e idioată. Eu, unul, n-aş băga mâna în foc. Se zice că familia ei a ascuns asta până după nuntă.

Gracinet simţi un nod în stomac. Ştia ce se vorbea despre ea.

— Iar bătrâna a acceptat asta? Nu credeam că ar fi genul care să permită aşa ceva.

— A, Ducesa Văduvă a avut probabil motivele ei. Întotdeauna are. Observi că nu se întâmplă nimic în jur fără acordul ei? Că ducele ţine cont de părerea ei până şi în cele mai neînsemnate amănunte? Dacă ducesa ar zice: „Însoară-te cu parul ăsta”, poţi paria că el ar face-o.

— Dar de ce?

Individul agitat se alătură tovarăşului său pe sofa, care îşi coborî vocea:

— Văduva îi ia pe toţi la rând. Şi pe bătrânul duce, înainte de a muri.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ei bine, nu îndrăznesc s-o spun mai pe şleau. Numai că, orice s-ar întâmpla, să nu iei ceaiul cu bătrâna doamnă.

— Vorbeşti serios?

— Pe viaţa mea. Au avut loc nişte serate extrem de ciudate în casa asta. E faimoasă pentru ele. Celebră mai degrabă. Ceai cu ingrediente neobişnuite, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dacă eşti invitat la vreuna, scuză-te, inventează o bunică moartă, o convocare la rege, orice, şi retrage-te.

— De ce nimeni n-a pus capăt acestor lucruri?

— Mă rog, nu e nimic dovedit. Poate lacheul ăla care credea că se transformă în şarpe după apusul soarelui era deja nebun. Se mai întâmplă. Iar camerista care a avut trei crize de orbire temporară fără vreun motiv evident? Coincidenţă. Poate povestea despre cei doi băieţi de la grajduri nu e decât un zvon răuvoitor. Dar cu toate astea eu aş fi prudent.

Tovarăşul său râse nervos.

— Într-adevăr, şi eu aş fi.

Gracinet auzise destul. Se ridică în picioare şi ieşi de după raft, speriindu-i rău pe cei doi bărbaţi de pe sofa. Căscară gura uimiţi când ea alunecă pe lângă ei fără un

cuvânt. Ce-o să creadă acum despre ea? Oricum, presupunea, era puţin probabil ca ei să rămână la cină.

Trebuia să se gândească. Picioarele o purtară pe coridor, în jos pe scara lungă şi afară pe familiara potecă din grădină, fără ca mintea ei conştientă să înregistreze ceva. Trebuia să scarmene faptele, ca pe blana mată a odiosului câine din poala ducesei. Gracinet nu avea nicio îndoială că ceaiul lunar făcea mai mult decât să-i aline crampele. Ce proastă fusese! Aparent camerista nu fusese singura oarbă. Dacă ar fi ascultat, dacă ar fi observat! Erau ani întregi de *dacă* apăsând-o.

Retragerea ei, izolarea ei însemnaseră distrugerea ei. Iar ea colaborase, tăcând. Se ascunsese; se umilise.

— Nu sunt eu de vină, zise cu voce tare, şi îşi dădu seama că era singură în pădurricea umbroasă de lângă bucătăriile din grădină. Acolo era mai răcoare, iar copacii tineri din jurul ei îi păreau ca nişte camarazi. Nu sunt eu de vină, le spuse. Ea este. Întotdeauna a fost ea.

Gracinet descoperi că tremura şi lacrimile îi curgeau pe faţă. Copacii stăteau nemişcaţi şi tăcuţi în faţa furtunii ei.

— „Bea, dragă”. Oh, aş fi putut s-o înec cu propria ei băutură.

Durerea pentru anii pierduţi ieşi la suprafaţă şi o copleşi; Gracinet căzu la pământ şi plânse.

Când lacrimile se opriră şi ea îşi simţi faţa ca o lavetă udă, se aplecă să cureţe crenguţele şi frunzele agăţate pe rochie şi se gândi ce să facă mai departe. O să mă prefac că beau ceaiul, îşi zise ea, să văd dacă efectele se diminuează. Dar n-o s-o las pe ducesă să afle. E mai bine dacă ea nu mă consideră o ameninţare. Apoi poate că voi găsi o cale s-o opresc.

Aruncă o privire casei, strălucind în soare printre copaci, cu mulţimea ei de ferestre sclipind orbitor. O, da, gândi Gracinet. Trebuie oprită.

Nu-şi dădea seama când începuse senzaţia, dar ducesa simţi, cumva, că e urmărită. Un pas pe un coridor

pustiu, o fereastră deschisă pe care era sigură că o închisese, o uşă descuiată... Poate nu e decât vârsta, se gândi ea. Poate începea să uite lucrurile. Poate exista o ciupercă pe lumea asta care i-ar putea îmbunătăţi memoria. Ar trebui să-şi verifice notiţele.

Era o perioadă neproductivă pentru cercetări. Un transport recent de specimene rare fusese deteriorat de apă – erau murdare de mucegai şi complet inutilizabile. Agentul ei îşi ceruse scuze din belşug. Iar noul ei administrator pierduse în mod inexplicabil ultimul transport. Lua-l-ar naiba! Era înconjurată de incompetenţi. Aceste întârzieri o obligau să-şi amâne investigaţiile asupra unei trufe care îi făcea pe oameni – chiar şi pe cei cu o ureche perfectă – să cânte fals. Îşi pierdea cumpătul.

Chiar şi nora ei îi părea diferită, deşi era la fel de tăcută şi retrasă ca întotdeauna. Dar ultima oară când îi dusese lui Gracinet ceaiul lunar, observase o mişcare aproape imperceptibilă din cap a uneia dintre doamne. Mai târziu una dintre ele o atinse pe Gracinet pe umăr când credeau că ea nu e atentă.

Iar Gracinet zâmbise. Se întrebă în treacăt dacă nora ei era chiar aşa de izolată cum părea. Dar ducesa se scutură de presimţiri.

Curând după aceea, într-o dimineaţă, descoperi că cineva fusese în biroul ei. Balanţele de aramă lustruite, un dar de la răposatul ei soţ, erau dezechilibrate. Notiţele ei, deşi aşezate cu grijă ordonat, erau totuşi deranjate. Şi, la picioarele ei, o ciupercă bărboasă zăcea delicată pe covor. O culese şi o ţinu în palma făcută căuş de parcă ar fi fost capul unui copil nou-născut; şi, examinând-o, se gândi ce are de făcut.

În acea după-amiază Ducesa Văduvă era singură în salon cu Gracinet. În timp ce îşi punea la punct corespondenţa, îşi arunca din când în când ochii spre femeia mai tânără care citea lângă fereastră. Nora ei se schimbase cumva, deşi ducesa n-ar fi putut spune exact în ce mod. O anumită vigilenţă, senzaţia că ar aştepta ceva. Chiar şi ţinuta ei părea mai dreaptă.

Ducesa se apropie de Gracinet şi se uită peste umărul ei la cartea pe care o citea. Era *Abaţia din Pim,* scena în care fiul adoptat îşi imagina incendierea abaţiei.

„... grinzi arse, pietre afumate monument al zilelor făr' de noroc.

Un veac de vânturi şi de ploi n-ar putea şterge acest jalnic loc".

citi ea cu voce tare.

— Şi eu am uneori astfel de sentimente faţă de casa asta veche, cu toate vechile ei amintiri şi ticăloşii. Ce gând îngrozitor! Tu simţi vreodată aşa?

— Uneori, zise Gracinet fără să se gândească; apoi ochii i se măriră, şi se întoarse cu faţa spre ducesă.

Nu numai că nora ei vorbise, dar ducesa nu simţi nici repulsie, nicio nevoie stringentă de a o contrazice. În acea clipă ştiu că Gracinet încetase să-şi bea ceaiul. Mintea ei de om de ştiinţă se întrebă cât durase până ca efectele să dispară, şi dacă existau simptome reziduale. Se holbară una la alta, fiecare văzând-o limpede pe cealaltă pentru prima dată: discipola cu părul alb a ştiinţei şi recent sigura-pe-sine fiică a literaturii – fiecare surprinsă s-o descopere în sfârşit pe cealaltă fără mască.

Gracinet îşi lăsă bărbia în piept, ca un cal pe punctul de a-şi utiliza forţa pentru a urni o încărcătură grea, şi continuă să citeze:

„Dar eu şi fiii toţi ce-i voi avea în zile şi în nopţi nenumărate vom aminti răul făcut, aici în distrusă casă Pim, deşi ea s-a scufundat în valuri şi odihnă şi-a găsit în bezna apelor casă tăcută a fugii crabilor..."

— Aşadar... începu ducesa, dar fu întreruptă de intrarea unui grup de doamne şi domni, musafiri ai ducelui Eldred, care veniseră în salon să pună la cale un joc de cărţi. Frustrată, ducesa fu silită să joace rolul gazdei; Gracinet plecă neobservată în agitaţie.

Imediat cum reuşi, ducesa îl luă deoparte pe fiul ei.

— Zău aşa, soţia ta devine din ce în ce mai ciudată, spuse. Comportamentul ei a devenit de-a dreptul nepotrivit. Trebuie să-ţi vorbesc despre ea.

— După cină, mamă, zise ducele, scoţându-şi ceasul din buzunar şi consultându-l.

— Dar…

El închise capacul de aur al ceasului atât de brusc încât ea tresări.

— Oaspeţii noştri, mamă, solicită atenţia mea şi a ta. Nu e momentul acum. Worley, omule! Vino să te prezint mamei mele…

Şi ducesa nu avu încotro decât să se supună zâmbind.

Clopoţelul sună pentru cină. Ducele Eldred îi oferi braţul Ducesei Văduve şi împreună îşi conduseră oaspeţii în sufragerie. Doi lachei deschiseră larg uşile duble şi adunarea năvăli înăuntru.

Sub privirile lor uluite grămezi de ciuperci se revărsau din bolurile aşezate printre locurile stilate din jurul mesei şi pe bufet. Umpleau paharele de cristal, înotau în compoturi, presărau farfuriile de argint, copleşeau platourile, cădeau peste castroanele cu salată şi curgeau ca o spumă dintr-o vază înaltă. Elegantul serviciu pentru cină adăpostea colonii de hribi pătaţi şi coprinopsis de multe culori, mici ciuperci agaricus şi gigantica ciupercă muşuroi de termită, hribi de diverse dimensiuni, bureţi pucioşi, buretele viperei, şi porcini, păstrăvi de fag şi zgârciobi, trompete roz, trufe albe şi chiar unele negre. Ducesa cunoştea multe dintre ele – de la arcuita stea a pământului la ciuperca cuib de pasăre, de la zbârciogul negru la turta vacii – aşa cum îşi cunoştea forma propriilor mâini. Erau ca nişte oraşe străbătute de un călător, însemne ale locurilor pe unde fusese şi ale excursiilor care aveau să urmeze.

— Ce înseamnă asta… aranjamentul ăsta scandalos? zise ducesa cu un glas profund care promitea consecinţe

îngrozitoare şi care îi făcu pe toţi cei de faţă, inclusiv pe fiul ei, să tresară.

— Înseamnă că a sosit timpul să mă ascultaţi, răspunse Gracinet.

Ducesa ridică ochii şi îşi văzu nora stând în capătul opus al camerei. Tânăra ţinea în mână unul dintre jurnalele intime ale ducesei, pe care Gracinet îl deschise şi citi cu o voce fermă şi limpede:

Dozajul pare a fi cheia, căci atunci când i-am administrat pentru prima oară mâncare de bureţi verzi soţului meu stomacul lui a respins-o imediat, şi boala nu a avut efecte pe termen lung. Dar, convingându-l că era din cauza vinului pe care îl băuse în seara aceea, cu o altă ocazie l-am determinat să încerce din nou; oricum, i-am dat prea puţin; abia a suferit un slab atac de apoplexie. Trebuie să îmi amintesc să ţin seama de diferenţele de greutate ale subiecţilor atunci când stabilesc dozajul corect. El a avut o constituţie puternică, şi a fost nevoie de o îngrijire atentă ca să-l împiedic să-şi revină complet. (Acest lucru a dus la rezultate interesante, vezi mai jos.) În cele din urmă am găsit doza corectă din a treia încercare, câţiva ani mai târziu.

Ducesa privi în jur în timpul lecturii, ignorând expresiile şocate şi împietrite ale musafirilor. Se simţea departe de toţi, ca şi cum ar fi fost aşezaţi la capătul greşit al unui telescop. Observă că transportul lipsă de ciuperci contribuise probabil la scena din faţa ei. Ei bine, cugetă ea, ar fi trebuit să ceară şi o explicaţie scrisă din partea administratorului. Devenise neglijentă. Privirea îi căzu pe o supieră acoperită situată în faţa ei pe masă. Ducele, văzând unde îi era fixată atenţia, se aplecă în faţă şi ridică capacul, dezvăluind o supă aburindă de bureţi verzi.

— Aşa îi plăceau tatălui meu să fie gătite, nu?

Ducesa nu spuse nimic.

Fiul ei izbi capacul de podea atât de tare încât zgârie podeaua înainte de a se sparge în mii de cioburi de porţelan. Doamnele erau protejate de fustele lor lungi, dar picioarele câtorva domni fură pişcate chiar şi prin ciorapi.

— Răspunde-mi!

— Da, zise ducesa.

Ducesa Văduvă de Turing sperase ca notiţele şi specimenele ei să contribuie la dezvoltarea ştiinţei, dar nu a fost să fie. Căzu în sarcina lui Gracinet să supravegheze distrugerea unei munci de o viaţă: muzeul de micologie privat, jurnalele, desenele şi pulberile de ciuperci.

Gracinet aruncă o privire prin jurnale înainte de a le abandona flăcărilor. De acolo află că năstureii amari fac să crească părul în locuri imposibile şi că uleiul dintr-o gogoaşă de ristic, dacă era frecat pe lama unei arme, prevenea urmărirea ei ulterioară. După o serie de astfel de însemnări, se cutremură şi închise caietul. Nu trebuia să tragă cu ochiul atât de îndeaproape la mintea soacrei sale. Era timpul să se concentreze asupra viitorului. Cu toate că stăpâna încă nu părăsise casă, Gracinet începuse să se împace cu soţul ei. Citeau împreună *Comediile de gheaţă* ale lui Soltari.

Ducesa Văduvă fu închisă într-un dormitor de la etaj, supravegheată zi şi noapte. Dar nimeni nu se oferi să împartă masa cu ea, şi nimeni nu-i aduse ceai.

Gracinet ajunse să regrete ignoranţa ei voluntară. Când dăduseră foc hârtiilor şi grămezilor de pachete etichetate cu grijă pline cu ciuperci uscate afară în grădina bucătăriei, doi dintre grădinarii care supravegheaseră focul muriseră, iar un al treilea se îmbolnăvi grav din cauza fumului. Nu-şi reveni niciodată complet: chiar şi după ce ajunse la concluzia că albinele complotau împotriva lui şi trebui să renunţe definitiv la grădinărit. Se părea că ducesa mai reuşise în final un ultim experiment.

INCIDENT PE PLAJA AGATELOR
MARLY YOUMANS

Prima dată am citit „An Incident at Agate Beach” de Marly Youmans în antologia din 2005 *Northwest Passages:*

A Cascadian Odyssey, cu toate că iniţial a fost publicată în unicul număr din 2005 al revistei *Argosy.* Povestea lui Youmans este magică, stranie şi extrem de încântătoare. Youmans este autoarea a numeroase cărţi incluzând romanele pentru tineri *The Wolf Pit, Little Jordan, Ingledove* şi *The Curse of the Raven Mocker.* Povestirile ei au apărut în *Story Quarterly, Southern Humanities Review* şi *SCI FICTION,* în timp ce poeziile i-au fost publicate în *Plowshares, Black Warrior Review, The South Carolina Review* şi în colecţia *Claire.* Trăieşte cu soţul şi copiii săi în statul New York.

— De unde ai apărut?

Marsha tresărise când copilul se materializase alături de ea, uitându-se peste braţul ei să vadă ce făcea. Privi în jur căutându-i părinţii. Dar nimeni nu se ivea de pe faleză şi nici nu urca uşor pe potecă; nu se vedea picior de om pe plajă în ambele direcţii, nimeni nu hoinărea pe lângă bazinele de piatră, nici nu se apleca să vadă agatele şi jaspul descoperite de flux.

— Ce-i aia? întrebă el, fără să se ostenească să-i răspundă. Ochii lui se mişcau de la pânza din poala ei la coşul de cusut, al cărui capac deschis lăsa să se vadă o grămadă de jurubiţe cu aţă de brodat amestecate cu mătase şi bumbac. Probabil veselia ca de circ a conţinutului îl atrăsese, căci întinse mâna şi arătă un scul de aţă purpurie, apoi îşi plimbă vârfurile degetelor peste perniţa în formă de roşie împestriţată cu sute de ace cu gămălie, unele dintre ele din simplu oţel inoxidabil, dar altele cu capete viu colorate, transparente.

— Este…

— Un arici de mare?

— O perniţă de ace, îi spuse ea, extrăgând un bold cu gămălie roşie spre exemplificare.

El luă acul şi-l studie, şoptind *ace, ace.* Curios, apăsă vârful pe braţ.

— Au!

— Da, e ascuţit. Acele trebuie să ţină materialul atunci când eu îl tivesc sau pun aplicaţii. Observă că pentru el cuvintele astea nu aveau niciun înţeles: Uite. Vezi?

Luă un alt model din coş, întorcându-l demonstrativ acolo unde tivise jumătate din margine, lăsând în urmă un şir de bolduri.

El păru fascinat, atingând gămăliile de parcă le-ar fi numărat.

— Câţi ani ai? Aş zice că arăţi de vreo şapte.

— Da.

Deşi vorbi, atenţia lui era îndreptată asupra modelului cu mottoul său, vasele de flori şi păsărelele. Părul lui tuns fără pricepere atârna pe frunte şi îi acoperea urechile, deşi el reuşea cumva să pară elegant în ciuda neglijenţei – trebuie că erau de vină trăsăturile lui delicate şi nasul drept şi subţire. Părul era de un auriu palid, mişcându-se totodată, ca o glugă. Băiatul părea compus din viteză şi lumină, degetele lui alergând pătimaşe peste scena cusută.

— Da. Dar nu sunt peşti. Ar trebui să fie şi peşti.

Marsha râse, împăturind broderia şi îndesând-o sub aţe.

— Din păcate, foarte puţine modele sunt cu peşti, îi spuse ea. Din când în când poţi să vezi nişte valuri şi un peşte sau doi. Nu prea des.

Nu era surprinsă că el voia peşti. Avea alge înfăşurate în jurul taliei ca un kilt. Oasele palide străluceau printre frunzele întunecate.

Îşi extrase laptopul de sub coş şi îi arătă alte modele pe care le terminase de curând, împreună cu un proiect care încă nu se concretizase. Nu terminase încă de copiat punctele pe o grilă şi de codificat culorile şi texturile. Soţul ei îi crease un program astfel încât ea să poată introduce numărul de puncte pe urzeală şi bătătură şi dimensiunile piesei şi să înceapă imediat lucrul.

— Nu ştiu ce e asta. Băiatul mângâie modelul neterminat de pe ecran şi adăugă: Ăsta îmi place mai mult.

E neted şi drăguţ.

— Astea sunt doar poze, înţelegi? N-ai văzut niciodată aşa ceva la şcoală? Ăsta e un computer. Stochez în el modelele şi pozele. Asta fac eu – reproduceri după piese de muzeu, şi oamenii le cumpără şi fac copii după modele pe care o fetiţă le-a brodat cu un secol în urmă.

— De ce?

— Oh, nu ştiu. Pentru că le plac, presupun. Pentru că e distractiv să creezi.

— De ce vrei să *stochezi?* Părea să se chinuie să repete cuvintele ei: *Noi* nu păstrăm lucrurile aşa.

— Ce vrei să spui, *nu păstrăm lucrurile aşa?* Ce faceţi voi cu ele?

— O, pietrele, ştii tu.

— Pietrele.

— Da, pietrele. Cele cu litere pe ele. Le numim pietre *ogil.*

— Ce imaginaţie ai!

— Ar trebui să arunci asta. Băiatul atinse marginea de metal a computerului: Nu-şi are locul aici. Dar nu-l arunca în valuri!

Ea se amuză.

— De ce nu?

— Pentru că nu e ceva pentru mare.

— Mă rog, zise ea. Eu nu mă prea pricep la computere. Asta e domeniul soţului meu. E un adevărat vrăjitor în programare.

Şi se gândi la Jim, aflat undeva pe ţărm căutând agate, aşa cum făcuse cu ani în urmă în copilăria petrecută pe coastă. Îi plăcea să-l vadă aşa, desculţ şi departe de tastatura lui. Trecuseră doar trei luni de când se cunoscuseră, iar acum erau căsătoriţi. Slujba lui rămânea în mare parte un mister pentru ea. Abia dacă îl vedea lucrând – de două sau trei ori îl urmărise rotind figuri sau obiecte pe o reţea albă peste un fundal albastru. Păreau mai degrabă rezultatul unei încrucişări între un manechin de sârmă al unui croitor şi o imagine tridimensională a Pământului, arătând latitudinea şi longitudinea ca o reţea

solidă conţinând un ocean nesfârşit. Apoi căpătaseră substanţă şi culoare, şi ea fusese dezamăgită. Îi plăcuseră mai mult enigmatice şi albastre, ca nişte frânturi dintr-o altă lume.

— Iartă-mă, zise. N-am auzit ce-ai spus.

— Fratele meu e îndrăgostit de tine.

Băiatul zâmbi, arătându-şi dinţii mici şi strălucitori.

— Dar eu sunt căsătorită, protestă ea. Nu se poate să fie îndrăgostit de mine.

— Ei bine, este. Mi-a spus el. Te-a urmărit în fiecare după-amiază, şi te iubeşte.

— Sunt în luna de miere. Nu poate să mă iubească, zise Marsha cu severitate. Cum te cheamă pe tine?

— Bramble? Arăta plin de speranţă. Poţi să-mi spui Bramble. Sau Ramble. Sau Scramble.

Ea râse.

— Bine, Bramble să fie, cel puţin deocamdată.

— Bun. Îi oferi un surâs de o extremă dulceaţă: Şi tata e îndrăgostit de tine, indiferent ce zici tu.

— Acum mă zăpăceşti! Ai spus că *fratele* tău mă iubeşte. *Amândoi* mă iubesc?

— Oh. Ei bine, nu e aşa. Noi nu ne considerăm în felul acesta – suntem cu toţii apropiaţi şi nu ne gândim la astfel de lucruri. Frate, tată, toate astea. Deşi în realitate el e fratele meu *vitreg.*

Nu prea ştia cum să explice ceea ce voia să spună.

— Ne naştem din senin. Nu-i aşa? Aşa că suntem toţi la fel.

Ea ridică sprâncenele.

— În regulă, zise. Suntem toţi la fel.

— Nu, nu chiar aşa. Unii se nasc ştiind. Alţii sunt ca tine.

— Tu te-ai născut ştiind?

— Bineînţeles.

De trei săptămâni Marsha cosea în fiecare după-amiază în timp ce Jim căuta prin băltoacele de după flux sau se ducea după agate şi jasp. După aceea se plimbau

mână în mână pe ţărm sau înotau, şi uneori urcau în dormitorul cel mare cu fereastra de sticlă prin care se vedeau marea şi formaţiunile de piatră cavernoase (sălbatice atunci când fluxul era înalt) şi plaja cu bolovanii şi animăluţele sale. Aveau sentimentul acut că timpul lor împreună este deosebit şi preţios şi că nu se va mai întoarce niciodată – ei doi liberi să-şi petreacă ziua aşa cum doresc. Amândoi intenţionau să doarmă până târziu, dar nu reuşeau niciodată, căci fereastra nu avea perdele. Marsha nu putea scăpa de senzaţia de surpriză că soarele nu apărea de după marginea oceanului, deşi lumina în creştere izbutea să-i trezească în zori, când se foiau în pat şi făceau dragoste şi apoi se culcau la loc.

Întotdeauna îşi doriseră ca într-o zi să nu facă nimic, doar să stea în pat, dar uriaşul cer curbat şi ud îşi arunca săbiile de lumină pe nisip şi pe apă, iar ei nu mai puteau să stea înăuntru. Jim încă mai avea un entuziasm copilăresc visând la ce va găsi şi venea acasă din incursiunile lui de pieptănare a plajei cu saci de comori – arcul unui os de delfin fosilizat, o moluscă fosilă, o bucată de hematit, jasp opac în tonuri de crem, roşu, maro şi verde. Aducea agate negre, roz, ocazional de un albastru palid. Proprietarii vilei aveau un carneţel în care înregistraseră cele mai bune locuri în care să sapi sau să cauţi pe plajă sau în apropierea ei, şi el cerceta cu atenţie ghidul acelei zone, în căutare de indicii.

Câteodată Marsha mergea cu el, dar ea avea termene de predare pentru broderii, aşa că de obicei stătea sub umbrelă, detaliind tiparul unui model pe laptop sau brodând o reproducere. Cele câteva ore în care erau despărţiţi îi făceau dornici să fie din nou împreună, cu toate că nu era ca şi cum Jim ar fi fost cu totul absent; adeseori îl zărea bălăcindu-se în valuri sau căţărându-se pe stânci.

Deoarece locul lor de acces pe plajă era o scară privată – casa aparţinea şefului lui Jim şi era arareori folosită de altcineva decât soţia şi fiicele lui – ea nu prea vedea alţi oameni. Nu era cu mult diferită de multiplele

vile discrete situate de-a lungul coastei, iar proprietarii o numiseră simplu *plaja agatelor,* cu toate că acesta era numele a zeci de alte locuri fără nume.

Din când în când un grup de alergători treceau pe lângă ei şi dispăreau în ceaţă, iar o dată Marsha văzu un şir de elevi ai unei şcoli de karate lovind şi parând în timpul drumului peste nisip, mişcându-se la unison fără să se uite spre ea, fiecare pas – piciorul drept, stângul, dreptul – descriind un semicerc în aer. Se întrebă într-o doară care era numele mişcării. Un bărbat îmbrăcat în chimono negru aluneca grăbit pe lângă ei, corectând o ţinută sau poziţia unui braţ. Numai el privi în direcţia ei şi zâmbi.

Băiatul venea s-o vadă aproape în fiecare după-amiază. La câteva ore după ce trecuse clasa de karate, el apăru şi stătu înaintea ei ca o pasăre de baltă, cu un picior ridicat. Ea continuă să coasă şi nu se uită, şi el începu să pivoteze, izbind aerul cu piciorul înălţat.

— I-ai văzut pe adolescenţii care au trecut? Ai văzut centurile galbene, verzi şi maro?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise el oprindu-se cu piciorul încă sus, cu genunchiul îndoit.

— M-am gândit că trebuie să ştii karate.

— Ce înseamnă *karate?* Adică oamenii care fac aşa?

Ţâşni peste nisip, îngenunchind adversari imaginari, lovindu-i cu cotul şi cu pumnul şi terminând în poziţia calului cu un strigăt puternic de *hoah!*

— Deci ştii karate.

Scoase de pe gherghef materialul la care lucra şi înfipse acul cu aţă aurie în perniţa de ace.

— Bramble, nu-i aşa? Îmi amintesc că aşa voiai să-ţi spun.

— Astăzi aş prefera mai degrabă *Eetsch!* declară el. Dar nu ştiu karate. I-am urmărit doar pentru că erau interesanţi, şi m-am uitat cum luptau cu ceaţa.

Se apropie şi se sprijini de piatra pe care stătea ea. Vechea roşie decolorată îi atrase atenţia. O ridică şi o îndoi între degete.

— E tare şi neregulată deasupra. Moale dedesubt. Dar ceva ar putea s-o apuce de dedesubt şi să-i smulgă măruntaiele…

— Cum adică, *luptau cu ceaţa?*

Marsha îi luă perniţa de ace. Fusese a bunicii ei Josephia, iar ideea că mâinile lor atinseseră acelaşi lucru, făcuseră aceeaşi muncă, îi trezea sentimente plăcute.

— Mergeau pe lângă apă şi au făcut aşa – ţâşni din nou peste nisip – într-un nor. S-a rupt în bucăţi, dar s-a refăcut la loc şi a câştigat, aşa că ei au trebuit să se întoarcă acasă.

— Ai multă imaginaţie, observă Marsha.

— Nu, zise el privind nedumerit. Am doar ochi care văd lucruri.

— Deci unii oameni au ochi care nu văd?

El nu păru să considere această întrebare demnă de un răspuns. Poate era ceva prea evident; poate o credea doar retorică.

— Omul negru mi-a cerut să vin cu ei. M-a fugărit, dar n-a putut să mă prindă.

— Omul negru? Adică diavolul? Oh, ştiu – centura neagră. Mie mi s-a părut prietenos. Ce ţi-a spus?

Marsha trase de model, îndreptând ţesătura. Se încreţise în jurul unei vaze largi din care răsăreau flori fantastice.

— Mă voia pentru el. Să îndeplinesc magia lui. A zis că mi se potriveşte mai bine ca oricui. Ce-a vrut să spună cu asta?

Ea se uită la corpul mlădios şi la picioarele care niciodată nu păreau să stea nemişcate, ci dansau şi frământau nisipul.

— Voia să spună că ai putea fi bun la karate, că pari a fi un talent natural – cineva care poate învăţa uşor imitând. Cel puţin, asta presupun. Tu ce i-ai spus?

Băiatul sări în aer şi căzu în poziţia calului, legănându-se şi rânjind la ea.

— Am făcut *Hoah!* Cu cel mai profund glas din lume, mai profund decât al lui, aşa de profund că i s-a ridicat

părul din cap. Apoi am strigat *Yah! Yah! Yah!* şi *Prinde-mă!* El a alergat după mine, dar l-am lăsat în urmă la stânci. Toţi alergau după mine, zise el cu satisfacţie, dar nimeni n-a putut să mă prindă. Eu mă uitam la ei şi râdeam.

— Cum? Te-ai ascuns?

— Am înotat într-un bazin de piatră şi am răscolit nisipul astfel ca el să nu mă vadă, şi m-am ascuns într-o crăpătură.

Părul lui mătăsos se legăna, de parcă ar fi aprobat cuvintele.

Marsha se întrebă dacă era ceva adevărat în povestea lui. Chiar atunci el lovi cu pumnul, apoi din nou, şi începu să se zbată caraghios, încă ghemuit în poziţia calului.

— Bine, eşti flexibil şi rapid. Nu mă îndoiesc că a vrut să te înveţe. Dar n-ar trebui să te ascunzi aşa în apă. Dacă te înecai?

— Ştii, nu-mi spui *Eetsch.* Ar trebui să-mi spui *Eetsch.* Eu nu mă înec niciodată. Pot să înot mai bine decât tine. Mai bine decât oricare dintre băieţii aia care dau cu pumnul. Dacă s-ar fi apropiat, aş fi putut să sar în mare şi să mă îndepărtez de ei toţi, până cedau şi se înecau.

Îşi împinse pieptul în faţă ca un culturist, rânjind la ea.

— Ce şmecher mai eşti, zise ea, mai degrabă fermecată de lăudăroşenia lui.

— Ce e asta?

Se încruntă, cutându-şi zona netedă dintre cele două arcuri aurii ale sprâncenelor. Marsha simţi nevoia să le atingă, atât erau de fine şi de lucioase.

— Un fel de spiriduş. O zână.

— Cu aripi adică? O, îmi plac.

— Cunoşti vreuna?

Râse bine dispusă.

— Mă rog, le-am *văzut.* Ar trebui să vorbeşti cu fratele meu despre ele. El le cunoaşte – le-a întâlnit departe în ocean, călărind pe spatele unei balene.

— Păsări, presupun, spuse ea blând. Deci astăzi eşti

Eetsch, iar el e din nou fratele tău.

— Da. Dar în realitate eu sunt mereu acelaşi, iar el e mereu acelaşi.

Se întinse după perniţa de ace, apucând cu unghiile gămăliile de oţel.

— Ai grijă cu aia…

— Şi tot te iubeşte. O să te iubească întotdeauna.

— De ce?

— De ce te iubeşte? Cred că din cauza părului tău. Se târî mai aproape şi îşi trecu degetele printre bucle: Seamănă cu aurul.

— E un motiv prostesc.

— De ce? Poate nu e din cauza asta. Ai ochii ca marea. Băiatul se uită la faţa ei, venind atât de aproape încât ea se retrase. Şi tu stai pe pietre şi coşi. Îi place cântecul pe care-l cânţi…

— Ei bine, n-ar trebui. Sunt măritată, îmi iubesc soţul, şi o să trăim o viaţă lungă şi fericită împreună. Dacă totul merge bine, adăugă ea, făcându-şi cruce. Părea semn de ghinion s-o spună cu voce tare.

Degetele agile ale lui Eetsch se jucau cu boldurile, formând un model de zimţi şi triunghiuri din cele colorate, delimitate de gămăliile de oţel.

— Ce e asta?

— O rună, o rună, intonă el.

— Pentru ce? De unde ştii tu despre rune?

— Nu cred că există cuvinte pentru asta.

Făcu o pauză, analizându-şi munca, înainte de a se aşeza pe vine pentru a crea o altă formă.

Aplecându-se leneş cu bărbia în palmă, cu cotul pe genunchi, ea îl urmări răsucind perniţa, înţepând pânza cu precizie şi rapiditate.

— Eşti un băieţel ciudat, zise.

Asta îl făcu să râdă. Deja perniţa arăta ca o monstruozitate victoriană, deşi poate că modelul era prea geometric – mai degrabă un produs de artizanat cherokee din munţii unde trăise înainte de a-l întâlni pe Jim.

— Nu e ca o păpuşă voodoo sau ceva de genul ăsta,

nu-i aşa? Nu încerci să-mi faci vreun rău? Sau lui Jim? Poate fratelui tău i-ar plăcea ca Jim să dispară.

Se lăsă să alunece alături de el pe nisip, în umbra bolovanului.

Deşi ea îl tachinase, el luă întrebarea în serios.

— Nu, e o joacă. Nu ştiu cum s-o spun. Dacă laşi acele aşa cum sunt, până la urmă totul se va termina cu bine. Aşa ar trebui. Nu se uita la ea; degetele îi erau prea ocupate: Vezi?

Marsha îi atinse creştetul capului; părul bătut de soare era fierbinte în palma ei. Pentru o clipă, el înţepeni. Apoi se relaxă şi continuă lucrul.

— Deci nu i-ar face niciun rău lui Jim, murmură ea.

— Nu; de ce s-o facă dacă tu îl iubeşti? În plus, lui îi place de Jim.

Inspectă perniţa cu ace în strălucirea soarelui de amiază, care părea să-i aprindă mâinile.

— Îi place de Jim? S-au întâlnit vreodată?

— Nu. Bineînţeles că nu. Dar fratele meu are grijă de mine, şi îl vede şi pe Jim. Îl ajută la… la treburile lui.

— Treburile lui?

— Da, fratele meu pune pietricelele mici şi pe cele mari, bolovanii, în calea lui, ca să nu aibă încotro şi să le găsească. E un joc. El caută din cele frumoase sub apă.

— Te referi la agate şi jasp?

— Ieri a scos agate roz, alaltăieri au fost albastre, din cele de care nu vezi prea des. A zis că Jim a fost foarte mulţumit.

Marsha avu o mică tresărire de nelinişte. Era adevărat; îşi amintea că el găsise agate albastre cu două zile în urmă şi că i le lăsase pe pernă pe cele roz în după-amiaza de ieri. Coincidenţa era bizară.

— Ai vorbit cu Jim? De unde ştii?

— Ţi-am spus. Mi-a zis fratele meu. Eu nu vorbesc cu Jim. Aşa cum nu vorbesc nici cu omul negru.

— Jim nu te-ar fugări. Te-a văzut de la distanţă.

— Ştiu. Eu îl las să mă vadă. Poftim.

Întinse roşia, acoperită de rune. *Dacă sunt rune,*

gândi Marsha, *şi nu doar un joc de-al lui.*

— Şi eu ce să folosesc când o să am nevoie de ace?

— O, au mai rămas. Le-am pus în vârf.

Aşa făcuse, dar nu putuse rezista tentaţiei de a pune boldurile argintii într-o formă de stea.

Eetsch se aplecă spre ea şi emise un clic cu limba.

— Asta pentru ce e?

— E sărutul meu. Eu l-am inventat.

Din nou fu cucerită de zâmbetul lui, care părea ceva extrem de pur şi de dulce, şi dintr-un impuls îl cuprinse cu braţul şi îl strânse. Poate copiii erau o idee bună, reflectă ea, dacă erau la fel de luminoşi şi de drăguţi ca acesta.

El se strecură din îmbrăţişarea ei şi sări în picioare, râzând şi arătându-şi vârfurile ascuţite ale caninilor – dinţi de lapte, încă neschimbaţi.

— Oare ar trebui să-i mulţumesc fratelui tău?

Băiatul ridică din umeri.

— N-are importanţă. El o face din dragoste. Lui Jim al tău ce pietre îi plac cel mai mult?

Marsha se holbă la el, având sentimentul clar că purtau o conversaţie foarte ciudată. El îi surprinse privirea şi o susţinu. Îi va lipsi, iar estetului din ea îi va fi dor să se uite la el. Deşi nu era frumos în mod convenţional, ochii întunecaţi, părul deschis la culoare şi trăsăturile alungite, aproape ascuţite îi ofereau multă satisfacţie – genul de plăcere pe care ar putea-o obţine, să zicem, examinând un model valoros şi fascinant.

— Lui îi plac toate agatele şi jaspul. Dar nu găseşte sagenit, din cel cu fire care străbat piatra, şi ştiu că i-ar plăcea un enhidrit frumos. Ştii ce e? Cel cu apă prinsă înăuntru?

— Sigur, ştiu.

Nu se mai uita la ea, ci la valuri.

— Ar trebui să urci la casa ta, zise el. Marea se schimbă.

O rupse la fugă, cu cămaşa fluturând în vânt, şi alergă în valuri. Marsha se ridică, strigând, şi urmări cum băiatul se aruncă în ocean, la adăpostul umbros al unei

stânci masive. Apoi dispăru, deşi ea alergă după el şi căută până când fluxul îi ajunse la nivelul taliei şi începuse să avanseze pe uscat.

— Marsha! Jim era pe treptele de piatră, cu coşul ei în mână. Pe aici, urcă repede.

Ştia că era prea periculos să mai rămână. În apele joase de lângă bazinele de piatră pluteau scânduri şi butuci. Proprietarii casei îi avertizaseră că nu e bine să înoate nicăieri în afara locurilor publice aflate de-a lungul drumului pentru că un buştean ridicat de un val putea uneori să ucidă. Chiar şi bărbaţi adulţi fuseseră loviţi şi zdrobiţi. Nu era ca plaja de la Kill Devil Hills unde părinţii ei închiriau o cabană în fiecare vară, unde steagurile le spuneau de ce să se ferească – pânza roşie fâlfâind marca vârtejuri şi curenţi puternici.

— Pe aici!

El arătă spre un defileu îngust între pietre unde apa năvălea înspumată, şi ea ieşi din mare, aruncând din când în când o privire peste umăr, dar fără să vadă nimic.

Spre uşurarea ei, în după-amiaza următoare băiatul reveni cu cămaşa plină de sagenit „de la fratele meu”, nişte pietre minunate aurii străbătute de ace de aer. Marsha şi Startle – în ziua aceea el se numise *Startle* – lăsară câte una pe fiecare treaptă a scării întortocheate care ducea la casa lor, iar Jim fu extrem de surprins.

— O să fie uluit, îi spusese ea băiatului. Fericit.

Tinerii căsătoriţi făcură dragoste pe patul regal al şefului înconjuraţi de pietre pe cearşafuri şi pe perne. Jim le aşezase pe trupul ei gol şi, când închise ochii, depuse două ovale pe pleoape.

— Mă simt ca o regină întinsă într-un tumul neolitic.

— Eu sunt un om al cavernelor lacom, care jefuieşte morţii şi se întoarce acasă încărcat de comori.

Ea se ghemui lângă el, simţind cum pietrele îi alunecă de pe piele. Sagenitele se loviră una de alta cu un clinchet ca de zaruri.

— Doamna agatelor, şopti Jim, cuprinzând-o. Părea

expus şi vulnerabil fără ochelari, ca o creatură marină scoasă din carapacea ei. Avea pielea palidă şi ochii închişi la culoare.

Sagenitele alunecară, lipindu-se pentru o clipă de unul apoi şi de celălalt când el o strânse. Când valul iubirii lor se sparse pe pietre şi începu să se retragă, formele netede zăceau pe torsul ei, subliniind curbele trupului, talia, umflătura şoldurilor.

— Frumoasa mea.

Jim luă altele şi îi înconjură nuditatea, apoi se încolăci lângă ea cu un braţ peste pieptul ei şi faţa cuibărită în curbura gâtului ei. Ea zâmbi gândindu-se la ciudăţenia fanteziei lui şi la încântarea în faţa formelor lustruite, care era diferită, dar nu mai slabă decât patima lui pentru sânii şi coapsele ei. Nu era caracteristic băieţilor să adune pietre sau beţe?

— Ca organele genitale ale bărbatului, şopti ea, plimbându-şi mâna peste şira spinării lui. Oare dormea acum, cu o piatră strânsă într-un pumn ca o jucărie în mâna unui copil? Nimic altceva decât un băţ şi două pietre.

Urmându-l în somn, se gândi pentru prima dată cum fratele – dacă exista un frate – adunase pietrele cu ace de aer şi le ţinuse în mâinile lui, astfel încât, dacă exista, o atinsese într-un anume fel intim; sau cel puţin sărise dintr-un moment de timp în altul, la fel de sigur ca bunica Josephia cu perniţa ei de ace mult folosită.

Jim înota; abia îl putea discerne, în depărtare, acolo unde văzuseră orcile negru cu alb răsucindu-se alene la soare. Apoi zări ceva pe cercul de stânci despre care proprietarii spuneau că se numeşte *bolul deporridge al diavolului* din cauza conţinutului său învolburat până la alb în timpul fluxului înalt, şi ea se sperie şi îl strigă să se întoarcă, cu toate că el desigur nu o putea auzi.

— Era cineva – am văzut un braţ ieşind din apă. Dar nimeni nu a apărut la suprafaţă.

Rămăsese la marginea apei până când Jim înotase până la ţărm şi se ridicase în picioare din apele puţin

adânci, picurând.

— Ai văzut ceva. Probabil un joc de lumini.

— Nu, sunt sigură. Era un braţ de bărbat, şi era cumva ciudat… albăstrui, parcă, nu sunt sigură.

Jim se freca cu prosopul adus de ea, pielea înroşindu-i-se pentru moment. Ea nu reuşise să-l facă să înţeleagă cât de frică îi fusese, să vadă braţul şi mâna, ştiind că el era departe. Poate că nu se exprimase limpede asupra importanţei momentului în care văzuse mâna.

— Ei bine, dacă a fost un bărbat, probabil avea pielea vânătă de frig. E răcoare acolo.

— Dacă *era,* îl corectă ea. *Pentru că era, era cu adevărat*, gândi ea. Tu nu mă iei în serios.

Îşi scufundă degetele de la picioare printre grăunţele de nisip, răscolindu-le.

— Ce ar trebui să fac? Îmi spui că ai văzut un braţ în ocean, iar eu ar trebui să fac ceva? Am putea anunţa Paza de Coastă, dar vor crede că suntem nebuni.

Părul lui stătea ridicat în ţepi, iar Marsha se întinse să i-l netezească cu mâna.

— Nu, nu asta. Arăţi ca o perniţă de ace. Îşi aminti de băiat, ţinând roşia în mână: Ca un arici de mare.

— Un arici care are nevoie de un duş lung fierbinte, zise el. Brr, eu mă duc înăuntru. Poţi să vii şi tu dacă vrei.

— Bine. Ajung într-un minut.

Întrezărise o cămaşă albă fluturând de după un bolovan.

Când Jim urcase la jumătatea scării, băiatul ieşi alergând spre ea. Într-o mână ducea o suliţă subţire, terminată cu un vârf de săgeată; avea o expresie pe care o mai văzuse şi înainte pe chipul lui: emoţie reţinută. Marsha îşi dădu seama că îi va fi dor de el când vor pleca şi că nu-şi mai făcea griji în legătură cu părinţii lui sau cu locul unde ar putea fi casa lui. Părea să fie perfect capabil să-şi poarte singur de grijă şi să creadă că tot ceea ce îi atrăgea atenţia era interesant. Îi plăcea asta la el.

— Am văzut un braţ. La bolul de porridge al diavolului.

Făcu semn cu capul spre pereţii joşi, zimţaţi ai căldării.

Băiatul îşi ţuguie buzele. Poate se gândea, poate asculta.

Profilul lui părea să se odihnească pe fondul luminos, ca şi cum s-ar fi sprijinit de un suport.

— Unde mai exact?

— Vezi colţul ăla? Unde piatra se înalţă şi formează o curbă, cu un fel de gaură?

El îşi descheie cămaşa, înghesuind-o într-o crăpătură a pietrei verticale. Apoi rămase gol, cu excepţia unui colier pe care îl remarcase şi înainte – cu o gaură în mijloc şi mărginit de forme runice – şi franjurile lungi ai algelor atârnând de pe talie. Sări în valuri şi se îndepărtă repede, şi după o clipă se afla în interiorul pereţilor bolului diavolului şi se întindea să pipăie deschizătura pe care o văzuse ea. Flutură mâna spre ea; când sări de pe pietre ţinea ceva. Altă dată valurile care înconjurau căldarea spumegau sălbatic, dar acum apa se lovea uşor de laturile ei.

— De la fratele meu.

Depuse piatra în mâna ei. Era un sagenit mare, găurit cu multe canale.

— E minunat.

Nu se uita la piatra care era, într-adevăr, remarcabilă, cu urme de albastru ca norii, astfel încât întregul ansamblu avea aspectul unei picturi într-o sticlă – o scenă cu nori şi ploaie căzând în lumina soarelui. În schimb ea fixa punctul în care văzuse braţul.

— Uite.

Întinse pandantivul de la gâtul lui, şi ea apucă marginea pietrei, neştiind ce vrea de la ea.

Dar înainte ca el să spună alt cuvânt, ea întrezări ceva, chiar prin deschizătura din centru. Desluşi faţa unui bărbat ridicându-se din mare. Clipi o dată, şi zări iarăşi capul; apoi îl văzu şi a treia oară, privind drept înspre ei, dar când se retrase şi se concentră nu detectă nimic, absolut nimic. Trăsăturile băiatului erau impasibile, şi lăsă

colierul să cadă la loc. Abia dacă se scursese suficient timp ca să-şi fixeze chipul în memorie, dar se gândi că exista o asemănare şi se simţea – cum? Valurile puteau să înşele, îşi spuse: nu avea niciun motiv să se neliniştească sau să se sperie. Iar Jim nu înotase tot atât de departe, în urmă cu o jumătate de oră? Poate că era un scufundător care plutise pe valuri şi putea fi văzut numai ocazional.

— Astăzi cum îţi spui?

— Îmi spun *Regele Peştilor.* Zâmbi fixând Pacificul, acum liniştit şi albastru-închis, sclipind în soare. Asta înseamnă că sunt responsabil cu toţi peştii. Dar fratele meu este rege peste ocean şi chiar peste golfurile adânci şi peste creaturile de foc vechi, aşa că el e mai bun decât mine. Deşi şi eu sunt destul de bun, zise cu mândrie.

— Şi ce mi-ai arătat acum?

Nu era sigură că el asta făcuse; nu era sigură de nimic în afară de faptul că Jim o aştepta în vârful falezei şi că o va ierta că nu a venit cu el la duş când va vedea sagenitul cel mare pe care băiatul îl pusese în mâinile ei.

— Ai văzut ceva? spuse el cu blândeţe, îndepărtându-se de ea.

— Ce e dispozitivul de la gâtul tău?

Îl urmă, atingându-l uşor pe păr, unde strălucirea soarelui forma parcă o coroană.

— O, asta. E jucăria mea. E ceva care mă întăreşte, mă vindecă şi mă aduce înapoi când plec. E binecuvântarea mea.

Atinse cu degetele şi trase de şnur, verificându-l dacă era rezistent; mâna lui ajunse la nodul de pe ceafă. După aceea mângâie piatra, ca şi cum ar fi lustruit-o.

— Câteodată nu vorbeşti deloc ca un copil, mic Rege al Peştilor.

— Dar ce contează? Chiar şi când o să fii o femeie bătrână, bătrână, n-o să te simţi deloc bătrână în suflet. N-o să te simţi mai bătrână decât azi, cu excepţia greutăţii din piept. Atinse pandantivul: Nu ăsta. Morţii, vreau să spun, şi lucrurile care nu s-au întâmplat. Şi greşelile pe care le-ai făcut.

— Acum ştiu că nu eşti copil. Eşti o ciudăţenie înţeleaptă bătrână de mii de ani.

Se îndepărtă de el, tachinându-l şi întorcându-se să privească oceanul şi să cerceteze valurile în căutarea a ceva – o mică întrerupere care să nu fie nici balenă, nici pasăre, nici geamandură.

— Nu, sunt doar eu. Regele Peştilor.

O luă de mână, şi degetele lui erau reci şi puţin lipicioase, ca şi cum s-ar fi jucat în apa de mare şi nămol.

— Îţi aminteşti ce am spus la început. Unii se nasc ştiind. E mai uşor aşa.

La începutul a ce, se întrebă ea.

— În curând o să mă întorc acasă.

Fu surprinsă de sentimentul de tristeţe provocat de pronunţarea acestor cuvinte.

Regele Peştilor se sprijini de ea, cu braţele lui reci lipite de ale ei, şi făcu sunetul care însemna un sărut, şi ea îi răspunse tot cu un clic, apăsându-şi obrazul de al lui. Se minună cât ajunsese să ţină la acest băiat, pe ai cărui părinţi nu-i cunoscuse şi despre care nu ştia aproape nimic din lucrurile uzuale – unde locuia şi unde mergea la şcoală, filmele lui preferate, jocurile şi cărţile. Se uitară împreună la apă, şi în depărtare o balenă apăru într-un fulger de negru şi alb, ordonat ca un domino. *O orca.*

— O să te întorci, îi spuse băiatul, cu glas visător. Îţi promit. Apoi îşi smuci capul în sus, ca răspuns la o notă acută – cineva din apropiere fluierase.

— Stai, am un cadou pentru tine…

Ţâşni printre pietre, fluturându-şi algele, şi Marsha rămase pe loc, privirea ei hoinărind încet peste suprafaţa mării fără să găsească nimic care să-i oprească mişcarea. În numai câteva minute el se întoarse, îmbujorat şi zâmbitor.

— Asta e pentru el…

Îi întinse o enhidrită de mărimea unui bolovan. Ea dădu glas uimirii, ridicând-o să vadă apa prinsă în interior. Era erodată inegal, mai netedă pe o parte decât pe alta.

— Fratele meu mi-a zis să i-o dau bărbatului tău. Dar

i-am uitat numele…

— Jim. Îl cheamă Jim.

— E greu să ţii minte dacă numele nu se schimbă niciodată. E aşa de plicticos. Tu nu vrei niciodată să fii şi altceva în afară de *Marsha?*

— Îţi plăcea numele meu pentru că seamănă cu *mlaştină,* şi ţie îţi plac locurile ude.

— Da, dar câteodată ai putea fi *Baltă* sau *Lac.*

Vorbea serios, lipit de ea, clătinând din cap. Mătasea părului i se agăţa de braţ.

— O *Băltoacă.*

— *Pârâiaş* e drăguţ. Îmi place cum sună. Sau ai putea fi Regina Oceanului. *Ar trebui* să fii Regina a ceva.

Freca absent piatra care îi atârna la gât şi, când ridică ochii, ea se gândi că trăsăturile lui nervoase, delicate, erau frumoase.

Totuşi nu-şi amintea să-l fi găsit aşa de la început. Îi trecu prin minte că ar putea să-l ia pe băiat acasă şi să-l adopte. Dar era prea devreme; îl cunoştea pe Jim de atât de puţin timp.

— Poate Regina Melcilor de Mare.

— Da.

O amuza să-i vadă faţa serioasă. Răsucea un pacheţel în mâini şi abia părea să-i audă cuvintele.

— Ţi-ar plăcea să trăieşti acolo unde trăiesc eu, într-un oraş?

El se trase de lângă ea, scuturând din cap.

— Ar fi o nebunie, zise el. Aş fi ca omul ăla care se lupta cu marea. *Hoah!*

Alergă spre valuri şi sări în ele, lovind şi rotind şi tăind cu o sabie imaginară. Ea văzu cum pachetul cade, îi atinge picioarele şi dispare în ape. El se învârti, simţind pierderea, şi îngenunche bâjbâind cu mâinile. Îl auzea strigând „Nu, nu, nu, nu…” şi apoi cu o săritură înaltă ţâşni din apă, lovind aerul cu pumnul.

— Aproape că îl pierdusem, gâfâi el. Fratele meu ar fi fost foarte supărat. Şi eu aş fi fost foarte supărat.

Pachetul stătea strâns în mâna lui, pânza sa aurie

ivindu-i-se printre degete.

Ea ştia să aştepte, ştia că el i l-ar fi arătat dacă asta voia. Iar dacă ea întreba şi el nu voia să-i arate, Regele Peştilor ar fi rupt-o la fugă, cu picăturile de apă zburându-i de pe călcâie.

— E pentru tine. Întinde mâinile şi o să ţi-l dau.

Făcu aşa cum spunea el, aşezându-se cu picioarele încrucişate pe un morman de prundiş cristalin şi îi întinse mâinile făcute căuş. Enhidrita se găsea în faţa ei.

— Acum, îi spuse el, trebuie să păstrezi astea pentru tine şi să nu i le dai lui… lui Jim. E foarte important, pentru că ele îţi sunt destinate doar ţie. O fixă: Ei, bine?

— Bine, fu ea de acord. N-o să i le dau nici lui, nici altcuiva. O să le păstrez pentru mine, fiindcă sunt de la tine, iar eu ţin la tine şi o să-mi lipseşti.

Băiatul se încruntă, lovind nisipul.

— Nu sunt chiar de la mine – adică, fratele meu mi le-a dat. Pentru tine. Şi e câte una pentru fiecare dintre noi.

— Familia ta?

— Voi aşa i-aţi spune, bănuiesc. Cei care sunt împreună.

— Presupun că asta e o familie, îi spuse ea.

El se săltă într-un picior, gândindu-se.

— E ca un banc de peşti. Cum se rotesc toţi încoace şi-ncolo. Noi ştim cam în acelaşi fel – unde suntem şi ce se întâmplă şi cine urmează să facă ceva.

— Dar tu eşti aici cu mine. Nu mai eşti cu nimeni altcineva.

Îşi trecu degetele printre şuviţele fine ale părului său.

— Asta pentru că eu sunt băiat. Copiii se aventurează întotdeauna pe plajă. Aşa se face. Pentru că ei se află la mijloc, nici sugari, nici maturi, aşa cum sunt oceanul şi pământul când sunt împreună la mal. Nici mare, nici pământ.

Marsha uitase cu totul de Jim şi de duş.

— Ce poveşti mai spui! Zău că o să-mi fie dor de tine.

El bătu puternic cu piciorul în nisip, apoi îl ridică să

vadă amprenta.

— Nu mai ţii palmele întinse.

— Scuze. Am uitat.

Le făcu din nou căuş; închise supusă ochii când îi spuse el. Le aşeză una după alta – ceva neted şi rece – pe liniile care separau degetele. Pe ultima i-o plasă în palma dreaptă. Deschizând ochii, văzu şapte enhidrite. La culoare nu semănau cu niciuna dintre cele pe care le văzuse în magazine sau în colecţia lui Jim, şi toate erau asemănătoare ca formă şi mărime, lungi aproape cât două falange ale ei. Când le ridică în lumină sclipiră, albastru sau turcoaz cu scânteieri ocazionale de roz şi verde. Nu, nu mai întâlnise niciodată unele ca ele.

— Ce dulce eşti, zise.

El o ignoră; poate că lauda nu era suficientă, sau poate era doar nepotrivită.

— Asta sunt eu – arătă cu degetul său rozaliu, indicând cea mai mică piatră. Şi asta e fratele meu.

De data asta o atinse pe cea care stătea în palma ei.

— Şi astea sunt ceilalţi.

— Bineînţeles că sunt, zise el, părând uimit că ea avusese nevoie să spună asta.

— Una dintre ele e mama ta?

— Mama a murit când eram mic. Nu-mi amintesc.

Aha, acum aflăm ceva, gândi ea. *Deci mama lui e moartă, şi probabil fratele lui se comportă ca un părinte. Oare pentru că tatăl lui e plecat sau mort şi el?*

— Dacă vreodată ai nevoie de mine şi de fratele meu sau de noi ceilalţi, zise el, fixând-o intens şi apropiindu-şi faţa atât de mult de a ei încât trăsăturile îşi pierdură precizia, îngroapă pietrele undeva aproape de mare.

— Ai putea veni să locuieşti cu noi, sugeră ea abia ascultând, dar el scutură din cap negând.

— Ar fi o nebunie. Tocmai ţi-am *spus,* îţi aminteşti? Aş fi ca omul care a încercat să omoare marea, îţi aminteşti? Şi uite ce s-a întâmplat când m-am prefăcut şi eu – am pierdut pietrele! Nu pot trăi fără mare.

Băiatul se retrase.

— Le îngropi în pământ dacă ai nevoie de noi. Dar trebuie să fie lângă ocean, altfel vom muri. Mă asculţi?

Apucă materialul fin al bluzei ei, strângându-l în mână.

— Da, dar…

El fugi de lângă ea, fără să se oprească să-şi ia cămaşa, şi se pierdu printre stâncile din apropierea bolului diavolului.

— Rege al Peştilor, strigă ea. Vino înapoi! Îmi pare rău.

Dar fu nevoită să urce scările fără să-şi ia rămas-bun în acea după-amiază, ducând piatra şi cele şapte enhidrite pe care le învelise în fâşia aurie.

În ultimele trei zile abia dacă îl mai văzu, întrezărindu-i numai silueta de la distanţă. Îşi terminase modelele şi acum îl însoţea pe Jim în incursiunile lui printre stânci. O dată îl văzu pe băiat sărind din piatră în piatră sau îl văzu aplecat pe buza bolului diavolului, uitându-se în apă. Altă dată i se păru că discerne formele a doi înotători cu păr deschis la culoare, departe de ţărm.

Simţindu-se puţin neloială, ascunsese cele şapte pietre într-o cutie de bijuterii. Jim fusese mulţumit de enhidrită şi voia să găsească alta. O dată în timp ce el dormea, ea duse cutia la fereastră şi le studie îndeaproape, observând linii ca modelele de pe perniţa de ace a Josephiei incizate pe suprafaţa lor. Ceva ca un fulg strălucitor înăuntrul celei mai mari îi atrase atenţia. Când o ridică pe aceasta, detectă o aşchie fină suspendată în interiorul bulei de lichid a pietrei. Sclipea plutind prin apă ca o frunză căzând prin aer.

Când Jim încărca maşina, ea se grăbi pe plajă, sperând să-l mai vadă o dată pe băiat. Îl căută pe lângă scări şi în bolovanul găunos în care îl găsise odată dormind. Probabil că o urmărise, fiindcă o lăsă să-l caute şi să-i strige numele şi nu răspunse decât când ea se aventură în canalul cu pietre ascuţite. Râse, sărind în sus şi alergând către ea şi îşi aruncă braţele în jurul taliei ei.

— Cine eşti de data asta?

Se aplecă şi-şi apăsă obrazul de părul lui.

— Sunt *Trist,* îi spuse el. Sunt trist.

Înapoi în apartamentul din oraş, întregul episod părea ceva îndepărtat. Puse cutia în dulap împreună cu alte câteva cutii de bijuterii, şi uită imediat. Imaginea băiatului în fusta lui de alge şi cu lancea în mână, faţa pe care o întrezărise ca prin gaura cheii, mâna din bolul diavolului: toate păreau doar un vis.

Chiar şi viaţa alături de soţul ei deveni iluzorie, începând cu a treia zi de la întoarcerea lor. În acea zi, un camion nu reuşi să oprească la o intersecţie şi plonjă în uşa şoferului maşinii ei. Maşina lui fiind în service pentru o inspecţie al cărei termen fusese depăşit, Jim o împrumutase pe a ei. Muri la numai câteva străzi de apartament. Pur şi simplu. *Sosit decedat.* Maşina ei era întreagă. Moartea părea a fi ceva ce nici nu se întâmplase, venise atât de repede. Însăşi bruscheţea ei părea a diminua tragedia sugerând irealitatea. Abia la înmormântare începu să conştientizeze pierderea, cu toate că simţea o dorinţă intensă să se ridice din strană şi să părăsească biserica, să abandoneze această… această *sarcină,* care nu era deloc ceea ce-şi dorise ea. Corpul lui fu incinerat, iar cenuşa aşezată într-un tub de metal astupat. Cilindrul avea greutatea unui caleidoscop scump şi suna ca un amestec de clopoţei şi nisipuri mişcătoare. Dar nu era nimic de văzut acolo, nici lumină, nici culoare: doar întuneric. Ascunse obiectul orb în interiorul unui vas cu capac.

Ciudat cum ieşirea lui Jim din timp părea să distorsioneze timpul. Serile erau lungi şi goale şi conţineau o mulţime de gânduri. Durerea săpa puţin câte puţin. Îşi cumpără un televizor – aparat care altă dată îi displăcea – şi îl lăsă să-i consume orele. Marsha stătea pe podea în faţa ecranului, legănându-se înainte şi înapoi în timp ce plângea, cu volumul dat tare astfel încât nimeni din apartamentele învecinate să nu ştie.

— Te-am cunoscut cu trei luni înainte de a ne

căsători, şi am petrecut trei săptămâni pe coastă, iar când ne-am întors ai murit în a treia zi. Scutură vasul, de parcă i-ar fi putut atrage atenţia: Deci au fost doar trei luni, trei săptămâni şi trei zile.

Când îi veni ciclul, căzu în faţa televizorului cu urna în braţe, plângând fără să facă vreo încercare de a-şi reţine lacrimile. Plângea pentru copiii lor, care nu existau şi niciodată nu vor exista, şi bocea pentru trupul care voia un copil când era deja prea târziu. Imaginea unei enhidrite cu un fulg mineral prins în interior îi veni în minte.

Pierderea ar fi fost poate mai uşor de suportat dacă nu ar fi fost copil unic, născut de o mamă de aproape cincizeci de ani şi un tată de şaizeci. Ambii ei părinţi erau morţi. Şi poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi mutat înapoi în Carolina, dar nu se putea convinge să facă asta. Nu putea suporta ideea că ar trebui să explice tuturor cunoscuţilor ce se întâmplase şi să audă că da, era tragic şi îngrozitor, dar timpul va vindeca totul. La drept vorbind, nu voia să împacheteze sau să arunce hainele lui Jim sau obiectele din biroul lui. Îi purta cămăşile şi halatul de baie; o urmă din parfumul lui stăruia în dulap.

Şeful lui Jim îi aducea întotdeauna flori în a şaptea zi a lunii. Cei doi fuseseră buni prieteni încă din copilărie şi merseseră împreună la Cal Tech. Când erau mici, amândurora li se spunea *Jimlase,* atât erau de apropiaţi. Jason sugeră ca ea să se întoarcă la casa de pe plaja cu agate şi jasp ca să împrăştie în valuri cenuşa soţului ei. Ea îi mulţumi, dar spuse că nu era încă pregătită.

Noaptea zăcea în pat, dorindu-şi dureros ca Jim să o atingă sau să se ghemuiască la spatele ei, cu răsuflarea lui caldă pe gâtul ei. Membru steril, mâna care strângea cearşafurile era inutilă, doar a ei. Nicio altă atingere nu apărea din beznă, secretă şi surprinzătoare. Adesea visa că îl vede pe ţărm. Se plimba la marginea oceanului, culegând jasp şi agate, examinându-şi descoperirile cu capul aplecat. Ea vedea că pietrele din ziua aceea erau nemaivăzute; străluceau, şi ace înflăcărate străbăteau sagenitul. El se întorcea, dar nu o vedea, iar pietrele

păreau grele în mâinile lui. Când ea îl urmărea printr-un labirint de pietre verticale, el dispărea în fundal până când nu-l mai putea distinge printre pietrele gri, înclinate.

Se trezea, cu lacrimi pe obraji şi o durere teribilă în piept, aprindea veioza şi fixa ferestrele întunecate şi becurile palide de pe stradă.

Cu timpul, trebui să pună poze cu el prin casă fiindcă începuse să-i uite figura. Asemăna nuanţa părului său ciufulit cu un scul de mătase de culoarea *mac canadian* de Theolian. Cu ochii nu era la fel de uşor, iar ea se opri la *lemn întunecat.* Analizând imaginile, descoperi că erau alunecoase şi greu de reţinut. Ochelarii lui urâţi, dar la modă, îi stăteau în cale. Ea voia să vadă forma exactă a liniei care mergea de la sprâncene şi orbite la pometi, dar aceasta rămânea ascunsă. La urma urmelor, nu avuseseră decât trei luni, trei săptămâni şi trei zile. *Cu timpul. La urma urmelor.* Ura cuvintele astea; uneori se gândea că urăşte limbajul. Când nu mai avu nevoie de el noaptea, donă televizorul la cel mai apropiat depozit Goodwill. Se instală o amorţeală, şi ea descoperi că nu mai era interesată de modelele pentru broderii, cu toate că se forţa să continue.

Cel mai rău fu atunci când veni primăvara şi aduse cu ea uitarea. Oare aprilie nu aducea o reînnoire a dorinţei? Dar era imposibil să-ţi aminteşti un bărbat în fiecare minut, în fiecare oră. Stătea sub pomii fructiferi, cosând un model nou. Originalul fusese cumpărat de un colecţionar particular, care o lăsa să-l studieze, să-l măsoare şi să ia notiţe în schimbul unui document – o descriere precisă şi o estimare a valorii. Bărbatul şi femeia, dezbrăcaţi, erau rudimentari, dar fermecători. Merele ofilite din pom deveniseră roz-portocalii, ca şi multe dintre păsări. Petalele cădeau pe pânză, şi ea le mătura. Când aruncă materialul în coş, mâna ei atinse boldurile de pe perniţa de ace a Josephiei. Scoţând-o de la fundul coşului, fu din nou surprinsă de desenele alcătuite de gămăliile colorate şi argintii. Uitase – trecuse atât de mult timp de când avusese nevoie de mai mult decât de un

gherghef şi un set de ace.

În seara aceea îi sună pe Jason şi pe soţia lui, mulţumindu-le pentru ultimul buchet de flori lăsat pe covoraşul din faţa uşii apartamentului ei. Ei îi sugerară din nou să folosească vila, dacă locul nu o făcea nefericită. Poate ar însemna un ajutor, o hotărâre, un sfârşit: ceva. Se va gândi la asta. Încă nu a „trecut peste" Jim, dar părea că amintirea lui se mai îndepărtează puţin, ca şi cum zilele lor împreună fuseseră adunate şi căpătaseră un loc într-o sală de muzeu. În seara aceea intră în biroul lui pentru prima dată după luni de zile. Pietre şi pietricele erau împrăştiate peste măsuţa de la bibliotecă, acoperite de praf. O lupă zăcea pe o sugativă de pe birou. O ridică, imaginându-şi strânsoarea lui în jurul mânerului. Amintirea unor rostogoliri peste cearşafuri presărate cu sagenite îi pluti prin minte şi ea încercă să fixeze momentul astfel încât să se dezvolte. Dar imaginile alunecară în umbră şi refuzară să rămână.

Copii ale schiţelor lui Jason pentru un joc nou erau împrăştiate pe rafturile cu cărţi. Analiză una dintre ele, observând pentru prima dată că eroul seamănă vag cu soţul ei.

Apoi, amintindu-şi cele şapte pietre, se duse în dormitorul ei şi scotoci prin dulap, ladă şi garderobă, dar nu găsi nimic. Abia când se uită pe sub mobilă descoperi caseta de bijuterii, strecurată între perete şi panoul din spate al dulapului de haine. Desfăcând bucata de pânză aurie, aşternu conţinutul în lumina unei veioze. Peştişorii de piatră erau minunaţi. Uitase cât de neobişnuită era culoarea, aproape turcoaz în unele locuri, cu albastru şi pete de alte culori. Din nou Marsha fu sigură că nu mai văzuse aşa ceva în cărţile lui Jim. Pe suprafaţa lor erau zgâriate rune care puteau fi făcute ieri, atât păreau de proaspete. Rocile făceau parte dintre cele mai vechi lucruri, dar rămâneau în mod misterios pline de tinereţe. Peste o mie de ani cineva ar putea ţine în mână o agată enhidră şi s-ar întreba cine a făcut inscripţiile, cine a atins-o, ce s-a întâmplat cu ei – şi oare comoara s-a pierdut abia

anul trecut sau de peste mai mult de un secol?

La fel de bine ar fi putut fi săgeţile unor elfi aruncate spre ea, pentru că îi treziră o curiozitate şi o dorinţă adormite. Cum de îl uitase atâta timp pe băiat? îşi aminti nasul lui ascuţit şi ochii întunecaţi. Ce comic era, purtând un kilt din alge şi o cămaşă prea mare, probabil uitată de vreun turist. Îl văzuse înotând gol, scufundându-se la cele mai îndepărtate stânci ale bolului diavolului. Niciodată nu-l văzuse în haine de stradă sau arătând ca un copil obişnuit în compania tovarăşilor lui de joacă sau a părinţilor. Odată ce-i reveni în minte, el deveni punctul central al gândurilor ei şi simţi nevoia să-l vadă.

Ea şi mama lui Jim, împreună cu Jason şi soţia lui, se întâlniră la casa de pe plajă în iunie şi înaintară până la o insulă de piatră unde fiecare aruncă în apă câte un pumn de pietriş şi cenuşă din urnă. După aceea ceilalţi petrecură o oră adunând pietre, pentru că aşa părea corect. Hoinărind printre porţiuni pietroase, benzi negre de nisip şi grămezi de cristale transparente, Marsha avea senzaţia plăcută că băiatul se află prin apropiere, dar după ce plecară ceilalţi sentimentul se stinse. Probabil faptul că îi văzuse în depărtare, aplecându-se să examineze o piatră sau să arunce una într-un coş, o făcuse să se simtă oarecum familiar – ca într-una dintre acele zile pierdute în care îşi putea urmări soţul la vânătoare de comori, dincolo de următoarea grămadă de sedimente sau de următoarea cotitură a plajei.

Deşi îl strigă şi îl căută, nu găsi nicio dovadă a existenţei copilului cu excepţia lăncii lui, adăpostită într-o crăpătură de stâncă. Mânerul era rupt, dar piatra era încă bună, prinsă de băţ cu o legătură de iarbă uscată.

Se simţi dezamăgită şi puţin îngrijorată. El întotdeauna apărea cât ai clipi!

Când sosi timpul să stingă luminile, i se făcu frică şi lăsă o veioză aprinsă. Nu ştia de ce sau de cine se temea. Faţa deschisă a lunii strălucea prin peretele de sticlă supraveghind marea şi luminând patul ei gol. Seara făcea ca obiectele agreabile din casă să aibă un aspect diferit.

Ca şi cum şi-ar fi spionat soţul la lumina stelelor: ce oroare. Chiar şi să-l vadă pe băiat bătând în fereastră – imposibil, căci casa era situată chiar deasupra stâncilor – ar fi speriat-o, era sigură. Iar dacă ar fi coborât noaptea pe plajă şi ar fi văzut un braţ palid în valuri, sau două chipuri, ar fi tremurat prea rău şi ar fi fost prea slăbită ca să mai urce scările.

— Ai spus că o să mă întorc, zise ea pumnului de enhidrite, dar nu ai spus că tu n-o să fii aici.

Aşezată aproape de marginea falezei, supraveghea coasta şi oceanul, nisipurile deschise la culoare şi cele negre, pădurea de pietre verticale şi bolul diavolului. Timp de trei zile îl căută pe băiat, mergând până la a întreba la o altă casă dacă au văzut o asemenea persoană îmbrăcată în alge. Nimic. O lingură grea de argint zăcea în poala ei alături de degetele netede de piatră. După un timp se ridică şi săpă în pământ, smulgând plante scunde bătute de vânt pe care nu le recunoştea; rădăcinile lor erau învelite de cristale, transparente sau chihlimbarii printre care şi câteva jaspuri roşii sau verzi. Şanţul îngust, lung de câţiva centimetri, semăna cu modelul mormântului unui rege străvechi, umplut cu pietre preţioase. Aşează în mijloc cea mai mare enhidrită şi apăsă la loc rădăcinile plantelor şi nisipul. Simţi imediat impulsul să o dezgroape, dar nu o făcu. Ridicând un alt bulgăre de nisip şi rădăcini, strecură dedesubt piatra cea mai mică. Îşi aminti de anul în care plantase lalelele cu susul în jos şi se întrebase dacă există un mod bun şi un mod greşit de a face acest lucru. Cât de aproape una de alta? Ea le pusese la distanţă de şaizeci de centimetri – cam distanţa la care sădise plantele.

— Trebuie să fiu nebună, murmură ea, mângâind ultima bucată de iarbă.

Privind în jur, văzu că solul părea nederanjat, de parcă nu ar fi făcut nimic, şi regretă că nu a marcat locurile. Va fi dificil acum să dezgroape pietrele. Poate că nu le va mai regăsi niciodată pe toate. Dar ce mai conta? Nu credea că se va întâmpla ceva – şi dacă nu, de ce erau

ele importante? Nu, era în regulă, indiferent dacă le va mai găsi sau nu.

Următoarea zi rămase în casă, aventurându-se pe plajă doar cât să privească pietrele în bătaia ploii, până ce acestea deveniră negre şi lucioase. Apoi se întoarse înăuntru şi făcu un duş, lăsând apa fierbinte să i se prelingă pe spate până când se simţi relaxată şi somnoroasă.

Se gândi să citească o carte, dar cuvintele îşi pierduseră pentru ea înţelesul pe care îl avuseseră cândva. Ce rost avea o poveste? Ea trăise *într-o* poveste cu fericiţi-până-la-adâncibătrâneţi; apoi căzuse din ea, ca şi cum scriitorul ar fi şters-o cu un şuvoi de cerneală.

A doua zi văzu un curcubeu de dimineaţă şi luă apariţia palidă drept un semn de noroc. Vântul spulbera norii şi curăţa oceanul de spuma lor adormită, împrăştiată. Apropiindu-se de marginea falezei, văzu că solul era încă saturat, atât de ud încât apa se aduna în adânciturile superficiale. Cu toate că atunci când se trezise decisese să dezgroape pietrele, nevrând să le piardă, acum plănui să mai aştepte o zi până când se usca pământul. După-amiază se plimbă zile întregi pe coastă, oprindu-se să viziteze băltoacele cu stele de mare şi anemone. Se întâlni cu bărbatul cu centură neagră, care îşi urmărea clasa antrenându-se, şi făcu o pauză ca să analizeze feţele băieţilor mai mici.

— Scuzaţi-mă, vă amintiţi…

El se întoarse, un bărbat slab şi vânos, cu picioarele uşor încovoiate şi părul strâns într-o coadă de cal.

— Vă amintiţi de un băiat cu alge… în jurul taliei, vreau să spun… era foarte rapid şi uşor. V-a urmărit într-o zi şi a imitat mişcările lecţiei voastre.

Bărbatul rânji strâmb, scuturând din cap.

— Am încercat să-l prind pe puştiul ăla de două sau de trei ori! Obişnuia să ne sâcâie, dar am considerat că ar putea avea calităţi de campion, cu puţin antrenament.

— L-aţi mai văzut? Recent, vreau să spun.

Clasa făcea acum flotări, în timp ce valurile se agitau

încoace şi-ncolo, subminându-le priza pe sol.

— Nu. Nu cred că l-am mai văzut din toamna trecută. Îl cunoaşteţi?

— Venea să se joace şi să stea de vorbă cu mine, când soţul meu nu era de faţă. Sper doar că nu i s-a întâmplat nimic rău.

Instructorul se întoarse înapoi spre elevii lui, poate dezamăgit să audă despre soţul ei.

— Dacă îl găsiţi, spuneţi-i să se alăture grupei mele şi să ajungă un învingător. Copilul ăla este într-adevăr sclipitor.

— Poate îi era frică de dumneavoastră. V-a numit *omul negru.*

Ochii lui scânteiară amuzaţi.

— Adică, aşa ca diavolul? Am eu o reputaţie de tiran, dar asta este cu totul altceva.

Îşi duse mâna la gât, jucându-se cu un lănţişor pe care era atârnată o cruciuliţă celtică.

— *Omul negru.* De fapt, cum îl cheamă pe puşti?

— Nu avea acelaşi nume de două ori. Nu cred că mi-a spus vreodată numele adevărat, cu siguranţă nu unul obişnuit.

— Eu nu mi-aş face probleme în privinţa lui. Părea un puşti care e capabil să-şi poarte singur de grijă. Şi, ce spuneaţi despre soţul dumneavoastră… Sunteţi fericiţi împreună?

Întrebarea părea dificilă, iar Marsha o răsuci pe toate părţile, zăbovind asupra ei mai mult decât o cerea politeţea. Ramificaţiile păreau a fi mult mai largi decât bănuia ea. Oare era mulţumită acum, cu ceea ce îi rămăsese din el – adică amintirile a trei luni, trei săptămâni şi trei zile? Era capabilă să trăiască cu un Jim care nu era decât o absenţă şi să se simtă în largul ei, poate nu chiar acum, ci mai târziu? Mai era oare al ei în vreun fel, sau mai era soţ, când atâta timp îl separa de ea? se întreba dacă părea părăsită şi abandonată din moment ce un străin îi punea o asemenea întrebare.

— Ori de câte ori am fost cu Jim, zise ea în cele din

urmă, am fost fericită.

De acest lucru era sigură. Răspunsul era fără îndoială ocolit, dar simţea că era cel mai bun pe care îl putea da.

— Presupun că… nu ştiu de ce am crezut că s-ar putea să fi fugit… mă rog, ştiţi unde să mă găsiţi, spuse el vesel, plecând în alergare de lângă ea şi chemându-şi elevii să-l urmeze.

După-amiaza târziu, când se întoarse la scări, observă că suprafaţa stâncii era pătată cu urme lungi ca de lacrimi. Picăturile atârnau de pe muchia ei şi, când îşi ridică privirea, una se sparse pe fruntea ei. Verificând partea de sus, observă că balta nu se restrânsese, ci dimpotrivă crescuse. Vegetaţia era îmbibată cu apă şi de un verde strălucitor. Umezeala se scurgea, adunându-se în pârâiaşe care se îndreptau spre mal.

Bănui că plouase mai mult decât îşi imaginase. În casă, se ghemui lângă fereastra cea mare care dădea spre ocean şi privi afară. Îi era foame, dar nu avea chef să mănânce. Era odihnitor să stea lângă sticla rece uitându-se la valurile care încreţeau suprafaţa mării şi umbrele stâncilor alungindu-se. Luă un model din coş, însă trecu acul prin material numai o dată înainte de a-l lăsa să cadă. Plimbarea lungă în aerul mării o obosise. Ca un flux treptat, noaptea îşi făcu apariţia, tulburând limita dintre veghe şi somn. De dimineaţă se trezi pe podea cu capul sprijinit pe braţ.

Bâjbâind în cămară, scoase o pungă de cafea. De la fereastra bucătăriei putea vedea spre sud-est luna, atârnând deasupra Americii de Nord într-o perdea de nori. Ca prin magie, vălul deveni roşu, iar semiluna sclipi într-un cenuşiu-deschis, luminos. Ea o privi, bându-şi cafeaua, până când zorile făcură loc luminii. Abia atunci răscoli prin frigider şi găsi nişte prăjituri pe care le încălzi, fără unt sau sirop. Fără Jim, nu mai era interesată să gătească, aşa că nu conta. Nimic în interiorul casei nu-i capta cu adevărat atenţia; tot ce voia era să iasă afară, să se plimbe prin valuri şi să se caţere pe stânci până obosea.

Desculţă, rămase pe pragul de piatră de la intrare – albastră şi de forma unui nor desenat de un copil – ascultând sunetul unor paşi repezi. Răsunetul, atât de plăcut şi eratic în tonurile sale, o făcu să tresară. Când se duse să vadă, Marsha descoperi că apa nu mai forma o băltoacă mare. Şuvoaie de lichid împroşcau suprafaţa pietrei, suflate de briză. Privind peste mal, văzu o pată de dimensiuni considerabile întinsă pe nisip. În timpul zilei balta se mărise, până ajunsese largă de câţiva metri şi se revărsase constant peste marginea falezei.

— Mă întreb… zise ea cu voce tare, dar îşi lăsă gândul neterminat. Deşi prudentă, se aventură mai aproape şi în cele din urmă păşi în interiorul cercului superficial. Simţea apa rece ca un izvor de munte. Poate e o coincidenţă. Ai putea să fii o coincidenţă? murmură, aplecându-se şi trecându-şi mâna prin plantele scunde să vadă dacă nu răsărise ceva din pământ. Nimic: nu existau niciun fel de crăpături sau găuri.

— Dacă nu eşti o coincidenţă, atunci ce eşti? Ar trebui să fiu îngrijorată, alarmată? Am făcut ceva – ce anume?

La căderea nopţii, o ceaţă cu o vagă tentă albăstruie plutea peste baltă, care era mai adâncă şi curgea mai repede ca înainte. Croindu-şi drum prin curent, Marsha simţi şuvoaie de spumă mângâindu-i gleznele. În genunchi, apoi târâş, îşi croi drum printre plantele acoperite de apă până ajunse la marginea falezei.

— Şapte. Sunt şapte. Ca nişte creaturi de nisip îngropate de un val care emit bule.

Vocea îi era înăbuşită de ceaţa care vălurea lent în jurul ei. Când se îndepărtă, păru să se aranjeze în coloane deasupra apei.

Şi totuşi nu îi era frică. Nu-şi dorea să fugă în maşina sport albastră a lui Jim cu ochelarii lui de soare prescrişi de medic încă fixaţi în parasolar. Abia când luna se ridică şi apărură stelele începu să aibă o stare neplăcută, singură sub zodiac şi nimeni care să vadă sau să-i pese ce se întâmplă cu ea. Vechii ei prieteni se aflau la mii de mile

depărtare, şi numai Jason şi soţia lui şi poate unii dintre ceilalţi colegi ai lui Jim ştiau că ea stătea în casa de pe plajă – ei plus soacra sa, pe care n-o interesa prea mult fiica atât de brusc impusă în viaţa ei. Cu toate acestea nu intră în casă, nici chiar când ceaţa de deasupra bălţii se îngroşă cu picături de rouă şi pârâiaşe se iviră din pământ devenind un torent, legănându-se şi apoi învolburându-se la marginea falezei până când un deget de lichid se strecură prin nisip şi dispăru printre pietre, îndreptându-se spre mare. În mai puţin de o oră, cascada îşi găsise făgaşul şi acum se arunca val-vârtej de la înălţime peste nisip şi pietre, pierzându-se în mare. Dintr-odată, cu un şuierat faleza se goli de lichid, pârâul răsucindu-se în aer ca o vidră de argint cu coadă de ceaţă, dispărând printre rocile nemişcate.

Marsha, care îngenunchease pe pământul ud, însufleţită de ciudăţenia şi forţa în continuă creştere a cascadei, se ridică în picioare. Privirea ei se fixase acum pe urma argintie şerpuind pe nisip. Apa dispăruse, scufundându-se în mare şi ascunzându-se. Finalul era la fel de misterios ca şi începutul. Mergând la punctul în care se formase băltoaca, se aplecă şi privi îndeaproape suprafaţa la lumina lunii. Cu toate că locul părea aproape nederanjat şi palma ei nu-l simţea mai ud decât ar fi trebuit, cele şapte enhidrite stăteau deasupra una lângă alta, de parcă nu le-ar fi îngropat niciodată.

Le recuperă una câte una, băgându-le în buzunarul pardesiului, o haină lipicioasă care fusese una dintre preferatele lui Jim. Îi amintea de culoarea oceanului, acvamarin cu dungi bleumarin şi verde. Vântul îi răvăşea părul şi îi răcorea obrajii încinşi. Ce să facă? În casă, se privi în oglindă şi întoarse capul, speriată pentru o clipă de intensitatea privirii ei – o sclipire în ochi. Ieşind din nou, lăsă uşa neîncuiată şi coborî încet treptele falezei, cu mâna pe balustradă. Nu strica să coboare până la jumătate să vadă ce rămăsese din cascadă, urma trecerii ei strălucind în lumina stelelor.

Vântul i se juca prin păr, îi gâdila pielea. Noaptea

părea sfâşietor de frumoasă, cu o undă de frumuseţe care nu venea din amintirile ei despre pierderea lui Jim sau din suferinţa ulterioară. În acel moment i se părea că trecuse dincolo de regretele particulare. Nemişcate pe cer sau legănându-se pe oglinda mării, stelele îi atrăgeau gândurile departe de sine – o fărâmă din oceanul timpului şi spaţiului. La fel erau infinite valurile mării, care îşi continuau drumul la nesfârşit, înconjurând globul, iar tristeţea care aproape că se întrupase în ea păru dintr-odată divizată şi împărtăşită cu fluxul şi pulsul mării şi cu stelele care se îndepărtau, navigând spre capătul mereu în retragere al universului.

Prinse cu coada ochiului o fluturare ca de liliac. Privi spre pietrele verticale, înfipte în umbrele lor subţiri.

— Marsha!

Băiatul sări într-o pată de lumină.

— Coboară, îi strigă, iar ea alergă pe trepte ca să-l întâlnească.

— Slavă Domnului! Mi-era teamă că te-ai înecat…

— Nu eu! Eu sunt peşte! Îţi aminteşti, sunt regele peştilor. Iar delfinii mă iubesc. Nu mă lasă niciodată să mă înec.

Râse, arătându-şi perlele dinţilor. Timid, îi înconjură talia cu braţul şi zâmbi cu faţa ridicată spre ea.

— Eşti mai înalt – şi unde-ţi sunt algele?

Privi la pânza înnodată în jurul taliei lui. Materialul nu acoperea mai mult decât acoperise kiltul de alge, dar îi lipsea aerul de improvizaţie al fostului său acoperământ.

— Am crescut. Fratele meu zice că sunt prea mare ca să mai umblu dezbrăcat prin lume.

— Unde ai fost?

Marsha îi atinse părul, mătăsos ca întotdeauna, şi apoi îi mângâie obrazul. În lumina lunii putea să-i vadă venele albăstrii de sub piele.

— Oh, pe aici.

Sări pe loc, cuprins de aceeaşi veselie ireprimabilă pe care şi-o amintea ea.

— Mă bucur că te-ai întors, îi spuse.

— Bineînţeles. De ce nu m-aş fi întors? Şi ştiu că tu doreai să vin. Făcu o piruetă dintr-un exces de entuziasm: În plus, fratele meu voia să te vadă iarăşi. Pentru el e la fel ca ultima dată. Atunci când iubim, păstrăm ceea ce iubim.

Marsha îl urmări zburând printre pietre, intrând şi ieşind din lumină. În câteva minute se întoarse, sărind peste nisip, şi o luă de mână. Degetele erau la fel de lipicioase cum şi le amintea.

— Jim… ştii că a murit anul trecut, după ce ne-am întors acasă. Ştiai?

Băiatul o privi precaut, fără să zâmbească.

— Tu ştii că mama mea a murit, nu-i aşa?

— Da, mi-ai spus. Nu am uitat.

Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar era intimidată. Îşi simţea braţele inutile, atârnând în lateral.

— Aşa am aflat şi eu despre soţul tău. Tocmai mi-ai spus. Îmi pare rău, oricum. Îi plăceau pietrele. I-am fi dat unele mai frumoase anul ăsta. Fratele meu zicea că ar fi trebuit să-i dăm unele de la… de unde locuim noi.

— Ar fi fost drăguţ. I-ar fi plăcut.

De data asta ea îi căută mâna.

— Aş vrea ca nimeni să nu mai trebuiască să moară, zise el cu glas scăzut. Mama e singura persoană despre care ştiu că a murit. Şi nu mi-o amintesc. El de ce a murit?

— Un accident de circulaţie – un camion l-a lovit pe drum şi l-a omorât.

— Am mai văzut accidente… Ştiam că nu s-a înecat, mi-ar fi spus peştii.

Părea atât de obiectiv declarând asta încât ea râse, împletindu-şi degetele cu ale lui şi lăsându-l s-o tragă peste nisip din ce în ce mai mult către valurile care săltau tot mai aproape de ţărm. Uitase cât de ciudat era acest micuţ, cu poveştile lui despre mare şi pietre şi ignoranţa lui – închipuiţi-vă un copil care nu văzuse niciodată o perniţă de ace! Sau poate asta era viaţa secolului douăzeci şi unu, cu haine făcute de gata în China, Mexic sau Thailanda. Acolo se duseseră probabil toate perniţele de ace. Se întreba dacă băiatul ştia că există China, şi dacă ar lăsa-o să-l

înveţe lucrurile pe care ar fi trebuit să le fi învăţat. Era posibil ca el să nu fi mers niciodată la şcoală… Ceea ce văzuse după ce îngropase enhidritele era acum dat deoparte, de parcă nu s-ar fi întâmplat deloc. Prezenţa băiatului dansând sprinten umbrea ultimele zile şi le făcea să apară lipsite de substanţă ca nişte vise. Chiar şi Jim era abia o umbră, iar faptul că vorbea despre el îi provoca numai o vagă tristeţe.

— Nu mă crezi! O să afli…

Băiatul zâmbi dar nu către ea, aruncându-şi privirea înspre mare.

Dacă nu ar fi simţit apăsarea pietrelor pe şold, poate că nu s-ar fi gândit niciodată la ele. Dar ea scoase peştişorii unul câte unul, apoi răsturnă conţinutul pumnului în mâinile lui. El îi oferi un alt surâs secretos şi le îndesă la betelia veşmântului lui – un sarong scurt probabil, dacă băieţii purtau aşa ceva.

Figurinele butucănoase erau presate de pielea lui. Nu, nu figurine, îşi aminti ea: erau doar pietre.

— Şi eu am ceva pentru tine. Închide ochii.

Îi apucă mâinile, modelându-le în forma pe care o voia. Ceva dur îi atinse palma, apoi căzu peste marginea ei.

— Oh…

Era un şnur cu un pandantiv, asemănător cu cel din jurul gâtului băiatului: adică transparent, circular, perforat în centru, incizat cu ceea ce el numea rune. În interior erau prinse bule de apă, unele din ele conţinând fulgi minusculi.

Marsha ţinu colierul la lungimea braţului, fixând oceanul prin deschizătură. Părea să poată distinge patru sau cinci siluete în apă, dacă nu cumva erau doar pietre ridicându-se de pe fundul mării. Mişcând uşor piatra în câmpul ei vizual, mai văzu ceva: silueta unui bărbat, aplecându-se peste o margine înaltă. Nu-l putea distinge prea bine de la o asemenea distanţă şi doar la lumina stelelor. Părea musculos, cu păr deschis la culoare.

— Hai, apleacă-te şi o să ţi-l pun.

Ea păstră pandantivul încă câteva clipe, privind până când fu sigură că nu mai putea afla nimic mai mult.

— L-ai văzut pe fratele meu?

Trase de şnur să se asigure că e legat bine, apoi ridică medalionul să se uite la rune.

— Presupun că da.

Simţi un fel de gol, genul de tulburare pe care îl simţi când ajungi în vârful unei scări, constatând că motivul pentru care ai urcat a rămas cu totul în urmă. Marsha se înfioră la bătaia brizei. Privi înapoi la trepte şi la faleza cu pata care încă mai marca locul unde cascada aruncase stropi spre pământ. În câteva minute se va întoarce în casă şi va dormi, iar dimineaţa îl va găsi pe băiat şi-l va ruga să vină cu ea. Ar putea să-l adopte; ar putea chiar să-i dea numele lui Jim.

Inciziile ascuţite de pe inelul de piatră îşi apăsau mesajul pe pielea ei.

— Ce înseamnă semnele astea?

— Greu de explicat. E ca un cântec. Vezi, ăsta e semnul pentru *aer,* imediat sub cel pentru *apă.* Vezi? *Aer* sub *apă.*

Le atingea pe fiecare cu vârfurile degetelor, frecându-le uşor.

— Ăsta de aici e un legământ sau o binecuvântare, chiar lângă *inimă.* Aici e *peşte;* aici e *femeie.* Înseamnă vindecare, şi revitalizare, şi protecţie la naşterea copiilor. Şi viaţă lungă.

— Asta înseamnă mult.

Răsuci nervos şnurul între degete. *De dimineaţă. De dimineaţă va pleca împreună cu băiatul.*

— Anul ăsta pari mai mare, zise ea, puţin tristă.

— Fratele meu mă învaţă lucruri. Nu numai runele. Dar eu fug acolo unde el nu mă poate găsi ori de câte ori vreau. Şi eu sunt un rege. Nu mă poate obliga.

— Şi tu cum îţi spui? Astăzi, adică.

Îşi aminti amestecul de nume, terminându-se cu *Trist.* Poate acum va fi fericit.

— În seara asta sunt *Merlin. Mer* înseamnă mare.

— Iar „merlin” e o pasăre, şoimul de iarnă…

— Un şoim care se apleacă să prindă un peşte argintiu!

Băiatul se răsuci, cu braţele ridicate sub formă de aripi şi mâinile prinzând aerul ca nişte gheare.

— Da, şi un vrăjitor care era clarvăzător…

— Şi eu sunt clarvăzător. Eu văd şi văd şi iar văd, declară el, încheind cu o tumbă.

— Ce vezi? Vezi viitorul meu?

Dar el nu vru sau nu putu să răspundă, aşa că îi ridică pandantivul la ochi ca un monoclu. Înotătorii care se iveau din valuri dispăruseră, dar bărbatul încă mai stătea meditând pe piatra lui. Vântul îi ridica părul lung. Pielea de pe gât şi de pe piept părea albăstrie. Însă poate că era o festă jucată de lumina lunii.

— Ţi-am spus că omul negru a întrebat de tine? Voia ca tu să înveţi karate…

Băiatul scoase un chiuit.

— N-o să mă prindă niciodată! Nu atâta timp cât am picioare să alerg. I-aş tăia capul cu braţul meu sabie. L-ai auzit vorbind? *Braţul jos, braţul sabie,* toate alea, şi nu se vede nicio sabie şi nicio teacă. E un nebun care se luptă cu ceaţa.

În oraş ar exista atâtea lucruri pe care le-ar putea învăţa. Ar putea lua lecţii – era isteţ şi învăţa repede, ar fi bun la scrimă sau la oricare dintre artele marţiale. Mai întâi va avea nevoie de un profesor.

— Acum trebuie să mă întorc înăuntru, îi spuse ea. Dar o să vii să ne vedem mâine, nu-i aşa? O să stăm şi o să vorbim toată ziua şi poate o să vii cu mine la oraş în maşina lui Jim.

Ce faţă elastică! îşi înăbuşi râsul. El îşi contractase sprâncenele, privind cruciş la ea, şi spusese numai „accidente de circulaţie” de parcă asta ar fi fost rezolvarea problemei.

— Atunci, o să vorbim mâine despre asta, insistă ea. Am nevoie de odihnă.

— Dar voiam să-l cunoşti pe fratele meu, zise el. Uite,

suntem deja la ocean, iar el e chiar aici. Haide.

Strânsoarea lui avea o fermitate surprinzătoare, smulgându-i un suspin când o trase de braţ.

Ea se împiedică la marginea apei, căzând într-un genunchi. El se opri şi o aşteptă să se ridice, dar nu-i oferi ajutor.

— E aproape – nu poate veni el aici?

Respira repede, nervoasă şi – acum admitea asta în sinea ei – speriată. Un fior o străbătu amintindu-şi cum împrăştiase cenuşa lui Jim. Atomii lui aparţineau acum mării, moartea lui fusese înghiţită şi răspândită de curenţi.

— Ce s-a întâmplat? spuse băiatul încruntându-se.

— Vreau să merg acasă.

Tremura, şi nu numai de frig. Când ridică pandantivul şi privi prin el, văzu că silueta se deplasase de pe stâncă şi se afla în apele oceanului până la piept, mişcându-se lent în sus şi în jos în ritmul valurilor.

Băiatul era hotărât, trăgând-o în apă, tachinând-o şi râzând de teama ei, jurându-se că în curând îl va vedea pe fratele ei faţă în faţă. Ea avea senzaţia că nu sunt singuri, că ceilalţi erau în jurul lor, grăbindu-i, luând-o de mână, împingând-o împotriva forţei oceanului. Pe această porţiune a coastei, fundul mării se lăsa brusc, şi în curând se simţi neajutorată, călărind valurile, cu picioarele atârnând. Când ridică din nou colierul, văzu înfiorată că fratele mai mare al băiatului înota încet în direcţia lor. Când se apropie îi văzu faţa, cu fălci puternice şi contururi îndrăzneţe. Peste alte câteva momente ajunse aproape de ea, astfel că nu putea decât să surprindă imagini ale lui prin lentila de piatră. Aceste rapide imagini piezişe o speriară încă şi mai mult, fiindcă ceva nu era în regulă cu el – nu doar albastrul şi turcoazul pielii, ci întreaga lui musculatură, chipul lui prea frumos cizelat şi irişii ochilor care erau reci, dar străluceau ca două bucăţi de sagenit încastrate în orbite de piatră.

Băiatul râdea de propriul lui succes. Marsha îi înşfăcă umărul, strângându-l tare, în timp ce fratele o trăgea spre el. O apucaseră fiecare de câte o mână, şi

pentru o clipă fu atrasă către bărbat şi simţi musculatura lui puternică pe toată lungimea trupului ei. Ţipă, şi apa îi astupă gura cu murmurul ei.

Un alergător în chimono negru sărea prin valuri. Auzi nota acută de disperare şi se opri, cercetând marea.

De pe ţărm, tot ceea ce putea vedea era o mică perturbare a apei, care dispăru într-o secundă. Valurile redeveniră line. Continuară să împingă pe mal încărcătura lor de nisip şi alge, reflectând secera înălţându-se a lunii şi o mulţime de stele.

PRINTRE MORMINTE
REGGIE OLIVER

Reggie Oliver s-a remarcat ca dramaturg, actor şi director de teatru încă din 1975. Pe lângă faptul că este autorul unor piese de teatru originale, este şi un remarcabil traducător al operelor lui Feydeau. Biografia Stellei Gibbons scrisă de el, *Out of the Woodshed,* a fost publicată de Bloomsbury în 1998. Volumul său de povestiri cu fantome nominalizat la Premiul ING, *The Dreams of Cardinal Vittorini,* a fost publicat în 2003, iar a doua sa colecţie intitulată *The Complete Symphonies of Adolf Hitler* a fost publicată în 2005. Trăieşte în ţinutul lui M.R. James, lângă Aldeburgh, Suffolk, în Anglia, alături de soţia sa, artista şi actriţa Joanna Dunham.

„Among the Tombs" a apărut iniţial în *The Complete Symphonies of Adolf Hitler*.

— Nu cred că Biserica Anglicană va accepta vreodată cu plăcere ideea de sfinţenie, zise arhidiaconul. Nu. Nu merge. Nu e în natura noastră.

Arhidiaconul este unul dintre acei oameni care au opinii ferme în aproape orice privinţă, o calitate utilă, dar obositoare.

Era prima seară a Adunării anuale Diocezane a Clerului la Casa Sfintei Caterina. Cei mai mulţi dintre participanţi se duseseră la culcare devreme după cină şi rugăciunea de seară, dar câţiva dintre noi acceptaserăm amabila invitaţie a canoniculuilarey la un pahar de whisky în bibliotecă. Era o seară rece de noiembrie şi fusese aprins focul. Lumina scăzută, draperiile de damasc trase şi o încăpere ai cărei pereţi erau tapetaţi de la podea până la tavan cu scene şterse teologice şi de devotament religios contribuiau la o atmosferă intensă, calmă.

Bănuiesc că ori de câte ori se adună colegi de breaslă tinde să se impună o dispoziţie de conspiraţie şi competiţie, iar clericii nu fac excepţie de la regulă. Se propun subiecte serioase, astfel încât persoanele de faţă să-şi poată demonstra îndemânarea şi credinţa. Arhidiaconul, în orice caz, nu făcea conversaţie de salon.

— Dar în tradiţia noastră există oameni pe care îi onorăm ca sfinţi, spuse Bob Mercer, vicar de Stickley.

— Numeşte-i! ceru arhidiaconul beligerant.

— George Herbert, episcopul de Lincoln Edward King… Dar martirii Latimer şi Ridley? Şi Tyndale?

— Da, da. Dar astea sunt figuri din trecut. Oricum, întreabă pe orice bărbat sau femeie de rând din biserică ce ştie despre Edward King. Vreau să spun că noi nu avem o tradiţie vie şi populară, un echivalent pentru Maica Tereza sau Padre Pio.

— Dar Meriel Deane, cea care a început Filipicele? întrebă canonicul Carey.

Un preot tânăr care tocmai intrase mărturisi că el nu auzise niciodată de Meriel Deane. Aş fi spus şi eu acelaşi lucru dacă aş fi fost mai puţin timid în a-mi etala ignoranţa. Mai mult condescendent, arhidiaconul ne lumină. Meriel Deane, spuse el, fondase Mişcarea Filipică pentru a ajuta la reabilitarea prizonierilor recidivişti care părăseau închisoarea după o lungă perioadă de detenţie. Aceştia îşi puteau petrece primele şase luni de libertate la o Casă Filipică, de obicei într-un loc izolat la ţară, sub supravegherea a unui sau doi gardieni. Regimul urmat

acolo era în acelaşi timp auster şi comod. Puşcăriaşii puteau veni şi pleca după cum voiau, şi nu aveau munci de efectuat în afara câtorva sarcini minore în gospodărie, dar aveau parte de mese regulate şi perioade de tăcere şi meditaţie. Oamenilor li se dădea posibilitatea să reflecteze la vieţile lor. Acţiunea de caritate îşi trăgea numele de la oraşul Philippi unde fusese întemniţat Sfântul Pavel. Filipicele încă mai existau şi făceau treabă bună, deşi fondatoarea lor murise.

Arhidiaconul îşi încheie predica spunând:

— Am întâlnit-o pe Meriel Deane cu câteva ocazii. Femeia era nebună. Fără îndoială o persoană de treabă în felul ei, dar complet ieşită din minţi, deci după părerea mea nu ar fi o candidată la sanctificare.

— O, da, spre sfârşitul vieţii era oarecum deranjată la cap, dar nu a fost întotdeauna aşa, zise o voce pe care niciunul dintre noi nu o recunoscu.

Vorbitorul era un preot în vârstă, a cărui tăcere placidă o observasem pe parcursul întregii cine. Purta un fel de sutană, ceea ce îl plasa în ramura anglo-catolică a bisericii, impresie care îmi fusese confirmată când am auzit pe cineva adresându-i-se cu „Părinte Humphreys”. Era probabil trecut de vârsta de pensionare, un bărbat scund, adus de umeri şi cu un cap încreţit ca o alună nu prea îmbietoare; dar, când vorbea, faţa sa căpăta treptat personalitate, chiar un anumit farmec.

— Deci aţi cunoscut-o, părinte?

— Foarte bine, de ceva timp. Una dintre primele ei case „filipice” era în parohia mea, Saxford în Norfolk.

— Şi nu era ţicnită?

— Nu era ţicnită *atunci.*

— Aşadar când s-a ţicnit? întrebă tânărul.

Arhidiaconul se încruntă. Evident considera că folosirea repetată a cuvântului „ţicnită” cobora nivelul conversaţiei.

— Mă rog, zise părintele Humphreys, care simţise jena arhidiaconului şi părea amuzat de ea. Nu e ăsta epitetul pe care l-aş folosi, dar cu siguranţă ceva a mers

prost. Aşa cum se întâmplă de obicei. Te întrebi de ce, dar nu există un răspuns clar. În orice caz nu pe partea asta a mormântului.

Ultima parte a frazei o rosti stins, ca şi cum ar fi uitat de prezenţa celorlalţi şi ar fi vorbit doar cu sine însuşi.

— Ştiţi ce anume „a mers prost”, după cum v-aţi exprimat? întrebă canonicul Carey.

— Nu. Nu cu exactitate. Dar dacă vreţi, o să vă povestesc ceea ce ştiu. Ar fi o uşurare. Nu am mai spus niciodată nimănui şi ar putea să fie bine dacă mă destăinui.

Noi ceilalţi începurăm să ne aşezăm pe fotolii şi sofale. O poveste înainte de culcare! Ce cinste! Cuvântul *destăinui* îl marcase în mintea mea ca o persoană neobişnuită şi interesantă. Şi totuşi – şi nu cred că asta a fost o înţelegere ulterioară – sunt sigur că nu m-am simţit în largul meu, chiar m-am temut puţin de ceea ce părintele Humphreys avea să ne dezvăluie. În ciuda ofertelor de a se aşeza mai confortabil, el se instală pe un scăunel scund în faţa focului. În acea postură, ghemuit cu genunchii aproape până la bărbie, aspectul lui avea ceva care te ducea cu gândul la un spiriduş bătrân dintr-o carte de basme. În timp ce vorbi abia dacă se uită la noi, ci adresă cea mai mare parte a discursului său modelului ţesut pe covorul de la picioarele lui.

A fost Meriel Deane o sfântă? Cu siguranţă avea calităţi de sfânt, dar înclin să cred că adevăraţii sfinţi sunt mai puţin conştienţi de sfinţenia lor şi mai puţin dispuşi să-ţi amintească despre ea. Hai să spunem că în felul ei excentric Meriel era de partea îngerilor şi să lăsăm lucrurile aşa.

Eram paroh la Saxford de aproape cinci ani când a venit ea în sat, şi îmi amintesc limpede prima întâlnire. Primele şi ultimele imagini ale unei persoane sunt şi cele mai vii. Cu Meriel, a fost aceeaşi: ceafa ei. Ceea ce era potrivit, presupun, pentru că ea avea o înfăţişare aşa de deosebită, atât din spate cât şi din faţă.

În fiecare dimineaţă deschideam biserica la şapte, îmi făceam rugăciunile şi apoi mă duceam la casa parohială să iau micul dejun. În acele zile – vorbesc despre 1964 – eram mai puţin preocupaţi să ţinem biserica încuiată cu cheia. Nu ştiu dacă vreunul dintre voi cunoaşteţi biserica St Winifred, în Saxford? Nu e ceva foarte deosebit, doar nişte basoreliefuri frumoase normande pe portal şi o catapeteasmă pictată care a reuşit cumva să supravieţuiască atât Reformei, cât şi iconoclaştilor lui Cromwell. Unul dintre panouri are o reprezentare destul de vie a Sfântului Gheorghe cu balaurul.

Am pomenit de asta pentru că într-o dimineaţă de martie, 1964, când am revenit în biserică după micul dejun am găsit-o ocupată. O femeie stătea în genunchi, foarte dreaptă, într-una din stranele din faţă, aflată direct în faţa picturii cu Sf. Gheorghe şi balaurul. Nu s-a clintit când am intrat. Purta o haină şi o fustă dintr-un material ţesut rar, de o culoare mai degrabă nedefinită, dar atenţia mi-a fost atrasă de capul ei. Era mic şi de o formă bine îngrijită; părul gri-fer, evident lung, era încolăcit la ceafă într-un coc elaborat. Îmi amintea de un şarpe adormit.

Nu ştiu care consideraţi voi că e eticheta corectă atunci când descoperi pe cineva rugându-se în biserica ta. Eu înclin să mă aşez liniştit în strană şi să aştept să termine. Citeam o carte de rugăciuni şi încercam să nu mă uit prea mult la ea, dar mă fascina. Stătea formidabil de nemişcată: dovadă a unei pietăţi disciplinate, poate chiar rigide.

După aproximativ cinci minute s-a ridicat, s-a întors şi a zâmbit drept spre mine.

— Trebuie să fii părintele Humphreys, parohul, a zis. Îmi pare groaznic de rău. Ar fi trebuit să vin să mă prezint înainte, dar tocmai ne-am mutat în sat la Old Tannery şi până acum totul a fost un haos. Acum este cu adevărat primul moment pe care l-am găsit doar pentru mine. Sunt Meriel Deane.

A venit spre mine şi mi-a strâns ferm mâna.

Mi-a plăcut de ea. Bănuiesc că avea peste cincizeci de ani. Avea o faţă frumoasă, asexuată, cu obrajii ca merele şi ochi ciudat de strălucitori. Corpul ei era înalt, subţire şi fără formă; se mişca cu paşi lungi, hotărâţi. Părea complet neconştientă de sine, nepăsătoare la efectul pe care îl avea asupra oamenilor, ca o fetiţă înaintea primei treziri a erotismului, dar deloc stângace sau greoaie. Glasul ei era un behăit de clasă superioară intelectuală, ca al unui profesor de la Girton, uşor parodiat şi neatractiv în sine, dar la ea nu era ofensiv fiindcă vorbea neafectat.

Auzisem vag de Meriel Deane şi filipice, dar ea mă puse la curent cu munca ei. Old Tannery era cea de-a treia Casă Filipică, şi avea de gând să conducă ea însăşi locul timp de cel puţin un an. Până la sfârşitul primei noastre întâlniri mă oferisem deja să conduc rugăciunea de seară pentru ei la Old Tannery în serile de vineri şi îi dădusem o cheie de rezervă de la biserică ca să poată intra oricând voia şi, după cum s-a exprimat ea, „pentru o mică rugăciune”.

În curând am devenit un musafir obişnuit la Old Tannery. Era o atmosferă plăcută. Mobilierul era mai degrabă spartan – foarte puţine scaune comode, rogojini pe podea – dar întotdeauna era cald şi curat.

Aţi putea crede că satul obiectase la invazia acestei femei ciudate împreună cu banda ei de foşti condamnaţi, dar reacţia a fost foarte slabă. Bărbaţii care locuiau cu ea erau toţi de vârstă medie sau mai bătrâni. Ocazional puteau fi văzuţi plimbându-se prin sat, de obicei în grupuri mici de doi sau trei, rar singuri. Cumpărau dulciuri şi tutun de la magazinul general local, dar altfel se ţineau deoparte. Nu intrau în bar, acest lucru fiind interzis de una dintre puţinele reguli ale casei lui Meriel. Astfel, aveau puţin impact asupra comunităţii.

Nu mi-i amintesc pe oamenii lui Meriel ca indivizi. În amintirea mea toţi se confundă într-un unic portret generalizat. Erau oameni masivi cu feţe simple, necăjite, şi nume obişnuite monosilabice ca Bill, John sau Pete. Meriel

se purta cu ei ca o pedagogă amabilă având în grijă o clasă de copii nu prea isteţi, un tratament la care ei răspundeau surprinzător de bine.

— Ei sunt Cei Răniţi de Viaţă, obişnuia să-mi spună Meriel. Era ceva în propoziţia asta, sau poate în felul în care o spunea, care nu îmi prea plăcea. Doar puţină îngâmfare, mă gândeam. Acesta era singurul aspect al ei la care aş fi găsit câte ceva de obiectat. Părea destul de mulţumită de ea însăşi; dar avea şi motive întemeiate să fie.

Am spus că acei John, Bill şi Pete nu se distingeau în mintea mea, dar a existat o singură excepţie notabilă. Un bărbat pe care îl voi numi Harry Mason, iar el se distingea din toate punctele de vedere.

Sosise în vara acelui prim an, cam prin iulie, când aerul era greu, fierbinte şi verde din cauza vegetaţiei abundente. L-am remarcat imediat fiindcă era unul dintre puţinii care se plimbau singuri prin satul nostru.

Era poate o idee mai tânăr decât media puşcăriaşilor lui Meriel, aş zice abia trecut de patruzeci de ani. Era de înălţime mijlocie, dar slab şi cu braţe şi picioare fusiforme. Maxilarul inferior şi buza de jos erau foarte proeminente, aproape o diformitate, care îl făcea să pară că ar rânji permanent lipsit de veselie. Trăsăturile habsburgice, combinate cu o mustaţă şi o barbă bine îngrijite, îi dădeau o asemănare izbitoare cu împăratul Carol Quintul, aşa cum a fost portretizat de Tiţian. Oare el cultiva asemănarea? Posibil, pentru că, spre deosebire de alţii de la Old Tannery, era categoric un om educat.

N-am ştiut niciodată pentru ce fusese „închis”; nu am întrebat niciodată şi mă îndoiesc chiar că Meriel însăşi ştia. Avea obiceiul să se poarte ca şi cum cei aflaţi în grija ei nu aveau trecut şi numai prezentul conta.

Într-o vineri seară imediat după ce sosise el, am condus rugăciunea ca de obicei la Old Tannery. Aceste ocazii nu erau în niciun fel solemne sau pompoase. Ne adunam cu toţii în camera principală şi ne aşezam aproximativ în cerc. Nu îngenuncheam sau alte lucruri de

genul ăsta. Oamenii adesea urmăreau slujba cu o carte de rugăciuni într-o mână şi o ceaşcă de ceai în alta, sorbind câteodată zgomotos în timpul pauzelor. Dar nu se supăra nimeni şi era un motiv bun de discuţii şi râsete când se termina totul. Rugăciunea de seară este în orice caz cea mai simplă şi mai frumoasă dintre slujbe.

În seara aceea am citit din Evanghelia lui Marcu, capitolul 5 despre posedatul care-şi zicea Legiune şi trăia printre morminte şi ai cărui demoni Iisus îi izgonise în porcii din ţinutul Gadarenilor. Fusese în program pentru ziua aceea, dar îmi amintesc că mi-am dorit să mă fi gândit mai înainte şi să fi ales un pasaj mai puţin sinistru. Meriel l-a citit pentru noi cu glasul ei limpede, înalt, şi a fost ascultat într-o linişte ciudat de intensă. Obişnuitele târşâituri şi sorbituri de ceai fuseseră pe moment abandonate.

După ce s-a terminat, totul a revenit la normal. Am fost forţat să rămân la o cană de cacao şi biscuiţi cu ghimbir, şi discuţiile generale care au avut loc nu au fost dintre cele mai interesante. Meriel încerca să recruteze câţiva bărbaţi care să meargă cu ea peste o săptămână la un recital de orgă la o biserică învecinată. Foarte puţini au acceptat, şi ea a fost uşor tachinată pentru entuziasmul manifestat faţă de astfel de lucruri. În timp ce se desfăşura această conversaţie am avut ocazia să-l observ pe Harry Mason, noul rezident căruia Meriel mă prezentase în fugă înainte de slujbă.

Stătea lângă fereastră, despărţit de ceilalţi, privind fără să participe. L-am văzut pe unul dintre bărbaţi trecând pe lângă el cu o tavă încărcată cu ceşti cu cacao. Mi s-a părut că omul făcea eforturi studiate ca să se păstreze cât mai departe de Mason. Când veni rândul lui Mason să capete o ceaşcă, omul nu i-a înmânat-o direct, ci a aşezat-o pe o măsuţă din apropiere de unde Mason putea s-o ridice.

Mason a observat că eu remarcasem uşoara umilire la care fusese supus. A ridicat ceaşca şi a toastat cu ea spre mine înainte de a bea. I-am întors complimentul.

Puţin mai târziu, în cursul serii l-am văzut croindu-şi drum prin încăpere în direcţia mea. Din nou am remarcat cum ceilalţi se retrag din faţa lui şi m-am întrebat dacă asta era din cauză că ştiau care fusese crima lui.

— Bună seara, domnule vicar, zise. Vă place cacaua?

Era o urmă de batjocură în vocea lui care m-a luat prin surprindere. Ceilalţi bărbaţi mă tratau cu un respect la limita veneraţiei. Am încercat să nu-l bruschez; nu exista niciun motiv pentru care să fie deosebit de respectuos, aşa că am zâmbit şi am aprobat din cap.

Mason s-a oprit. Părea să caute să-mi spună ceva, când un gând i-a trecut prin minte. Şi-a înclinat capul pe o parte şi a zis:

— Povestea aceea pe care am citit-o din Evanghelie despre omul din cimitir şi despre porci…

Glasul lui era clar şi bine modulat, de tenor, cu o uşoară nazalizare caracteristică sudului Londrei.

Pentru moment nu am înţeles ce voia să spună. Era un mod atât de bizar de a vorbi despre povestea Legiunii şi a porcilor din ţinutul Gadarenilor.

— Ce e cu ea?

— Păi, aş vrea să înţeleg. Eu, personal, sunt ateu, aşadar am o perspectivă puţin diferită asupra acestor lucruri. Se opri iar, poate ca să studieze reacţia mea la cuvintele lui. Dar dacă doriţi opinia mea, continuă el, aş spune că cel care a scris această poveste…

— Sfântul Marcu.

— … mă rog… a priceput totul greşit.

— În ce sens?

— Păi, pentru început, toată lumea pare să presupună că omul ăsta Legiune are nevoie să fie vindecat într-un fel, că *vrea* să fie vindecat. Dar asta era presupunerea lor, nu-i aşa? Adică, să ne gândim că lui pur şi simplu îi plăcea să trăiască în felul acela. Printre morminte şi tot restul.

— Şi să se taie cu pietre?

— Da. Bine. E similar cu ceea ce fac unii oameni sfinţi în biserica voastră. Nu se numeşte mortificare? Asta

a fost alegerea lui.

— E un punct de vedere interesant, am spus, întorcându-mă. Mă săturasem de conversaţia asta, dar nu şi Mason. Se deplasă neplăcut de aproape de mine.

— Ştiţi de ce toată lumea voia să termine cu el? zise.

— Nu. De ce?

— În poveste se spune de ce. Se spune că a fost înlănţuit de mai multe ori, iar el a rupt întotdeauna lanţurile. Deci avea forţă. Avea putere. Şi nu se încadra. De asta ei voiau să-l prindă. Voiau să-i distrugă puterea.

De data asta, deşi glasul lui nu era ridicat, în tonul lui era agresiune pură. Unul dintre bărbaţii din apropiere devenise probabil conştient de asta, căci s-a întors şi a spus:

— Vă deranjează omul ăsta, părinte reverend?

— Nu. Nu, am zis. Dar acum chiar trebuie să plec.

Meriel m-a escortat până la uşă. Când nu mai puteam fi auziţi de ceilalţi, mi-a spus:

— Ai vorbit cu Harry.

— Da.

— Nu trebuie să-i dai voie să te supere.

Oricui altcuiva i-aş fi răspuns „nu mă supără”, dar Meriel nu putea fi minţită. Am rămas tăcut.

— E un client mai dificil decât majoritatea, dar în curând va fi „îmbrăcat şi în toate minţile”, după cum se spune.

Era o alegere ciudată a expresiei, cu toate că ar fi părut şi mai ciudat dacă nu ar fi apărut în evanghelia citită în seara aceea. M-am întrebat dacă Meriel încerca să-mi spună ceva ce ghicise ea despre Mason, dar nu era tocmai pregătită să admită pe faţă.

În seara aceea drumul meu înapoi către casa parohială a fost dominat de gânduri despre Harry Mason şi Meriel. Ea radia încredere în munca ei, chiar mulţumire de sine. M-am întrebat pentru prima dată dacă încrederea ei era întemeiată.

Dimineaţa următoare, în drum spre biserică am fost acostat de Mason. A fost o experienţă tulburătoare, căci a

apărut brusc de după o piatră de mormânt din cimitir. Nu pretind că am har de medium, dar simt puternic prezenţa altor oameni. Ca cei mai mulţi dintre noi, de exemplu, de obicei ştiu când sunt privit. Ceea ce m-a şocat la apariţia lui Mason a fost faptul că nu am sesizat prezenţa lui decât când a fost lângă mine. O clipă curtea bisericii era goală – sunt sigur de asta –, în clipa următoare el se afla la zece picioare de mine stând nemişcat în spatele unei pietre funerare şi privindu-mă.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, a zis.

— Ba deloc, am răspuns, sau ceva la fel de stupid.

Apoi se lansă într-o lungă şi oarecum incoerentă scuză pentru ceea ce spusese seara trecută. Nu sunt prea sigur pentru ce considera el necesar să se scuze; doar că părea să simtă că fusesem şocat de vederile lui neortodoxe. De fapt, nu fusesem. Pot să-mi amintesc o frază pe care a folosit-o. A spus: „Nu aveam nicio intenţie să jignesc un om în sutană”. M-a izbit ca fiind o expresie greoaie, chiar pompoasă, şi în plus nu ştiu ce credeţi voi, dar eu am o aversiune aparte faţă de expresia „om în sutană”. De câte ori o aud folosită simt un fel de dispreţ în spatele ei.

Vorbea pe larg şi mi-a fost extrem de greu să scap de el în mod politicos. La un moment dat am crezut că o să mă urmeze în biserică, dar când am deschis uşa bisericii s-a dat înapoi. În clipa următoare dispăruse.

Pare destul de umilitor să admit asta, dar când am ieşit din nou din biserică peste o oră m-am simţit extrem de temător – mi-era chiar frică – să nu mă aştepte Mason printre pietrele mormintelor. Din fericire nu era acolo.

Începând din acea zi am fost chinuit de atenţiile lui Mason. Nu mă chema niciodată în biserică sau la casa parohială, dar sunt convins că de multe ori punea la cale întâlniri aparent întâmplătoare: în sat, uneori când mergeam pe câmp, dar cel mai adesea printre mormintele din curtea bisericii. Atunci mă angaja în conversaţii. Nu-mi amintesc cu adevărat ce spunea; poate deliberat mi le-am şters din minte. Detaliile îmi scapă, dar am senzaţia clară

că întotdeauna ieşeam din acele întâlniri cum nu se poate mai rău: distras, stânjenit, secătuit. Dar asta nu din cauză că discuţia lui era sălbatică sau ostilă în vreun fel evident. Cunoaşteţi expresivul cuvânt *palavragiu?* Ei bine, descrie exact ceea ce făcea el – pălăvrăgea întruna. Mă bombarda cu vorbărie incoerentă despre nimic anume şi, ceea ce era şi mai grav, îmi solicita în mod constant reacţia la ceea ce spunea, astfel că nu mă puteam niciodată deconecta.

O dată l-am întrebat direct de ce avea nevoie să vorbească atât de mult cu mine. Îmi amintesc clar răspunsul lui, pentru că a fost ciudat şi, de data aceea, concis. A spus:

— Vorbesc cu dumneata pentru că prefer să nu vorbesc cu mine însumi.

Când îl vedeam plimbându-se prin sat sau pe câmp, mi-e ruşine să recunosc că adesea mă ascundeam ca să nu mă vadă. Ca urmare, am fost uneori surprins de enoriaşii mei în situaţii jenante, pentru că simţeam un impuls curios de a-i urmări nevăzut mişcările. Avea ceva straniu care mă izbise nu numai pe mine, ci şi pe alţii.

— Uite-l pe domnul ăla, Mason, remarcau sătenii, de obicei cu o uşoară încruntare, şi ochii lor îl urmăreau până dispărea din vedere. Ca şi cum, după cum îmi atrase atenţia unul dintre ei, era necesar să „stea cu ochii pe el”.

Mersul lui era ciudat. Se mişca repede, făcând paşi mari cu picioarele lui subţiri, corpul i se apleca înainte cu umerii uşor aduşi. De parcă s-ar fi grăbit undeva cu o greutate invizibilă în spate. Din când în când arunca o privire rapidă în stânga sau în dreapta, dar niciodată nupărea să observe prea mult împrejurimile, cu atât mai puţin să se bucure de ele.

Simţeam că trebuia să vorbesc cu Meriel despre el, dar ce să-i fi spus? Că vorbea prea mult? Că avea un mers straniu? Din fericire am fost salvat de această responsabilitate de însăşi Meriel, care veni să mă vadă la casa parohială. Am discutat diverse probleme ale bisericii. Îmi ceru chiar părerea într-o controversă religioasă care era atunci la modă, dar îmi puteam da seama că mintea îi

era în altă parte. Nemişcarea ei obişnuită – un amestec unic de rigiditate şi seninătate – era absentă. În cele din urmă a lăsat să-i scape:

— N-am mai făcut asta până acum, dar am de gând să-i cer să plece.

Am întrebat la cine se referă, dar întrebarea mea era inutilă pentru că ştiam că va spune că era vorba de Mason.

— Îi supără pe ceilalţi, a spus.

— În ce fel?

— Nimic violent sau insultător. Intră într-o încăpere şi atmosfera devine agitată. Mă cunoşti, părinte. Eu nu judec. E un principiu necesar pentru mine: trebuie să iau oamenii aşa cum sunt. Dar e ceva rău cu bietul Harry.

— Crezi că e un om rău?

— Nu. Nu. Nu am spus asta. Am spus că e ceva rău *cu* el. Apoi începu să vorbească despre Tibbles, motanul roşcat care ţinea sub control populaţia şoricească din Old Tannery. Se pare că Tibbles o zbughea din camere atunci când intra Mason, o purtare foarte neobişnuită pentru acel demn bătrân războinic. Mi-am zis că e un nonsens fantezist, dar oricum, am fost foarte uşurat să aud că Mason avea să plece. M-am simţit ruşinat de uşurarea mea, aşa că am încercat să mă bucur de conversaţia cu el când mi-a tăiat iar calea. Dar el nu a plecat. Şi astfel a trecut vara.

În vara aceea s-a mai întâmplat un lucru care probabil nu are nicio relevanţă. Am avut o Sărbătoare a Verii şi un Spectacol al Florilor. A fost bine organizat, nu de mine, înţelegeţi, şi a atras lume de pe mile întregi împrejur. Erau foarte bineveniţi, dar reprezentau o invazie, iar unii dintre vizitatori erau mai puţin politicoşi, în special când era vorba de parcare. Desigur, erau câmpuri stabilite ca locuri de parcare, dar unii considerau că e mai uşor să parcheze în sat fără niciun respect faţă de obiceiurile localnicilor. Cu această ocazie unele persoane mai puţin înţelepte îşi puseseră maşinile de-a curmezişul străduţei care urcă pe o latură a lui Old Tannery, şi în acelaşi timp s-a întâmplat ca Meriel să aleagă exact acea zi ca să viziteze

un prieten bolnav aflat la treizeci de mile distanţă. Pentru asta avea nevoie de vechiul şi uzatul ei Morris Oxford, care se afla pe alee.

Primul lucru pe care l-am aflat a fost o Meriel furioasă năpustindu-se asupra mea când cântăream dovleceii în cortul principal. Nu o mai văzusem înainte pe Meriel pierzându-şi cumpătul. Fiecare aspect al ei părea ieşit din matcă. Cuvintele îi curgeau într-un şuvoi incoerent; mişcările erau smucite şi prost coordonate. În alte circumstanţe ar fi fost comic. Mi-a cerut să fac o cerere urgentă şi severă printr-o adresă publică pentru ca respectivul contravenient să-şi mute imediat maşina. Am făcut acest lucru. Am escortat-o pe Meriel înapoi la Old Tannery, unde am descoperit că maşina fusese mutată, dar evident că nu de către proprietarii ei.

Era o maşină de dimensiuni medii – nu-mi amintesc marca, poate un Rover –, destul de voluminoasă şi grea şi totuşi fusese răsturnată pe o parte într-un şanţ. Doi bărbaţi puternici n-ar fi putut face asta, poate nici chiar trei.

S-a iscat un tărăboi teribil din cauza asta. Proprietarii maşinii s-au transformat într-o clipă din vinovaţi în victime mânioase şi s-au indignat în mod special când au descoperit cine erau locuitorii de la Old Tannery. A fost chemată poliţia şi oamenii au fost anchetaţi, dar misterul n-a putut fi niciodată rezolvat. Cei mai mulţi aveau alibiuri excelente pentru perioada când ar fi putut avea loc fapta. S-a întâmplat ca Meriel să-mi atragă atenţia mult mai târziu că singurul care nu a avut a fost Mason, iar el era şi unicul care fusese martor la furia ei provocată de acea maşină. Dar, desigur, toată lumea a căzut de acord că ar fi fost imposibil ca un singur bărbat cu mâinile goale să răstoarne o astfel de maşină. Ceea ce face ca totul să fie şi mai misterios este faptul că aparent nu a existat niciun martor la incident.

La sfârşitul verii am început să mă întreb de ce Meriel nu îl alungase pe Mason, dacă nu de tot, cel puţin la alta dintre casele ei Filipice. Desigur, el nu făcuse nimic rău, dar atmosfera de la Old Tannery se deteriorase vizibil.

Nu mai era căldura relaxată de dinainte. Slujbele mele săptămânale se ţineau într-o linişte reverenţioasă înţepenită. Mason era întotdeauna prezent, dar stătea mereu deoparte sau retras. De obicei se afla la fereastra dinspre vest, astfel încât umbra lui bloca razele soarelui apunând.

În cele din urmă am abordat problema cu Meriel. Ne plimbam împreună după slujba de dimineaţă din timpul săptămânii la care fusese singura persoană prezentă. Când am presat-o ea a zâmbit, după părerea mea, cu o superioritate iritantă.

— Ai auzit, părinte, de doctrina substituţiei?

O cunoşteam în mod teoretic. Câţiva anglicani progresişti de orientare mistică erau foarte pasionaţi de ea în acea vreme, din câte îmi amintesc. Ideea de bază este că, la fel ca şi Hristos, deşi la un nivel minor, poţi prelua păcatele şi necazurile celorlalţi.

Cu alte cuvinte, poţi fi nu numai beneficiarul Patimilor lui Hristos, ci de asemenea, în mică măsură, să participi la ele.

Meriel mi-a spus că Mason suferea de o traumă spirituală adânc înrădăcinată şi că începuse şedinţe de terapie cu el, şi de asemenea trecuse la severe mortificări personale pentru a prelua câte ceva din povara lui. Când am insistat pentru detalii a devenit evazivă.

Ei bine, nu ştiu voi cum sunteţi, dar eu am fost întotdeauna oarecum precaut în privinţa acestei doctrine a substituţiei. Consider că trebuie să fii într-adevăr o persoană sfântă – sau una foarte arogantă – ca să preiei o astfel de sarcină. Cum era Meriel? Puteţi crede că am avut prejudecăţi în privinţa ei, dar nu e aşa. Nu am cum să spun dacă ea acţiona din vanitate şi orgoliu spiritual, sau dintr-un fel de nechibzuinţă umilă şi divină. Sau era oare un amestec ciudat al celor două?

Pe atunci nu eram sigur – ca de altfel şi acum – decât de faptul că ea încerca ceva foarte periculos şi cu beneficii practice îndoielnice. I-am spus asta şi nu m-a luat în seamă. Era dreptul ei, bineînţeles, iar eu nu eram

îndrumătorul ei spiritual; acest post era ocupat de stareţul unei mănăstiri locale de franciscani anglicani.

Timp de câteva zile după întâlnirea mea cu Meriel nu l-am mai văzut pe Mason. Era sfârşitul verii şi pământul era cald. Frunzele renunţau la strălucirea lor prăfoasă înainte de a se îngălbeni. Îmi puneam întrebarea dacă nu cumva neobişnuita mea senzaţie de bine nu avea ceva de-a face cu absenţa lui Mason. Cu fiecare zi care trecea începeam să-mi pierd teama de apariţia lui bruscă în curtea bisericii. Mă întrebam dacă plecase sau nu definitiv, căci nu apăruse la rugăciunea de seară timp de două săptămâni la rând, dar Meriel m-a asigurat că era „încă alături de noi”.

Apoi într-o dimineaţă fu din nou prezent. De data asta am ştiut din momentul în care am păşit afară din casa parohială la ora şase patruzeci şi cinci. Îmi amintesc că era o dimineaţă plăcută, însorită dar umedă, cu un aer uşor rece.

Deşi casa parohială se învecinează cu biserica, nu o poţi vedea de acolo. Este ascunsă de un şir de magnifici stejari bătrâni. Mergi pe o alee pe lângă aceşti copaci şi apoi, la capătul ei, apare biserica, în mijlocul cimitirului ei verde, cu turnul de piatră profilându-se înalt pe cer. Această primă imagine a Sf. Winifred mă surprindea întotdeauna şi adesea mă umplea de bucurie.

De data asta veselia aşteptării lipsea. Când am ajuns la capătul aleii am privit spre biserică. Era începutul unei zile fierbinţi. O ceaţă uşoară se ridica din roua de pe iarba dintre morminte. În spatele unuia dintre acestea, vag ascunsă de abur, stătea silueta unui bărbat nemişcat şi rigid. Dacă nu mi-aş fi cunoscut curtea propriei biserici l-aş fi putut lua drept parte a unui monument funerar. Însă eu am ştiut cine era acolo şi mi s-a făcut rău.

Bineînţeles, îmi spuneam, nu e decât Mason, şi totuşi teama de a fi nevoit să trec pe lângă el în drum spre biserică era foarte mare. Nu o puteam înţelege. Niciodată înainte nu simţisem teamă în prezenţa lui: cu siguranţă iritare şi stânjeneală, dar nimic mai rău. Când am înaintat

spre el nu s-a mişcat, ci a continuat să se holbeze la mine cu acel rânjet habsburgic melancolic pe chip.

Se afla la câţiva paşi distanţă de cărarea spre biserică, în spatele unei pietre de mormânt înclinată uşor. O mână a lui Mason se odihnea pe piatră. Am observat că degetele erau roz, dar articulaţiile proeminente erau albe. Am simţit că trebuia să spun ceva, pentru că a-l lăsa pe el să vorbească primul ar fi demonstrat slăbiciune.

I-am zis:

— Salut, Harry. De când eşti aici?

El nu a dat niciun fel de atenţie întrebării mele, ci a continuat să se holbeze şi să rânjească. După o pauză, a spus:

— Credeţi în îngeri?

L-am întrebat ce înţelege prin îngeri. A răspuns:

— Vreau să zic spiritele aerului care intră şi ies din tine.

Nu am spus nimic şi el a părut să se bucure de disconfortul meu. Când a vorbit din nou, avea un ton diferit al vocii, mai acut, şi încărcat de acea ameninţare intensă şi totuşi diminuată pe care o experimentasem prima dată când mă întâlnisem cu el. A zis:

— Spune-i lui Meriel să mă lase în pace. N-o să meargă.

Rostind asta îşi suflecă mâneca stângă. Antebraţul lui gol, subţire şi sinuos, era acoperit cu păr negru sârmos prin care puteam vedea cicatricele livide a vreo jumătate de duzină de tăieturi diagonale. Erau foarte egal distanţate; o mutilare hidos de controlată.

Am alergat înăuntrul bisericii. Nu m-am putut abţine. Când am ieşit din nou afară după o oră de rugăciune – o numesc rugăciune, dar în realitate nu a fost decât o perioadă de confuzie mentală agonizantă –, el dispăruse. Mai târziu în acea dimineaţă am sunat la Old Tannery şi am rugat-o pe Meriel să vină să mă vadă.

După ce am trecut de formalităţi şi ea a refuzat răcoritoarele – puţin cam răstit, m-am gândit –, s-a aruncat într-un fotoliu din biroul meu şi mi-a anticipat preambulul

spunând:

— E vorba de Harry, nu-i aşa?

Când i-am povestit ce se întâmplase, am putut vedea că fuga mea în biserică nu mă făcuse deloc să cresc în ochii ei. Purtarea ei faţă de mine s-a schimbat şi a început să mă trateze cu o condescendenţă blândă, aproape ca pe unul dintre oamenii ei de la Old Tannery.

— O, ştiu despre automutilare, a zis. Durează deja de ceva timp. Am redus-o la un nivel rezonabil. Faptul că Harry ţi-a spus să mă avertizezi să-l las în pace e de fapt un semn de speranţă, să ştii. Înseamnă că am efect asupra lui.

— Dar ce nu e în regulă cu el? am întrebat.

— E posedat, bineînţeles!

Era un răspuns şocant de simplu, dar atrăgea o întreagă serie de întrebări ulterioare. Cum era posedat? Şi de către ce? Am pus întrebările şi am primit cele mai vagi răspunsuri. Cred că nu era tocmai pregătită să-şi accepte ignoranţa.

— Ceea ce contează este cum îl vindecăm, a zis.

Am întrebat-o dacă a luat în considerare exorcismul, dar ea alungă opţiunea aproape cu dispreţ.

— Am fost implicată în cazuri în care s-a folosit exorcismul. Efectele sunt foarte nesigure. Cred că există şi alte mijloace. Apoi s-a uitat la mine cu acea bruscă licărire intuitivă care îi era atât de caracteristică: Acum ştiu că tu crezi că sunt foarte vanitoasă şi plină de orgoliu spiritual, dacă presupun că pot face toate astea singură, dar nu sunt, să ştii. Sunt perfect conştientă de pericolele implicate şi ştiu că am nevoie de tot ajutorul posibil. Franciscanii de la mănăstire se roagă toţi pentru mine din răsputeri!

Am zâmbit, ea a râs, şi tensiunea a mai cedat.

— Şi vreau să te rogi şi tu! a zis ea, bătându-mă pe genunchi apoi, pentru o clipă, aproape mângâindu-l. În acel scurt moment am fost conştient de o altă Meriel, nu pioasa, entuziasta iubitoare a lui Dumnezeu, ci o femeie foarte singură, oarecum imatură, cu necesităţi sexuale şi

emoţionale ca noi toţi. M-am simţit tulburat, chiar onorat, pentru că îmi permisese să văd această latură a ei. Nu că Meriel cea sfântă pe care cei mai mulţi dintre noi o vedeau în majoritatea timpului nu ar fi fost autentică; dar ea era Legiune ca şi noi toţi ceilalţi.

Aşadar nu mai puteam face nimic, decât să mă rog şi să aştept desfăşurarea lucrurilor. Aici povestea devine nesatisfăcătoare fiindcă ştiu foarte puţin din ceea ce s-a petrecut între Meriel şi Harry Mason în zilele următoare. Nici măcar nu pot specula. Nu vă pot spune decât ceea ce am văzut.

Timp de trei zile după evenimentele descrise nu i-am întâlnit nici pe Meriel, nici pe Mason, apoi într-o joi am văzut ceva ce ezit să vă povestesc. Există anumite imagini care îţi rămân fixate în minte drept amintiri, dar faptul că sunt vii nu e o garanţie a veridicităţii lor. Aşa că atunci când spun că am văzut asta, ar fi mult mai precis să spun că am o impresie foarte puternică cum că aş fi văzut.

Era spre sfârşitul lui septembrie. Îmi făceam plimbarea favorită printr-un mic crâng de frasini şi aluni de la marginea unor câmpuri recoltate cu o zi sau două în urmă. Norii erau sus şi un vânticel uşor şi proaspăt adia printre ramuri. S-a întâmplat să-mi arunc privirea printre copaci pe câmp, unde am văzut ceva mişcându-se. Era greu de spus ce anume prin perdeaua de crengi, dar am distins o creatură cu patru picioare care aducea cu o vulpe, dar era mai mare. Nu mi-am dat seama ce culoare avea – cafeniu închis cred – pentru că mă uitam contra soarelui.

Primul meu gând a fost la una dintre acele căprioare Muntjac, scăpată de pe vreo proprietate, care tocmai începuseră să devină o pacoste pentru fermierii din zonă. Dar era ceva în alura ei şi în forma picioarelor care îmi contrazicea această teorie. Mi-am făcut loc prin hăţiş ca să pot vedea nestânjenit.

Atunci am văzut că nu era deloc un animal, ci un om în patru labe, cu picioarele uşor îndoite, braţele lungi folosindu-i drept picioare anterioare, astfel încât întregul

corp îi era arcuit şi înclinat în faţă. M-am gândit că omul o să se ridice repede în poziţie normală, dar nu a făcut-o. A sărit înainte în mod dizgraţios, dar cu o viteză şi agilitate surprinzătoare, folosindu-şi toate cele patru membre. Mai mult, bărbatul era dezbrăcat. Membrele păroase erau pline de crestături şi umflături roşii. Ceva i-a atras atenţia şi şi-a întors capul în direcţia mea. Faţa era cea a lui Harry Mason, dar ochii nu aveau expresie umană. Creatura avu o clipă de recunoaştere animalică înainte de a începe să se îndepărteze de mine sărind cu viteză extraordinară.

E greu de descris oroarea care m-a cuprins. Poate de aceea o parte din mine încă mai încearcă să insiste că ceea ce am văzut a fost un soi de halucinaţie.

Am alergat înapoi la casa parohială ca s-o sun pe Meriel şi am găsit-o la fel de agitată fiindcă Mason dispăruse noaptea trecută. Când i-am povestit ceea ce am văzut – sau credeam că am văzut –, pe moment nu a spus nimic, apoi, cu o hotărâre bruscă, a anunţat că va chema poliţia. Zece minute mai târziu poliţia m-a sunat ca să confirm observaţia. Le-am spus că Mason era dezbrăcat, dar nu că mergea în patru labe, ştiind că aşa ceva ar atrage scepticismul. („Sunteţi sigur că ceea ce aţi văzut nu a fost vreun animal, părinte?”) Nu ştiu cât de stăruitoare a fost cercetarea, dar nu a dus la niciun rezultat. Însă în dimineaţa următoare, în drumul meu către biserică, am văzut ceva ce nu aş fi vrut să văd.

Majoritatea mormintelor din curtea bisericii noastre sunt marcate de o piatră verticală, dar câteva au suprafeţe plate de tip sarcofag, ca o cutie dreptunghiulară de piatră. Există unul anume, dintr-o piatră de un galben palid, situat lângă capătul estic al bisericii, care adăposteşte membrii unei vechi familii din zonă pe nume Orlebar. A fost ridicat în 1710 şi se remarcă prin faptul că are sculptat pe suprafaţa sa un cartuş în basorelief, reprezentând blazonul familiei, sub un craniu şi două oase încrucişate, ca şi cum ar fi prevestit dispariţia familiei. Sculptura este foarte roasă, dar calitatea ei este încă vizibilă. Asta în treacăt fie zis. Ideea este că, deşi abia se putea vedea de pe potecă

prin pădurea de pietre funerare, locul era remarcabil. În acea dimineaţă am observat ceva diferit la mormântul Orlebar. Cineva stătea întins pe el.

Inima a început să-mi bată cu putere. M-am dus să văd. Silueta care zăcea acolo era lungă şi subţire, atât de înaltă încât capul şi picioarele atârnau strâmb dincolo de fiecare margine. Era corpul unui bărbat dezbrăcat, oribil de palid şi plin de cicatrici, cu braţele şi pieptul acoperite cu păr negru aspru, rar, dar nefiresc de lung. Ochii deschişi erau complet negri fără alb şi fără iris, cu maxilarul inferior încleştat într-o poziţie nefirească, parcă într-un rânjet brutal. Era Mason care murise.

Câteva zile mai târziu, într-o seară, mă aflam în micul birou al lui Meriel la Old Tannery. Fuseseră vremuri tulburătoare pentru noi toţi, aşa că Meriel decisese să vândă Tannery şi să înfiinţeze o altă Casă Filipică în altă parte. Am întrebat-o ce anume a provocat groaznicul drum al lui Mason către mormânt. Meriel a fost evazivă. Era extrem de încordată şi nu era dispusă să privească evenimentele limpede şi lipsit de patimă. Conversaţia tot sărea de la un subiect la altul: mutarea, viitorul Filipicelor, necazurile pe care le avea cu dinţii. Dar a lăsat să-i scape câteva indicii.

În ziua dinainte de a-l vedea pe Mason pe câmp avusese ceea ce ea numea „o şedinţă lungă” cu el. Când îi ceruse să-şi descarce sufletul şi să „împărtăşească” poverile cu ea, el fusese mai deschis decât în ocaziile precedente şi la un moment dat cedase complet. Se rugaseră împreună şi în timp ce făceau asta se petrecuse ceva. Nu a spus ce, fie pentru că îi era teamă, fie pentru că nu existau cuvinte prin care să descrie experienţa, fie pentru că i se şterse din memorie. Nu ştiu.

Spre sfârşitul discuţiei noastre a spus dintr-odată:

— Singurul fapt de care nu am reuşit să-mi dau seama a fost că, după ce acel lucru a ieşit din el, a mai rămas foarte puţin din bietul Harry. Cred că a murit fiindcă nu i-a mai rămas nimic care să trăiască, dacă înţelegi ce vreau să spun. Probabil bat câmpii, aşa că ar trebui să-mi

închizi gura.

Am întrebat-o pe Meriel dacă ştia ceva despre trecutul lui Mason.

— Practic nimic. Nu întreb niciodată, după cum ştii. Era un om educat. Mi-a spus că odată a fost profesor; şi a sugerat că niciodată nu ar mai reveni la profesorat. Asta-i tot. Evident ceva a mers prost.

Exact atunci amândoi am devenit conştienţi de zgomot. Venea de deasupra capetelor noastre şi probabil provenea din camera de sus, dar în mod curios părea a fi în aceeaşi încăpere cu noi.

Era un sunet ca un scârţâit. Ceva acolo sus se mişca rapid în toate direcţiile, nu tocmai alergând, dar deplasându-se repede. Picioarele nu erau grele, nu bufneau pe scândurile grele de ulm de deasupra capetelor noastre, dar le făceau să scârţâie şi să geamă ca împovărate de o apăsare. E ciudat să vorbeşti astfel despre o presiune asupra unei lemnării atât de vechi, dar o simţeam rece, umedă şi abjectă, o răutate conştientă remarcabilă în fiecare pas.

Meriel a arătat în sus şi a spus:

— Asta era fosta cameră a lui Harry Mason.

Mi-am făcut cruce. Meriel a zis:

— Mergi în pace.

Şi sunetele au slăbit în intensitate, apoi au încetat cu totul.

— Mă tem că se va întoarce, a spus Meriel destul de calmă. Apoi s-a aplecat şi mi-a zis: Dar nu e Harry, să ştii.

Ochii ei de obicei luminoşi erau stinşi; ca şi cum speranţa dispăruse din ei.

O săptămână mai târziu Meriel plecase şi Old Tannery era scos la vânzare. În caz că întrebaţi, următorii ocupanţi nu au avut nicio experienţă neplăcută cu casă, însă eu, trebuie să recunosc, am binecuvântat minuţios locul înainte de sosirea lor.

Nu am făcut niciun efort să păstrez legătura cu Meriel. Nu sunt sigur de ce. Nu a fost o decizie conştientă, dar am senzaţia că un fel de instinct autoprotector m-a

reţinut. Oricum, am revăzut-o pentru o ultimă dată, aproape din întâmplare, doisprezece ani mai târziu. Mi se ceruse să vorbesc unui grup de călugăriţe anglicane despre un ştiu ce anume – cred că era vorba de teologie pastorală –, pentru că aşa ceva predam pe vremea aceea la Cuddesdon. Ei bine, acea mănăstire era o mică organizaţie în Buckinghamshire, parte din Comunitatea Reînvierii. La sosire mi s-a arătat locul – unii întotdeauna fac asta – şi am fost pus să admir podelele lustruite şi ordinea. Totul a mers bine până când am intrat în capelă, când călugăriţa care îmi arăta împrejurimile a şoptit un semiînăbuşit „Oh!” Era un „Oh!” pe care l-am recunoscut; însemna: „Dacă aş fi ştiut ce-o să se întâmple, nu te-aş fi adus aici”.

Capela era luminată numai de câteva lumânări pe altar şi o lampă în sanctuar. Era unul dintre acele locuri semiîntunecate, supraornamentate, construite pe la 1900 după moda anglo-catolicismului mistic. Arhitectura, operă a unui adept neinspirat al lui Butterfield, era o dezordine neobizantină de coloane de marmură roşu-închis, paravane de alabastru, modele pestriţe de cărămidă şi panouri mozaicate cu scene biblice: o exuberanţă lipsită de veselie. Lângă balustrada de alamă bogat ornamentată a altarului stătea îngenuncheată o siluetă pe care am recunoscut-o imediat.

Era aceeaşi poziţie dreaptă şi rigidă, acelaşi cap mic şi îngrijit. Părul ei, acum alb, era încolăcit în cocul familiar pe ceafă ca un şarpe adormit. Era Meriel. Am simţit cum călugăriţa mă trage de mânecă îndemnându-mă să plecăm. Dar eu am rezistat, reţinut atât împotriva voinţei ei, cât şi a mea.

Era aceeaşi şi totuşi diferită. Nemişcarea dispăruse. Capul se smucea uşor, ca şi cum ar fi privit constant dintr-o parte în alta. M-am întrebat dacă era bolnavă de Parkinson. I-am explicat călugăriţei, acum foarte jenată şi dornică să plece, că o cunoscusem cândva bine pe Meriel. Se mai relaxă puţin, explicându-mi că Meriel avea „una dintre zilele ei proaste”.

— Îşi face singură rău uneori, a zis ea.

Am rugat-o pe călugăriţă să plece, spunându-i că aş dori să mă rog puţin în capelă. Ea a plecat ezitând. Nu am înaintat mult, ci am îngenuncheat în strană la o oarecare distanţă de Meriel.

Mai era ceva în neregulă. Parcă aerul din jurul lui Meriel era deranjat. Se auzeau mici sunete – şoapte, mârâituri, scârţâituri –, toate emanând din direcţia ei. În acelaşi timp lumina de lângă ea era cumva spartă în mici scântei şi umbre iraţionale. E greu de descris, dar era ca şi cum capul ei ar fi fost înconjurat de un roi de insecte invizibile, bâzâind, şuierând, fâlfâind din aripi; sclipirea accidentală a unei aripi iridescente scânteia slab în semiîntuneric. M-am întrebat dacă ea avea să se întoarcă să mă vadă, aşa cum făcuse cu ani în urmă atunci când ne întâlniserăm prima oară. Nu a făcut-o, aşa că am rostit o rugăciune pentru ea şi am părăsit capela.

Aceasta a fost ultima dată când am văzut-o, poate cu excepţia următoarei dimineţi. Mă trezisem devreme şi mă plimbam prin Grădina Calvarului de la mănăstire înaintea rugăciunii de dimineaţă. Grădina, aşa cum se obişnuieşte, se învecinează cu un mic teren pentru cimitirul călugăriţelor. Era una dintre acele dimineţi umede de noiembrie în care pământul pare îngropat într-o ceaţă albă. Liniştea lor are o calitate aparte care te conduce la meditaţie. Nu auzeam nimic altceva decât scrâşnetul uşor al paşilor mei pe pietrişul cărării, şi când m-am oprit în faţa pietrei Calvarului din mijlocul grădinii liniştea era desăvârşită. Deci nu putea să fie un zgomot ceea ce m-a făcut să mă întorc brusc şi să privesc în direcţia cimitirului. Acolo, în ceaţă, mi s-a părut că întrezăresc o siluetă albă, subţire, stând dreaptă lângă una dintre pietrele funerare ale călugăriţelor. Părea să fie în pielea goală. Nu pot fi absolut sigur că a fost Meriel, dar cred că ea a fost, şi cred că m-a văzut şi ea. Când am încercat să mă apropii de siluetă, a dispărut rapid în ceaţă.

Meriel a murit la mănăstire câteva luni mai târziu.

Urmă o pauză după ce părintele Humphreys încheie,

apoi canonicul Carey întrebă:

— Vreţi să spuneţi că ea preluase… demonul, povara… ce-o fi fost?

— Chiar n-aş putea să spun. E o explicaţie posibilă.

— Nu, nu! zise arhidiaconul. Asta ar contrazice întreaga doctrină evanghelică. Dacă trebuie să admiţi noţiunea de demon, atunci înseamnă că ei pot fi alungaţi. Domnul nostru a alungat demonii. De ce nu s-a lăsat exorcizată de un membru al clerului pregătit corespunzător şi acreditat de episcop?

— Poate pentru că toată lumea spunea ca dumneavoastră, părinte arhidiacon, că e pur şi simplu nebună. Sau poate a considerat că ar trebui să lase entitatea să moară odată cu ea, în caz că, dacă ar fi fost scoasă din ea, ar fi intrat în altcineva şi şi-ar fi continuat lucrarea acolo. Ca porcii din ţinutul Gadarenilor.

Am observat dintr-odată că luminile din încăpere erau foarte slabe. Părintele Humphreys se uită la noi şi zâmbi, nu foarte încurajator.

— Cu toţii ne purtăm propriile umbre. Ele aleargă pe lângă noi când suntem tineri; se târăsc în urma noastră când îmbătrânim; adorm cu noi în mormânt. Trebuie să învăţăm să trăim şi să murim cu ele. Nu ar trebui să încercăm să le îndepărtăm şi nu ar trebui să încercăm să preluăm umbrele altcuiva. Poate că un sfânt adevărat ar putea s-o facă, dar eu nu sunt convins. O astfel de faptă bună nu rămâne niciodată nepedepsită pe lumea aceasta.

SUPUNERE.
SAU
POVESTEA MINCIUNILOR
JENNIFER CHANG

Apărută pentru prima dată în ediţia de toamnă a *Virginia Quarterly Review,* „Obedience, or The Lying Tale” este o meditaţie asupra instrucţiunilor şi faptelor din

basme. Chang a obţinut titlul *Van Fier Fellow în Poetry* la *Aslan American Writers Workshop* în 2005 şi *Louis Untermeyer Scholar* la *Bread Loaf Writers Conference* în 2005. Poeziile ei au apărut sau urmează să apară în *Barrow Street, Seneca Review, Gulf Coast, Indiana Review* şi alte publicaţii. Poezia „Conversation with Owl and Clouds" (din *New England Review)* a fost selectată în 2005 pentru *Best New Poets.* A primit calitatea de partener al *MacDowell Colony* şi *Djerassi Residents Artists Program.* Predă un curs de scriere creativă la Universitatea Rutgers şi locuieşte în New Jersey alături de soţul său, poetul Aaron Baker.

Voi face tot ce spui tu, Mamă.

Voi fermeca cele trei fire de păr de aur de pe capul diavolului.

Voi sugruma şoarecele care roade rădăcinile mărului, şi-i voi lua pielea să fac mănuşi. Cu lupul voi fi drăguţă şi amabilă, şi-i voi face plecăciuni când îl voi întâlni pe cărare.

Codrul, vorbind chiar şi în cele mai întunecate văgăuni, se înfurie.

Povârnişul se opreşte într-o vizuină de vulpi îmbătate cu rugi putrezi iar ratonii jefuiesc casa neacoperită a unui iepure.

Ce altceva să găsească decât un morman de resturi din iarnă? Un cuib furat, coaja spartă a oului

puiului altei creaturi.

Îmi imaginez că aşa fac iepurii şi nu rătăcesc, Mamă, în desişul codrului, unde copacii întâlnesc bezna, deşi am avut presimţirea luminii ca o mână caldă care tremură pe gâtul meu. Poteca se termină

la un râu pe care trebuie să-l trec. Voi aştepta luntraşul să mă traverseze. În valuri, gravează cu vâsla sa

o nouă poveste: o fată tăcută fuge, o fată tăcută nu e niciodată în siguranţă.

Voi lua în mâini vâsla lui. Voi învăţa legănarea bărcii şi singură voi merge

Înainte şi înapoi. Să fii bun este uraganul prudenţei.

Voi cunoaşte vâsla indeciziei, apa pe care mi-o arunc în poală când el clatină capul lui bătrân.

În spatele meu e pădurea. Înainte câmpia, o întindere de iarbă. Rămân la râu, Mamă, învăţ evadarea.

IDIOŢI AMERICANI
GLEN HIRSHBERG

Prima colecţie a lui Glen Hirshberg, *The Two Sams,* a câştigat Premiul Internaţional Horror Guild şi a fost aleasă de *Publishers Weekly* şi *Locus* drept una dintre cele mai bune cărţi ale anului 2003. Hirshberg este de asemenea autorul lui *The Snowman's Children* şi al viitorului roman *Sisters of Baikal.* A doua sa colecţie, *American Morons,* a fost publicată recent de *Earthling Publications.* Împreună cu Dennis Etchison şi Peter Atkins a pus bazele *Rolling Darkness Revue,* o trupă de teatru itinerantă care face turnee pe coasta de vest a Statelor Unite în fiecare octombrie. Ficţiunile sale au apărut în numeroase reviste şi antologii, printre acestea fiind incluse *Trambuline, Cemetery Dance, Dark Terrors 6, The Dark* şi multiple apariţii în *The Year's Best Fantasy and Horror* şi *The Mammoth Book of Best New Horror,* şi de asemenea în ediţiile electronice ale defunctului şi regretatului *SCI FICTION.* Locuieşte în zona Los Angelesului cu soţia şi copiii săi.

„American Morons" a fost publicată iniţial ca parte a unui foileton creat în 2005 pentru *The Rolling Darkness Revue.*

Omnibus umbra locis adero: dabis, improbe, poenas.
(Fantoma mea se va ridica mânioasă din adâncuri
Vânându-vă pe voi cei vii şi tulburându-vă somnul.)
VIRGILIU

În cele din urmă, maşina reuşi să parcurgă mai mult de o milă după ce părăsi staţia de benzină, adică tot drumul până la bariera care marca graniţele Romei. Ignorând claxoanele din spate şi zdrăngănitul deşelat şi prevestitor de rele al motorului, cei doi americani scotociră amândoi printre monedele pe care le aruncaseră în scrumiera de la bord. De două ori Kellen simţi degetele umede de transpiraţie ale lui Jamie frecându-le pe ale lui. Sunetul claxoanelor deveni şi mai insistent, şi Jamie râse, şi râse şi Kellen.

Când în cele din urmă adunară suma corectă de mărunţiş, el aruncă monedele în cutie, unde zăngăniră pe fund cu excepţia unei piese de zece cenţi care părea să se fi lipit în fantă. Mâhnit, Kellen îşi imagină cum ar fi să se întoarcă, deplasându-i pe toţi cei din spate pentru ca el să poată da înapoi suficient de departe de zona de taxare, să deschidă uşa şi să iasă. Apoi moneda căzu şi dispăru înăuntrul coşului.

Lumina verde clipi. Bariera se ridică. Kellen apăsă pedala de acceleraţie şi o simţi coborând până la podea. Acum nu se mai auzea niciun zdrăngănit.

— Ei, Kel? zise Jamie.

Ca şi cum ar fi auzit-o, sau ar fi putut vedea piciorul lui pe pedala moartă, toate maşinile aflate în urma lor se dezlănţuiră cu un bang sonic. Apoi – întrucât aceasta era Italia, unde explozia claxoanelor celorlalţi şoferi era ca ploaia de boabe de orez asupra mirilor – majoritatea maşinilor aflate la cozile paralele se alăturară.

Lipsit de expresie, Kellen se întoarse în scaun, pielea dezlipindu-i-se cu un zgomot de pe vinilinul copt şi crăpat al maşinii închiriate. Soarele apunând bătea prin parbriz în ochii lui.

— Cel puţin, zise el, tu nu m-ai avertizat că maşina asta s-ar putea să suporte numai diesel.

— Da, eu… începu Jamie, dar pricepând ironia se opri.

Tocmai îşi lega din nou la ceafă părul ca siropul de arţar. Kellen se pomeni privind cum breteaua subţire ca o macaroană a maioului ei alunecă pe umărul umed.

— Cel puţin nu e scris cuvântul DIESEL cu litere mari verzi pe capacul de la rezervor.

El ridică ochii, clipind.

— Zău?

— L-am văzut pe portbagaj când tipul ăla de la întreţinere încerca să repare ce-o fi încercat el să repare. Oricum, ce-o fi turnat înăuntru?

La naiba, pufni Kellen în sinea lui poate pentru a mia oară în ultima săptămână. El şi Jamie fuseseră împreună încă din liceu. După trei ani la facultăţi diferite, încă mai considera că sunt un cuplu. Ea zicea la fel. *Şi de fapt nu minţea.* Dar el simţise schimbarea pe parcursul întregii veri. Crezuse că excursia ar putea să-i salveze.

Un claxon deosebit de răutăcios venind dinspre maşina din spatele lor aproape că-i îndepărtă privirea. Aproape.

— Cel puţin *diesel* nu e acelaşi cuvânt în italiană ca şi în engleză, zise el, şi Jamie izbucni în râs.

— E timpul să cunoaştem alţi romani prietenoşi.

Prea târziu, Kellen începu să-şi reverse avertismentele de acum familiare, cârpite din admonestările parentale dinaintea călătoriei cu privire la atitudinea europenilor faţă de americani în acel moment, plus cuvintele care se învârtiseră în jurul lor toată săptămâna, zbierând din radiouri, de pe primele pagini ale ziarelor pe care ei nu le puteau citi, de la televizoarele din holurile hotelurilor pentru tineret în care stăteau doar de dragul aventurii, întrucât respectivii părinţi le furnizaseră destui bani pentru hotel. *Cadavere. Sesto Americano. George Bush. Pavone.*

Nu că Jamie le-ar fi ascultat. O privi cum deschise

portiera şi scoate afară un picior bronzat, în fustă de doc.

Instantaneu, claxoanele se opriră. În toate direcţiile portierele pocniră ca nişte dopuri de şampanie şi în câteva secunde jumătate de duzină de bărbaţi italieni cu extrem de variate vârste şi opinii asupra părului de pe piept se strânseră în jurul maşinii americanilor.

— Blocat, spuse Jamie prin geamul coborât al portierei ei. Hm. *Kaput.*

— Sunt destul de sigur că asta nu e în ital… începu Kellen, dar înainte să poată termina portiera din partea sa fu smulsă. Speriat, se răsuci în scaun. Bărbatul care se strecura în maşină nu purta deloc cămaşă şi deja înşfăca volanul. Ceilalţi bărbaţi se răsfirară în formaţie, apoi maşina pe jumătate pluti, pe jumătate rulă prin poarta de intrare în traficul care nu avu nicio tentativă de încetinire, ci claxonă vesel în timp ce se scurgea în jurul lor. Câteva secunde mai târziu derapară, oprindu-se pe un refugiu cu pietriş.

Jamie se lăsă pe spate în scaun încrucişându-şi braţele, oftând teatral ca o regină într-o lectică. Dacă rânjetul ei îi era destinat lui sau tipului care apucase volanul, Kellen habar n-avea. Tipul nu-i dăduse drumul, iar Kellen rămase ţintuit pe loc.

Ce au bărbaţii italieni de-i face să dorească să apese pe claxoane şi să se amestece în toate?

— O spun din nou, murmură el către Jamie. *Kaput?*

— E unul dintre cuvintele alea universale, amice. Ca şi diesel.

Apoi ea fu săltată din maşină.

Chiar şi Jamie părea să fi rămas înmărmurită şi scoase un sunet ca un fel de ciripit atunci când gloata o cuprinse.

— *Bella,* auzi Kellen pe unul dintre tipi alintându-se, şi încă ceva ce semăna cu *„Assistere”,* şi nişte plescăituri din limbă care puteau însemna regret pentru maşină sau linguşire lacomă faţă de Jamie sau niciuna dintre variante. Lui Kellen nu-i plăcea faptul că nu o mai putea vedea şi nu-i plăcea nici braţul întins peste pieptul lui.

Brusc, acesta se ridică, iar el se strecură repede afară şi se opri. Bărbatul din faţa lui părea de vreo patruzeci de ani, cu păr cărunt şi ondulat, piept musculos şi sandale cu cureluşe din acelea care despart prea mult degetele mari de tovarăşele lor. Nu-i spuse nimic lui Kellen, ci o privi pe Jamie cum îşi aşază ochelarii de soare pe ochi, învârtindu-se în mijlocul cercului ei de admiratori cu fusta ridicându-se deasupra genunchiului de fiecare dată când se întorcea. Acasă, Jamie era considerată relativ drăguţă – suplă, atletică, cu o faţă puţin cam de cal –, cel puţin până râdea. Dar în Italia, judecând după reacţia întregii populaţii masculine în timpul săptămânii petrecute în Roma şi Toscana, era o zeiţă. Sau aşa erau toate femeile.

Amic. Asta era el, acum.

Era aproape ora şapte, iar căldura strălucitoare a soarelui de vară încă mai cădea asupra lor. Încă două mile, gândi Kellen, şi el şi Jamie ar fi putut măcar să stea într-una dintre fântânile răcoroase ale Romei în timp ce aşteptau să fie remorcaţi. Jamie şi-ar fi lăsat mocasinii pe trotuar, rămânând desculţă.

— E-n regulă, mulţumesc băieţi, zise el brusc, şi porni în jurul maşinii. Căutându-şi celularul în buzunarul şortului, îl flutură către grup ca pe o baghetă fermecată care ar fi putut să-i facă să dispară. *Grazi.*

Accentul lui suna patetic, chiar şi pentru urechile lui.

Nu se întoarse nici măcar un singur italian. Unul dintre ei, observă el, ţinea mâna jos pe spatele lui Jamie, iar un altul păşi alături foarte aproape, iar lui Kellen îi pieri brusc cheful de a mai interveni şi deveni nervos. Şi mai trist.

— E totul în regulă, băieţi. Mulţumesc mult.

Mâna lui era iarăşi în buzunar, ridicând portofelul şi deschizându-l ca să extragă un pumn de bancnote de cinci euro. Jamie îi aruncă o privire, iar gura ei se lăsă mult în jos şi ochii i se îngustară. Tipul cu sandale emise din nou plescăitul şi păşi exact în spatele lui Kellen.

Pentru o clipă, Kellen continuă să fluture banii, ştiind că nu ar fi trebuit, dar neînţelegând de ce se simte ca un

dobitoc. Abia după ce se opri din mişcare îşi dădu seama că nimeni în afară de Jamie nu se uita la el.

De fapt, în jurul lor nu mai era nimeni. Toţi deodată, bărbaţii care o înconjuraseră pe Jamie şi tipul în sandale se retrăgeau spre poartă. Prinzând privirea lui Kellen, tipul în sandale ridică un braţ lung, păros. *Era oare un semn cu mâna?*

Apoi rămaseră singuri. Doar el, Jamie, maşinile care accelerau pe lângă ei reintrând pe autostrada fără marcaje şi cealaltă maşină, parcată, la aproximativ cincizeci de picioare în faţa lor. Galbenă, parcată pe pietriş, categoric europeană. Ferestrele erau atât de întunecate, încât Kellen nu-şi putea da seama dacă era cineva înăuntru. Dar trebuia să fie cineva, pentru că singurul claxonat acut care părea să-i fi împrăştiat pe salvatorii lor venea de acolo.

— Ce-a fost prostia aia cu banii? se răsti Jamie. Nu sunt chelneri. Ne ajutau…

Ţipătul o reduse la tăcere. Audibil prin zgomotul traficului, se înălţă peste parapetul lateral şi păru să se desfăşoare în aer înainte de a se disipa. În primul moment, Kellen îl luă drept o sirenă.

Aruncându-i o privire lui Jamie, apoi parapetului, apoi soarelui ghemuit la orizont, se apropie. Simţea că îl cuprinde panica, dintr-o mulţime de motive. Dar nu voia nici ca excursia să se încheie aici.

— Uite încă un cuvânt universal pentru tine, James. A fost toată săptămâna prin ziare. Eşti gata? *Cadaver.*

— *Cadavere,* spuse Jamie, cu capul întors în direcţia originii ţipătului.

— Corect.

Împreună, se prăbuşiră în poziţie aplecată peste coupé-ul lor închiriat. Fusese murdară când o primiseră – aparent curăţenia nu reprezenta o necesitate în afaceri aici aşa cum reprezenta acasă –, iar acum se bucură de o crustă la fel de groasă ca a unei pâini toscane.

— Ei bine, dacă tot ai scos chestia aia – gesticula în direcţia mobilului din mâna lui şi părea în continuare supărată. Ai putea să-l foloseşti.

Kellen îl ridică, simţindu-se profund stupid.

— Am uitat să-l încarc.

Într-o clipă, Jamie zâmbea din nou, aplecându-se să-l sărute pe frunte, acolo unde îl sărutase mereu în acele zile.

— Îmi pare rău pentru treaba cu banii, zise Kellen, agăţându-se de zâmbetul ei. N-aveam nicio intenţie rea, doar…

— Stabilirea dominaţiei. Foarte în stil George Bush.

— Dominaţie? Eram aproape la fel de dominator ca… Voiam doar să fiu amabil. Îmi arătam aprecierea. Dacă nu ar fi fost tipii ăia, am fi fost tot…

Portiera din dreptul pasagerului maşinii galbene se deschise brusc şi Kellen se opri din vorbit.

Primul său gând, în timp ce individul se desfăşura pe pietriş, fu că acesta nu avea cum să încapă înăuntru. Era pe departe cel mai înalt italian pe care Kellen îl văzuse în toată săptămâna. Şi cel mai slab, şi cu pielea cea mai deschisă la culoare. Părul de pe cap îi strălucea lung şi negru. Timp de câteva secunde rămase clătinându-se cu spatele la ei, ca o trestie răsărită din senin pe marginea drumului. Apoi se întoarse.

Ce băiat, zău aşa. Ochii de un albastru argintiu se vedeau sclipind de la distanţa de cincisprezece metri, iar mâinile cu degete lungi erau răşchirate peste picioarele lui fusiforme şi desculţe ca nişte omizi agăţate de o creangă. Se deschise şi uşa din dreptul şoferului, şi un al doilea personaj îşi făcu apariţia.

Acesta era opusul virtual al tovarăşului său, scund şi îndesat, cu păr creţ şi buclat care sălta pe umerii tricoului său vărgat de rugby. Purta pantofi de pânză roşie, fără şireturi. O barbă ţepoasă răsărea pe obrajii săi ca ţepii unui porc spinos, dar nu reuşea să-i ascundă surâsul bleg întins de la o ureche la alta. Se opri la un pas în spatele puştiului mlădios. Kellen nu se putea gândi la ei decât ca *prinţul* şi *spiriduşul.*

— *Ciao,* zise spiriduşul, surâsul său lărgindu-se întrucâtva pe măsură ce înainta. Spre deosebire de toţi ceilalţi pe care îi întâlniseră aici, se uită la Kellen cel puţin

la fel de mult ca şi la Jamie. *Ciao.*

Îşi plimbă ambele mâini peste caroseria maşinii închiriate, apoi păru să-şi ţină răsuflarea, ca şi cum ar fi căutat o bătaie de inimă.

— *Parla inglese?* încercă Jamie.

— *Americano?*

— D… începu Kellen, dar Jamie interveni:

— Canadieni.

— *Şi. Americano.* Legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie, spiriduşul îşi dezveli dinţii într-un rânjet spinos: George Bush. Bang bang.

— John Kerry, zise Jamie, scotocind în geantă şi extrăgând una dintre insignele electorale pe care mama ei îi ceruse să le păstreze acolo, de parcă ar fi fost o amuletă. O flutură înspre spiriduş, care îşi ridică puţin sprâncenele stufoase şi se holbă întrebător la ei.

— Ce? făcu Kellen. *Non parlo l'italiano.*

— N-a spus nimic, idiotule, zise Jamie, apoi icni şi se împletici în faţă.

Răsucindu-se, Kellen îl descoperi pe băiatul-trestie chiar în spatele lor, holbându-se în jos. Era într-adevăr înalt. Iar ochii lui aveau culoarea albastră a apelor adânci. *Nu are nimic înspăimântător,* gândi Kellen, întrebându-se de ce inima lui tresălta aşa.

— *Mi dispiace.*

Vocea lui răsuna, mult prea sonoră pentru suportul său, ca un bubuit de clopot. De dincolo de parapet un alt ţipăt explodă în aer, urmat de un al doilea şi de un al treilea într-o succesiune rapidă.

— Maimuţe urlătoare? zise Kellen încet către Jamie. Ce dracu' e asta?

Dar Jamie îşi muta ochii de la un italian la altul. Spiriduşul arătă spre capota maşinii lor, apoi ridică iar mâinile.

— Oh, făcu Jamie. Benzina. Prietenul meu a pus…

Spiriduşul înălţă capul şi zâmbi fără să înţeleagă.

Brusc, Jamie ocoli până la rezervor şi se întoarse cu capacul. I-l arătă spiriduşului.

— Vezi? Diesel.

— Diesel. *Şi.*

— Nu diesel. Formând cu degetele un fel de pistol, Jamie mimă o pompă introdusă în rezervor: Benzină.

O clipă, spiriduşul rămase nemişcat. Apoi mâinile îi zburară către obraji.

— Ohhh. Benzina. Nu diesel. Ohhh.

Continuând să rânjească, mişcă un deget încet de-a curmezişul gâtului. Apoi dădu drumul unui torent de cuvinte în italiană.

După aproximativ un minut, Kellen îşi ridică celularul.

— Ai unul?

Încerca să-şi controleze stânjeneala. Şi starea ridicolă de nelinişte.

— Ohhh, exclamă spiriduşul, trăgând cu ochiul la tovarăşul lui.

Surâsul băiatului-trestie era regal şi lent. Nu spuse absolut nimic.

— Ohhh.

Acum, spiriduşul părea să danseze mutându-se în faţa maşinii. Instinctiv, Kellen făcu o jumătate de pas în spate spre parapet, numai ca să se simtă mai puţin ca şi cum el şi Jamie ar fi fost manipulaţi de cei doi.

— În America, pană auto, telefon. Vine cineva. Pocni din degete. Dar *à l'Italia...* Ohhh.

Îşi lovi palma de frunte cu o grimasă à la Jerry Lewis.

Râsul mormăit al spiriduşului – spre deosebire de glasul băiatului-trestie – îl irită pur şi simplu pe Kellen.

— O să vină. Aveţi? Flutură din nou celularul.

— De ce vorbeşti aşa? se răsti Jamie.

— Aveţi unul? Ăsta e... Mai flutură o dată telefonul, privind neajutorat la iubita lui. *Prieten,* spusese ea. *Kaput.*

— Ah! rosti omul tăios. *Şi. Şi.*

Aruncându-i o altă privire tovarăşului său, alergă înapoi la maşina galbenă şi-şi înghesui capul şi mâinile prin geam. După cum se mişca trupul lui, continua să se vaiete şi să gesticuleze în timp ce cotrobăia pe acolo. Apoi

se întoarse fluturând un telefon subţire, negru. Deschise clapeta, îl duse la ureche, apoi ridică iar mâna într-un gest întrebător.

— Fac eu asta, zise Kellen întinzându-se, şi băiatul-trestie păru să se aplece în faţă. Dar nu făcu nicio mişcare de blocare când tovarăşul lui înmână telefonul.

— Mulţumesc. *Grazi,* rosti Kellen, în timp ce Jamie adresa ambilor italieni zâmbetul ei cel mai luminos şi naiv de susţinătoare a lui Kerry. Tatăl lui Kellen spunea că toţi suporterii lui Kerry zâmbeau aşa. Era destul de posibil ca Jamie să fie singurul democrat pe care tatăl lui Kellen îl iubea.

Degetele lui erau deja pe tastatură înainte să-şi dea seama de problemă.

— La naiba, lătră el.

Spiriduşul rânji.

— Ohhh.

— Ce-i? întrebă Jamie, apropiindu-se. Sună oriunde. Sună la American Express.

— Ştii numărul?

— Credeam că-l ştii tu.

— E pe apelare rapidă la telefonul meu. L-a programat tata. Eu nici măcar nu m-am uitat.

— Ia cardul.

— Nu mi-au dat cardul ăla. Mi l-au dat pe cel Visa.

— *Mi scusi,* interveni spiriduşul păşind mai aproape, în momentul în care un alt ţipăt prelung şi sfredelitor erupse din spatele parapetului. Băiatul-trestie aruncă doar o privire scurtă peste umăr spre maşina galbenă înainte de a-şi întoarce atenţia către Jamie şi Kellen. Niciunul dintre italieni nu părea să fi auzit ţipetele.

Bătându-se peste pieptul cu dungi roşii, spiriduşul întinse mâna şi vorbi în italiană. Kellen habar n-avea ce spunea, dar îi dădu telefonul. Dând din cap, spiriduşul formă numărul. Timp de un minut întreg stătu cu telefonul la ureche, rânjind. Apoi începu să vorbească repede, întorcându-se şi îndepărtându-se pe refugiu.

— Avem noroc că sunt oamenii ăştia aici să ne ajute,

şopti Jamie în urechea lui.

Kellen se uită la ea. Îşi strângea braţele peste piept, iar buza de jos se curba peste dinţi. Pentru prima dată îşi dădu seama că ea ar putea să fie şi mai nervoasă decât el. La urma urmelor, văzuse aceleaşi poveşti ca şi el. Aceleaşi fotografii. Cuplul lăsat să atârne cu capul în jos pe suportul unui steag lângă Colosseum, tăvăliţi prin gudron şi pene şi înveliţi în drapelul cu stele şi dungi. Întreaga familie Tennessee întinsă pe o pătură cu Coca-Cola în interiorul ruinelor unei catacombe vechi de 2000 de ani recent excavate în apropiere de Forum, toţi dezbrăcaţi, eviscераţi de la organele genitale până la xifoid, umpluţi cu pene. Cuplul de pe catarg îi reamintise lui Jamie de un articol pe care îl scrisese despre Roma antică, ceva despre un festival în care se spânzurau păpuşi în copaci. Păpuşile întruchipau băieţeii sacrificaţi cândva în cursul respectivului eveniment.

Spiriduşul parcursese tot drumul înapoi până la maşina lui galbenă, şi acum vorbea însufleţit, fluturând din braţul liber şi uneori ţinând telefonul în faţă şi strigând în el. Băiatul-trestie stătea, nemişcat ca o santinelă, privind placid peste capetele lui Kellen şi Jamie în direcţia porţii.

Deasupra, soarele apunea peste parapet, dar aerul nu era tocmai răcoros, ci mai degrabă rarefiat. În ciuda infinitelor claxoane şi a şuieratului cauciucurilor pe autostradă, Kellen găsea ceva aproape liniştitor în trafic. Era ceva vesel în el care îl făcea complet diferit de varianta americană. Claxoanele îi aminteau în general de cârâitul unor păsări.

Dintr-un impuls, întinse braţul în jurul umerilor lui Jamie. Pielea ei era fierbinte, dar uscată. Piciorul ei bătea darabana pe pământ. Nici nu se lipi de el, nici nu se îndepărtă. Ştia că după ani de zile vor povesti această întâmplare. Copiilor fiecăruia dintre ei, nu copiilor pe care întotdeauna crezuse că-i vor avea împreună. Ca scuză pentru a şi-o povesti, încă o dată, unul altuia.

Cel puţin aşa va fi pentru el.

— Diesel, murmură el. Cine mai foloseşte diesel?

— Oamenii cărora le pasă de aer. Dieselul e de un milion de ori mai curat decât benzina obişnuită.

— Dar pute.

O cuprinse jucăuş cu braţul, dar ea îl îndepărtă.

— Simţi vreun miros?

Kellen îşi dădu seama că nu.

— Au rezolvat problema mirosului cu ani în urmă. Ţie ţi-au spălat creierul.

— Mi-au spălat creierul?

— Marioneta companiilor petroliere. Marioneta lui George Bush. Spune W, mică marionetă.

— W., zise Kellen încercând să zâmbească, deşi se simţea jenat şi tâmpit, iar Jamie îi întoarse un surâs slab, fără să-şi dezlipească ochii de pe faţa placidă a băiatului slăbănog.

— OK, strigă spiriduşul făcând cu mâna. Băgă capul în maşina galbenă, continuând să gesticuleze chiar dacă nu-l putea vedea nimeni, apoi reapăru. *Arrivo. Şi?* Vine.

Jamie îi mulţumi zâmbind. Băiatul-trestie îşi întoarse capul suficient cât să vadă soarele dispărând. Umbrele se întindeau peste parapet pe autostradă, şi odată cu ele veni şi un cor de ţipete care umplură aerul şi dură mult până să se evapore.

Strângând-o pe Jamie de cot în ceea ce spera el să fie un gest liniştitor, Kellen ocoli maşina lor închiriată şi moartă, urcă malul de pământ de la marginea *superstrade* şi ajunse la parapet, care era mai înalt decât părea. Chiar stând la baza lui, Kellen nu putea vedea pe deasupra. Parapetul era construit din aceeaşi piatră cioplită cu aspect vechi care era presărată prin toate locurile din Italia unde se făceau excavări. Oare ce anume, se întrebă Kellen, trebuise să reţină atunci când fusese iniţial construită?

Stând pe vârfuri, îşi aruncă un cot deasupra pietrei, îşi fixă un picior într-o crăpătură şi se săltă. Rămase atârnând acolo, cu coatele roase de zid, cu gura căscată.

Fără să-şi dea drumul, după câteva secunde întoarse capul.

— Jamie, zise încet, sperând întrucâtva s-o atragă pe ea şi nu pe băiatul-trestie. Dar vocea sa nu străbătu prin zgomotul traficului şi Jamie nu se întoarse. Spiriduşul se sprijinea de maşina galbenă, fumând o ţigară subţire maronie. *Jamie,* lătră Kellen, iar ea ridică privirea, şi de asemenea şi băiatul-trestie, lent. Jamie, vino aici.

Ea veni. Imediat ce ajunse la baza zidului, ţipătul izbucni încă o dată. Faptul că acum cunoştea sursa ar fi trebuit să-l liniştească pe Kellen. Însă el închise ochii şi se agăţă de piatră.

— Kel? făcu Jamie, cu un glas dintr-odată atât de slab încât Kellen abia îl putu auzi. Kellen, ce e acolo sus?

El deschise ochii, holbându-se din nou dincolo de zid.

— Păunul Auschwitz.

— Încetează să mai spui asemenea tâmpenii. Parcă ai fi prostul ăla de preşedinte al tău, cu excepţia că el probabil crede că Auschwitz e o bere.

— E şi preşedintele tău.

Ea se chinuia să-şi fixeze picioarele în crăpăturile peretelui. El ar fi putut s-o ajute sau să-i spună să rămână acolo unde era, dar nu făcu niciunul dintre aceste lucruri.

— O, Doamne, zise ea imediat ce se căţără lângă el. Apoi tăcu şi ea.

Cartierul semăna mai degrabă cu o tabără de ţigani decât cu o periferie sărăcăcioasă. Casele micuţe, dărăpănate, păreau mai curând descompuse decât alcătuite din anvelope uzate, sârmă ghimpată şi pietre vechi. Umbrele care se scurgeau peste tot inundaseră deja locul, astfel încât măslinii răspândiţi pretutindeni semănau cu nişte bătrâni aduşi de spate, cu părul alb, gârboviţi printre ruine ca bocitoarele într-un cimitir.

Ataşată de fiecare structură – chiar şi de cele la care acoperişul se prăbuşise şi pereţii cedaseră – era câte o cuşcă, la fel de înaltă ca şi casă, limitată de un fel de sârmă ghimpată cu vârfurile ascuţite orientate spre interior. În interiorul cuştilor se găseau păsări.

Păuni. Trei, poate patru la o casă, incluzându-i şi pe cei care erau deja morţi. Cei vii păşeau ţanţoşi, cu cozile

lungi târându-se prin praf, printre măruntaiele revărsate şi picioarele de păsări retezate care zăceau pe jos în cuşti. Nu exista niciun dubiu, iar dacă ar fi existat, duhoarea care se ridica de acolo era o dovadă clară. Excremente şi moarte. De neconfundat.

În cuşca cea mai apropiată de ei, chiar la baza zidului, o pasăre privi în sus, înălţându-şi coada ca şi cum s-ar fi gândit dacă s-o deschidă, apoi îşi înclină capul pe spate şi ţipă.

— Ştiţi şi voi, zise băiatul-trestie, chiar sub ei, într-o engleză perfectă cu un accent vag, şi Kellen şi Jamie tresăriră. Apoi rămaseră atârnaţi, prinşi de zid. Romanii din antichitate sacrificau *pavone* – păunul, *şi?* – în onoarea împăraţilor lor. Ei simbolizau nemurirea. Iar cozile lor erau destinate să onoreze ochii zeilor care vegheau asupra civilizaţiei noastre. Bineînţeles că sacrificau şi oameni, pentru *Larvae.*

Foarte încet, încă agăţat de partea superioară a zidului, Kellen întoarse capul. Băiatul era atât de aproape încât Kellen îi putea simţi respiraţia pe spatele lui încă scăldat de sudoare. Chiar dacă Kellen ar fi încercat o lovitură, nu ar fi putut obţine nimic. Jamie devenise rigidă, şi când privi în direcţia ei văzu că ochii îi erau plini de lacrimi, cu toate că rămâneau fixaţi fără să clipească asupra păsărilor de dedesubt.

— *Larvae?* întrebă el, doar ca să spună ceva. Nu se putea gândi la altceva. Aşa ca viermii?

— Oamenii morţi. De fapt, demoni. Demoni făcuţi din oamenii răi morţi.

— De ce?

— Da! Băiatul aprobă cu entuziasm, încrucişându-şi braţele în felul acela al lui contemplativ, regal. Ai dreptate. Pentru a le invoca pe *Larvae* şi a le trimite asupra duşmanilor Romei? Sau pentru a le împăca, şi astfel să se înlăture ghinionul? Care este cursul corect al evenimentelor? Bănuiesc că nici măcar ei nu au ştiut întotdeauna. Tu ce presupui?

Că o să mor curând, gândi Kellen înnebunit. Închise

ochii şi îşi muşcă buza ca să se împiedice să ţipe ca păunii de sub el.

— Aşadar romanii îi îndrăgeau pe oamenii răi morţi?

— Şi sacrificiile lor. Şi pe călăii lor. Aşa cum fac toate civilizaţiile umane.

Cu grijă, aşteptându-se să primească un pumnal între coaste în orice moment, Kellen îşi relaxă coatele de pe piatră, lăsă să-i cadă un picior, apoi şi celălalt. Păsările tăcuseră. Rămase o clipă în picioare, cu faţa la perete. Apoi se întoarse.

Băiatul-trestie se afla deja la cinci metri depărtare, cu capul îndreptat către drum în timp ce se apropia încet de maşina lui.

— Jamie, şuieră Kellen, şi fata alunecă în jos pe zid aterizând alături de el.

— Au, şopti ea îndoindu-şi cotul ca să etaleze o urâtă zgârietură roşie.

— Jamie. Avem necazuri?

Ea se uită la el. Nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie pe chipul ei. Dar o recunoscu imediat şi îl făcu să îngheţe la fel de mult ca şi murmurul băiatului-trestie. *Dispreţ.* Fusese întotdeauna îngrozit că, mai devreme sau mai târziu, avea să i-l arate. Şi de asemenea fusese sigur că într-o zi avea s-o facă.

Fără un cuvânt, ea coborî valul de pământ, ţinându-şi cotul la piept. Când ajunse la maşină, întinse degetul arătător şi îl plimbă prin murdăria de pe fereastra din dreptul şoferului.

În regulă, se forţă Kellen. *Gândeşte.* Nu aveau telefon. Şi pe cine să fi sunat? Care era corespondentul lui 911 la italieni? Poate ar reuşi să meargă repede către barieră. Să fugă în mijlocul traficului. Oamenii ar claxona. Dar de asemenea iar şi vedea. Nu se poate întâmpla nimic atâta timp cât cineva se uită, nu-i aşa?

Apoi îşi aminti modul în care dispăruseră oamenii care îi ajutaseră să mute maşina. Mintea îi derapă. *Ştiu cu toţii. Întreaga ţară. E o înţelegere la care au ajuns. Ei ştiau maşina galbenă, amplasarea ei. Păsările. Ştiau. Ne-au*

lăsat aici. Ne-au adus aici. Chiar şi tipul de la staţia de benzină, ce o fi turnat în rezervor pentru a-i salva, chipurile?

Ţipete de păuni. Un întreg cor, în timp ce ultima geană de lumină părăsi ziua. Kellen se împletici repede spre maşină, spre Jamie, care acum stătea ghemuită pe pietriş, cu capul în jos clătinându-se înainte şi înapoi pe gâtul ei lung, bronzat.

În aceeaşi clipă, văzu atât ceea ce Jamie mâzgălise în murdăria de pe fereastră, cât şi pe cei doi bărbaţi de lângă maşina galbenă pornind iarăşi către ei. Veneau unul alături de altul, băiatul-trestie cu mâna cu degete lungi pe umărul celui îndesat.

IDIOŢI AMERICANI. Asta scrisese ea.

— Te iubesc, izbucni Kellen. Ea nici măcar nu ridică privirea.

Bărbaţii din maşina galbenă se aflau acum la şase metri, ignorând maşinile, ţipetele păsărilor, totul în afară de prada lor.

Să sărim zidul, se gândi Kellen. Dar ideea de a se ascunde în acel cartier – sau numai să pună piciorul acolo – părea chiar mai proastă decât a-i înfrunta pe cei doi. De asemenea, în mod bizar, părea şi un sacrilegiu. *Ca a face paradă de camere de filmat, iPod-uri şi celulare în locuri unde oamenii s-au rugat, s-au jucat şi s-au ucis unii pe alţii.*

La asta se gândea el în timp ce cei doi romani se apropiau agale, când apăru camionul, dădu drumul unui glorios claxon răguşit care îi limpezi mintea, şi se aşeză cu un oftat chiar alături de ei.

— Suntem salvaţi, şopti, apoi căzu în genunchi, iar singura fată pe care o iubea ridică în cele din urmă privirea. Jamie, a venit camionul să ne remorcheze. Suntem salvaţi.

Imediat şoferul coborî, analizând maşina ruinată şi trântindu-le în mâini bucăţi de pizza rece, pufoasă. Nici el nu vorbea englezeşte, doar gesticula cu o claritate empatică pur italiană. Cabina camionului era pentru el şi

pizza lui. Jamie şi Kellen puteau călători în maşina lor. Ei se urcară, şi când şoferul ataşă un lanţ şi un troliu de bara de protecţie şi începu să-i tragă în remorca lungă şi înaltă a camionului, Kellen se gândi să apese pe claxon, dându-le cu tifla indivizilor din maşina galbenă.

Numai că ar fi fost ridicol. Tipii din maşina galbenă chemaseră camionul de remorcare. Nu fuseseră deloc în pericol.

Începu să râdă şi puse mâna peste a lui Jamie. Ea tremura, deşi era încă departe de a fi răcoare. Şoferul camionului îi fixă cu lanţuri şi se urcă la loc în cabină. Abia atunci lui Kellen îi trecu prin minte că sunt cu adevărat prinşi în capcană.

Cu o hurducătură, camionul ieşi cu două roţi pe *superstrade,* răspunzând potopului de claxoane cu sunetul de bazooka al propriului său claxon. Cocoţaţi acolo, la opt picioare de pământ, înlănţuiţi într-o maşină în remorcă, Kellen avu imaginea perfectă a Mercedesului albastru trăgând pe refugiu exact în spatele maşinii galbene. Văzu şoferul ieşind din cupeul albastru, purtând un poncho negru care nu avea niciun rost pe caniculă.

Îndepărtându-se de portieră, nou-venitul urmări pur şi simplu cum băiatul-trestie comandă ceva, iar spiriduşul târăşte de pe locurile din spate ale maşinii galbene un băieţel, legat cu sârmă ruginită, smucind şi lovind într-o parte şi-n alta cu capul prins cu căluş. Foarte limpede, Kellen văzu faţa băiatului. Era atât de tipic american, încât practic şi-l putea deja imagina pozat pe o cutie de carton cu lapte. Păr blond deschis, pistrui ca nişte puncte făcute cu creionul pe obraji, şapca Yankees încă îndesată peste urechi.

Numai că nu va ajunge niciodată pe o cutie de carton, înţelese Kellen, apucând de volanul inutil. *Când sunase acasă ca să-i spună tatălui său despre crime, tatăl lui pufnise dispreţuitor şi zisese: „Asta demonstrează că există nemulţumiţi nerecunoscători şi în Italia exact ca şi aici”. Nimeni dintre cei pe care îi sunase nu aflaseră măcar ştirile. Băiatul se va evapora pur şi simplu în noua*

istorie americană, la fel ca soldaţii morţi aliniaţi în sicriele lor în acea fotografie de contrabandă din al doilea Război din Golf.

Tremurând acum şi el, continuând să se ţină de volan, Kellen se întrebă unde va apărea chipul copilului în pozele din ziarele italiene. *Înecat într-o fântână din Piaţa Spaniei? Înghesuit într-o crăpătură a zidurilor subterane din Criptoporticus-ul lui Nero? Aruncat printre gunoiul şi resturile de hârtii de la fast-food şi pantofii abandonaţi ai vagabonzilor pe malurile Tibrului?*

Când camionul se îndepărta huruind, croindu-şi propriul drum în trafic, bărbatul în poncho închise uşa Mercedesului său în urma noului pasager, iar spiriduşul şi băiatul-trestie ridicară ochii şi prinseră privirea lui Kellen.

Spiriduşul făcu cu mâna. Băiatul-trestie zâmbi.

SHALLABALLAH
MARK SAMUELS

Mark Samuels este autorul a două colecţii de povestiri, *The White Hands and Other Weird Tales* şi *Black Altars.* Ficţiunile sale au fost publicate în antologiile *A Walk on the Darkside* şi *The Mammoth Book of Best New Horror* vol. 15, şi în *Strânge Attractor Journal* nr. 2.

„Shallaballah" a apărut iniţial în antologia *Don't Turn Out the Light.*

O perucă îi acoperea capul chel. Faţa îi era constituită din petice de piele unite prin urâte cusături negre. Dl Punch îi spusese că, în timp, cicatricele rezultate vor deveni abia observabile. În cele din urmă vor dispărea aproape cu totul lăsând în urmă numai nişte linii fine care nu vor putea fi văzute decât într-o lumină extrem de puternică. Dar când Sogol îşi examina în oglindă propriile trăsături, urmărind cu degetele firele care îi susţineau

carnea, îi venea greu să creadă că ceea ce vedea va mai putea semăna vreodată cu vechiul lui chip familiar. Reflexia lui era ca o mască, moartă şi lipsită de expresie. Sogol încercă să-şi reamintească ceea ce îi spusese dl Punch, că aşa ceva era de aşteptat şi controlul nervilor şi muşchilor avea nevoie de câteva zile să îşi revină, cu toate acestea el nu fusese cu adevărat pregătit pentru realitate, pentru cât de oribil urma să pară în perioada intermediară. Împunse pielea cu o unghie, dar nu simţi nimic. Parcă ar fi atins o altă persoană.

O gigantică zonă industrială cu pasarele înguste, coridoare şi alei. Clădirile scunde, pătrate, sunt construite din beton. Lăsate în paragină şi mohorâte. Multe dintre ferestre sunt sparte. Pe acoperişurile plate se găsesc antene TV cocârjate şi farfurii de satelit murdare. Arată ca nişte sperietori de ciori bizare, profilate pe un cer portocaliu. Slăbirea şi vârsta au făcut structurile să se încline una către alta. Scări întortocheate leagă un nivel de celălalt.

Sogol se aşeză pe marginea patului de campanie. Salteaua era murdară şi avea o cavitate în mijloc, amintire a tuturor celor care trecuseră pe acolo înaintea lui. „Clinica” domnului Punch oferea foarte puţină ospitalitate, în ciuda costurilor exorbitante ale tipului său special de tratament. Cei care ajungeau sub cuţitul lui făceau asta ştiind că omul era un criminal, posibil chiar unul nebun. Însă pacienţii continuau să vină. Nu aveau unde altundeva să se ducă. Oribila construcţie scundă cu ferestrele ei prăfuite şi zugrăveala jupuită, ascunsă într-o zonă părăginită a ghetoului, era un fel de Lourdes tainic unde se ofereau bani mulţi în schimbul miracolelor.

Auzise zvonuri despre celebrităţile care trecuseră pe aici. Actriţe de film care, nemaiputând beneficia de ajutorul liftingului şi al machiajului, nici chiar al chirurgiei plastice, îşi prelungiseră viaţa profesională cu mai mult de zece ani folosind serviciile domnului Punch. Pe el nu-l

puteai aborda. Nu existau moduri de a fi contactat. Dl Punch te suna la telefon oferindu-şi serviciile celor despre care ştia că au mai multă nevoie. Desigur celebrităţi. Numai celebrităţi care îşi puteau permite să plătească tarifele lui. Şi apoi ambulanţa sa neagră sosea în secret la momentul stabilit.

În cazul lui Sogol, asta se întâmplase după accidentul de maşină. Compania de televiziune cheltuise o grămadă de bani ca să muşamalizeze lucrurile. La urma urmelor asta se petrecuse exact în mijlocul filmărilor episodului care avea să fie triumful ratingului în anul viitor. Numai dl Punch putea să repare stricăciunile pe care Sogol le suferise în accident; numai dl Punch putea reconstrui la timp faţa sa monstruos de arsă.

Sogol fusese ars până la ochi, conducând o maşină sport, cu o sticlă de scotch aproape goală zăcând alături de el pe scaunul pasagerului, la o curbă în ac de păr pe un drum de munte… lăsând în urmă o femeie… care nu însemnase nimic pentru el…

Cu trei zile în urmă. Era ciudat când te gândeai că trecuse mai puţin de o săptămână.

În interiorul clădirilor mohorâte nu se află locuinţe. Acolo nu sunt case. Înăuntru se poate găsi o serie de încăperi ciudate înţesate cu tot felul de lucruri care par a fi gunoaie: ghivece de flori, tablouri înrămate, cuiere, mormane de haine şi draperii pictate.

— Nu poţi să pleci, îi spusese dl Punch într-o scrisoare întinsă lui Sogol, decât atunci când tratamentul este complet. Trebuie să îmi urmezi instrucţiunile în absolut toate detaliile. Dacă nu faci aşa, eu nu pot să răspund pentru ceea ce s-ar putea întâmpla cu faţa ta.

Sogol mârâise în replică la această declaraţie şi mototolise scrisoarea în mâini. Era disperat să plece din acest ghetou anonim dintr-un oraş al cărui nume nici măcar nu şi-l putea aminti. Dumnezeu ştie că în trecut petrecuse destul timp prin hoteluri mizerabile în căutarea

faimei, jucând roluri minore pentru care putea fi chemat în orice moment ca să se fâţâie prin faţa camerelor şi să rostească o propoziţie sau două. Dar asta fusese înainte de a da lovitura, înainte ca faţa sa să fie cunoscută tuturor celor pe care îi întâlnea, înainte de a onora cu prezenţa sa copertele revistelor mondene, înainte ca interviurile cu el să fie căutate de toate posturile TV cu talk-show-uri.

Dar dacă ar pleca acum, oamenii ar întoarce capetele cu oroare, nu recunoscându-l cu respect, atunci când el ar trece pe lângă ei. Un om cu o faţă distrusă. Un monstru. Un refugiat dintr-un program secundar care se întâmpla să semene oarecum cu un faimos star de seriale TV.

Sogol, câştigător a trei prestigioase premii pentru rol principal masculin, unul dintre cei mai bine plătiţi actori din televiziune, un bărbat adorat de public, un bărbat care era spiritual, fermecător şi frumos. Mai presus de orice fusese frumos, iar acum era redus la această existenţă intolerabilă, vrednică de milă.

În interiorul structurilor imensei zone industriale există coridoare acoperite de praf. Orare TV şterse de vreme sunt prinse pe pereţi. Aceleaşi programe se transmit la aceeaşi oră zi după zi, noapte după noapte. Aceleaşi filme, aceleaşi episoade de soap-opera, aceleaşi documentare, aceleaşi jocuri şi emisiuni de cultură generală. În pozele care însoţesc textul toate vedetele abordează surâsuri fixe. Ochii lor sunt prea larg deschişi, de parcă ar privi camera de filmat cu frică.

Sogol îşi croi drum pe coridor. La capătul lui se găsea telefonul cu monede pe care îi era permis să-l folosească. Dl Punch interzisese telefoanele mobile în clinica sa. Le confisca de la pacienţi imediat ce soseau.

— Fără nimic care să vă distragă, explicase dl Punch, fără conversaţii care să provoace stres. Odihnă totală. Dacă aveţi de dat un telefon urgent, există un telefon disponibil. Însă apelurile sunt monitorizate, pentru binele vostru. Folosirea fără a fi necesar a acestui serviciu va

duce la întreruperea conexiunii şi la retragerea acestui privilegiu.

Sus într-un colţ din mijlocul coridorului, în unghiul dintre peretele opus şi tavan, se găsea camera de monitorizare. Se mişca într-un arc pe suportul ei încastrat în zid pentru a-l ţine pe Sogol în câmpul său vizual pe măsură ce el înainta. Înghesui receptorul între ureche şi umăr şi formă numărul cu mâna dreaptă în timp ce răsfoia mica agendă telefonică neagră din mâna stângă. Tocmai atunci începu să simtă o durere surdă în jurul frunţii şi de-a lungul maxilarului. Un semn sigur că infirmiera îşi va efectua curând tururile cu căruciorul cu medicamente; ciudat că acum el marca timpul după efectele anestezicelor.

— Ketch Entertainments, se ivi un glas plictisit de femeie, nefamiliar.

Ketch *cum*? Oare o auzise bine Sogol?

— Fă-mi legătura cu Joey, zise printre buzele amorţite, spune-i că e Sogol.

Urmă o pauză şi puţină muzică de Muzak cu sunet metalic în timp ce apelul era transferat. După câteva secunde Jackson răspunse.

— Salut Joey, eu sunt.

— Sogol? Unde dracului eşti?

Care era problema lui?

— Unde crezi că sunt, idiotule? Încă la clinică, bineînţeles.

— Ce clinică? De ce n-ai sunat? Aproape că am înnebunit sortând scenele de pe plajă care au trebuit să fie anulate. Ne-ai făcut să pierdem o grămadă de bani. Dacă tu crezi că încă mai suntem agenţii tăi, mai gândeşte-te.

Îşi pierduse Joey minţile? Ce însemna asta? Era ideea lui despre umor?

— Eu îmi reconstruiesc faţa aici şi tu te porţi ca un dobitoc…

Sogol şuieră printre dinţi, dar în mijlocul propoziţiei legătura muri. Se auzi un clic puternic, apoi o voce înregistrată de robot spuse:

— Acest apel este întrerupt. Vă rugăm întoarceţi-vă imediat în camera dumneavoastră.

Sogol repuse receptorul, apoi încercă să formeze din nou. Însă înainte de a apuca să introducă întregul număr auzi aceeaşi instrucţiune înregistrată.

— Acest apel este întrerupt. Vă rugăm întoarceţi-vă imediat în camera dumneavoastră.

Sogol privi înapoi peste umăr. Camera de supraveghere era aţintită asupra lui. Fără îndoială în acel moment cineva îl urmărea pe unul dintre ecranele televiziunii cu circuit închis. Urmărea şi aştepta să vadă dacă se supunea. N-o să mă trataţi ca pe un nimeni, gândi Sogol, n-o să mai accept asta. Eu sunt Sogol! Nu sunt la închisoare!

Exact atunci un set de uşi duble de la capătul coridorului se deschiseră, şi doi bărbaţi uriaşi îmbrăcaţi în loden şi melon se îndreptară hotărâţi către el. Arătau mai degrabă ca nişte ciocli decât ca nişte angajaţi. Cu toate acestea, fără să dea vreun semn că ar fi fost intimidat, Sogol înaintă în întâmpinarea celor doi. Dar în câteva secunde, în ciuda strigătelor lui de protest, braţele îi fură imobilizate la spate, iar el fu împins înapoi pe coridor şi aruncat în camera sa. Închiseră uşa în urma lor imediat ce ieşiră. Niciunul dintre ei nu-i adresase vreun cuvânt, rămânând reci şi tăcuţi în activitatea lor de restrângere şi coerciţie într-o manieră mecanică, indiferentă. Dacă situaţia ar fi cerut-o, Sogol era sigur că nu s-ar fi dat înapoi de la a-l bate pentru a se supune.

În interiorul structurilor cu antene răsucite pe acoperişuri se pot auzi sunete. Răsună de-a lungul coridoarelor cu zugrăveală coşcovită. Este un râs lipsit de veselie; un râs sfredelitor, rece. Şi e acompaniat de o serie de gemete. Gemetele par să vină din plămâni şi gâturi slăbite. Atunci când gemetele se întrerup se aud chicoteli înspăimântătoare, ca ale unui copil dement, apoi totul începe din nou. Durează ore şi ore în şir. În cele din urmă, zgomotele sunt înlocuite brusc de şuieratul static. Ţine

câteva secunde, apoi întregul proces se repetă fără încetare.

Sogol era cocoţat pe marginea patului de campanie aşteptând să vină cineva să-l îngrijească. Apăsase în mod repetat pe buton, dar infirmiera nu răspunsese. Era oare pedepsit pentru acţiunile lui? Ştia că trecuse de mult ora la care trebuia să-şi ia medicamentele. Carnea de sub pielea feţei lui îl mânca insuportabil, de parcă ar fi fost infestată cu nişte insecte spectrale, şi în ciuda consecinţelor Sogol nu se putea abţine să se scarpine. Nu simţea nimic; straturile superioare ale tenului său erau la fel de amorţite ca înainte, dar cel puţin îi aducea puţină alinare temporară mai în adâncime. Poate insectele încetau să se mai târască dacă erau sigure că el încă mai trăieşte.

Îşi scosese peruca şi stătea fixând obiectul de proastă calitate răsucindu-l continuu în mâini. Era făcută din fibre artificiale aspre şi părul castaniu fals era prins pe o plasă care atunci când era purtată se lipea de pielea capului. Dl Punch îl avertizase că părul lui propriu va reîncepe să crească în câteva zile, dar pe craniul lui nu era niciun semn de tuleie, ci numai aceeaşi chelie pestriţă, peticită, pe care o descoperise atunci când se trezise după operaţie.

Sus, în colţul camerei, se găsea un accesoriu pe care nu-şi amintea să-l fi văzut mai înainte. Era o lustră veche prăfuită cu un bec înşurubat în dulie. Dedesubt era un mic panou dreptunghiular acoperit cu un strat gros de praf. Sogol se ridică să-l examineze mai îndeaproape. Şterse mizeria şi descoperi cuvintele ON AIR gravate pe panoul de sticlă. Becul de deasupra literelor era de un roşu intens.

Poate că dl Punch îl pusese acolo ca un omagiu pentru pacienţii lui, ca recunoaştere a statutului lor de vedete. Ar fi fost ceva ciudat atâta timp cât orice alt detaliu nu cuprindea gesturi similare. Cum oare putea el să considere acest teatru ieftin şi jegos ca fiind potrivit pentru nişte stele? Ce contează că fusese făcută o astfel de concesie absurdă prin comparaţie cu celulele şi coridoarele slinoase, cu lipsa unei încălziri

corespunzătoare şi a dotărilor de bază?

Afară pe coridor putea auzi zgomotele făcute de infirmiera care în sfârşit îşi făcea rondul cu căruciorul cu medicamente. Suna ca un borcan plin de cuie în timp ce ea împingea obiectul pe roţi pe linoleumul denivelat. Sogol bătu sălbatic în uşă, încercând să-i atragă atenţia. Începu să strige din răsputeri cerând ca ea să treacă mai întâi pe la el şi că suferea dureri groaznice.

— Eu urmez, căţea bătrână! Eu urmez! Mor aici înăuntru!

Se deschise un grilaj în uşă şi prin dantelăria lui apăru capul ei mic, ca de păpuşă. Infirmiera purta o bonetă de modă veche. Se uită la el cu ochi mici, negri, lipsiţi de orice emoţie.

— Ai trac, ei? Trac?

Cuvintele ieşeau dintr-o gură fără dinţi mărginită de o mâzgăleală vulgară de ruj întins. Saliva se scurgea în jos din ea pe o bărbie flască punctată cu fire de păr.

— Deschide gura larg, urâtule. Deschide gura larg pentru Sora Judy.

Aruncă două pastile smălţuite în verde prin interstiţii şi le scăpă pe jos. Sogol se târî de-a buşilea pe podea, apoi le înghiţi lacom. Când ridică privirea, grilajul se închisese la loc şi o auzi cum îşi continua rondul, fluierând fals o melodie.

După ce se scurse un sfert de oră, cei doi angajaţi cu feţe posace intrară în camera lui, îl culeseră pe Sogol de pe podea şi îl trântiră pe pat, legându-l acolo. Lăsară uşa deschisă, aparent intenţionat, iar el se holbă la deschidere cu ochi uscaţi care nu clipeau. Erau clipe când lumina neîntreruptă care îi afecta retina transforma totul într-un abur ceţos de orbire albă.

Se află acolo un televizor vechi datând din anii ’30 sau ’40. Este adăpostit într-un dulap de lemn înalt de un metru, cu un ecran albastru de zece inci clipind în partea din faţă. Într-o cameră întunecoasă, abandonată, o siluetă umbrită cu un chip peticit priveşte în tăcere display-ul.

Semnalul recepţionat de aparat este o imagine de test de mult demodată. În centrul imaginii se află un cerc cu linii verticale care se îngroaşă de la dreapta spre stânga. În afara cercului un spaţiu negru umple restul ecranului. Scrise cu litere albe pe acest spaţiu stau următoarele cuvinte:

Deasupra cercului, un logo şi o deviză: SHALLABALLAH, Televiziunea ESTE NOUA VIAŢĂ DE APOI. La dreapta: IMAGINI DECALATE (FANTOME) POT APĂREA PE DUNGILE NEGRE SAU ALBE. La stânga: RAPOARTELE RECEPŢIILOR POT FI TRIMISE DOMNULUI PUNCH, COLEGIUL PROFESORAL. ENG. DIV., N. 19 LONDRA. Dedesubt: TRANSMISIE TEST.

Transmisia vizuală este acompaniată de un sunet simplu, mono: o gamă de patru frecvenţe întinzându-se de la un ţiuit electronic foarte jos până la un ţipăt sfredelitor. Urmează o buclă continuă. Individul care urmăreşte şi ascultă transmisia mormăie în sinea lui şi mimează sinistru sunetul venind din difuzorul televizorului, ca hipnotizat.

Sogol auzi paşi şi murmur de voci pe coridor. Suna de parcă cineva ar fi stat de vorbă cu infirmiera, iar el fu sigur că îşi auzi numele menţionat, cu toate că ceea ce se discuta era prea indistinct ca să înţeleagă ceva. Când ea intră în cameră ducea o valiză veche, pe care o aşează jos la capătul patului. Infirmiera o deschise şi scoase din ea articole de machiaj pentru scenă, fond de ten, pudră şi farduri în culorile naturale ale pielii, şi de asemenea un mic set de foarfece şi pensete. Începu să taie şi să descoasă cusăturile de pe pielea lui. Când termină aplică o parte din machiaj pe faţă, făcând tot posibilul să mascheze petele şi rănile.

Un studio TV cu un mobilier proiectat să arate ca o sală de operaţii din anii ’30 sau ’40. Camerele folosite de operatori sunt demodate ca şi împrejurimile simulate. Fiecare dispozitiv are nevoie nu numai de cineva care să orienteze obiectivul, ci şi de cineva care să-l conducă pe

măsură ce se apropie de imaginea focalizată. La masa de operaţii sunt păpuşi Punch şi Judy în mărime naturală purtând halate albe, măşti şi mănuşi. Mişcările lor sunt ţepene şi ezitante, cu toate că Punch încearcă din când în când câte un giumbuşluc. Judy îi înmânează instrumente chirurgicale în timp ce el cârpeşte creierul expus al unui bărbat al cărui craniu a fost decupat cu ferăstrăul. Punch face incizii în lobul frontal al bărbatului cu un scalpel şi înserează o serie de fire în găuri. Firele sunt conectate la un televizor învechit alăturat mesei de operaţii. Televizorul e pornit. În cursul operaţiei o cameră de filmat se apropie şi pe ecranul de lângă masă apare destul de limpede faţa puternic fardată a omului operat, cu toate că imaginea are purici şi este uşor distorsionată. Are ochii deschişi. Se mişcă dintr-o parte în alta. Nu clipeşte nici măcar o dată.

În timpul operaţiei, Punch şi Judy se ceartă. Punch o îmbrânceşte pe Judy pe podea şi schimbă canalul la televizor, rotind un potenţiometru până când prinde un post în care pacientul de pe masă este starul.

Sogol hoinări pe coridoare. Efectele medicamentelor dispăruseră cu câteva ore în urmă, însă el tot mai suferea de o amorţeală în picioare şi spate, ceea ce îl făcea să meargă cu pas şovăielnic, ca un moşneag. Se părea că tratamentul său se încheiase, căci un bilet lăsat în camera lui îl anunţase că urma să fie eliberat după un interviu şi o examinare finală de către dl Punch.

Îşi plimbă degetele peste pielea feţei. Era aproape în totalitate netedă, cu excepţia unor cicatrice foarte fine, şi toate simţurile pierdute şi mobilitatea îi reveniseră. Cum camerele televiziunii cu circuit închis urmăreau mişcările lui Sogol pe coridoare, el nu putea rezista tentaţiei de a-şi întoarce privirea spre ele, astfel încât cei care îl urmăreau nu aveau cum să nu-l vadă cu claritate. O dată chiar afişă zâmbetul lui profesional cel mai bun în direcţia lentilelor indiferente. Singurul lucru care continua să-l sâcâie era nenorocita de perucă. Dar trebuia s-o poarte pentru a acoperi cusăturile proaspete care îi înconjurau peste tot

capul. Oricum, imediat ce va ieşi, îi va fi uşor să găsească o podoabă capilară mai sofisticată şi mai confortabilă.

Trecu prin nişte uşi duble. Deasupra intrării Sogol văzu un semn verde pe care scria STUDIO 7. Privi în jur uluit de ceea ce vedea în încăpere. Camera era aproape goală şi plină de praf. La capătul opus se afla o cabină portabilă din pânză groasă, asemenea celor folosite în teatrul de păpuşi. Însă acolo unde ar fi trebuit să se găsească deschiderea spre scenă era un ecran de televizor. Aparatul era pornit, dar imaginea arăta numai o miră cu cuvintele SE FACE UN ANUNŢ SONOR scrise pe un fundal negru. Sunetul emis era o gamă de patru frecvenţe, crescând şi descrescând. În mijlocul încăperii un şteang de spânzurătoare atârna de tavan. Exact dedesubt se afla o trapă, acţionată de un mecanism cu pârghie fixat pe scândurile goale ale podelei.

Apoi Punch şi Judy apărură în spatele lui. Îl apucară pe Sogol şi, cu toate că se zbătea sălbatic, cei doi îi legară repede mâinile la spate cu o bucată de frânghie. Dl Punch îi aşeză şteangul în jurul gâtului şi strânse nodul până ce frânghia îl sufocă. Judy îi trase trupul de picioare aşezându-l în poziţie verticală deasupra trapei. Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt, păstrând o tăcere posacă, terifiantă. Dl Punch îl lovi cu răutate pe Sogol în cap cu un băţ, până când acesta încetă să mai opună rezistenţă.

Când Sogol fu în poziţia corectă, mira de pe ecran dispăru, însă gama de patru frecvenţe continuă. Zona neagră ca cerneala făcu loc treptat unor purici alb cu negru. În haosul zăpezii electronice începu să se închege şi să capete formă un chip; un bot deformat care ar fi putut fi o gură şi nişte pete gemene care ar fi putut fi două orbite goale.

Dl Punch acoperi capul lui Sogol cu un sac de pânză. Dintr-un motiv oarecare avea găuri pentru gură şi ochi decupate în materialul aspru. Apoi pârghia fu acţionată şi trupul legănându-se al lui Sogol căzu în deschiderea formată sub el. Căzu patru metri înainte ca frânghia să se desfăşoare complet şi nodul de la baza craniului să-i

zdrobească gâtul.

Sus, în Studioul 7 chipul de pe ecranul televizorului din cabină continua să capete formă. Trăsăturile sale deveneau mai distincte şi mai asemănătoare cu cele ale lui Sogol cu fiecare clipă care trecea.

TREN DE NOAPTE SPRE APUS
SARAH MONETTE

În 2005, Sarah Monette şi-a luat doctoratul în literatură engleză şi şi-a văzut publicat romanul de debut, primul dintr-un cvartet elegant de intrigi politice, magice şi sexuale – extrem de plăcutul *Melusine,* finalist al Premiilor Crawford. În acest an, Monette a mai publicat povestiri în *Tales of the Unanticipated* şi *Lady Churchill's Rosebud Wristlet.*

„Night Train: Heading West" a apărut în ediţia de primăvară a *The Magazine of Speculative Poetry.*

În vagon, insomniacii:

O femeie jucând solitaire, conductorul povestindu-le celor trei doamne din Minnesota despre vieţile lui anterioare, un adolescent, protejat de căşti, cu privirea pierdută în vasta beznă de dincolo de ferestre.

Cărţile şoptesc în mâinile ei; ea le întinde, după anumite tipare, căutând cât de cât un sens.

Moartea Neagră, le spune doamnelor conductorul.

A fost pentru a treia oară când am murit la Roma.

Tiparul nu duce la nimic. Ea adună cărţile în pachet, le amestecă smucit, le întinde din nou.

Egiptul, spune conductorul.

Am fost preot al lui Anubis.

Mi-am petrecut zilele printre cei morţi.

O nemulţumire, un eşec.
Cu mâini nerăbdătoare, adună cărţile, le întinde iarăşi.

Adolescentul se leagănă uşor pe o muzică numai de el auzită. Noaptea se scurge în jur, un alt fluviu.

la fel ca Mississippi, pe care deja l-au traversat.
Dar noaptea e un fluviu
Pe care încă îl traversăm cu toţii.
Am fost femeie cândva, spune conductorul.
O femeie cherokee. Am murit pe Calea Lacrimilor. Îmi amintesc ce obosită eram, şi cum totul avea gust de distrugere.

Ea strânge cărţile şi le întinde din nou.

NEGAREA
BRUCE STERLING

„Negarea" lui Bruce Sterling a apărut în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction.* Binecunoscut ca futurist şi autor de romane ştiinţifico-fantastice, Sterling a creat o fabulă spirituală care atinge problema catastrofelor naturale, a căsniciei şi a vieţii după moarte. Povestirile lui Sterling *Bicycle Repairman* şi *Taklamaken* au obţinut Premiul Hugo. Cele mai recente romane ale sale sunt *Distraction, Zeitgeist* şi *The Zenith Angle,* iar lucrările de non-ficţiune includ *Tomorrow Now: Envisioning the Next Fifty Years* şi *Shaping Things.* Anul trecut a devenit „vizionar rezident" al *Art Center College of Design* din Pasadena, California. Este căsătorit cu scriitoarea şi producătoarea de filme sârbă Jasmina Tešanović. Sterling are un blog pe Wired.com şi locuieşte în Austin, Texas.

Yusuf urcă podul dărăpănat al oraşului. Acolo se alătură unei mulţimi entuziaste: ţigani, ucenici celibatari, idiotul satului şi câţiva pierde-vară cu o carafă mare de rachiu de prune. Petrecăreţii aduseseră cu ei un orb cu o scripcă.

Râul era sufletul oraşului, dar ploile torenţiale de primăvară se purtaseră rău cu el. Se înălţa furios din albie. Ramuri se rostogoleau în spumele lui ca nişte mâini mutilate de hoţi.

Mulţimea smulgea aşchii din pod, le arunca în apele tulburi şi făcea pariuri. Muzicantul orb scârţâia cu arcuşul său pe singura coardă a instrumentului. Urlă un vechi şi nobil bocet despre recolte duse de ape, turme înecate, foamete, boală, sărăcie şi suferinţă.

Yusuf ascultă cu plăcere şi studie cu grijă apa care creştea. Deodată un buştean pe jumătate scufundat izbi un pilon. Podul se cutremură ca o vioară suspinând. Toţi deodată, fără un cuvânt, mulţimea o luă la sănătoasa.

Yusui se întoarse şi apucă umărul zdrenţăros al cântăreţului.

— Ar fi mai bine să vii cu mine.

— Prefer să rămân aici cu vesela mea audienţă, mulţumesc foarte mult, domnule!

— Au fugit toţi. Râul devine ameninţător, asta e periculos.

— Nu, nu, nişte oameni atât de buni nu m-ar lăsa de izbelişte!

Yusuf îndesă o monedă în palma scripcarului.

Scripcarul frecă atent moneda cu degetele bătătorite.

— Un penny de aramă! Ce splendoare! Sărut mâna!

Yusuf era dogarul satului. Când comerţul cu butoaie lâncezea, uneori peticea oale.

— Uite ce e, amice, nu sunt un om bogat ca să ţin concubine şi cântăreţi!

Scripcarul deveni ţeapăn.

— Eu cânt cântecele vechi ale moştenirii voastre, ca

un glas viu al morţilor! Corbii să ciugulească ochii celor zgârciţi!

— Termină cu blestemele şi coboară de pe podul ăsta stupid! Îţi cumpăr viaţa cu acel penny!

Scripcarul scuipă. În cele din urmă bâjbâi spre malul râului.

Yusuf abandonă podul pentru pietrele solide ale pieţei. Acolo găsi oameni mai rezonabili: kadiul oraşului, beii bogaţi şi hagiii experimentaţi. Aceste notabilităţi locale purtau pelerine frumoase de lână şi jachete brodate. Preotului ortodox al oraşului i se permisese cumva să se alăture cercului lor.

Yusuf îşi netezi vesta şi brâul. Piaţa discursurilor publice nu era locul lui predilect, dar măcar avea ocazia să-i asculte pe cei mai buni. Îi ascultă pe patriarhi schimbând vechi zicale. Apoi îşi aruncară detaşaţi glume sarcastice unul altuia, atât de veseli de parcă oraşul lor nu avea nimic de pierdut. Erau înspăimântaţi.

Yusui se grăbi acasă la nevasta lui.

— Scoală-te şi îmbracă băiatul şi fata, porunci el. Mă duc să-l urnesc pe unchiu-meu. Plecăm de acasă în seara asta.

— O, nu, nu putem sta cu unchiul tău, protestă nevasta lui.

— Unchiul Mehmet locuieşte pe deal.

— Nu putem aştepta până mâine dimineaţă? Ştii ce morocănos e!

— Da, unchiul Mehmet are o fire iute, zise Yusuf rotindu-şi ochii. Dar e târziu şi e întuneric. O să ne plouă. E o muncă grea să ne mutăm lucrurile. S-ar putea ca toate astea să fie degeaba. Atunci o să cad de prost, iar el sunt sigur că o să-mi dea de înţeles asta.

Yusuf îşi deşteptă ucenicul din ungherul lui din atelier. Îi porunci băiatului să adune uneltele şi să le învelească cu grijă împotriva umezelii. Yusuf adună toţi dinarii din magazin şi îi puse în cutia de bijuterii a soţiei lui, înfăşurând-o apoi în covorul cel mai bun. Strânse legătura cu ambele braţe.

O cără sus pe deal, sub răpăitul ploii. Bătu la uşa bătrânului şi, ca de obicei, unchiul său Mehmet făcu mult tărăboi pentru lucruri fără importanţă. Asta întârzie întoarcerea lui Yusuf. Când în cele din urmă ajunse iar acasă pe cărările şerpuitoare şi pline de noroi, cerul nopţii era sfâşiat de fulgere. Râul se răzvrătea în afara malurilor.

Nevasta lui bocea, frângându-şi mâinile şi blestemându-şi soarta nefericită. Totuşi îi îmbrăcase repede pe copii şi pregătise un sac de pânză îndesat cu lucrurile preţioase ale gospodăriei. Prostul de ucenic nu ascultase poruncile lui Yusuf şi alergase la râu să caşte gura; fireşte, nu era niciun semn de el.

Yusuf era în stare să care două poveri pe deal până la unchiul său, dar să-şi ducă fiul, fiica şi uneltele de dogar era peste puterile lui.

Moştenise preţioasele unelte de la răposatul său meşter. Mijloacele lui de trai ar fi fost foarte greu de înlocuit.

O strânse în braţe pe fetiţă.

— Potoleşte-te, fato! Fiule, ţine-te de spatele meu, ce naiba! Nevastă, ia-ţi bagajele!

O apă neagră năvăli peste prag când deschise uşa. Aleea din faţa casei lor devenise un pârâu lung şi urât.

Se împleticiră în sus pe deal cum putură mai bine, lipăind pe străzi întunecoase, întortocheate. Soţia lui aproape că se îndoise sub sacul greu de pe umeri. Îşi croiră drum prin noroaie spre terenul mai înalt. Ea ţipă la el când un tunet străbătu aerul.

— Acum ce mai e? strigă Yusuf, neputând să-şi şteargă ochii picurând.

— Trusoul meu! plânse ea. Lucrurile cele mai bune ale bunicii!

— Ei bine, eu mi-am lăsat acolo unelte preţioase! Şi ce dacă? Trebuie să trăim!

Ea aruncă jos sacul cel greu.

— Trebuie să mă întorc până nu e prea târziu!

Soţia lui Yusuf provenea dintr-o familie bună. Bunica ei fusese o moşiereasă elegantă, care nu avea nimic de

făcut decât să brodeze şi să tricoteze toată ziua. Cucoana lăsase haine frumoase pe care nevasta lui Yusuf nu le îmbrăca niciodată, dar oricum le îndrăgea mult.

— Bine, o să ne întoarcem amândoi! o minţi el. Dar mai întâi să ne salvăm copiii!

Yusuf urca mai departe. Cerul şi apele mugeau. Copiii plângeau şi tremurau înspăimântaţi, făcându-i povara şi mai grea. Extenuat, îi puse pe picioarele lor şi îi târî de mâini până la uşa unchiului lui.

Nevasta lui Yusuf dispăruse. Când se grăbi înapoi la poalele dealului, găsi sacul ei greu la un colţ de stradă. Nu îl ascultase şi alergase în jos prin beznă.

Râul se umflase şi înghiţise străzile. Yusuf înaintă doi paşi în şuvoiul negru şi fu aruncat de pe picioare şi strivit de zidul unei brutării. Amorţit şi ud leoarcă, se retrase, găsi sacul abandonat al soţiei lui şi-l aruncă pe umerii îndureraţi.

Acasă la unchiul său, Mehmet dubla suferinţele copiilor lui fără mamă printr-o ceartă sănătoasă.

Imediat ce se făcu suficient de lumină ca să vadă iarăşi, Yusui se întoarse la ruina casei sale. Jumătate din acoperişul de paie dispăruse, împreună cu un perete al atelierului. Pe jos noroiul negru ajungea până la glezne. Tot lemnul pregătit pentru butoaiele lui fusese luat de ape. Dintr-un capriciu minor al furiei râului, preţioasele lui unelte erau încă acolo, în ambalajele pătate de nămol.

Yusuf coborî în josul curentului. Malurile râului erau încărcate de lemne aduse de ape şi bucăţi din casele dărâmate. Încâlcite printre resturi pluteau cadavre. Unele erau copii.

Îşi găsi nevasta dincolo de pod, pe la cotul râului. Eşuase pe un banc de nisip, alături de multe capre înecate şi găini moarte.

Fusta, şorţul, brâul ei cel frumos şi vesta brodată îi fuseseră smulse de pe corp de furia apelor. Numai basmaua, mândria şi bucuria ei, îi mai rămăsese încă. Părul ei lung era încurcat în pânza ce acum arăta ca nişte

alge din râu.

Nu-i văzuse niciodată trupul gol la lumina zilei. O smulse cu greu din nămolul profanator, blând ca şi cum încă ar mai fi trăit şi ar fi avut nevoie de ajutorul unui bărbat. Cutremurându-se cu tandreţe, rupse cămaşa de pe pieptul său ud şi o înveli cu ea, apoi îi făcu un fel de fustă din eşarfa lui. Ridică în braţe trupul ei care atârna ud. Durerea şi ruşinea îi dădură puteri. Se căzni cu ea până la jumătatea drumului spre oraş.

Cetăţeni tulburaţi adunau cadavrele în căruţe. Când îl văzură, alergară să caşte gura.

Când se întâmplă asta, nevasta lui strănută, înălţă capul şi, repede ca un şarpe, sări din îmbrăţişarea lui.

— Ia uite, dogarul trăieşte! se bucurară vecinii. Dumnezeu e mare!

— Nu vă mai holbaţi ca proştii, le spuse nevasta lui. Bărbatul meu şi-a pierdut cămaşa în potop. Tu de colo, împrumută-i pelerina.

Ei îl înveliră, îi frecară obrajii şi-l îmbrăţişară.

Pagubele erau mari în cartierul lui Yusuf, şi încă şi mai mari pe malul opus al râului, unde locuiau catolicii. Oamenii copleşiţi îşi căutau pe străzile murdare lucrurile pierdute şi rudele dispărute. Erau multe bocete, tumult şi disperare. Fură prinşi doi jefuitori furând din ruine. Kadiul puse să li se taie capetele. Capetele lor retezate fură expuse public pe pod. Yusuf îi cunoştea din vedere pe hoţii descăpăţânaţi; spre deosebire de alţii, acestor ticăloşi nu li se va simţi lipsa.

Dură două zile până când oamenii îndureraţi să-şi vină în fire, dar bunul-simţ prevală în final, iar ei se apucară să reconstruiască. Rănile fură bandajate şi familiile reunite. Femeile din cartier găteau în oale imense supă pentru toată lumea. Se adunară pomeni care fură distribuite de autorităţi. Cei fără casă îşi găsiră adăpost în moschei, temple, biserici. Morţii erau recuperaţi din râul neiertător şi îngropaţi cum se cuvine în credinţa fiecăruia.

Vizirul trimise trupe de la Travnik pentru a păstra ordinea. Soldaţii inutili galopară prin oraş cu caii lor,

traseră cu puştile, furară şi fripseră oi şi chefuiră toată noaptea cu ţiganii. Musulmanii, ortodocşii şi catolicii laolaltă aşteptară cu nerăbdare ca jefuitorii să plece acasă şi să-i lase în pace.

Nevasta lui Yusuf şi copiii rămaseră la unchiul lui, iar Yusuf punea un acoperiş nou la casă. Ucenicul îşi rupsese în mod stupid piciorul în cursul inundaţiei – aşadar trebui să stea acasă confortabil cu familia lui, unde mânca bine şi nu făcea nicio muncă, cam ca de obicei.

Imediat ce podul avariat fu din nou sigur pentru căruţe, deveniră din nou disponibili buştenii proaspăt tăiaţi. În procesul reconstrucţiei, Yusuf constată că afacerea lui înfloreşte. Cu un cort în locul acoperişului de paie, Yusuf trebuia să facă faţă unor cereri frenetice de noi găleţi, lăzi şi butoaie de apă. Preţul nu constituia o problemă, şi nimeni nu făcea mofturi în privinţa calităţii.

Sesizând oportunitatea, evreii împrumutară bani tuturor meşteşugarilor pe termen lung, indiferent dacă aveau casele avariate sau nu. Începură să circule monede de aur, sultani preţioşi din monetăria regală din Istanbul. Yusui se luptă din greu ca să câştige şi să păstreze câţiva.

Când merse să-şi aducă familia înapoi acasă, Yusuf îşi găsi soţia cu dispoziţia schimbată. Făcuse ordine deplină în casa veche a lui Mehmet: aerisise bordeiul îmbâcsit al bătrânului, bătuse covoarele mucegăite, frecase podelele, izgonise şoarecii şi alungase păienjenii. Vesta spălăcită şi brâul erau curate şi cârpite. Bătrânul Mehmet nu arătase niciodată mai vesel. Când copiii voioşi ai lui Yusuf părăsiră casa lui, Mehmet chiar plânse puţin.

Nevasta îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Yusuf. Când familia reveni în casa dărâmată plină de noroi, ea era la fel de mândră ca o proaspătă mireasă. Transformă curăţatul nămolului într-un joc interesant pentru copii. Aruncă hrana stricată din cămara ei inundată. Împrumută făină, cumpără ouă, cerşi sare, găsi lapte nu se ştie de unde şi făcu pâine proaspătă.

Vecinii veniră la uşa ei cu supă şi varză. Încântaţi de mulţumirile ei fermecătoare, o ajutară să cureţe. În timp

ce lucra, femeia cânta ca o ciocârlie. Moralul tuturor se ridică, în ciuda necazurilor, sau poate chiar din cauza necazurilor, pentru că le dădeau oamenilor atât de multe lucruri de înţeles. Yusuf vorbea puţin şi îşi privea soţia cu neîncredere nedisimulată. Cu toate cântecele şi vorbăria ei veselă, nu mânca aproape nimic. Ceea ce mesteca nu înghiţea.

Când se sui şovăitor în patul lor îngust, ea avea ochii luminoşi de dorinţă. Îi spuse că era obosit. Ea îşi aşeză supusă capul rece şi ud în scobitura umărului lui şi petrecu noaptea la fel de tăcută ca o statuie de fildeş: nicio zvârcolitură, lovitură sau sforăit.

Yusuf ştia cu siguranţă că nevasta lui fusese măturată de ape şi rostogolită fatal pe malul pietros al râului pe o distanţă de vreo douăzeci de arşini. Totuşi, pe pielea ei palidă nu se vedea nicăieri vreo vânătaie. În cele din urmă descoperi nişte răni ascunse pe tălpi. Se luptase din greu să rămână în picioare în timp ce apele furioase o târau spre moarte.

De dimineaţă ea îi spuse cuvinte dulci de încurajare. Munca lui grea le va aduce cu siguranţă recompense. Necazurile îi şlefuiau caracterul. Vecinii îi admirau voioasa ei tărie sufletească. Fiul său învăţa lecţii valoroase prin exemplul lui bărbătesc. Toate aceste laude casnice îi păreau destul de plauzibile lui Yusuf, şi nu mai mult decât ar fi meritat, dar el ştia cu un val negru de certitudine ocultă că nu aceasta era femeia cu care se însurase. Unde erau remarcile ei seci, acide? Replicile ei obraznice? Glumele acre, sumbre? Obişnuitele ei suspine sfâşietoare, care sugerau că orice şansă de a fi fericită se spulberase pentru totdeauna?

Yusuf zbură la piaţă, cumpără o sticlă de rachiu tare şi se puse pe băut în miezul zilei.

Cumva, sub pretextul viclean că „repară” biserica avariată de inundaţie, ortodocşii instalaseră un clopot de bronz în clopotniţă. Acum dangătul lui concura cu neruşinare strigătele sfinte ale muezinilor. Era cu totul indecent faptul că această şmecherie drăcească a Slavilor

Iobagi (ortodocşii mai erau numiţi şi „Iobagii Slavi”, căci dialectele variau) urma să împrăştie o larmă profană asupra oraşului lovit de necaz. Yusuf simţea că marele butoi de bronz şi limba lui bălăngănindu-se atârnau în propriul lui piept.

Necredincioşii trăgeau clopotele, dar el locuia alături de un cadavru.

Yusuf bău, reflectă încet şi intens, apoi bău iar. Ar fi putut merge la kadiu să-l ajute în această criză a lui, dar piosul judecător i-ar fi recomandat ceea ce recomanda întotdeauna oricărui om tulburat de vreun scandal – lungul pelerinaj la Meca. Pentru un om cu mijloacele reduse ale lui Yusuf, o călătorie în Arabia ieşea din discuţie. În plus, era posibil să se răspândească zvonul că el căutase sfatul public în privinţa soţiei sale. A propriei soţii, şi încă una dintr-o familie bună. Nu era genul de lucru pe care să-l facă un om cu reputaţia lui.

Preotul ortodox era o figură impresionantă, cu un toiag mare sculptat şi o măreaţă pălărie neagră. Yusuf nutrea un respect ranchiunos pentru ortodocşi. Uite cum şi-au îndeplinit dorinţa cu clopotul ăla al lor, împotriva oricărei raţiuni şi în ciuda oricărui obstacol. Erau rebeli şi şireţi şi se agăţau de modul lor vătămător de trai chiar dacă li se impuneau taxe, erau amendaţi, pedepsiţi, decapitaţi şi traşi în ţeapă. Preotul lor – el ar putea avea ceva cunoştinţe întunecate, oculte, care ar fi de folos în situaţia lui Yusuf.

Dar dacă, în viclenia lor josnică, ţărănii râdeau de el şi îşi trăgeau vreun avantaj? De negândit!

Catolicii erau mai puţini decât ortodocşii, oameni simpli, cumva mai paşnici. Dar catolicii aveau călugări franciscani. Călugării franciscani erau nişte vrăjitori care veniseră din Austria cu cărţile lor cu poze. Călugării recitau vrăji în latină de la Papa lor cel încununat cu aur de la Roma. Se făleau că trupele lor austriece i-ar putea învinge pe ienicerii sultanului. Yusuf văzuse o mulţime de austrieci. Austriecii erau bogaţi, vicleni şi insolenţi. Ştiau lucruri bizare şi incredibile. Contabilitatea, de exemplu.

Oare putea avea încredere în călugării franciscani că se vor descurca cu nevasta lui care refuza să fie moartă? Acei călugări celibatari nici măcar nu ştiau la ce foloseşte o femeie! Planul era absurd.

Yusuf nu era obişnuit să bea, aşa că rachiul îi ridică imaginaţia pe înălţimi. Când rabinul local trecu din întâmplare pe acolo, Yusui se pomeni în picioare, împleticindu-se după evreu. Rabinul observă asta şi se întoarse cu faţa spre el. Yusuf, cu limba dintr-odată grea, dădu drumul câtorva dintre suferinţele sale.

Rabinul nu voia nicio bucăţică din necazurile lui Yusuf. Însă era un om politicos şi-i dădu o sugestie înţeleaptă.

Existau nişte oameni de credinţă bogomilistă la distanţă de două zile. Acei bogomili fuseseră cândva stăpânii creştini ai acelui pământ, cu generaţii în urmă, înainte ca turcii otomani să aducă ordinea în văi şi munţi. Atât catolicii, cât şi ortodocşii îi considerau pe bogomili nişte eretici siniştri. Credeau asta din motive întemeiate, căci bogomilii (cunoscuţi de asemenea sub numele de „catari” şi „patareni”) erau deosebit de pricepuţi în conjurarea şi alungarea spiritelor.

Aşa spuse rabinul. Creştinii locului credeau că ultimii bogomili fuseseră ucişi sau asimilaţi cu mult timp în urmă, dar un evreu, firește, ştia mai bine. Rabinul declară că un mic clan de vechi credincioşi încă mai vieţuia printre colinele neumblate. Negustorii evrei se întâlneau câteodată cu bogomilii, pentru mici afaceri: bogomilii erau bărbaţi mustăcioşi cu guşi de mărimea unui pumn, care îi atacau pe perceptorii sultanului, stricau drumurile, mâncau carne crudă vinerea şi se căsătoreau cu propriile nepoate.

A doua zi, când Yusuf îşi reveni din mahmureală, îi spuse nevestei că simţea nevoia să facă un pelerinaj în munţi timp de câteva zile. Ea ar fi trebuit să scoată în evidenţă faptul că locuinţa lor era încă pe jumătate în ruine şi afacerile lui erau foarte presante. În schimb femeia surâse dulce, îi împachetă merinde gătite în casă

pentru patru zile, îi cârpi jambierele şi împrumută pentru el un măgar îndesat.

Nimeni nu putea găsi misteriosul sat bogomil fără multe momente de nelinişte, dar Yusuf reuşi să-l găsească. Era o zonă aspră unde oamenii vechii credinţe se stingeau în cele din urmă de pe faţa pământului. Satul sărac se înghesuia pe ruinele erodate de vreme ale unui fort de pe coama dealului. Bojdeucile prost acoperite erau încropite din bucăţi sfărâmate de roci. Urzici grase infestau câmpurile de secară. Caprele erau râioase, iar măgarii aveau picioare strâmbe. Livada de pruni roia de viespi galbene dăunătoare. Nu se vedea niciun copil.

Localnicii vorbeau un dialect slav atât de greoi şi de arhaic încât suna de parcă ar fi mestecat pâine veche. Aveau un fel de bisericuţă mică, iar înăuntrul ei, cufundând agale lumânări sfinte într-un amestec galben puturos de seu şi ceară de albine, se găsea pastorul lor bătrân şi pe jumătate mort de foame, omul pe care ei îl numeau „djed”.

Djedul bogomil purta zdrenţele peticite ale unei robe negre ecleziastice. Avea albeaţă la un ochi şi o barbă ca un fluviu revărsându-se până dincolo de talie.

Cu dificultate, Yusui se spovedi.

— Îmi placi, băiatule musulman, zise preotul bogomil, cu o clipire sau un tic al ochiului cu albeaţă. Numai un om onest poate spune o poveste aşa de întunecată. Te pot ajuta.

— Mulţumesc! Mulţumesc! Cum?

— Botezându-te în credinţa gnostică, aşa cum ni se dezvăluie în Biblia Palcyaf. Ţi s-a întâmplat un lucru groaznic, dar eu îţi pot limpezi suferinţele, aşa că ascultă la mine. Dumnezeu, Bunul Dumnezeu, nu a creat lumea asta rea. Locul ăsta demonic, lumea asta plină de păcate pe care trebuie s-o îndurăm noi a fost creată de arhanghelul cel mai mare al lui Dumnezeu, Satanail Demiurgul. Demiurgul a creat întregul pământ, şi de asemenea unele părţi mai de jos din Ceruri. Apoi Satanail a încercat să creeze omul după imaginea lui Dumnezeu,

dar nu a reuşit să creeze decât carnea omului. De asta i-a fost uşor lui Satanail să-l zăpăcească şi să-l îndrume greşit pe Adam, şi pe toţi urmaşii lui Adam, prin slăbiciunea cărnii din care suntem construiţi.

— N-am auzit niciodată cuvântul ăsta, *Demiurg.* Există doar un singur Dumnezeu.

— Nu, băiete, sunt doi Dumnezei: Dumnezeul cel rău, care e întotdeauna cu noi, şi Dumnezeul cel bun, care e de necunoscut. Acum o să-ţi povestesc despre natura dual㠄 umană şi divină a lui Iisus Hristos. Asta e cea mai minunată dintre evangheliile gnostice despre Porumbelul Sfânt, Arhanghelul Mihail, Satanail Creatorul şi tăbliţele de lut Hierografon.

— Dar nevasta mea nu e creştină deloc! Ţi-am spus, provine dintr-o familie cumsecade.

— Nevasta ta e moartă.

Un fior îl străbătu pe Yusuf. Se luptă să spună ceva.

— Băiete, femeia ta este nosferatu? Mie poţi să-mi spui.

— Nici cuvântul ăsta nu-l cunosc.

— Urăşte şi se teme de lumina soarelui?

— Soţia mea iubeşte lumina soarelui! Iubeşte florile, păsările, hainele frumoase, îi place tot ce e drăguţ.

— Suge sângele copiilor tăi?

Yusuf scutură din cap şi-şi şterse lacrimile.

Preotul ridică ezitant din umeri.

— Mă rog, nu contează – poţi oricum s-o decapitezi şi să-i înfigi un ţăruş în inimă! Măsurile astea întotdeauna rezolvă lucrurile!

Yusuf era scandalizat.

— Şi ce-o să spun vecinilor?

Bătrânul oftă.

— E moartă şi totuşi umblă pe pământ, băiete. Trebuie să faci ceva.

— Cum poate o femeie să fie moartă şi să nu ştie că e moartă?

— În inima ei de femeie bănuieşte asta. Dar e prea încăpăţânată ca să admită. A murit năprasnic şi prosteşte,

nesocotind porunca stăpânului ei, şi şi-a lăsat trupul de femeie să zacă dezbrăcat în noroi. Imaginează-ţi ruşinea spiritului ei! Această nevastă tânără cu un cămin şi cu copii mici şi-a lăsat nefăcute îndatoririle de nevastă! Eşecul ei a fost mai mult decât putea admite spiritul ei. Astfel că deşi nu mai trăieşte, insistă cu încăpăţânare.

Preotul cufundă încet o sfoară albă în vasul lui de ceară:

— Un bărbat poate să muncească de la răsăritul la apusul soarelui, dar munca unei femei nu se termină niciodată.

Yusuf îşi cuprinse capul în mâini şi plânse. Djedul îl convinsese. Yusuf era sigur că găsise cea mai bună sursă de sfaturi în cazul problemelor lui, în lipsa unei lungi călătorii la Meca.

— Ce-o să se întâmple acum cu mine? Ce-o să se întâmple cu bieţii mei copii?

— Ştii ce e un sucubus? întrebă preotul.

— Nu, nu am auzit niciodată cuvântul ăsta.

— Dacă soţia ta moartă a devenit un sucubus, n-o să mai ai nevoie de cuvinte. Nu lua în seamă asta. O să-ţi prorocesc ce o să urmeze. Carnea ei moartă şi sufletul nemuritor vor trebui să se despartă cândva, căci asta este natura lor dual㠎. Deci uneori vei descoperi că sufletul ei este prezent, în timp ce trupul nu se află acolo. O să-i auzi vocea şi o să te întorci să-i vorbeşti; dar n-o să fie nimeni. Perna va avea adâncitura formată de capul ei, dar niciun cap nu va fi acolo. Oala poate se va mişca de pe plită pe masă, fără mâinile unei femei care s-o ducă.

— Oh, făcu Yusuf. Nu existau cuvinte posibile pentru a descrie asemenea grozăvii.

— Vor fi de asemenea momente când spiritul se retrage şi rămâne trupul. Adică trupul putrezit al unei femei care s-a înecat în noroi. Dacă o să ai noroc n-o să vezi trupul putrezit. O să-i simţi mirosul.

— Sunt blestemat! Cât pot să ţină asemenea chinuri?

— Ar trebui s-o convingă un exorcist că şi-a întâlnit moartea şi că timpul ei pe pământ s-a terminat. Trebuie să

se confrunte cu amăgirea pe care spiritul ei o numeşte „adevăr”. Trebuie să admită că viaţa ei e o minciună.

— Ei bine, asta n-o să se întâmple niciodată, zise Yusuf. Nu ştiu să fi admis vreodată o greşeală din ziua în care mi-a dat-o tatăl ei.

— Străpunge-i inima în timp ce doarme! îi ceru djedul. Pot să-ţi vând lemnul potrivit pentru un ţăruş ascuţit – este lemnul vieţii, *lignum vitae,* l-am găsit crescând pe altarul părăsit al defunctului zeu Mithra, căci asta este ruina unei reînvieri ratate… lemnul vieţii are virtuţi în toate problemele spirituale şi carnale.

Inima lui Yusui se revoltă.

— Nu pot s-o înjunghii pe mama copiilor mei în piept cu un ţăruş de lemn!

— Eşti dogar, spuse djedul, aşa că trebuie să ai un ciocan.

— Vreau să spun că mai degrabă mă arunc în râu decât să fac aşa ceva!

Djedul atârnă lumânarea de o mică bară de metal.

— Să te îneci singur e mare păcat.

— Nu există nimic mai bun de făcut?

— Mai e o cale. Magia neagră. Djedul se trase de barba lungă: Un talisman vrăjit ar putea să-i lege sufletul de trupul ei mort. Apoi nu s-ar mai putea elibera din carne. Va fi prinsă în capcană în tranziţia de la viaţă la moarte, o existenţă întunecată şi fantomatică.

— Ce fel de talisman poate face asta?

— Un lanţ. O cătuşă a unui sclav. Poţi să-i spui că e o brăţară, o podoabă de femeie. Fixezi cătuşa, sculptată din lemnul vieţii, strâns în jurul încheieturii ei moarte. În interiorul brăţării de lemn e scris un blestem puternic: blestemul care îi condamnă pe copiii lui Adam să are pământul, ca robi ai lui Satanail, conducătorul şi creatorul Pământului. Astfel sufletul ei nu va fi în stare să scape de lut, la fel cum Adam, Cain şi Abel, cu trupurile lor făcute din lut de către Satanail, nu pot scăpa de pământul câmpurilor şi pajiştilor. Va trebui să rabde acel neadevăr pe care şi-l spune sieşi atâta timp cât cătuşa este prinsă de

carnea ei.

— Deci, pentru totdeauna? Absolut pentru totdeauna?

— Nu, băiete, ascultă. Ţi-am spus „atâta timp cât cătuşa este prinsă de carnea ei”. Va trebui să ai grijă să o poarte tot timpul. Asta e necromanţie.

Yusuf cântări problema, plângând. Liniştit, bogomilul îşi înmuia lumânările.

— Dar asta e tot? zise Yusuf în cele din urmă. Nu trebuie s-o înjunghii cu un ţăruş? Nu trebuie s-o îngrop, sau s-o decapitez? Nevasta mea să poarte doar o brăţară pe braţ, cu nişte cuvinte pictate! Atunci mă duc acasă.

— E moartă, băiatule. Prinzi un suflet omenesc în reprezentarea exterioară a unei forme putrede. Nu va avea nicio speranţă de mântuire. Va fi sclava disperată a lutului şi roaba circumstanţelor acestuia. Să faci aşa ceva unui alt suflet uman înseamnă un păcat de moarte. Va trebui să răspunzi pentru asta în Ziua Judecăţii. Djedul îşi aranjă mânecile: Dar tu eşti musulman, aşa că eşti deja damnat. Cu atât mai mult femeia ta, aşa că…

Djedul îşi desfăcu mâinile murdare de ceară.

Rabinul îl sfătuise pe Yusuf să aibă bani pregătiţi.

Când Yusuf şi asinul său împrumutat se întoarseră acasă, cu dureri de picioare şi înfometaţi după cinci zile de călătorie periculoasă, îşi găsi curtea plină de rufele vecinilor puse la uscat. Părea la fel de sărbătoresc ca un şir de steguleţe. Toate covoarele şi hainele murdărite în timpul inundaţiei aveau nevoie de fiert şi înălbit. Astfel că soţia lui se transformase în centrul efervescent al acestei activităţi animate.

Acoperişul de paie spart al lui Yusuf fusese înlocuit cu ţigle solide. Meseriaşul care făcea olane în sat şi nevasta lui muriseră amândoi în timpul inundaţiei. Băiatul lui, un adolescent melancolic şi slăbănog, supravieţuise, dar pierderea îl lăsase cu ochii goliţi de expresie şi tăcut.

Soţia lui Yusuf îl găsise pe acest băiat, speriat, tremurând şi lihnit de foame. Îl hrănise, îl îmbrăcase şi îl

trimisese să adune olanele căzute. Erau multe olane împrăştiate pe străzile pline de resturi, iar băiatul ştia cum să facă un acoperiş, şi astfel cumva, fără să se spună nimic, băiatul deveni noul ucenic al lui Yusuf. Noul ucenic nu mânca mult. Niciodată nu vorbea mult. Ca orfan, nu avea să ceară plată sau să răspundă obraznic. Aşadar, chiar dacă nu ştia prea multe despre cum se fac butoaiele, era ajutorul perfect la atelier.

Casa lui Yusuf, cândva binecunoscută pentru scandaluri, devenise un model social demn de urmat. Vecinii intrau şi ieşeau tot timpul de acolo, aducând dulciuri, împrumutând făină şi sare, făcând schimb de reţete, lăsându-şi copiii în grija lor. Văzând în jur butoaiele goale, nevasta începu să facă bere transformând această activitate într-o afacere secundară profitabilă. De asemenea păstra ardei iuţi roşii în butoiaşe cu ulei de măsline. Oamenii începură să le lase lucruri pe care să le vândă. Ea plănuia să construiască un şopron pentru băcănie.

Nu aveau parte niciodată de un moment intim din cauza întreruperilor prieteneşti, aşa că Yusuf îşi duse nevasta dincolo de râu, la cimitirul turcesc, ca să stea de vorbă. Ea nu ezită să vină, întrucât era de neam bun, iar vechea ei familie ocupa o zonă exclusivă frumoasă a cimitirului.

— Nu venim suficient de des aici, bărbate, ciripi ea. Cu toată ploaia, e atâta muşchi şi mucegai pe piatra străbunicului! Hai să aducem o găleată şi s-o spălăm bine!

Apăruseră morminte noi din cauza inundaţiei, şi un sicriu urât de lemn zăcea abandonat deasupra pământului. Musulmanii nu preferau sicriele de lemn pentru morţii lor – ăsta era un fetiş creştin –, dar trecuseră peste acest inconvenient când fuseseră nevoiţi să îngroape cadavrele umflate, supurânde ale victimelor potopului. Din fericire, zvonurile depăşiseră necesitatea reală de astfel de cutii. Aşa că un sicriu de rezervă se afla încă la faţa locului, pe jumătate plin cu apă de ploaie şi înconjurat de bâzâitul

ţânţarilor de primăvară.

Yusuf luă mâna nevestei lui. În ciuda muncii ei în gospodărie – era ocupată ca o furnică –, mâinile ei umede erau moi şi fine.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta, începu el.

Ea clipi din ochii limpezi şi-şi muşcă buza.

— De ce ai motiv să te plângi, bărbate? Te-am nemulţumit în vreun fel?

— E o problemă… o problemă dificilă… Vezi tu, căsnicia unui bărbat şi a unei femei înseamnă mai mult decât să ţină o gospodărie şi să facă bani.

— Da, da, aprobă ea, să fie respectabili!

— Nu, nu la partea asta mă refeream.

— Copiii, atunci? zise ea.

— Mă rog, nu băiatul şi fata, dar… Ei bine, da, copiii! Copiii, desigur! Este voinţa lui Dumnezeu ca bărbatul şi femeia să aducă pe lume copii! Şi, ei bine, noi nu mai putem face asta.

— De ce nu?

Yusui se cutremură din cap până în picioare.

— Trebuie să spun asta? Nu vreau.

— Ce doreşti de la mine, Yusuf? Spune!

— Mă rog, casa e curată cristal. Avem profituri. Vecinii te iubesc. Nu mă pot plânge de asta. Ştii că nu mă plâng niciodată. Dar dacă tu refuzi cu încăpăţânare să mori, ei bine, eu nu pot continua să trăiesc. Nevastă, am nevoie de o *milosnica.*

— Vrei să-ţi iei o concubină?

— Da. Doar o servitoare. Nu pe cineva sofisticat. Poate o adolescentă. Ar putea ajuta prin casă.

— Vrei ca eu să-ţi adăpostesc proasta de concubină în propria mea casă?

— Unde altundeva aş putea ţine o *milosnica*? Sunt dogar, nu vreun bei sau agă.

Lumini demonice se aprinseră în ochii soţiei lui.

— Nu te gândeşti la nimic altceva decât la bani şi la atelierul tău! Nici măcar nu te uiţi la mine! Munceşti toată ziua ca un bou jugănit! apoi le laşi pe toate baltă şi pleci în

pelerinaj, iar acum îmi spui că vrei o concubină? Of, eunucule, porcule, vorbe goale! Eu muncesc ca o roabă, sufăr, fac totul ca să fii tu mulţumit, iar acum favorurile tale se îndreaptă asupra alteia! ridică glasul şi strigă în cimitir: Vezi asta, bunico? Vezi ce am ajuns?

— Nu mă înfuria, zise Yusuf. M-am tot gândit şi e ceva rezonabil. Nu sunt rece ca un peşte. Nu pot trăi cu o femeie moartă. Oare nu pot avea o femeie vie, numai ca să-mi încălzească oasele?

— Ţi-aş încălzi eu oasele. De ce nu pot eu să-ţi încălzesc oasele?

— Pentru că tu te-ai înecat în râu, fato. Carnea ta e rece.

Ea nu spuse nimic.

— Nu mă crezi? Scoate-ţi pantofii ăia, spuse el obosit. Uită-te la rănile alea de pe tălpi. Rănile tale nu se vindecă niciodată. Nu se pot vindeca.

Yusuf încercă să pună puţină căldură şi culoare în glasul său:

— Ai picioare frumoase, ai cele mai frumoase picioare din oraş. Întotdeauna ţi-am iubit picioarele, dar, mă rog, tu nu mi le arăţi niciodată, de când te-ai înecat în râul ăla.

Ea scuturră din cap.

— *Tu* te-ai înecat în râu.

— Ce?

— Cum e cu rana aia uriaşă de pe spatele tău? Crezi că nu am observat deloc rana aia neagră şi urâtă de sub umărul tău? De asta nu-ţi mai scoţi niciodată vesta!

Yusuf nu mai îndrăznise să-şi scoată hainele când nevasta lui era prin preajmă, aşa că, deşi încercă să arunce o privire scurtă, speriată în spate peste umăr, nu văzu acolo nimic altceva decât pânza brodată.

— Chiar am o cicatrice pe spate? Cu toate astea, nu sunt mort.

— Ba da, bărbate, eşti mort, spuse direct soţia lui. Ai alergat înapoi după uneltele tale idioate, chiar dacă te-am implorat să rămâi cu mine să mă ajuţi. Te-am văzut căzând.

Te-ai înecat în stradă. Ţi-am găsit trupul în josul râului.

Declaraţia ei nebunească era complet absurdă.

— Nu, asta nu poate fi adevărat, îi spuse el. M-ai abandonat pe mine şi pe copii, împotriva cuvântului meu, şi te-ai întors după trusoul inutil al bunicii tale, şi te-ai înecat, iar eu te-am găsit întinsă goală în nămol.

— „Goală în nămol”, îl maimuţări ea. Visezi! Arătă cu degetul: Vezi sicriul ăsta? Du-te şi întinde-te în el, prostule. Sicriul ăsta e pentru tine.

— E sicriul tău, draga mea. Cu siguranţă nu e al meu.

— Du-te şi întinde-te acolo, mare armăsar înfierbântat după concubine. N-o să te mai ridici, pot să-ţi promit asta.

Yusuf privi la carcasa de lemn cu aşchii. Sicriul avea o lucrătură jalnică; chiar şi el ar fi putut construi un coşciug mult mai bun. Din senin, o neîncredere sumbră îl podidi. Oare putea să aibă chiar atâtea necazuri? La aşa ceva recurgea nevasta lui? El, o persoană prudentă, un om evlavios, cinstit, muncitor, devotat copiilor lui? Pur şi simplu nu era posibil! Nu era adevărat! Era imposibil.

Ar fi trebuit să-l cuprindă o furie devastatoare la batjocura înţepătoare a nevestei lui, dar cumva pielea lui rămase rece; obrajii nu i se puteau aprinde. Nu încerca decât o disperare tulburată.

— Chiar vrei să mă îngropi în pământ, într-un sicriu aşa de ieftin, aşa de prost făcut? După cum îi tot dai cu gura, sunt tentat să mă întind acolo, zău că sunt!

— Recunoaşte, n-ai nevoie de nicio concubină. Vrei doar să nu-ţi mai stau în cale. Şi asta după tot ce am făcut pentru tine, după tot ce ţi-am dăruit! Cum îţi închipui că o să trăieşti fără mine alături, prostule? Meritam mult mai mult decât pe tine, dar nu te-am abandonat niciodată, am fost mereu la dispoziţia ta.

Cel puţin o parte dintre aceste lamentări erau adevărate. Chiar dacă temperamentele lor se mai ciocneau, ea întotdeauna fusese dornică să se înghesuie în patul lor îngust. Putea fi mânioasă, da, acră, da, imposibilă, da, dar rămăsese cu el.

— Ne certăm frumuşel astăzi, zise el, cam ca în vremurile de demult.

— Întotdeauna am ştiut că o să mă omori şi o să mă îngropi într-o zi.

— Vrei să treci peste asta, te rog? E vulgar. Yusuf băgă mâna în interiorul brâului: Dacă aş fi vrut să te omor, ţi-aş mai fi pus aşa ceva pe braţ?

Ea se lumină dintr-odată.

— O! Mi-ai adus asta? Ce drăguţ!

— Am luat-o de unde am fost în pelerinaj. E un talisman.

— O, ce dulce! Dă-mi-o, de ani de zile nu mi-ai mai cumpărat bijuterii!

Dintr-un impuls subit, Yusuf îşi trecu propria mână prin cătuşa de lemn. Într-o clipă, amintirile îl pătrunseră. Adevărul îi străbătu carnea ca o sabie ruginită. Îşi aminti cum îşi pierduse firea, înjurând ca un nebun, alergând înapoi la atelierul său pe punctul de a se prăbuşi, din dorinţă şi mândrie faţă de o grămadă inutilă de unelte… Putea simţi gustul năvalei mortale a apei, putea vedea ceva negru murdărindu-i ochii, răceala morţii umplându-i plămânii…

Îşi smulse mâna din cătuşă, tremurând din cap până în picioare.

— Nu s-a întâmplat niciodată asta! strigă el. N-am făcut aşa ceva! N-o să rabd asemenea insulte! Dacă ei îmi spun adevărul, o să-i omor.

— Ce tot mormăi acolo? Dă-mi podoaba aia frumoasă.

El i-o întinse.

Ea şi-o puse pe mână cu un zâmbet lacom, apoi smulse obiectul fatal de pe încheietura ei ca şi cum ar fi fost un fier încins.

— Tu m-ai obligat să fac asta! scânci. Tu m-ai pus să mă arunc în valuri! Am fost victima ta! Nimic din ceea ce am făcut nu a fost din vina mea.

Yusui se îndoi din talie şi ridică brăţara căzută între degetul mare şi arătător.

— Slavă Domnului că lucrul ăsta cumplit se

desprinde aşa uşor de pe carnea noastră!

Soţia lui îşi freca pielea de la încheietură. Avea acolo o vânătaie nouă.

— Ia uite, darul tău m-a rănit. E groaznic!

— Da, e magic.

— Ai dat mulţi bani pe asta?

— O, da. Am plătit mulţi bani. Unui vrăjitor.

— Eşti un caz lipsit de speranţă.

— Nevastă, amândoi suntem lipsiţi de speranţă. Pentru că adevărul e că vieţile noastre s-au terminat. Am eşuat. De ce ne-am aruncat spre propria noastră distrugere? Ne-am pierdut complet capetele!

Soţia lui îşi îndreptă umerii.

— Bine! Aşadar ai greşit! Deci nu eşti perfect!

— Eu? De ce întotdeauna e vorba de mine? Dar tu?

— Da, ştiu, aş fi putut fi mult mai bună, dar vezi, am rămas înţepenită alături de tine. De asta nu sunt bună. Deci nu te iert, şi n-o să te iert niciodată! Dar oricum, nu cred că ar mai trebui să vorbim despre asta.

— Vrei să-ţi tragi înapoi limba aia de şarpe? Ascultă-mă măcar o dată! Suntem terminaţi, femeie! Ne-am înecat, am murit amândoi în acel dezastru!

— Yusuf, dacă eşti mort, de ce mă mai certi? Vezi, spui prostii! Vreau să trecem peste asta o dată pentru totdeauna. Pur şi simplu să nu mai discutăm problema asta. Nici un singur cuvânt. Trebuie să ne apărăm copiii. Copiii nu pot înţelege astfel de treburi ale adulţilor. Aşadar, nu suflăm nicio vorbă nimănui. Bine?

Îl cuprinse o tentaţie sumbră.

— Uite ce e, iubito, hai să ne întindem amândoi în sicriul ăla. N-o să putem ieşi niciodată dintr-o astfel de situaţie, nu e posibil. Sicriul nu e chiar aşa de rău. E la fel de mult spaţiu acolo ca şi în patul nostru.

— N-am de gând să intru acolo, zise ea. N-o să dispar de pe Pământ. Pur şi simplu n-am s-o fac, pentru că eu nu pot crede ceea ce crezi tu, iar tu nu mă poţi obliga. Smulse brusc brăţara din mâna lui şi o aruncă în sicriu: Poftim, du-te tu acolo cu obiectul ăsta blestemat, dacă îţi doreşti atât.

— Acum ai stricat totul, spuse el cu tristeţe. De ce trebuie să faci mereu aşa, doar ca să-mi faci în ciudă? Într-o bună zi chiar o să te plesnesc.

— Când copiii noştri vor fi pregătiţi să ne îngroape, atunci o să ne îngroape ei.

Era cel mai înţelept lucru pe care îl spusese ea vreodată. Yusuf răsuci cuvintele pe limba lui moartă. „Lasă să ne îngroape copiii". Era aproape o binecuvântare în ele, ca un vers dintr-un cântec foarte vechi. Însemna că nu existau decizii care trebuiau luate de ei. Timpul încă nu se terminase. Nu era nimic util de făcut. Dreptatea, credinţa, speranţa şi mila, viaţa şi moartea, toate fuseseră zdrobite şi încurcate, peste putinţa de a mai fi reparate şi regăsite de el. Aşadar să fie totul secret, să rămână nedezvăluit. Să lase generaţia următoare să aibă grija asta. Sau generaţia de după. Sau cea de după aceea. Sau cea de după aceea.

Asta era moştenirea lor.

PASAJUL DE NORD-VEST
BARBARA RODEN

Barbara Roden s-a născut la Vancouver, British Columbia, în 1963 şi s-a mutat în Anglia în 1992 unde, împreună cu soţul său Christopher, a fondat Ash-Tree Press. În 1997 s-a întors în Canada, iar acum locuieşte în orăşelul de fermieri Ashcroft, la 300 de kilometri de Vancouver. A fost nominalizată de şase ori la World Fantasy Award şi l-a câştigat de două ori.

Lucrările sale – în majoritate non-ficţiune – au apărut în ziare şi reviste în Canada, Anglia şi Statele Unite. Ea editează *All Hallows,* jurnal al Ghost Story Society, în completare la munca în cadrul Ash-Tree Press. Acţiunea din „Northwest Passage", una dintre puţinele ei lucrări de ficţiune, are loc într-o zonă nenumită din British Columbia care în realitate se află la numai câţiva kilometri de locul unde trăieşte acum, iar ea a locuit în cabana care

reprezintă punctul central al povestirii. Povestea izvorăşte din fascinaţia faţă de teritoriile necunoscute şi de necunoscut care constituie o mare parte din British Columbia, ca şi din interesul faţă de oamenii care simt nevoia să forţeze limitele civilizaţiei, adesea cu rezultate devastatoare. De asemenea, lucrarea îşi are rădăcinile într-un comentariu făcut de tatăl ei cu mult timp în urmă, în vreme ce privea dealurile care apar în poveste: „Întotdeauna am senzaţia că acolo sus e ceva care mă urmăreşte”.

„Northwest Passage” a apărut pentru prima dată în *Acquainted with the Night,* o antologie editată de d-na Roden.

Altfel decât primii care au trecut pe aici să fiu nu pot.
La fel ca ei am dus o viaţă bună, dar am renunţat la tot
Ca să caut Pasajul de Nord-Vest, chemarea tuturor
Şi să nu găsesc acolo decât drumul spre casă înapoi.
STAN ROGERS, *Northwest Passage*

Poveştile difereau în amănunte, dar linia principală era aceeaşi.

Cineva – alpinist, vânător, turist – dispare sau i se raportează întârzierea, apoi urmează un apel către public pentru a se strânge informaţii; se implică poliţia, echipele de căutare şi salvare, se interoghează prietenii şi rudele, se dau declaraţii de către autorităţi cu feţe din ce în ce mai acre, pe măsură ce ziua se scurge iar speranţele încep să cedeze şi să se stingă, ca nişte culori decolorându-se pe un tablou lăsat prea mult în dreptul ferestrei. Apoi vine persoana oficială care întrerupe căutările, şi treptat povestea se şterge din memorie, lăsând familia şi prietenii în mijlocul întrebărilor, o serie nesfârşită de şi-dacă, cum-se-poate şi unde urmărindu-se una pe alta ca nişte copii neobosiţi.

Uneori există un pasaj final, săptămâni sau luni sau

ani mai târziu, când un alt alpinist, vânător sau turist – mai experimentat, sau poate mai norocos – descoperă indicii şi se întoarce cu ştirile, provocând un mic anunţ în secţiunea „Pe scurt” din *Vancouver Sun* parcursă rapid de cititorii din oraş într-un loc sigur cu linii drepte şi străzi clar conturate. Privesc peste întinderea parcului Stanley în plimbarea lor zilnică şi se întreabă cum poate o persoană să dispară atât de uşor într-un peisaj aparent blând.

Peggy Malone nu se întreabă aşa ceva, nici nu-şi pune alte întrebări. Ea bănuieşte că ştie deja răspunsurile şi că e mai sigur să ţină departe întrebările care le fac să apară. Uneori însă ele se ivesc nechemate: când dincolo de fereastra ei vântul scutură frunzele arţarului, cel pe care ceruse Consiliului Social să-l taie, sau când clopoţeii de vânt de la parter încep să sune. Atunci întrebările se întorc, lacome, ca un câine lăsat singur prea mult timp, iar ea deschide televizorul – nu radioul, acum îl ascultă numai rareori –, aprinde luminile şi încearcă, pentru un timp, să uite.

Drumul era, aşa cum sunt drumurile laterale care duc spre Interior, unul bun: Len se asigurase întotdeauna să fie nivelat în mod regulat. Peggy, sărind în jeep, adăugă „să am grijă de starea drumului” pe lista ei mentală de lucruri care trebuiau făcute. Nu putea să lase să mai treacă încă o vară; zăpezile topite din primăvara viitoare vor eroda şi mai mult pământul şi pietrele, iar oasele ei bătrâne de şaizeci şi trei de ani nu-l vor mai putea străbate fără oboseală şi lacrimi.

Urmă cotiturile şi serpentinele drumului, croindu-şi drum printre plopi, mesteceni şi pini Ponderosa. Din loc în loc galbenul strălucitor al petalelor de floarea-soarelui fulgera printre copaci, bucurându-se de un scurt moment de glorie înainte să se ofilească şi să moară, lăsând frunzele gri-argintiu drept unică dovadă a existenţei sale. Deasupra cerul era albastru, senin, dar vântul, atunci când parcă jeepul în faţa cabanei, era rece, amintind că deocamdată primăvara, nu vara, era stăpâna.

Peggy deschise uşa din spate a jeepului şi începu să descarce sacoşe de provizii care păreau, ca întotdeauna, să se fi înmulţit în timpul călătoriei. Oricum nu era nimic de făcut în sensul ăsta; cel mai apropiat oraş era la depărtare de o oră, iar ea învăţase de mult că era mai bine să greşească în sensul lui prea mult decât al lui prea puţin. Chiar dacă acum făcea cumpărături doar pentru o singură persoană, vechile obiceiuri mureau greu, şi în general reuşea să se rezume la drumul bilunar.

Îndesă ultima cutie de lapte în frigiderul care, la fel ca şi alte aparate şi unele dintre lumini, funcţiona cu propan; întrerupătorul de pe peretele de lângă uşă fusese instalat de Len dintr-o fantezie atunci când se construia cabana, dar nu avea niciun rost util, căci electricitatea nu se extindea în vale de la autostrada aflată la distanţă de câteva mile. Radioul mergea pe baterii, dar îl folosea rareori: recepţia era proastă în timpul zilei şi sporadică noaptea, cu posturi care concurau unele cu altele şi apoi se pierdeau în bâzâitul static. Lămpile cu kerosen şi un generator puteau fi folosite în caz de urgenţă, şi un şemineu etanş păstra cabana mai mult decât bine încălzită primăvara şi toamna. Iarna ea se muta la un nepot şi familia lui în Vancouver Island; fiul fratelui lui Len, un băiat bun şi echilibrat, care renunţase s-o convingă pe mătuşa lui să se mute definitiv în Insulă dacă văzuse că nu avea niciun rost. Se va muta când va fi pregătită, replica întotdeauna Peggy; avea să ştie când va sosi timpul, şi atâta timp cât era în stare să conducă şi să-şi poarte de grijă, era fericită să lase lucrurile aşa cum erau.

Odată proviziile descărcate, puse ceainicul la fiert. O ceaşcă de ceai ar fi fost exact ce-i trebuia, înainte de a ieşi afară să se apuce de grădinărit. Nu era un grădinărit în sensul în care oricare dintre cunoştinţele ei de pe insulă l-ar înţelege, cu straturile lor perfecte de flori în stil englezesc, cu margini bine delimitate, peluze de un verde smarald care nu ar fi arătat nelalocul lor nici pe un teren de golf; ea îi spunea aşa din obişnuinţă. Învăţase încă de la început că acest pământ era tolerant cu impunerile numai

până la un punct, şi de câţiva ani grădina ei se reducea la plantarea câtorva plante anuale – gălbenelele mergeau bine – în ghivece şi coşuri atârnate.

Bineînţeles, acum avea de tuns iarba, şi apoi avea de lucru la poteci. Len sugerase să le facă, în vara dinainte să moară, în timp ce o privea luptându-se să ţină în frâu pelinul şi ierburile sălbatice. Cabana era construită pe o ridicătură naturală care domina valea des împădurită, care la rândul său era dominată de dealuri, ridicându-se implacabile până se pierdeau în munţii din spate. Pe trei laturi ale cabanei pajiştea se întindea până la copaci, iar Peggy se lupta cu ea încercând, cu peluza şi florile ei, să impună puţin simţ al ordinii asupra peisajului. La început se opusese ideii potecilor, având senzaţia că asta ar însemna să se dea bătută; dar în ce privinţă, şi în faţa cui, n-ar fi putut spune. Însă începuse să le facă pentru Len, care găsise o bucurie vara trecută privind-o cum îşi vede de treburile obişnuite, şi apoi continuase, în parte pentru că simţea că îi datora asta lui Len, şi în parte ca să-şi umple timpul.

Acum potecile şerpuiau prin cea mai mare parte a zonei ierboase din jurul cabanei. Erau mărginite cu pietre şi existau bifurcaţii şi intersecţii, şi era posibil să mergi neîntrerupt pe ele fără să revii pe acelaşi drum; nu era cu mult deosebit, gândea Peggy, de acele labirinturi scunde în care oamenii veneau să mediteze în timp ce urmau cărarea. Ea nu era prea mult înclinată spre meditaţie, dar curăţarea de buruieni a potecilor existente îi ocupa mâinile, şi presupunea că e bine şi pentru minte.

Acum stătea privind potecile, întrebându-se dacă ar trebui să se apuce de plivit sau să verifice maşina de tuns iarba şi să se asigure că funcţiona bine. S-ar fi putut înţepeni peste iarnă; dacă se întâmpla asta, atunci o doză bună de ulei WD-40 ar fi rezolvat cu siguranţă problema. Ştia cu precizie unde era maşinăria – Peggy ştia cu precizie unde se aflau toate lucrurile din cabană – şi tocmai se întorcea spre şopronul unde era depozitată când auzi sunetul de neconfundat al unui vehicul urcând pe

drum.

Era un sunet atât de neobişnuit, încât se opri din drum şi se întoarse cu faţa spre poartă, rămasă deschisă, singura spărtură în gardul din bârne de pin care înconjura proprietatea şi împiedica să intre vitele care treceau ocazional pe acolo. Drumul se termina la cabană, iar vizitatorii erau puţini şi rari, din simplul motiv că nu se găsea în zonă aproape nimeni care să-i facă o vizită. Peggy rămase în aşteptare, şi după câteva clipe o dubiţă Volkswagen rablagită luă curba şi începu să urce pe mica porţiune înclinată care se întindea cincizeci de metri dincolo de poartă, nu departe de locul din faţa cabanei unde era parcat propriul ei jeep.

Opri imediat după poartă, şi Peggy o urmări. Pe locurile din faţă se aflau două persoane, şi preţ de un minut niciuna nu făcu vreo mişcare să coboare; ea avea impresia că se ceartă. Apoi uşa din dreptul pasagerului se deschise şi apăru un băiat, fluturând cu mâna către ea. Ea dădu din cap, şi băiatul spuse ceva şoferului. Din nou Peggy avu impresia că exista un fel de neînţelegere; apoi uşa şoferului se deschise încet şi un alt băiat îşi făcu apariţia.

Ar fi fost o prostie să nu ai un vag sentiment de teamă, şi Peggy nu era proastă. Dar ea se mândrea că era capabilă să aprecieze repede şi corect o situaţie, şi acum nu simţea niciun fel de ameninţare. Aşa că rămase acolo şi aşteptă în timp ce ei se apropiau, feţele lor devenind vizibile: unul înalt şi blond, celălalt scund şi brunet; amândoi la vreo douăzeci de ani, cu păr lung, haine mototolite şi impresia generală că ar fi avut nevoie de o masă bună sau chiar două, dar nimic nu o făcu să-şi dorească să fi avut la îndemână 202-ul pe care îl păstra în cabană.

Perechea se opri la câţiva metri de ea, şi băiatul blond vorbi primul:

— Bună. Noi, ăăă, treceam pe aici, şi ne-am gândit…

Se opri, ca şi cum ar fi considerat că „treceam pe aici” nu era ceva uşor de făcut în zonă. Urmă o pauză. Apoi

continuă:

— Am auzit jeepul şi am fost oarecum surprinşi; nu credeam că locuieşte cineva aici sus. Aşa că ne-am gândit… mă rog, să venim să vedem cine e aici, şi…

Şuvoiul de cuvinte se întrerupse din nou şi băiatul ridică din umeri, neajutorat, ca şi cum ar fi căutat un sprijin. Era limpede că celălalt băiat nu avea de gând să-i vină în ajutor, aşa că Peggy preluă firul:

— Margaret Malone, zise, înaintând cu mâna întinsă. Spuneţi-mi Peggy.

Băiatul blond zâmbi ezitant şi întinse propria mână.

— Salut, Peggy. Sunt John Carlisle, dar toată lumea îmi spune Jack.

— Mă bucur să te cunosc, Jack. Peggy se întoarse spre tovarăşul lui Jack: Iar tu eşti…?

Urmă o pauză, ca şi cum băiatul s-ar fi gândit ce s-ar întâmpla dacă n-ar răspunde. Jack îl înghionti, şi el spuse cu glas scăzut:

— Robert. Robert Parker.

Ceva din felul în care o spuse descuraja orice idee de Bob sau Robbie. Conversaţia se împotmoli din nou, şi încă o dată Peggy preluă iniţiativa.

— Deci, băieţi, sunteţi amândoi studenţi? întrebă ea amabil.

Jack scutură din cap şi zise:

— Nu, de ce întrebi? în acelaşi moment în care Robert zise acru:

— Nu suntem băieţi.

Lui Peggy îi luă o clipă ca să replice.

— Ca să-ţi răspund mai întâi ţie, spuse în cele din urmă dând din cap spre Jack, uneori vin aici sus studenţi, de la UBC sau SFU, să studieze insectele sau modurile de infestare, aşa că părea cel mai probabil. Şi ca să răspund la comentariul tău, Robert, zise privindu-l fix în ochi, când ajungi la vârsta mea începi să consideri pe oricine sub o anumită vârstă drept un băiat; nu am intenţionat să fie o insultă. Dacă aş vrea să insult pe cineva aş face-o fără să las loc de îndoială.

Jack etală un zâmbet brusc, care se răsuci pe faţa lui şi dispăru într-o secundă. Robert îi aruncă o privire aspră.

— Dacă nu vă supăraţi că întreb, ce vă aduce în văgăuna asta? Pare cam departe de drumurile unor… oameni… de vârsta voastră, mai ales în anotimpul ăsta.

Niciun răspuns.

Zău aşa, gândi Peggy, *când eram tineri generaţia mea avea aceleaşi probleme de exprimare ca asta de acum? Ai putea crede că nu au mai vorbit niciodată cu cineva.*

Din nou Jack rupse tăcerea.

— Noi doar, mă rog, călătorim pe aici, ştii? Petrecem un pic în natură, facem ceva diferit, chestii de genul ăsta. Văzând expresia din ochii lui Peggy, adăugă: Voiam să mergem undeva unde să nu ne tot împiedicăm de oameni, undeva unde să putem face ce vrem. Suntem aici de câteva săptămâni, stăm într-o casă veche pe care am găsit-o acolo – arătă cu braţul spre est. Se năruia, adăugă de parcă s-ar fi scuzat. N-a mai locuit nimeni acolo de veacuri, ne-am închipuit că e în regulă.

Peggy ridică o mână.

— Din partea mea nu-i nicio problemă, dacă e locul la care cred eu că te referi. A fost cabana unui prospector, dar n-a mai folosit-o de ani de zile. Sunteţi bine-veniţi. Ultima dată am trecut pe acolo cu ceva timp în urmă, şi era o adevărată provocare pentru un om priceput la toate. Trebuie că aţi muncit mult ca s-o reparaţi şi să puteţi locui în ea.

Jack ridică din umeri.

— Mda, dar noi suntem obişnuiţi. Zăceau pe acolo o mulţime de lucruri de care ne-am putut folosi.

— Cum vă descurcaţi cu mâncarea?

— Ne-am făcut provizii în oraş; în cabană e o sobă veche cu lemne. N-avem nevoie de prea multe; suntem obişnuiţi s-o ducem de azi pe mâine.

Peggy îi analiză pe amândoi.

— Mi se pare că aţi avea nevoie de mai mult decât de un trai de azi pe mâine, măcar în privinţa mâncării pentru

vreo câteva zile.

— Ne descurcăm bine. Robert era cel care vorbise, ca şi cum ar fi provocat-o pe Peggy: O ducem foarte bine. Nu vrem niciun ajutor.

— Nici nu ofeream vreunul, făceam doar un comentariu. Ultima dată când am verificat era încă o ţară liberă.

— Da, sigur că da, zise Jack repede. Îi aruncă o privire lui Robert şi clătină din cap; un gest reţinut, dar Peggy îl observă. Oricum, noi am auzit jeepul tău; am fost destul de surprinşi să vedem că locuieşte cineva aici sus. Ne-am imaginat că e doar o locuinţă de vară.

— Nu, stau aici de primăvara până toamna, spuse Peggy. Mă tem că v-aţi ales cu mine drept cel mai apropiat vecin. Nu vă faceţi griji, nu cânt la chitară electrică şi nu dau petreceri gălăgioase.

Era o glumă mică, dar Jack zâmbi din nou, ca şi cum ar fi apreciat tentativa lui Peggy de a însenina atmosfera. Robert făcu semn din cap în direcţia dubiţei, şi zâmbetul lui Jack se stinse.

— Ei bine, noi trebuie să plecăm, zise supus. Ne bucurăm că te-am cunoscut, Peggy.

— Şi eu mă bucur că v-am cunoscut, spuse ea. Dacă aveţi nevoie de ceva…

— Mulţumim, eşti foarte amabilă, răspunse Jack. Păru că vrea să mai adauge ceva, dar Robert îl întrerupse.

— Nu cred că o să avem nevoie de vreun ajutor, replică el tăios. Hai, Jack. Avem treabă.

— Da, sigur, avem treabă. Oricum, mulţumesc, Peggy. Ne mai vedem.

— Probabil. E o ţară mare, dar o lume mică.

— Hei, e bună asta, zâmbi Jack. O ţară mare, o lume mică.

Robert, care se urcase deja pe locul şoferului, apăsă pe claxon şi Jack se îndreptă aproape cu vinovăţie către dubiţă. Portiera din dreptul pasagerului abia se închise şi Robert întoarse maşina. Jack îi făcu semn cu mâna la plecare, iar Peggy îi răspunse, dar Robert îşi ţinu ochii

fixaţi pe drum şi mâinile pe volan. În câteva clipe trecură de poartă, şi curba drumului îi înghiţi.

Următoarele câteva zile Peggy îşi derulă întâlnirea în minte, încercând să-şi dea seama ce o deranja. Da, Robert fusese grosolan – mă rog, nepoliticos cel puţin –, dar aşa erau o mulţime de tineri în zilele astea; chiar şi unii dintre bătrâni. Povestea lor cum că voiau să vadă ceva diferit – nici asta nu era chiar ceva neobişnuit, dar Peggy se putea gândi la câteva locuri care erau diferite, dar nu implicau repararea unei dărăpănături în mijlocul pustietăţii. Însă Jack spusese că mai făcuseră şi înainte genul ăsta de lucruri, aşadar evident nu era nimic nou pentru ei.

Erau nişte fugari? Asta ar fi putut explica de ce veniseră să verifice cine locuia în cabană. Dar dacă fugeau de cineva, nu ar fi venit chiar până în faţa uşii ei. Îi trecu prin minte că ar putea fi vorba de droguri; era aproape imposibil să deschizi vreun ziar sau să asculţi ştirile fără să auzi despre altă captură de marijuana efectuată de poliţie. Majoritatea erau în oraş sau în Fraser Valley, dar auzise de asemenea locuri şi la ţară; şi nu se cultiva marijuana pe faţă în unele zone rurale, departe de ochii poliţiei şi vecinilor? Asta ar fi putut explica de ce Jack era atât de nervos… dar, când îşi reaminti conversaţia şi modul în care Jack se uita la prietenul lui, îşi dădu seama că nu era nervos pe cont propriu, era nervos din cauza lui Robert, care nu păruse deloc nervos din nicio cauză. El fusese doar extrem de stânjenit, de parcă faptul că se afla în apropierea altcuiva decât Jack, chiar şi pentru cinci minute, l-ar fi făcut să-şi dorească să evadeze. Ce spusese Jack? Voiau să meargă undeva unde să nu se împiedice de oameni.

Robert a avut probabil un şoc când m-a văzut aici, gândi Peggy. *Pariez că era ultimul lucru la care se aştepta – sau îşi dorea – să-l găsească.*

Nu-i mai întâlni pe cei doi timp de aproape trei săptămâni. O dată le văzu dubiţa pe marginea drumului

când se îndrepta spre autostradă şi spre oraş, dar nu era niciun semn de Jack sau Robert, şi cu o altă ocazie i se păru că-i zăreşte departe sus pe deal, dar soarele îi bătea în ochi şi nu putea fi sigură. O dată sau de două ori se gândi să facă o plimbare până la cabana lor, care se afla la vreo două mile distanţă. Cândva fusese o potecă decentă până acolo, pe care ea şi Len o străbătuseră adesea; dar zilele deveneau tot mai fierbinţi, iar picioarele ei nu mai erau cum fuseseră odată, şi când se gândi la modul cum va fi probabil primită decise că ar fi mai bine să rămână pe loc. Dacă voiau ceva, sau aveau nevoie de vreun ajutor, ştiau unde să o găsească.

Era dimineaţa târziu, şi Peggy tocmai curăţase o nouă potecă. Vântul suflase în rafale dinspre nord-vest; când se oprea din lucru şi ridica ochii spre deal îl putea vedea înainte de a-l auzi sau simţi, sărind printre copaci, năpustindu-se spre ea, ducând mirosul pinilor şi pajiştilor montane înainte de a se grăbi să coboare dealul, făcând clopoţeii din faţa uşii să sune şi ramurile să se îndoaie şi să se clatine ca şi cum ar fi trecut un uriaş invizibil. Uneori câte un vârtej mai mic părea să zăbovească în urmă, suflând praful de pe poteci, răsucindu-se în jur ca ceva rătăcit şi prins în capcană care încerca să scape. Dar Peggy nu se gândea aşa; cel puţin nu atunci. Astfel de gânduri nu i-au trecut prin cap decât mai târziu.

Se îndreptă, ţinându-se cu o mână de şale şi întinzându-se, şi atunci îl văzu pe băiat stând la marginea proprietăţii, la capătul potecii care ducea la cabana prospectorului. Habar n-avea de când stătea el acolo, dar îşi dădu seama că trebuie să fi aşteptat ca ea să-l observe înainte de a veni mai aproape, căci imediat ce ştiu că a fost remarcat se îndreptă în direcţia ei.

— Salutare, zise ea. Jack, nu-i aşa? Nu te-am mai văzut de ceva timp; începusem să mă întreb dacă nu v-aţi mutat.

— Nu, suntem încă aici. Râse puţin: E oarecum evident, bănuiesc.

— Puţin. Prietenul tău e cu tine?

— Nu.

— Nu mă surprinde. Nu părea genul care să facă vizite.

— Nu. Jack păru să simtă că era nevoie de mai mult: A fost puţin iritat când a aflat că locuieşte cineva aici. Credea că vom avea locul ăsta doar pentru noi, înţelegi, fără nimeni în jur pe o distanţă bună.

— Aşadar îi place singurătatea.

— Ai putea spune şi aşa.

— Totuşi nu sunt chiar la uşa voastră, zise Peggy împăciuitor, sau, mai precis, voi la a mea. Dacă prietenului tău nu-i place să dea de lume, a ales un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Mda, asta i-am spus şi eu, dar cred că vom pleca înainte de sfârşitul verii.

— Din cauza mea?

— Mă rog, nu; adică într-un fel da, dar nu ăsta e motivul principal. Robert – făcu o pauză, căutându-şi cuvintele –, lui Robert îi place să fie mereu în mişcare. Fără stare, cred că aşa i s-ar putea spune. Întotdeauna a fost aşa; întotdeauna a vrut să vadă ce e dincolo de dealul următor, după colţul următor, întotdeauna şi-a închipuit că acolo e un loc mai bun.

— Mai bun decât ce?

Jack ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ajunge undeva şi pare destul de fericit pentru un timp, apoi tocmai când îmi spun: „Bun, asta e, ăsta e locul pe care-l căuta”, pleacă din nou.

— Întotdeauna mergi cu el?

— Da, de obicei. Ne cunoaştem de mult timp, din şcoala primară. Familia lui s-a mutat de pe coasta de est, iar noi am petrecut trei ani în aceeaşi clasă.

— Unde era asta?

— În Vancouver. Point Gray.

Peggy dădu din cap. De obicei, dar nu întotdeauna, Point Gray însemna bani, respectabilitate, speranţe. Şi-l putea imagina pe Robert, din puţinul pe care îl ştia despre el, provenind din, dar nu aparţinând acelei lumi. Jack însă

arăta în genul Pont Gray, şi se întrebă cum de ajunsese captiv pe orbita lui Robert.

— Întotdeauna a fost prietenul meu cel mai bun, zise băiatul, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Eram mereu împreună. Adică, eu aveam şi alţi prieteni, dar Robert mă avea numai pe mine. Totuşi asta nu-l deranja. Dacă voia să facă ceva şi eu nu puteam, pur şi simplu o făcea singur, nicio problemă. Ca şi cum ar fi ştiut mereu că voi fi acolo când va avea nevoie de mine.

— Întotdeauna i-a plăcut viaţa în natură?

Jack aprobă din cap.

— Da, mereu a fost cel mai fericit în mijlocul naturii. Clătină din cap: îmi amintesc că odată l-am luat să mergem împreună cu un grup de prieteni cu cortul într-un weekend. Eram cu toţii vreo unsprezece sau doisprezece; părinţii noştri nu aveau nimic împotrivă, îşi închipuiau că suntem destul de mulţi ca să fim în siguranţă. Făcu o pauză, aducându-şi aminte: Am mers cu bicicletele de la Pont Gray până la Sea Island; ştii, în spatele aeroportului.

Peggy aprobă.

— Fusese un cartier mare acolo cu ani în urmă, apoi au avut intenţia să construiască o altă pistă şi casele au fost… care e cuvântul… expropriate şi demolate, dar după aia nu s-a mai întâmplat nimic, şi totul a devenit destul de sălbatic, grădinile, copacii şi toate. Ei bine, noi toţi aveam căcaturile obişnuite… adică lucrurile; corturi drăguţe şi saci vechi de dormit şi alte chestii, ciocolată şi pop-corn, dar nu şi Robert. El avea o prelată, o folie de plastic, şi o pătură, chibrituri, un compas, concentrate de hrană, apă îmbuteliată; avea chiar şi un topor. Ai fi crezut că e la un exerciţiu militar sau la unul din acele weekenduri de supravieţuire, nu în suburbii. Ne-am învârtit prin împrejurimi, am mâncat, am spus poveşti, apoi ne-am băgat în corturile noastre, toţi cu excepţia lui Robert. El a făcut un foc, şi un şopron din nişte ramuri şi din prelată, şi a zis că rămâne acolo, chiar dacă începuse să plouă. Ploaie în Vancouver: cine s-ar fi gândit?

Oricum, când s-a făcut dimineaţă, noi eram o

adunătură de copii cam nenorociţi; apa intrase prin corturi şi sacii noştri de dormit erau uzi şi mâncaserăm deja aproape tot ceea ce aduseserăm. Şi iată-l pe Robert, complet uscat, făcând focul cu lemnele pe care le pusese la adăpost noaptea trecută, cu hrană şi apă îndeajuns. Ne-a făcut să părem o grămadă de idioţi.

— Pare a fi persoana potrivită pe care s-o ai alături într-un astfel de loc.

— Mda, ai putea spune asta.

Scurmă cu degetul mare al unui picior în pământ, privind cum norişorii de prai se ridică în aer.

— Şi în dimineaţa asta unde e?

Jack încetă să mai scurme şi ridică ochii spre Peggy.

— A plecat acum câteva ore; spunea că simte nevoia să evadeze un timp, să fie singur. Face asta câteodată. Eu îmi fac de lucru de unul singur un timp şi apoi… Privirea lui era aproape rugătoare: Doar că e atât de linişte, ştii? Nu-ţi dai seama cât e de linişte până când nu rămâi singur. Pe Robert nu-l deranjează; uneori cred că ar prefera să fie tot timpul singur, că nici măcar nu ar observa dacă nu m-aş mai întoarce.

Peggy încercă să găsească ceva de spus. Jack reveni la zgârmatul în pământ, şi o briză ridică norul de praf, răsucindu-l în direcţia potecilor. Jack urmări norul cu privirea şi păru să observe pentru prima oară cărările prin iarbă.

— Hei, e chiar grozav.

Înaintă câţiva paşi, iar ea putu să vadă capul mişcându-i-se pe măsură ce urmărea cu ochii curbele potecilor.

— Pariez că ar arăta frumos văzute de sus, ca într-un musical din alea vechi de la Hollywood.

Peggy nu-şi dădu seama de tensiunea situaţiei decât după ce trecu; dispariţia ei bruscă o lăsă simţindu-se puţin descumpănită, ca un actor surprins pe moment de o improvizaţie sau de o persoană străină pe scenă. Jack încă mai privea pe deasupra potecilor.

— Trebuie să-ţi fi luat mult timp să faci asta, zise el.

La ce folosesc?

— De fapt, la nimic. Peggy înaintă ajungând să stea alături de el. A fost ideea soţului meu; spunea că a obosit să mă vadă încercând să ţin buruienile sub control, că ar trebui să lucrez împreună cu ele, nu împotriva lor.

Dacă nu le poţi învinge, alătură-te lor, auzi ea vocea lui Len. *Şi uitându-mă la toate astea* – fluturase din mână în direcţia tufişurilor şi a dealurilor de dincolo de ele – *nu cred c-o să ajungi vreodată să le învingi, Peg.*

— Dacă nu le poţi învinge, alătură-te lor, zise Jack, şi Peggy tresări uşor şi privi în lateral către el. Aşa simt şi eu uneori în privinţa lui Robert. Pot să mă uit mai de aproape?

— Dă-i drumul. Peggy se uită la ceas. O să mă duc să fac ceva de mâncare; nimic deosebit, doar nişte sandvişuri şi ceva fructe, dar dacă vrei să rămâi eşti mai mult decât bine venit.

— Se poate? întrebă el lacom. Chiar mi-ar face plăcere. Hrana noastră e destul de… simplă.

Peggy, observând faţa trasă şi tenul palid al lui Jack, era convinsă de asta.

— Mă duc să pregătesc ceva; vino înăuntru când eşti gata.

Stătea în bucătărie, lăsându-şi mâinile să facă mişcările familiare de întindere a untului şi a maionezei, tăind roşiile şi castraveţii, în timp ce în minte revedea conversaţia cu Jack. Erau acolo aluzii pe care ea nu le putea înţelege, adâncimi pe care nu le putea cartografia. Se gândise la ei ca la doi băieţi de la oraş jucându-se de-a viaţa în sălbăticie, şi cuvintele lui Jack nu înlăturaseră această posibilitate; dar se mai petrecea şi altceva, era sigură. Erau amanţi? Se certaseră? Se putea, dar ea nu credea asta. Nu putea lega figura întunecată, intensă pe care o văzuse în urmă cu trei săptămâni de ceva atât de banal ca o ciondăneală între îndrăgostiţi.

Prin fereastră îl putea vedea pe Jack plimbându-se încet pe una dintre poteci, cu capul în jos ca şi cum s-ar fi concentrat adânc. Se opri, părând conştient de privirea ei

aţintită asupra lui, dar în loc să se întoarcă spre cabană ridică ochii spre dealuri, încordat, cu capul aplecat puţin pe o parte ca şi cum ar fi auzit ceva. Peggy îi urmări privirea, dar nu putu vedea nimic pe panta dezgolită sau în aerul de deasupra; cu siguranţă nimic care să inspire o asemenea atenţie concentrată.

Stivui sandvişurile pe o farfurie, apoi tăie nişte felii de brânză şi le puse, alături de nişte biscuiţi şi struguri, pe o altă farfurie. Se întrebă ce să-i ofere de băut. Berea ar fi fost alegerea potrivită, dar nu avea. Lapte sau suc de portocale; sau poate i-ar plăcea o ceaşcă de cafea sau ceai după aceea…

Cântărind încă alegerea băuturilor, puse farfuriile pe masă, apoi se îndreptă spre uşă. Jack nu-şi modifică poziţia; părea hipnotizat de ceva aflat deasupra dealului. Peggy se uită din nou, sigură că el urmărea un animal, dar acolo nu era nimic care să poată fi văzut.

Îl strigă pe nume, iar el se întoarse spre ea cu o expresie speriată pe chip, ca şi cum nu şi-ar fi putut aminti cine era ea sau cum a ajuns el acolo. Apoi clătină uşor din cap şi păşi spre ea, ca un câine care aude sunetul deschizătorului de conserve şi ştie că masa lui e gata.

— Îmi pare rău că nu e ceva mai elegant, zise Peggy arătând spre masă, dar serveşte-te. Nu fi timid.

Îşi dădu seama imediat că vorbele ei nu erau necesare. Jack se repezi de parcă nu ar fi mâncat de zile întregi, şi timp de câteva minute singurul sunet fu vocea lui întrebând dacă mai poate lua un sandviş. Peggy se ridică de două ori să-i reumple paharul cu lapte înainte de a aşeza carafa pe masă ca să-şi poată lua singur şi urmări provizia de brânză şi biscuiţi micşorându-se. În cele din urmă Jack îşi goli paharul şi oftă mulţumit.

— Mulţumesc, Peggy, a fost minunat, zău. N-am ştiut cât îmi era de foame până când am văzut mâncarea. Cred că n-o să câştig niciun premiu pentru politeţe.

Peggy râse.

— E-n regulă. A trecut mult timp de când nu am mai văzut pe cineva mâncând ceva făcut de mine cu atâta

plăcere. Îmi pare rău că nu a fost ceva mai substanţial.

Jack se uită la ceas.

— Doamne, atât e ora? Ar fi mai bine să plec; Robert se va întoarce curând şi-o să se întrebe unde sunt, şi pariez că şi tu ai lucruri mai bune de făcut.

— Nu-ţi face griji, sunt stăpână pe timpul meu. Frumos ceas.

Jack zâmbi mândru şi ridică încheietura pentru ca Peggy să vadă mai bine. Argintul sclipi spre ea.

— Swiss Army. Părinţii mei mi l-ai făcut cadou la absolvire. Merge perfect. Se lăsă pe spate în scaun şi privi în jur prin cabană: Trăieşti singură aici? Ai zis ceva despre soţul tău. El a…?

Se opri, neştiind cum să continue propoziţia până la concluzia ei firească, aşa că o făcu Peggy în locul lui.

— … a murit, da. Acum patru ani. Cancer. A fost destul de rapid; doctorii nu au putut face prea mult.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Tu nu l-ai cunoscut. S-a stins destul de repede, aşa cum a şi vrut. Lui Len nu i-a plăcut niciodată să tragă de timp.

— Deci tu trăieşti singură aici sus cea mai mare parte a anului? Eşti curajoasă.

Peggy nu-şi amintea să i se mai fi spus vreodată că e curajoasă.

— Aşa crezi?

— Mda, sigur. Vreau să zic, locul ăsta e destul de izolat, iar tu eşti… mă rog, nu chiar tânără. Se îmbujoră la faţă: Nu voiam să spun… doar că trebuie să fie dură viaţa pe cont propriu, asta-i tot. Nu te simţi niciodată singură?

— Nu, mereu am ceva de făcut. Îmi petrec iarna cu familia pe Insulă; am mai mult decât suficientă companie, cam cât văd în tot restul anului.

Jack dădu din cap. Ochii lui continuau să se mişte de jur-împrejurul cabanei şi observară întrerupătorul.

— Hei, nu credeam că aveţi energie electrică aici.

— Nu avem. E un fel de glumă pentru vizitatori.

— Presupun că nu prea ai aşa ceva.

— Ai dreptate. Nepotul meu şi familia lui au venit de câteva ori, dar nu în ultimul timp. Lui nu prea îi place aici sus; zice că nu se simte în largul lui. Genul ăsta de locuri nu-i pentru oricine.

Jack aprobă.

— Corect spus. Privi prin uşă înspre coasta dealului şi făcu semn cu capul: Ai simţit vreodată că e cineva acolo care te urmăreşte?

Peggy se gândi.

— Nu, nu chiar. Poate vreun animal câteodată; dar pe aici nu sunt prea multe animale. E de fapt ciudat, ai crede că e un loc special ca să le poţi vedea.

Îşi aminti ceva: Paul, nepotul ei, într-una din rarele lui vizite, stând pe verandă şi privind spre dealuri.

— Nepotul meu a spus că îi aduceau aminte de un film de groază închiriat de fiii lui; *Ochii colinei* sau ceva de genul ăsta.

— *Colinele au ochi,* o corectă Jack automat. Da, l-am văzut. Tăcu pentru câteva secunde. Tu crezi asta?

— Ce – că dealurile au ochi? Nu.

— Dar nu simţi? insistă el. Ca şi cum ar fi cineva acolo, privind, aşteptând, ceva cu adevărat bătrân şi… nu ştiu, parte a locului ăsta, păzindu-l, protejându-l, căutând ceva?

Peggy nu-şi putu îndepărta uimirea din glas.

— Nu, sincer pot să spun că nu am simţit niciodată aşa ceva. Îl privi cercetător: Tu aşa crezi?

— Nu ştiu. Făcu o pauză: Doar că locul ăsta are ceva straniu. Adică, am mai fost în locuri izolate, Robert şi cu mine, dar nicăieri nu era ca aici. O să fiu bucuros când o să se hotărască să se mute. Sper să se întâmple curând.

— Credeam că îţi doreşti să se stabilească undeva.

— Da, dar nu aici.

— De ce nu pleci? Robert pare capabil să se descurce singur, şi pare să-i placă modul ăsta de viaţă mai mult decât ţie. De ce stai cu el?

— Întotdeauna am stat cu el.

— Dar ai spus că lui îi place să plece de unul singur,

că nu crezi că ar observa dacă tu nu te-ai mai întoarce.

Jack păru stânjenit, ca un martor prins de un avocat deştept.

— Oh, am spus asta numai pentru că eram supărat. Ar observa.

— E iubitul tău? De asta rămâi?

Jack păru şocat.

— Doamne, nu! Nu e vorba de aşa ceva. E o istorie veche… Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre excursia la Sea Island? Ei bine, când am trecut pe acasă pe la Robert să-l luăm, mama lui era acolo, agitată, ştii tu, aşa cum sunt mamele, iar el devenise destul de nerăbdător, şi în cele din urmă a spus doar „Pa, mamă” extrem de brusc şi s-a dus să-şi ia bicicleta, iar mama lui s-a întors spre mine şi-a zis: „Ai grijă de el!”. Ceea ce era cam ciudat, fiindcă eu aveam doar unsprezece ani, iar Robert nu era genul de puşti de care să crezi că trebuie să ai grijă – mă rog, am aflat asta a doua zi. Dar ştiam ce a vrut să spună. Nu se referea la faptul că ar avea nevoie să fie urmărit ca să nu facă vreo prostie, se referea la faptul că el avea nevoie de cineva care… care să-l aducă înapoi, cam aşa ceva, să se asigure că nu pleacă fără să se mai întoarcă.

— De asta stai cu el? Ca să se oprească din colindat?

— Presupun că da. Zâmbetul lui avea o urmă de tristeţe. Dar nu prea-mi iese, nu?

— Eşti cam departe de Point Gray, dacă asta vrei să spui.

— Mda, şi nu văd să ne întoarcem prea curând. Robert vrea să continuăm drumul spre nord, până la Yukon, şi apoi s-o luăm spre est.

— Pentru ce naiba?

Jack ridică din umeri.

— El citeşte mult; are o ladă cu cărţi în dubiţă, toate despre exploratori şi oameni care pleacă în sălbăticie doar cu o cutie de chibrituri, o puşcă şi un sac de făină şi trăiesc din ceea ce găsesc la faţa locului. Cred că asta vrea şi el să facă; să meargă în nord şi să vadă ce-i acolo, să vadă ce poate face, ce poate găsi. Adoră să citească despre

expediţia lui Franklin; ştii, cea care a dispărut în timpul căutărilor Pasajului de Nord-Vest, şi nimeni n-a ştiut ani de zile ce s-a întâmplat cu ei. Cred că-i place ideea de a dispărea pur şi simplu, să nu ştie nimeni unde te afli, şi apoi să te întorci când eşti gata şi să povesteşti oamenilor ce ai descoperit.

— Expediţia lui Franklin nu s-a întors.

— Robert îşi închipuie că el se poate descurca mai bine decât ei.

— Mă rog, atunci ar trebui să-i aduci aminte că Pasajul de Nord-Vest a fost descoperit cu mult timp în urmă şi să-i spui că poate ar face bine să stea mai aproape de casă.

— Nu vrea să găsească Pasajul de Nord-Vest; oricum, el zice că de fapt nu există în realitate, că nu e o rută maritimă aşa cum credea toată lumea pe vremea lui Franklin.

— Iar tu o să mergi cu el?

— Presupun că da.

— Să ştii că ai de ales.

— Mda, cum ai spus, e o ţară liberă. Dar am oarecum senzaţia că trebuie să merg cu el, să…

— Să ai grijă de el?

— Bănuiesc. Ridică din umeri: Parcă ar fi ceva acolo, aşteptându-l, şi eu trebuie să mă asigur că se întoarce teafăr, altfel el ar continua să meargă înainte şi ar ajunge ca oamenii lui Franklin, nu s-ar mai întoarce niciodată.

Conversaţia fu întreruptă de sunetul de neconfundat al unui vehicul urcând pe drum spre cabană. Jack se ridică atât de repede încât scaunul aproape că se răsturnă.

— La naiba, e Robert.

— Probabil, aprobă sec Peggy. Nu-ţi face probleme, nu e nicio crimă să iei prânzul cu cineva.

— Nu, dar… Robert poate fi… ciudat, straniu uneori. Nu-i spune ce ţi-am zis despre faptul că am grijă de el, s-ar supăra rău.

— Secretul tău e în siguranţă.

Ieşiră pe verandă şi urmăriră dubiţa înaintând.

Robert coborî şi-i aruncă o privire aspră lui Jack.

— Bănuiam eu că o să te găsesc aici, zise, ignorând-o pe Peggy. Hai să mergem.

— Bună ziua şi ţie, replică Peggy. Eşti genul prietenos, nu-i aşa? Pe vremea mea s-ar fi considerat nepoliticos să porunceşti unei persoane să plece de sub acoperişul altcuiva. Presupun că timpurile s-au schimbat. Sau eşti doar tu necioplit de la natură?

Robert o fixă, dar ea nu-i dădu ocazia să vorbească.

— Jack se află aici la invitaţia mea; a mâncat un prânz bun, şi trebuie să spun că avea multă nevoie de el, iar tu arăţi de parcă ţi-ar prinde bine ceva decent în interior, indiferent de ce crezi. Aşa că poţi fie să rămâi aici şi să-mi dai voie să vă aranjez câteva sandvişuri, ceea ce sunt foarte pregătită să fac dacă şi tu eşti pregătit să fii civilizat, sau poţi să te urci înapoi în dubiţă şi să pleci, cu sau fără Jack, dar cred că asta e decizia lui, nu a ta. A găsit singur drumul încoace şi bănuiesc că poate găsi drumul şi înapoi dacă decide să mai stea puţin.

Robert începu să spună ceva; ceva nu foarte plăcut, dacă te luai după expresia care îi străbătu chipul. Apoi inspiră adânc.

— Mda, ai dreptate. Poate să rămână dacă vrea. Nicio problemă.

Se întoarse spre dubiţă.

— Stai o clipă, zise Jack, coborând de pe verandă. Nu pleca. Peggy a zis că poţi să rămâi, o să-ţi facă nişte sandvişuri. Nu fi măgar. Trebuie să fii la fel de înfometat ca şi mine.

— Avem de mâncare acasă, replică Robert; dar încetini.

Jack se întoarse şi-i aruncă o privire rugătoare lui Peggy.

Ce pot să fac? stătea scris pe faţa lui.

— Robert. *Robert.*

El se opri, dar rămase cu spatele la Peggy.

— Dacă nu vrei să rămâi acum, în regulă; poate nu e momentul potrivit, poate ai treabă, nu ştiu. Dar ce de nu v-

aţi întoarce amândoi la cină? Am nişte friptură în frigider care trebuie mâncată şi pot să fac salată şi cartofi copţi. Sună bine?

— Ce spui, Robert? întrebă Jack dornic. O să vin cu tine acum, apoi ne întoarcem amândoi mai târziu şi luăm cina.

Robert se uită la Jack, apoi la Peggy. Ea întinse mâinile în faţă, cu palmele în afară, ca un poliţist dirijând traficul.

— Fără motive ascunse, fără nicio obligaţie, doar o şansă pentru mine să vă ofer o masă bună şi să mai vorbesc şi cu altcineva decât cu mine însămi. Mi-aţi face o mare favoare, amândoi.

— Da, mormăi în cele din urmă Robert, da, bine, o cină ar fi grozavă.

— Bun! Atunci, pe la şase.

Robert urcă pe locul şoferului, iar Jack mimă un *Mulţumesc!* şi-i făcu cu mâna; soarele sclipi pe cadranul ceasului lui, făcând-o să strângă din ochi. El urcă pe partea cealaltă şi ea urmări încă o dată dubiţa trecând de poartă şi dispărând după curbă.

— Sper că am făcut ceea ce trebuie, zise cu voce tare. Oare de ce nu pot să fie lucrurile simple?

După-amiaza se scurse. Peggy mai lucră puţin la poteci, curăţând buruienile nesupuse. În cele din urmă se îndreptă de spate şi privi peste valea de jos. Era priveliştea ei favorită, în special în lumina după-amiezii târzii, şi ea stătu s-o admire timp de câteva minute, urmărind jocul de lumini şi umbre peste copaci. Vântul, care toată ziua se învârtise sporadic în jurul ei, încetase în sfârşit, şi totul era liniştit, calm şi limpede.

Se întoarse subit şi privi în spatele ei. Ar fi putut jura că cineva o strigase pe nume, dar acolo nu era nimeni; cel puţin nimeni care să poată fi văzut. Totuşi persista sentimentul că era cineva acolo; îi simţea ochii aţintiţi asupra ei, urmărind-o.

Colinele au ochi.

Pentru prima dată îşi dădu seama cât de expuse erau ea şi cabana şi cât de mici. Într-adevăr, ce nebunie să crezi că ceva atât de firav şi de neimportant în esenţă cum este omul s-ar putea impune cumva asupra acestor pământuri. De când existaseră ele aici? Cât vor dura după ce ea va dispărea? *Lucrează cu ele, nu împotriva lor*, spusese Len. *Dacă nu le poţi învinge, alătură-te lor.* Dar cum ai putea să lucrezi împreună cu ceva, să te alături la ceva ce nu poţi înţelege?

Scutură din cap. Genul ăsta de prostii venea de la faptul că trăia prea mult singură. Poate că Paul avea dreptate; poate era timpul să înceapă să se gândească să se mute pe insulă permanent.

Sau poate ai nevoie doar de o masă bună şi caldă, zise o voce în interiorul ei. *Băieţii o să apară curând; mai bine du-te.* Aruncă o ultimă privire dealului, apoi se întoarse spre cabană. Clopoţeii de vânt sunară slab când trecu pe lângă ei, singurul sunet în nemişcarea generală.

Înăuntru, porni radioul; dintr-un motiv oarecare nu voia să analizeze faptul că liniştea i se părea apăsătoare. Semnalul nu era puternic, dar vocea moderatorului promitea „şlagărele tale favorite din vremurile bune”, şi asta era mai bine decât deloc. Încălzi cuptorul şi înveli jumătate de duzină de cartofi în folie de aluminiu, acompaniată de „The sound of silence” a lui Simon and Garfunkel, apoi începu să pregătească ingredientele salatei: castravete, ridichi, roşii, ciuperci, salată verde. Pe când răsturna ultimele ciuperci de pe tocător în castron, îşi aruncă ochii pe fereastră şi zări o siluetă stând pe una dintre poteci, privind în urmă spre panta dealului. *Jack,* îşi spuse în sinea ei recunoscând părul deschis la culoare, şi se uită la ceas. Era cinci şi zece. *Au venit mai devreme. Probabil că le e foame.*

Simon and Garfunkel cedă locul lui Buddy Holly cu „Peggy Sue”. Cuptorul bâzâi, indicând că ajunsese la temperatura corectă, şi ea împinse cartofii înăuntru. Când reveni la fereastră, silueta dispăruse.

— Haideţi înăuntru, strigă ea, uşa e deschisă, faceţi-

vă comozi.

Puse ultimele roşii tăiate deasupra salatei, apoi îşi dădu seama că nu intrase nimeni.

— Hei! E cineva acolo?

Buddy Holly cântând melodios despre Peggy Sue fu singurul răspuns.

Peggy se duse la uşă şi privi afară. Nu se vedea nimeni. Dubiţa nu era acolo şi îşi dădu seama că nu o auzise urcând drumul. *E o seară aşa de frumoasă, poate că au venit pe jos.* Se uită spre dreapta, acolo unde ieşea din pădure cărarea pe care ar fi trebuit ei să vină, dar nu era nimeni acolo.

Un ţiuit static de la radio o făcu să tresară. Pentru o clipă se auzi numai un bâzâit slab; apoi Buddy Holly reveni, luptându-se cu paraziţii, căci îl auzi repetând „Peggy". O altă izbucnire de zgomot alb, apoi semnalul redeveni clar; numai că acum cânta Beatles, la jumătatea piesei „Help!"

— Interferenţe, murmură ea pentru sine. Seara canalele se suprapuneau adesea; un alt post se intersecta cu primul. Ieşi afară şi se uită după colţul cabanei, dar nici acolo nu se vedea nimeni. Când reintră, „Help!" se termina, şi auzi vocea moderatorului. „Urmează alte şlagăre după pauză", spunea el, iar ea îşi dădu seama că radioul transmisese tot timpul acelaşi post. Probabil au luat discurile lor, sau CD-uri, sau ce folosesc ei acum, şi au făcut un mixaj, hotărî ea.

Puse salata pe masă şi scoase cotletele din frigider. Tocmai începea să desprindă grăsimea de pe margini când în difuzor se auzi o nouă izbucnire de paraziţi, apoi se stinse cu totul. Ea manevră butonul de pornire, încercă potenţiometrul, dar fu incapabilă să prindă vreun semnal. *Au murit bateriile,* se gândi. *Le-am înlocuit abia săptămâna trecută; zău aşa, nu se mai fac lucruri ca…*

Se întrerupse în mijlocul gândului la auzul unei voci strigând-o pe nume. *De data asta categoric nu e Buddy Holly,* îşi zise şi porni spre uşă, gata să-i întâmpine. Ceea ce văzu o făcu să înlemnească în cadrul uşii.

Robert alerga spre ea prin iarbă; alerga sălbatic, fără să-i pese, ca un nebun chiar, strigându-i numele din toate puterile. Într-o secundă ea îşi scutură teama şi porni să traverseze curtea în întâmpinare, întâlnindu-l în apropierea jeepului. El se prăbuşi la pământ, iar ea îngenunche alături de el aşteptând să-şi tragă răsuflarea.

— Robert! Robert, ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?

— Jack, gâfâi el; Jack... a dispărut... trebuie să mă ajuţi... a dispărut pur şi simplu...

— A dispărut! Cum adică? Unde a dispărut?

Încă mai gâfâia, şi ea văzu că avea faţa albă. Se strădui să se ridice în genunchi şi se răsuci uitându-se în urmă, în direcţia pantei despădurite.

— Nu ştiu... noi veneam încoace... mergeam pe jos... şi apoi el a dispărut... nu l-am văzut...

— Bun. Peggy vorbi limpede, calm: Inspiră adânc... încă o dată... aşa, acum e mai bine. Aşadar – zise când respiraţia lui se mai calmase întrucâtva – de ce nu aţi venit cu maşina?

— Nu pornea; i-a murit bateria sau ceva de genul ăsta.

— Bine, deci v-aţi hotărât să veniţi pe jos, şi Jack a luat-o înainte, iar tu l-ai pierdut din vedere. Ei bine, se pare că misterul nu e unul foarte complicat; el e deja aici.

Robert se holbă la ea.

— Cum adică, e deja aici? aproape că şopti.

— L-am văzut, acolo. Peggy arătă spre poteci: M-am uitat pe fereastră şi era acolo.

— Acum unde e?

Peggy se încruntă.

— Mă rog, nu ştiu; am ieşit afară, dar nu l-am putut vedea. M-am gândit că aţi venit amândoi mai devreme şi vă uitaţi prin jur.

— Când s-a întâmplat asta?

— La cinci şi zece; m-am uitat la ceas.

— Imposibil, zise Robert plat, cu o urmă de disperare în glas. La cinci şi zece abia dispăruse, iar eu îl căutam la o milă distanţă de aici. Nu avea cum să ajungă atât de

repede.

Peggy simţi cum ceva scăpa de sub control şi se agăţă de primul lucru care îi trecu prin minte.

— Cum de ştii exact când a dispărut?

— Tocmai mă uitasem la ceas, să văd dacă ajungem la timp; şi apoi el nu mai era.

— Poate e ceva în neregulă cu ceasul tău.

Robert scutură din cap.

— Merge perfect.

Coborî ochii spre încheietura mâinii stângi şi Peggy îl văzu pălind din nou.

— Ce dracu'… şopti el, iar Peggy se aplecă să se uite.

Cadranul ceasului digital era gol.

Robert începu să tremure.

— Ce se petrece? zise, cu un glas mult deosebit de cel al tânărului morocănos pe care îl cunoscuse ea mai devreme. Unde e Jack?

— Nu ştiu; dar nu se poate să se fi dus departe. V-aţi certat cumva? E posibil ca din cauza asta s-o fi luat înainte?

— Dar nu a luat-o înainte, spuse Robert, cu o voce care părea periculos de aproape de lacrimi. Tocmai asta e. Mergeam unul lângă altul, şi el m-a întrebat cât e ceasul, eu m-am uitat la ceas – a durat doar câteva secunde, ştii cât îţi ia să te uiţi la un ceas – şi apoi el pur şi simplu… dispăruse.

— Se poate să fi… nu ştiu… să fi ieşit de pe potecă? Să se fi ascuns după un copac?

Robert o privi inexpresiv.

— De ce să fi făcut asta?

— Nu ştiu. Peggy inspiră adânc. Băiatul era destul de zăpăcit, chiar şi fără să-şi mai piardă şi ea controlul. Ca să facă o glumă? Să se uite la ceva? O necesitate fiziologică?

El clătină din cap.

— Nu.

— Gândeşte! Eşti sigur că l-ai căutat bine?

— Sunt sigur. Nu avea timp să se ducă nicăieri, nici dacă alerga ca Donovan Bailey. L-aş fi văzut.

— Bine. Peggy se gândi o clipă: Spui că vă aflaţi amândoi la distanţă de o milă de aici, la ora cinci şi zece, adică la aceeaşi oră la care eu m-am uitat pe fereastră şi l-am văzut pe Jack aici, la cabană. Aş zice că bateria de la ceasul tău era pe terminate şi nu ţi-a arătat ora corect, şi din cauza asta Jack pare să se fi aflat în două locuri în acelaşi timp.

Robert scutură din nou din cap.

— Nu.

Se uită drept la Peggy. Respiraţia îi era încă neregulată; probabil alergase întreaga milă până la cabana ei.

— Jack a dispărut. Apoi, mai încet: Ce-o să mă fac?

Peggy îl conduse înăuntru şi-l aşeză pe un fotoliu, apoi ieşi iar pe verandă. Ceasul radioului murise odată cu bateriile, dar vechiul ei ceas mecanic de mână arăta aproape şase. *Timpul când trebuiau să sosească Jack şi Robert…*

Strigă: „Jack!” şi sunetul propriei voci în linişte o făcu să tresară. Aşteptă un moment, apoi strigă din nou, dar singurul răspuns fu clinchetul clopoţeilor. Ocoli cabana, fără să ştie exact de ce; Jack nu părea genul care să joace farse fără rost, şi ea nu se aştepta să-l vadă, dar totuşi căută, pentru că părea un lucru corect – şi singurul posibil.

Rămase în faţa cabanei, privind valea. Toţi copacii aceia; dacă cineva s-ar rătăci printre ei, ar putea dispărea pentru totdeauna. Se cutremură, apoi scutură capul. Jack nu dispăruse; trebuia să existe o explicaţie. El şi Robert se certaseră; Jack plecase ca o furtună, iar Robert era prea jenat ca să-i mărturisească asta ei. Probabil Jack se întorsese deja la tabăra lor… dar asta nu explica de ce fusese lângă cabană la cinci şi zece. Doar dacă nu venise la cabană aşa cum fusese iniţial planificat, apoi decisese că nu poate să dea ochii cu Robert, şi se întorsese pe drum… nu, era prea complicat. Inspiră adânc, ocoli o latură a cabanei… şi se opri brusc la vederea unei siluete pe

potecă.

Numai că nu era o siluetă, îşi dădu ea seama o fracţiune de secundă mai târziu; acolo nu era nimeni, nimic. I se păruse ei, asta era tot; poate că aşa se întâmplase şi mai devreme, ridicase ochii şi-şi amintise imaginea dinainte de prânz a lui Jack stând pe potecă. El nu se aflase deloc acolo; Robert avea dreptate. În care caz…

— Trebuie să mergem să-l căutăm pe Jack.

Robert ridică ochii spre ea de parcă nu ar fi înţeles. Peggy rezistă impulsului de a-l scutura.

— M-ai auzit? Am spus că trebuie să mergem să-l căutăm pe Jack.

— N-ar trebui… n-ar trebui să chemăm poliţia?

— Ba da; dar mai întâi trebuie să mergem să-l căutăm. Îi spuse despre greşeala ei în privinţa siluetei: Nu a fost deloc el acolo. Aşa că probabil l-ai pierdut pe drum. S-ar putea să se fi accidentat, sau să se fi rătăcit, altfel ar fi ajuns deja aici. Da, o să anunţăm şi poliţia când ne întoarcem. Chiar dacă i-am anunţa acum, s-ar face aproape întuneric înainte de a putea ajunge ei aici; n-ar putea începe căutările decât dimineaţa. Noi suntem deja aici; avem cele mai multe şanse să-l găsim.

Stinse cuptorul – *ultimul lucru de care aş avea nevoie acum ar fi să mă întorc şi să găsesc totul ars* – apoi adunară împreună câteva provizii: două lanterne, o trusă de prim ajutor, câteva sticle cu apă, un cuţit în teacă. Ea le puse într-un rucsac pe care i-l dădu lui Robert. Apoi se duse în dormitor şi scoase carabina din spatele dulapului. Vederea armei păru să-l facă pe Robert să-şi dea seama cât de serioasă era situaţia.

— La ce-ţi trebuie asta?

— Sunt tot felul de animale prin jur, şi multe dintre ele încep să fie active pe la ora asta. E teritoriul lor, nu al nostru, dar asta nu înseamnă că vreau să devin hrana lor.

— Ştii s-o foloseşti?

Peggy se uită plat la el.

— N-ar fi de prea mare folos s-o am aici dacă n-aş

putea s-o folosesc. Nu sunt campion olimpic la tir, dar de la cincizeci de metri pot să nimeresc. Hai să mergem.

Se îndreptară spre cărare, ocolind potecile. O adiere slabă de vânt ridica praful de-a lungul uneia dintre ele. Peggy era conştientă de panta dealului ridicându-se deasupra lor în stânga, şi nu-şi putea înlătura senzaţia că cineva îi urmăreşte. Cum spusese Jack? *E ceva acolo, privind, aşteptând, ceva cu adevărat bătrân şi... nu ştiu, parte a locului ăsta, păzindu-l, protejându-l, căutând ceva.* Nu; trebuia să înceteze, să înceteze acum. Astfel de gânduri nu erau deloc bune. Trebuia să se concentreze.

— Hai, Robert, strigă peste umăr, să mergem. Avem o zonă întinsă de acoperit, şi în câteva ore se întunecă. Ia-o tu înainte; a trecut ceva timp de când am umblat ultima dată pe aici. Continuă să-l strigi pe Jack şi fii cu ochii-n patru.

Porniră pe cărare. Era mai vag conturată decât îşi amintea Peggy, dar totuşi încă distinctă; suficient de clară ca să arate direcţia, chiar pentru un ochi neexperimentat. Strigau cu rândul şi priveau atent în jur, uitându-se într-o parte şi-n alta, căutând orice urmă a lui Jack; dar nu era nimic, nicio urmă a trecerii lui, niciun indiciu care să-i sugereze prezenţa. Se opreau din când în când să asculte şi să-şi ofere ocazia de a se odihni; dar petrecură mai mult timp numai într-un singur loc, când Robert indică locul în care îl văzuse pentru ultima oară pe Jack.

— Aici, zise el, arătând. Eu stăteam aici, iar Jack se afla la vreo patru metri în faţa mea, şi apoi… a dispărut.

Peggy privi în jur, vrând să observe vreun semn, vreun indiciu al trecerii lui, dar acolo nu era nimic care să diferenţieze locul de oricare altul prin care trecuseră. Mesteceni, plopi şi pini se înghesuiau în jurul lor, dar nu atât de deşi, gândi ea, încât cineva să poată dispărea printre ei şi să fie pierdut din vedere în câteva secunde. Un vânt slab mişca ramurile şi ceva se foi printre tufişuri, o veveriţă, bănui ea după sunet. Strigară, dar nu răspunse nimeni, şi căutară de ambele părţi ale potecii, dar nu era nici urmă de Jack. Îşi continuară drumul fără o vorbă.

Robert mergea tot în faţă, Peggy în urmă; poteca nu era suficient de largă pentru a permite să treacă mai mult de o singură persoană. *Şir indian.* Expresia din copilărie răsări pe neaşteptate în mintea lui Peggy, însoţită de gândul: *Presupun că nu i se mai poate spune aşa, dar şir indigen nu sună bine. Sau ar trebui să fie şir băştinaş?* Băştinaşii… oare ce…

„Băştinaşilor nu le place locul ăla”. Cine spusese asta? Cineva cu care ea şi Len se întâlniseră întâmplător în oraş, cu ani în urmă, cineva care cunoştea zona şi rămăsese surprins când ei îi spuseseră unde locuiau. „Băştinaşilor nu le place locul ăla”, spusese el. „Niciodată nu le-a plăcut. Nu ştiu de ce; nu-i poţi înţelege perfect. A fost un prospector care trăia acolo, nu departe de locul vostru, bănuiesc, şi avea sentimentul că provoacă… mă rog, soarta, zeii, sau aşa ceva… Ce s-a întâmplat cu el? Într-o zi pur şi simplu a plecat; a dispărut. Unii şi-au închipuit că în cele din urmă a dat lovitura şi a fugit cu aurul, alţii spun că a făcut claustrofobie; indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu a avut efect pozitiv asupra reputaţiei locului”.

De ce se gândea la asta tocmai acum? se cutremură necontrolat şi se bucură că Robert mergea în faţă şi n-o putea vedea. Se grăbi să micşoreze distanţa dintre ei; şi deşi respira tot mai greu, iar durerea din picioare se înteţea, nu se opri până nu ajunseră la cabană.

Arăta în general aşa cum şi-o amintea ea; o structură scundă, rudimentar construită din bârne de pin uzate de vreme, cu o singură uşă şi o fereastră în faţă şi un horn de tablă înclinat pe acoperiş. Nu ieşea fum pe coş, nu se simţea nicio mişcare în interior, nici în exterior; numai zgomotul vântului, în depărtare un corb croncănind răguşit şi propriile respiraţii. Soarele apunând se reflecta în fereastră, creând o iluzie momentană de viaţă, dar niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt. Nu era nevoie. Jack nu se afla acolo.

Verificară cabana, numai ca să fie siguri, şi dubiţa care stătea inutilă în faţă, apoi strigară până răguşiră, dar

nu făceau decât să repete o rutină, iar Peggy ştia asta. Robert încercă din nou maşina, dar bateria era irevocabil moartă. Tăcuţi, se întoarseră pe drumul pe care veniseră.

Acum nu mai strigau, nici nu mai căutau semne; unicul lor gând, cu toate că nerostit, era să se întoarcă acasă la Peggy înainte de lăsarea întunericului. Soarele coborâse deja dincolo de deal şi umbrele se lungeau repede, iar Peggy se pomeni urmărind cu atenţie poteca dinainte. O dată i se păru că aude o mişcare în copacii din dreapta lor şi se opri, apucând braţul lui Robert; dar era numai vântul. Îşi continuară drumul în linişte, fără să se mai oprească.

Ajunseră la cabană când ultima geană de lumină se stingea pe cerul de la apus. Pe Peggy o durea fiecare încheietură şi fiecare muşchi al corpului, dar aprinse lămpile cu propan şi puse apă la fiert pentru cafea, în timp ce Robert se prăbuşi pe un scaun şi-şi cuprinse capul în mâini. În final, când nu mai ştiu ce altceva util ar mai putea face cu mâinile, Peggy se aşează în faţa lui.

— Robert.

El privi spre ea cu ochi obosiţi.

— Robert, e timpul să telefonăm la poliţie. O fac eu, dacă vrei.

— Da, ar fi bine. Mulţumesc.

N-ar fi crezut că e acelaşi Robert pe care îl văzuse mai devreme în aceeaşi zi. Părea pierdut, slăbit, şi ea îşi dădu seama speriată că Jack greşise, greşise întru totul când îi spusese că pe Robert nu l-ar fi deranjat dacă Jack ar fi dispărut şi nu s-ar mai fi întors niciodată. Era constrâns de ceva din interiorul lui Robert, dar Jack, credea ea, fusese întotdeauna prezent, o legătură cu viaţa pe care o lăsase în urmă şi o cale înapoi către ea. Atâta timp cât Jack stătuse alături de el, Robert fusese în continuă mişcare; acum, fără el, Peggy avea sentimentul că nu va mai exista Pasajul de Nord-Vest. Îşi dorea ca Jack să fi ştiut cumva acest lucru.

Se îndreptă spre telefon, unul vechi cu disc. Ridică receptorul şi ascultă o clipă, apoi apăsă în furcă de două,

trei, patru ori, în timp ce expresia de pe chipul ei trecea de la mirare la îngrijorare şi teamă. Repuse receptorul în furcă.

— N-are ton.

Robert se holbă la ea.

— Cum adică n-are ton?

— Exact cum am spus. Probabil s-a întrerupt linia pe undeva. Nu putem suna.

— Grozav. Al dracului de grozav.

O furie amestecată cu teamă trecu peste chipul lui, şi pentru o clipă semănă iar cu Robert cel de dinainte.

— Şi acum ce facem?

— Bem o cană de cafea şi mâncăm ceva; apoi ne urcăm în jeepul meu şi mergem în oraş să povestim la poliţie ce s-a întâmplat. După asta suntem în mâinile lor.

— N-ar trebui să plecăm acum?

— Sincer, până nu torn nişte cafea în mine n-o să fiu în stare să conduc nicăieri, şi aş fi surprinsă dacă tu n-ai fi în aceeaşi stare. Iar poliţia n-o să poată începe căutările decât dimineaţa; încă o jumătate de oră n-o să mai aibă nicio importanţă acum.

Robert o privi trist.

— Presupun că nu, zise în cele din urmă.

Îşi făcu de lucru cu ritualul preparării cafelei. În timp ce măsura şi turna, ceva îi atrase privirea dincolo de fereastră şi ridică automat ochii.

Un chip se uita fix la ea.

Scoase un ţipăt scurt, sufocat, şi scăpă linguriţa, care zăngăni pe masă. Îi luă o secundă să-şi dea seama că ceea ce vedea era propria reflexie, încadrată de întunecimea ferestrei şi de ceea ce se întindea dincolo de ea. Doar asta putea să fie. Nu era nimeni afară.

Dar văzuse ceva pe fereastră, cu coada ochiului, înainte de a ridica privirea. Nu; fusese reflexia a ceva din cameră. Cabana era luminată puternic, iar ferestrele acţionau ca nişte oglinzi.

În faţa cabanei sunau clopoţeii de vânt.

Peggy fu dintr-odată conştientă că se simţea expusă.

Cabana mică, cu lumina croindu-şi drum pe ferestre afară în beznă, nu-şi avea locul aici; era un intrus, şi prin urmare o ţintă. Se întoarse spre Robert.

— Trage draperiile.

— Ce?

Ea arătă spre ferestrele largi îndreptate spre vale.

— Lasă ferestrele deschise, dar trage draperiile.

El făcu ce îi ceru, în timp ce ea se întinse spre şnurul jaluzelelor de la fereastra bucătăriei. Jaluzelele veneţiene se închiseră cu zgomot. *Aşa e mai bine,* îşi zise ea şi duse cafeaua în living.

Stătură şi băură, amândoi căutând inconştient refugiu în actul obişnuit, de fiecare zi. Se lăsase tăcerea între ei, căci nu era nimic de spus sau nu voiau să spună nimic. Clopoţeii sunau acum mai tare, singurul sunet în vasta întindere din jurul lor. Singurul sunet…

Un gând care se ascundea în mintea lui Peggy de ceva timp ieşi la iveală, iar ea ridică ochii, ascultând atent. Trânti ceaşca pe masă în faţa ei atât de tare încât cafeaua stropi într-o parte. Robert tresări.

— Ce… începu el, dar Peggy ridică mâna.

— Ascultă! şopti ea imperios. Robert se uită la ea nedumerit. Ce auzi? Spune-mi…

Robert încercă să se concentreze.

— Nimic, zise în cele din urmă. Doar zgomotul clopoţeilor, atât. De ce, tu auzi ceva? Crezi că e…

— *Ascultă.* Da, auzim clopoţeii, dar nu şi vântul printre copaci; ar trebui să auzim ramurile, nu? Iar ferestrele sunt deschise, dar draperiile nu se mişcă, sunt absolut nemişcate. *Deci de ce auzim clopoţeii, dacă nu bate vântul?*

Robert se holbă o clipă la ea, neînţelegând. Apoi păli.

— Ce vrei să spui? întrebă; dar ea citi în ochii lui că deja cunoştea răspunsul sau măcar o parte din el; destul, oricum.

— Spun că trebuie să plecăm, zise Peggy, uimită de fermitatea vocii ei. Acum. Nu te mai obosi cu luminile. Hai să mergem.

Îşi luă poşeta şi cheile de pe raftul lor şi porni spre uşă. Nu voia să iasă acolo, nu-i venea să părăsească încăperea, şi numai cu un efort extraordinar de voinţă puse mâna pe clanţă şi deschise uşa de lemn, lăsând o dâră strălucitoare de lumină peste terenul pietros. I se păru că vede ceva mişcându-se la capătul ei îndepărtat, ceva înalt şi subţire, dar nu se uită, *nu vru* să se uite, concentrându-se în schimb la mersul către portiera din dreptul şoferului cu ochii în pământ, mergând, nu fugind, n-o va lua la fugă…

— Hei!

Glasul lui Robert răsună în spatele ei, iar ea se întoarse şi-l văzu tot pe verandă, privind, nu spre jeep, ci spre poteci. Îi urmări privirea, şi în lumina slabă aruncată de luna în ultimul pătrar putu observa o siluetă stând tăcută, la aproximativ douăzeci de metri de ei.

— Jack! strigă Robert, cu glasul inundat de uşurare. Coborî de pe verandă şi se îndreptă spre siluetă. Hei, omule, ne-am făcut griji! Unde-ai fost? Ce s-a întâmplat?

Peggy simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Robert – Robert, vino aici, strigă ea, frica făcându-i vocea să tremure. Vino imediat aici; trebuie să mergem.

El se opri şi întoarse capul spre ea.

— Nu vezi? zise, nedumerit. E Jack! Se întoarse iar spre siluetă: Hai, vino înăuntru, mănâncă ceva, spune-ne ce s-a întâmplat. Eşti rănit?

— Robert! Glasul lui Peggy suna ca o împuşcătură: Nu e Jack. Nu vezi? *Nu e Jack.*

— Ce vrei să spui? Bineînţeles că el e! Vino încoace omule, să te vadă şi Peggy, o sperii…

Robert se apropiase tot timpul de siluetă, care rămânea nemişcată şi tăcută. Brusc, când se afla la numai trei metri distanţă, se opri, şi ea îl auzi scoţând un ţipăt strangulat.

— Ce… ce eşti tu? Ce se petrece? Apoi, mai acut, gâtuit, ca un copil: Peggy, ce se petrece?

Părea înlemnit, iar Peggy se gândi pentru o clipă că ar trebui să se ducă la el, să-l tragă cu forţa în jeep, dar îşi

dădu seama că ea nu s-ar putea apropia de silueta aceea. Un foc de atenţionare, dacă s-ar fi gândit să ia puşca, ar fi putut rupe vraja, dar arma era în cabană… Deschise uşa maşinii şi apăsă pe claxon din toate puterile.

Sunetul o făcu să tresară, cu toate că se aştepta să-l audă, iar efectul asupra lui Robert fu galvanic. Se răsuci şi începu să înainteze spre jeep într-o alergare împleticită, târşâind picioarele; când se apropie îl putu auzi suspinând printre gâfâieli, suspine neregulate, icnete, iar ea fu bucuroasă că nu se aflase suficient de aproape ca să vadă clar silueta.

Cheile îi scăpară de două ori dintre degetele pe care brusc le simţea ca pe nişte crenguţe uscate. Acum, la a treia încercare, reuşi să introducă cheia în contact şi o răsuci. Nimic. O răsuci din nou. Nicio reacţie. Încercă să aprindă farurile, dar nu obţinu nicio sclipire de lumină. Bateria era moartă şi îşi dădu seama că undeva adânc în subconştientul ei ar fi trebuit să se aştepte la asta.

Robert se întoarse spre ea, cu ochii licărind de panică.

— Hai, porneşte, dă-i drumul! Ce mai aştepţi?

— Bateria e moartă.

Pieptul i se ridica în timp ce încerca să doboare panica izvorând în interiorul ei. Robert începu să geamă, un sunet jos, ca un bocet, iar Peggy îşi forţă mintea să-şi revină. *Gândeşte, gândeşte,* îşi spuse ea. *Există o cale de a face asta, ştii că există, trebuie doar să te calmezi, aminteşte-ţi…*

Vocea lui Len răsună în urechea ei, atât de limpede încât pentru un moment i se păru că se afla alături de ea. „Nu e greu”, îl auzi spunând, „atâta timp cât e standard; cele automate sunt mai înşelătoare”. Şi îşi aminti; îl întrebase, odată, ce se fac dacă moare bateria, acolo sus unde nu se mai găseşte nicio maşină pe mile întregi. „Ne asigurăm că bateria nu moare”, zisese el râzând, iar când ea îl presase – vorbea serios, se putea întâmpla, ce e de *făcut?* – el replicase vesel: „Nu-i o problemă; apeşi pe ambreiaj, bagi în a doua, laşi gravitaţia să-şi facă treaba,

eliberezi ambreiajul, şi pleci la drum, încet-încet. Te asiguri că ai cheile în contact, şi pilotezi puţin; atâta timp cât motorul nu se opreşte bateria se va încărca la loc”.

Ea nu avea intenţia să se oprească odată pus motorul în funcţiune.

Inspiră adânc. Jeepul era parcat pe teren plat, şi panta începea la douăzeci de picioare distanţă. Avea nevoie de ajutor.

— Robert.

El continua să geamă, privind pe fereastră, şi Peggy riscă să se uite şi ea. Silueta părea mai aproape.

— Robert! Ascultă-mă!

Nimic. Se întinse şi-l zgâlţâi, iar el se întoarse spre ea cu ochii larg deschişi şi înspăimântaţi. Spera că poate s-o audă.

— Trebuie să cobori şi să împingi maşina, zise, rar şi clar. El începu să spună ceva, dar ea îl întrerupse: Fă-o, Robert. Acum.

— Nu pot coborî, nu pot, nu…

— Trebuie. Poţi s-o faci, Robert, dar trebuie să te grăbeşti. Doar până unde începe panta. Câţiva metri, după aia te urci la loc.

Pentru o clipă se gândi că el avea să refuze; apoi, fără un cuvânt, deschise uşa şi coborî împleticit, pe jumătate căzând. Peggy răsuci cheia, apăsă pe ambreiaj, băgă a doua şi începu să ruleze, încet, apoi mai repede, Robert împingând din toate puterile.

Păru să dureze ore până să acopere întreaga distanţă; apoi Peggy simţi cum maşina căpăta impuls, şi Robert sări înăuntru, trântind portiera. Ea şopti:

— Mergi, te rog, mergi, şi ridică piciorul de pe ambreiaj.

Pentru o secundă, teribilă, crezu că nu avea să meargă, că greşise ceva, că-i scăpase ceva. Apoi motorul reveni la viaţă, şi ea aprinse farurile, trecură de poartă şi luară curba, şi cabana dispăru în spatele lor, împreună cu toate celelalte lucruri care pândeau în întuneric.

Nu vorbiră pe drumul spre oraş. Peggy se concentră asupra drumului cu o încrâncenare care îi dădea dureri de cap, fericită că avea la ce să se gândească în afară de ceea ce lăsaseră în urmă, în timp ce Robert stătea ghemuit pe scaunul lui. Nu-l întrebă ce anume văzuse, iar el nu-i oferi nicio informaţie. Singurele cuvinte rostite de ea, când se apropiau de postul de poliţie, au fost:

— Limitează-te la fapte. Asta-i tot ce vor ei să audă. Nimic altceva. Înţelegi?

Iar Robert, palid, tremurând, aprobă.

Îşi spuseră povestea, în repetate rânduri, şi răspunseră la întrebări, împreună şi separat. Peggy nu ştia exact ce îl întrebau pe Robert; deduse, din unele întrebări adresate ei, că era suspectat, cu toate că în cele din urmă nu ieşi nimic din asta.

Autorităţile intrară în acţiune, evident urmând procedurile şi instrucţiunile caracteristice unei astfel de situaţii. Se făcură apeluri către cei care puteau ajuta; se trimiseră echipe de căutare; se angajă un avion de recunoaştere. Urmară alte întrebări, cu toate că fără alte răspunsuri. Peggy se întreba uneori unde îşi aveau locul lucrurile pe care nu le spusese: vârtejurile de praf şi sunetul clopoţeilor într-o zi fără vânt, cineva (nu Buddy Holly) strigând-o pe nume, silueta pe care o văzuseră afară, bateriile descărcate, telefonul mort. Îşi imagina care ar fi fost reacţia dacă ar fi spus poliţiei că ar trebui să examineze legendele indigene locale şi dispariţia cu ani în urmă a unui prospector, sau faptul că simţise dealul urmărind-o, sau că Jack nu dispăruse cu totul, era încă acolo, pândind, şi că el doar avusese grijă de Robert.

Toate căutările nu duseră la nimic; nu se mai descoperi nicio urmă a lui Jack. Printr-o întrebare întâmplătoare pusă unuia dintre voluntari obţinu informaţia că telefonul din cabană funcţiona perfect. Peggy însă nu se întoarse; nimeni nu se aştepta ca o femeie de şaizeci şi trei de ani să participe la căutare, şi toată lumea îi spuse că înţelegea de ce prefera să stea la hotelul din

oraş. Ei nu înţelegeau, desigur, nimic, dar Peggy nu încercă să le explice.

Paul veni cât putu de repede. Şi el se purtă foarte înţelegător, deşi fusese surprins de decizia mătuşii lui de a pune imediat proprietatea în vânzare. Era bine venită să stea cu el şi familia lui cât de mult simţea nevoia, asta nu mai trebuia spus; dar nu cumva se grăbea puţin? Da, fusese un eveniment tragic, teribil, dar poate ar trebui să mai aştepte un timp, să amâne luarea unei decizii… doar nu voia să facă ceva ce va regreta mai târziu…

Dar Peggy insistă. Dacă Paul ar vrea să meargă cu ea să-şi adune câteva haine şi lucruri personale, i-ar fi recunoscătoare; va aranja cu o firmă să împacheteze şi să pună la păstrare restul până când îşi va găsi ea o locuinţă. Luase o hotărâre definitivă, şi cu toate că el nu era de acord, Paul nu mai obiectă.

Urcară dimineaţa devreme, în prima zi după ce căutările încetaseră. Peggy se mişcă repede, împachetând lucrurile pe care voia să le ia cu ea, în timp ce Paul golea mâncarea din frigider şi cămări. Când totul fu încărcat în maşina sa, dădu ocol cabanei ca să se asigure că totul era încuiat, în timp ce Peggy aştepta afară.

Acum, la lumina zilei, cu soarele deasupra şi păsările rotindu-se pe seninul cerului, totul părea paşnic. O adiere blândă sufla printre ramurile copacilor şi un petic de hârtie flutura prin curte, fără îndoială lăsată de unul dintre căutători. Zbură prin iarbă şi ateriză în mijlocul unei poteci. Din obişnuinţă, ea se duse până unde zăcea, o culese şi o puse în buzunar.

Privi în sus spre dealurile de deasupra ei, apoi înapoi la cabană, dându-şi seama că era acelaşi loc în care îl văzuse… sau crezuse că îl văzuse… pe Jack în după-amiaza în care dispăruse. Se înfioră uşor, deşi ziua era caldă, şi porni spre maşină, nerăbdătoare să plece.

Îl văzu când se îndepărta, sclipirea a ceva metalic la marginea potecii lângă piciorul ei. Se aplecă şi îl ridică. Un ceas Swiss Army, de argint. Cu toate că ştia ce va vedea, se uită la cadran. Acele arătau ora cinci şi zece.

Când Paul ieşi şi încuie uşa din faţă, mătuşa sa era deja în maşină. Nu se uită în urmă când se îndepărtară.

PROBOSCIS
LAIRD BARRON

Laird Barron s-a născut în Alaska, unde timp de mulţi ani a crescut şi a antrenat câini husky. S-a mutat în nord-vestul Pacificului la mijlocul anilor ’90 şi a început să se concentreze asupra poeziei şi ficţiunii. Lucrările sale nominalizate la diverse premii au apărut în *SCI FICTION* şi *Magazine of Fantasy & Science Fiction,* şi republicate în *The Year’s Best Fantasy and Horror, Year’s Best Fantasy* nr. 6 şi *Horror: The Best of2005.* Dl Barron locuieşte în prezent în Olympia, Washington, şi lucrează la mai multe proiecte, incluzând un roman şi o primă colecţie de povestiri.

„Proboscis” a fost publicată pentru prima dată în *Magazine of Fantasy & Science Fiction.*

1

După dezgheţul din British Columbia ne-am decis să descindem la festivalul de muzică Bluegrass. Nu noi – Cruz. Toţi ceilalţi doar am ridicat din umeri şi am zis da, cum zici tu, omule. Ca întotdeauna. Cruz era alfa-alfa al cetei noastre pestriţe.

Am urmat semnele făcute manual pe marginea unui drum noroios şi am ajuns pe o pajişte mocirloasă alături de alte o mie de maşini şi autocare de turişti arătând ca naiba. Extravaganţa obişnuită – pavilioane, o scenă masivă, lumini puternice. Puţin mai departe făcuseră un foc de tabără, iar capetele-de-mort se contorsionau printre umbrele pătate de cenuşă cu o exuberanţă păgână. Aerul răcoros era plin de miresme grele de marijuana şi

cuişoare, electricitate şi sex.

Muzica de ukulele, amplificată, îmi provoca migrenă. Prea mulţi oameni înghesuiţi la un loc, membre agitându-se la paroxism. Prea multă lumină albă urmată de prea mult întuneric. Îmi depăşisem limita cu câteva beri pentru că faţa îmi era amorţită de novocainăşi m-am pomenit dansând cu o studentă cu ochii ca tăciunele care îşi împletise părul în codiţe. Pe tricoul ei scria *LAPTE.*

Probabil că era un pic mai drăguţă decât starleta din cauza căreia îmi ruinasem căsnicia în vremurile de demult, dar îi semăna în câteva amănunte. Ce şanse existau? Nici măcar nu am încercat să calculez. Un bărbat beat stând obraz lângă obraz cu o femeie ciudată sub clar de lună era o propunere înşelătoare.

— Cauţi pe cineva sau doar caşti gura?

Fata trebuia să strige ca să acopere zgomotul hi-fi al trupei. Răsuflarea îi mirosea a mentă şi whiskey.

— M-am pierdut de prietenii mei, am strigat şi eu drept răspuns. O mare de capete mişcându-se sub un golf al cerului nopţii şi niciunul dintre ele nu aparţinea cuiva cunoscut. Fusesem şase care ne revărsasem din două maşini şi acum eram singur. Ultimul mohican.

Fata rânji şi mă mângâie pe obraz.

— Tu n-ai prieteni, Ray-bo.

Am încercat să întreb de unde scosese asta, dar ea se zvârcoli şi arătă peste umărul meu.

— Doamne, uită-te la stelele alea!

Bineînţeles că stelele erau la paradă; radiaţia rece, crudă scurgându-se pe distanţe incredibile. Eu eram mai interesat de motocicliştii care pândeau lângă scenă şi terasa cu bere. Înfiorători şi răi, în căutare de scandal. Bănuiam că Hart şi Cruz trebuiau să fie pe aproape, obişnuindu-se cu atmosfera.

Fata mă întrebă cu ce mă ocupam şi i-am zis că eram actor şomer. Văzuse ceva? Nu, probabil că nu. Apoi am întrebat-o acelaşi lucru şi ea a răspuns ceva ce nu prea am înţeles. Fie etimolog, fie entomolog. Mai era ceva, imposibil de auzit. Părea atât de serioasă încât i-am cerut

să repete.

— Chiar prin meninge. Ca un fel de sifon.

— Ce? am zis.

— Cică ar fi o delicatesă. Se spune că nu doare prea rău, dar eu zic că asta e o prostie.

— O delicatesă?

Ea s-a strâmbat.

— Eu mă duc la terasă. Vrei o bere?

— Nu, mersi.

Chiar şi aşa, mă lăsaseră picioarele. Fata zâmbi, ca un drăcuşor nostalgic, şi mă sărută scurt, cast. Mulţimea a înghiţit-o şi n-am mai văzut-o de atunci.

După un timp m-am împleticit până la maşină, unde m-am prăbuşit. Am încercat s-o sun pe Sylvia, voiam s-o asigur pe ea şi pe Carly că sunt bine, dar celularul meu nu voia să coopereze. Nu-l puteam trezi pe prietenul meu credincios Rob din L.A. Ar fi luat-o razna şi el. La fel de bine aş fi putut să mă aflu izolat pe o insulă pustie. Tehnologie modernă, pe dracu'. Am urmărit cum ferestrele îşi schimbau culoarea trecând printr-un spectru ceţos de roz şi galben. Legănat de zăngănitul monoton, am adormit.

Am visat cuiburi de viespi şi viespi. Şi orhidee rare, corole aplecate spre minunate grămezi de nori. Florile erau o baterie de radiotelescoape organice recepţionând un mesaj şuierător doar cu puţin dincolo de pragul meu de înţelegere.

M-a muşcat un ţânţar şi când l-am zdrobit mi-a curs sânge pe deget, intrându-mi sub unghie.

2

Cruz conducea. A zis:

— Vreau să văd Mima Mounds.

Hart întrebă:

— Cine-i Mima?

Şi-a frecat aluniţa de pe gâtul vânjos.

Parbrizul antiglonţ lăsa să pătrundă lumina de la o lună cât un bob. M-am prăbuşit pe scaunul împopoţonat

din spate, unde ar fi stat prizonierul nostru dacă reuşeam să-l aducem acasă. M-am holbat la paravanul din plasă de sârmă, la fiarele pentru picioare şi la uşile fără mânere. O dâră întărită îşi aducea tributul pe podea. Cineva scrijelise R + G şi o descriere fantezistă a penisului lui Ronald Reagan. Maşina era veche. Puţea a fum de ţigară, bere trezită, a un milion de alte miasme.

Nu mi-a cerut nimeni părerea. M-am pierdut printre petele din fundal.

Brutele erau în paradis din cauza tuturor tărtăcuţelor cu mizerii pe care le culeseseră de partea canadiană a festivalului. Hart aruncase pachetul cu seringi şi diverse alte gunoaie de pe un pod înainte de a traversa frontiera. Aici ne despărţiserăm de ceilalţi tipi – Leon, Rufus şi Donnie. Donnie era cel care fusese zgâriat de un glonţ rătăcit la Donkey Creek, dându-i măcar motive să se fălească. Era o gaşcă de băieţi din Jersey; urmau să se îndrepte pe autostradă spre casă, şi eventual să prindă rodeo-ul din Montana.

Soarele răsărind contura palid munţii îndepărtaţi. Rulam prin nişte văgăuni de mâna-ntâi, clătinându-ne peste poduri şubrede din lemn care ar fi putut fi dărâmate de pe vremea Războiului Civil. De ambele părţi ale drumului accidentat, cu două benzi asfaltate, se aflau câmpii supradimensionate şi dealuri acoperite de mesteceni şi plopi. Salcâmii scoţieni rămâneau în urmă, aplecaţi la pândă, cu capetele lor galbene ca focul râzând lacome. Salcâmul scoţian era răzbunarea lui Washington pentru kudzu. Stătea pretutindeni tăcut hrănindu-se din crăpăturile pământului.

Semnele rutiere tindeau spre dispariţie; literele se decolorau, sau erau vopsite cu roşu, sau erau acoperite de polen şi sevă. Din loc în loc, drumuri nepavate tăiau prin iarba înaltă ducând la ferme. Maşinile ne intersectau venind din sens opus, dar nu prea des, şi de obicei erau echipaje locale – camionete-platformă de un verde de camuflaj cu trolii şi remorci, dube de două tone, jeepuri decrepite. Nimic înmatriculat în alt stat. Începusem să mă

gândesc că am ratat o intersecţie undeva pe drum. Nu că aş fi vrut să deschid subiectul. Deja învăţasem să-mi ţin gura închisă şi să las natura să-şi urmeze cursul.

— Ştii măcar unde dracu' sunt? zise Hart.

Hart era acru în urma bătăii regale de la debarcader. Îşi imagina că asta oferea contabililor autorităţilor o scuză să dea declaraţii ambigue în legătură cu plata pentru capturarea lui Piers. Bănuiam că avea dreptate.

— Mima Mounds?

— Mda.

— Nu.

Cruz coborî fereastra, scuipă un cocoloş de spus [tutun de mestecat] peste umăr, contribuind cu o altă dâră la povestea cu vopselele. Răsuci butonul radioului şi dădu peste Johnny Cash mărturisind „am împuşcat un om în Reno numai ca să-l privesc murind".

— Un bărbat adevărat s-ar fi abţinut, zise Hart. Ca Josey Wales.

Celularul meu sună şi nu am mai prins replica lui Cruz. Eralarly. Văzuse ştirile şi era îngrijorată, încercase să dea de mine. Reportajele vorbeau despre focuri de armă şi o persoană rănită, şi eu am zis da, unul dintre ai noştri a fost puţin ciupit la gleznă, dar era bine, eu eram bine şi totul se terminase. Îl prinsesem pe omul rău şi totul era bine în lume. Am promis că mă întorc acasă în câteva zile şi i-am zis să-i transmită salutări mamei ei. Un val de paraziţi întrerupse legătura.

Nu-i menţionasem că în Canada se pusese problema arestării noastre pentru diferite infracţiuni şi pentru incitare la schilodire. Tensiunea mamei ei era deja ridicată la cer din cauza a ceea ce Sylvia numea „aventura vârstei mijlocii". Greu s-o învinuieşti – „aventurile" tinereţii mele puseseră pe jar căsnicia noastră nefericită.

Ceea ce Sylvia nu ştia, nu avea cum să ştie, pentru că mie îmi lipsea curajul să-mi deschid sufletul în acest stadiu înaintat al separării, era că în timpul mesei de prânz împreună cu Hart, însoţite de cincisprezece martini, îmi arătase câteva poze ca să încheiem afacerea. O serie de

adolescente surâzătoare care ar fi putut fi colegele lui Carly. Hart îmi explicase în detalii grafice ce i-ar plăcea omului cel rău să le facă acestor puştoaice. Atunci totul devenise mai puţin o aventură şi mai mult o mini-cruciadă. Fusesem un tată absent timp de cincisprezece ani. Asta era şansa mea de a juca rolul lui Lancelot.

Cruz zise că-i era aşa de foame că ar fi mâncat şi fundul unui rinocer, iar Hart hotărî să cumpărăm micul dejun de la localul jegos apărut pe stânga, materializat ca prin vrajă, aşa că traseră pe dreapta şi parcară alături de un Pontiac ruginit pe butuci. De data asta Hart îşi reaminti să-mi deschidă uşa. O singură privire aruncată la ferestrele murdare ale restaurantului şi la colacii de rahat de câine răspândiţi prin curtea nepavată m-au convins că nu eram chiar dornic să intru pentru meniul lor special.

Dar am intrat.

Locul purta amprenta anilor ’50 de la tejgheaua lungă cu un şir de scaune rotitoare lucioase şi negre şi măsuţele zdrenţuite de tip Formica de la fereastră jupuindu-se pe la margini, până la televizorul cu ecran bombat atârnat într-o nişă din colţ. Televizorul pâlpâia în imaginile granulate alb-negru ale unui talk-show pe care nu l-am recunoscut şi nu-l puteam auzi fiindcă sonorul era dat încet. Slavă Domnului că nu m-am văzut pe mine în timpul reclamelor.

M-am trântit într-o rână la bar şi am aşteptat să mă observe chelneriţa. A durat ceva timp – era ocupată să flirteze cu Hart şi Cruz, care se înghesuiseră la o măsuţă, şi bineînţeles că nu se abţineau să nu se laude cu ultimele lor realizări ca duri vânători de recompense. Acum era ceva pur mecanic; bravadă automată. Erau palizi ca hârtia şi călăreau pe aburii adrenalinei şi drogurilor. O, cum mă mai temeam de următoarele douăzeci şi patru până la treizeci şi şase de ore.

Povestea lor era construită să aibă un efect eroic. Versiunea mea particulară era puţin diferită.

Îi prinsesem în cele din urmă pe desperado şi pe prietena lui în Maple Leaf Country. După câteva „palme şi

gâdilături”, după exprimarea lui Hart, i-am predat pe ticăloşi canadienilor, mai mult sau mai puţin intacţi. Mă rog, canadienii au intrat mai mult sau mai puţin în posesia perechii.

Omul cel rău se numea Russell Piers, un răpitor şi violator condamnat care tăiase o brazdă urâtă prin Pacificul de Nord-Vest şi British Columbia. Fata era Penny Aldon, fugită de acasă, orfană, detaliile variau, dar ea nu era importantă, nici măcar nu ştia să conducă; era acolo doar de dragul aventurii, conform rapoartelor. Zburaseră până într-un oraş de pe malul râului, şi hoinăreau pe chei, clefăind peşte din coşul unuia din trilioanele de negustori vietnamezi, când descinsese echipa.

Piers se dovedise un adevărat cercetaş – mereu pregătit. Smulsese un pistol de la centură şi începuse să tragă, dar el singur contra noastră, care eram şase, ar fi avut o şansă doar în filme şi fusese doborât sub un roi de bastoane, descărcări electrice şi pumni. Eu ţineam camera, am prins pe film toată agitaţia.

Filmul.

Asta zăcea în capul meu, strecurându-se în jurul subconştientului ca un tâlhar în noapte. Existase un moment în timpul înghesuielii când un fulger de lumină distorsionase scena, sau eu avusesem o clipă de semileşin, sau cine ştie. Oamenii de pe trotuar loveau şi mârâiau, ca nişte hiene doborând un leu rănit. O spumă a împroşcat lentila. M-am clătinat, aproape căzând în mijlocul violenţei. Iar Piers s-a uitat drept la mine. A rânjit la mine. Un tip mare, chiar mai mare decât troglodiţii care se agăţau de el, prinsese capul lui Cruz ca în menghină, gata să zdrobească osul, să devasteze carnea, să se ospăteze. O bestie în toată regula, cu păr lung unsuros, mâini puternice însemnate cu tatuaje din închisoare, cu dinţi de aur. Categoric inuman. Totuşi nu era un leu. Nu ştiu cărui regat aparţinea.

Ceva l-a lovit pe Piers după ureche lăsându-l inconştient şi el a încremenit, prăbuşindu-se ca un manechin aruncat de năvala premergătoare vacanţelor.

Cât ai bate din palme totul era bine în lume, relativ vorbind. Numai că mă dureau oasele şi experimentasem un acces nu tocmai blând de paranoia care durase ore întregi. Nu se disipase niciodată complet, nici măcar aici în văgăuna asta uitată de Dumnezeu unde asociaţii mei se făleau în faţa audienţei formate dintr-o singură persoană.

Cruz şi Hart fuseseră invitaţi la Cops şi America's Most Wanted; ei erau experţii celebri. Prea tare, cei trei claxonaseră şi ţipaseră, în special fostul meu cumnat. Hart semăna cu un porc care se hotărâse să îmbrace o cămaşă murdară şi cizme cu vârf de oţel şi să meargă pe picioarele de dinapoi. Faptul că se înălţase ca un zmeu nu-l ajuta cu nimic. Sylvia încercase să mă atenţioneze, ea ştia ce fel de om e fratele ei încă de când erau copii hoinărind în zonele rău-famate din Des Moines.

Eu nu ascultasem. *„Haide, Sylvie, iese o carte din asta. La naiba, un film al săptămânii!"* Hart avea relaţii în interiorul unei industrii neplăcute, dar pe deplin vandabile. Avea un prieten care avea un prieten care avea o vagă idee pe unde bântuie Piers Câinele Turbat. Bani în bancă. Ne vedem peste câteva săptămâni, nu mă mai suna.

— Tu ce vrei, scumpule?

Chelneriţa, o cucoană voinică cu un ecuson pe care scria Victoria, turnă o cafea translucidă într-o cană care sugera că maşina de spălat vase nu era chiar funcţională. Ca toate chelneriţele profesioniste făcu şmecheria asta fără să-şi dezlipească ochii de pe faţa mea.

— Te cunosc? Şi când eu i-am surâs politicos şi m-am întins după zahăr, ea a continuat, încruntându-se pe măsură ce creierul ei începea să lucreze: Eşti cineva cunoscut? Actor sau ceva de genul ăsta?

Am ridicat defensiv din umeri.

— Mm, da. Am jucat în câteva filme pentru TV. Roluri mici. Cu mult timp în urmă.

Faţa ei prinse viaţă, ca un copac contorsionat vorbitor.

— Hei! Ai fost în comedia aia, cea cu orbul şi câinele lui. Numai că tipul era un şarlatan sau cam aşa ceva, nu

era orb cu adevărat şi câinele era extraterestru sau cam aşa ceva, un robot, nu mai ţin minte. Da, îmi amintesc de tine. Ce s-a întâmplat cu serialul ăla?

— A fost anulat.

Am privit cu dor prin uşa de sticlă la urâtul nostru Chevy.

— Ray face reclame la şampon, zise Hart. Îi spuse ceva lui Cruz şi amândoi izbucniră în râs.

— Hidroxid de magneziu! rosti Cruz. Şi „Dacă suferiţi de disfuncţii ale erecţiei, acum există o soluţie!”

Declamă ultima frază cu o intonaţie acceptabilă de crainic de radio, cu toate că îl auzisem reuşind mai bine. Era răguşit.

Soarele se ascunse după un nor, şi Victoria tot voia autograful meu, în eventualitatea că voi reveni pe platouri, sau voi fi ucis în mod senzaţional şi semnătura mea va ajunge să valoreze ceva. Îl târî afară chiar şi pe Sven bucătarul ca să-mi strângă mâna, iar el făcu asta cu abnegaţia unui zombi urmând instrucţiunile stăpânei sale înainte să-şi târşească picioarele înapoi ca să bată ouăle şi carnea tocată pentru tovarăşii mei.

Cafeaua avea gust de var.

Talk-show-ul se încheie şi următorul program începu cu imaginea fixă a unui câmp semănat cu gorgane acoperite de muşchi şi tufe de mure. Poza în alb şi negru mă doborî. Pentru o clipă nu mi-am dat seama că maşina parcată între movile îmi era familiară. Chevy-ul nostru pătrăţos cu portiera din dreptul şoferului întredeschisă, cu numerele de înmatriculare pline de noroi şi luminile din spate semnalizând SOS.

O mână cenuşie apăru din interior, trântind uşa. O mână? Sau ceva care semăna cu o mână? O proteză din filmele de mâna a doua? Prea înceţoşat, prea rapid ca să pot fi sigur.

Victoria schimbă canalul pe All My Children.

Hart conducea.

Cruz era navigatorul. Îndoise o hartă încercând să urmărească punctele şi liniile. Victoria marcase o serie întortocheată de trasee către Mima Mounds, o atracţie turistică de o stea situată la vreo cincizeci de kilometri. O traversare prin Poger Rock şi apoi spre vest. Cu adevărat uşor dacă o luai pe scurtăturile locale şi alte asemenea.

Nu era un ocol exagerat; I-5 nu era departe de locul acela – am fi putut face pe turiştii şi tot am fi reuşit să ne facem apariţia seara în Portland. Ăsta era discursul convingător al lui Cruz. Zău, era chiar amuzant. Mă mira fixaţia bruscă a omului pentru fenomenele geologice. El era o personalitate tip NASCAR şi reviste gen *Soldier of Fortune.* Şi Hart se încadra în profil din punctul ăsta de vedere. Nenorocita de lume se întorcea pe dos.

Se făcea cald. Zgârieturile de pe parbriz sclipeau şi dansau.

Băieţii dezbăteau problema mutilării vitelor şi a complicităţii de necontestat a guvernului federal în cazul Gray şi cum aterizarea pe Lună era un fals şi amintiţi-vă de filmul ăla din anii ’70, *Capricorn One*, la naiba dacă O.J. nu a fost unul dintre astronauţi. De-a dreptul ilar.

Am despachetat camera de filmat, am apăsat pe butonul de redare şi am retrăit scandalul de la Donkey Creek. Penny îmi spunea: „Reduviidea – oricare dintre speciile de insecte mari care se hrănesc cu sângele insectelor capturate sau al unor mamifere. Sunt considerate extrem de utile de către experţii în agricultură”. Glasul ei suna metalic şi rămânea în urmă faţă de mişcările buzelor, ca într-un film străin prost dublat. Ea rămăsese la periferia acţiunii, şifonând cu degetele subţiri materialul delicat al rochiei de vară albastre. Zâmbea. „Indicii de prag al emoţiilor de bază sugerează că procesul *(clic-clic)* este traumatic. În orice caz, un procent de 0,02 din vertebratele recoltate nu corespunde unor scopuri *(clic-clic).* Fiind un tip haploid X reprezinţi o sursă primară de *(clic-clic).* Norocosule!”

— Iisuse! am murmurat şi am aruncat camera pe scaun. *Cu mine vorbeşti?* Am fixat copacii mult prea mulţi în timp ce Robert de Niro îşi făcea şmecheria cu oglinda sub formă de monolog de joasă frecvenţă într-un colţ al minţii mele. Spre deosebire de de Niro, eu nu purtasem niciodată pistol. Tipii nu voiseră să-mi împrumute măcar un baston electric.

— Ce? zise Cruz pe un ton care sugera că tresărise de aproape îşi ieşise din piele. Se uită pieziş prin despărţitură, cu trăsăturile lui măslinii reduse la culoarea cenuşii. Picături gigantice de transpiraţie luceau şi picurau de pe obrajii lui laţi. Lumina îi învăluia capul, ca o aură a unui sfânt furios. Sevrajul e ceva groaznic, am decis.

Am scuturat din cap, aşteptând ca lupa neplăcerii lui să se întoarcă asupra hărţii rutiere. Când am fost iar în siguranţă, am apăsat pe butonul de derulare. Aceeaşi scenă pe ecran. De data asta când Penny apăru în cadru arăta spre mine şi intona cu un accent slav, robust: „Supercalifragilisticexpialidocious este denumirea latină a unui zeu al morţii din cultura mediteraneană primitivă. Civilizaţia lor a fost îngropată de alunecările de teren provocate de o activitate seismică neobişnuită. Dacă îl pronunţi suficient de tare…” Am lovit butonul de oprire. Aveam stomacul iritat de cafeaua râncedă şi de un rău de mişcare incipient.

A treia oară-i cu noroc, nu-i aşa? Am derulat din nou. Întreaga secvenţă lipsea. Nimic altceva decât un negru adânc cu zimţi de lumină argintie pe la margini. În centru, trecând atât de repede încât am avut nevoie de un stop-cadru ca să văd limpede, se găsea Piers cu buzele frecând urechea lui Cruz, iar faţa lui Cruz era fără vlagă ca a unui cadavru. Şi pentru o clipă, o microsecundă, faţa aceea era şi a lui Hart; ca una dintre acele iluzii 3D în care obiectul se schimbă în funcţie de unghiul din care te uiţi. Apoi din nou nimicul, şi un zgomot bizar de fundal care fluctua, ca nişte călugări gregorieni intonând o litanie de-a-ndoaselea.

OK. Venise timpul pentru ABC.

Revăzusem filmul la scurt timp după captura iniţială

din Canada. Nu avea nimic neobişnuit. Petrecusem câteva ore la postul de poliţie răspunzând la o serie de întrebări politicoase, dar delicate. Presupusesem că ne vor confisca aparatul de filmat, dar inspectorul se mulţumise să examineze echipamentul în prezenţa câtorva tipi în costume de la un birou juridic. În cele din urmă inspectorul ne înapoiase totul cu avertismentul sever să lăsăm criminalii periculoşi pe mâna autorităţilor. Amin pentru asta.

Oare vreun poliţist deschisese camera, o aranjase în vreun fel? Eu nu eram producător de filme, nu ştiam mai mult decât să fixez obiectivul şi să filmez, şi să încarc bateriile atunci când ledul roşu începe să clipească. Aşa că da, Horatio, e posibil ca cineva să-ţi fi falsificat înregistrarea. Era posibil? Răspunsul era nu – doar dacă nu reuşiseră de asemenea să se atingă şi de televizorul din local. Mai probabil era ca unul dintre asociaţii mei să fi asezonat cafeaua cu vreo substanţă miraculoasă şi aveam halucinaţii. Părea ceva contrar firii unor ticăloşi lacomi ca ei, fie şi de dragul unei glume pe seama celei de-a treia roţi a lor – drogurile erau scumpe iar noi nu ne aşteptam la o plată substanţială.

Alternativa rămasă nu era prea atrăgătoare.

Celularul meu ţiui, ca o freză dentară în buzunarul cămăşii mele. Era Rob Fries din biroul lui din Gardena. Rob era înalt, solid, cu un creştet roz, şi înveşmântat conform opiniei lui despre ceea ce ar fi purtat poliţaii de la Miami Vice într-o eră apusă, ca anii ’80. Rob avea de asemenea părerea că ar fi fost agentul meu în ciuda faptului că îl concediasem în urmă cu zece ani după ce îmi dăduse prea multe scenarii pentru declaraţii laxative. Aproape că am izbucnit în lacrimi când i-am auzit glasul pe linia bâzâind.

— Omule, ce bucuros sunt că ai sunat! am strigat suficient de tare ca să atrag o altă privire încruntată din partea lui Cruz.

— *Hola, compadre.* Ce-aţi mai făcut pe grozavii la pagina 16. *„Mocofanii de americani au luat-o razna!”*

spune titlul, care este un citat dintr-o fiţuică din Calgary. Din păcate proştii ăia au lăsat păsările noastre să zboare din coteţ. N-ar fi dat bine în ochii presei dacă le-ar fi prăjit ei. Mă rog, ei nu au pedeapsa cu moartea, dar ai prins ideea. Chiar şi aşa, prevăd un film important pe tema asta. *Mucho dinero,* Ray, prietene!

— Să zboare din coteţ? Despre ce vorbeşti?

— Hmm, nu ai auzit? Piers şi gagica au scăpat. La naiba, probabil că au ieşit din oraş mai repede decât voi.

— Mai bine luminează-mă.

Indigestia mă râcâia pe esofag.

— Chiar ciudată povestea. Un găozar de la Central Casting i-a eliberat din greşeală. Actele au fost îndosariate greşit sau vreo porcărie de genul ăsta. Ticăloşii au fost eliberaţi pe cuvânt. Aiurea, nu?

— Aşa-i, am spus cu tonul meu de actor. Reveneam la asta când mintea mea era neutră, dar eticheta cerea un răspuns politicos.

În faţă, Cruz şi Hart se certau, nu auziseră exclamaţia mea. N-aveam nicio intenţie să-i pun la curent cu mersul evenimentelor – Hristoase, aproape cu siguranţă ar fi făcut cale întoarsă şi s-ar fi grăbit spre Canada. Cei de la sediu puteau suna în orice secundă ca să transmită ştirile; probabil încercau să ne prindă de ore întregi – Hart ura telefoanele, de obicei îl ţinea pe al său ascuns în torpedou.

Urmă un val de ciripituri statice.

— … răspundă la telefoane. Păstrează serviciul de mesaje. Nu ai să crezi – tocmai luam prânzul cu tipa care a fost una dintre secretarele lui Johnny Carson, da? Şi mi-a spus că prietena ei cea mai bună trăieşte cu un grangur care te adora de-a dreptul în *Clancy* & *Spot.* Te adora! I-am spus amicei să răspândească zvonul că ai participat la afacerea asta cu vânătoarea de recompense, să vedem ce iese de aici.

— O, mersi, Rob. Ce grangur?

— Păi… ăăă, Harry Buford. Îţi aminteşti de el? A aranjat afaceri pentru *Alpha Te-am* şi alte asemenea

treburi. Drăguţ ca naiba. Şi te adoră, amice.

— Harry Buford? Arată ca fratele mai mare şi mai gras al Omului Elefant, iubeşte pastelul şi trăieşte în Mexic jumate de an pentru că e amorezat de o Chicano minoră? I-a dat în vileag pe răii de la Hollywood şi a fost eliminat prin vot secret? Ăsta-i tipul?

— Mă rog, da. Dar încă mai e la curent. Şi te…

— Adoră. Am priceput. Spune-i prietenei tale că o să luăm un prânz împreună, sau aşa ceva.

— Apropo, cum o duci cu gorilele alea?

— Hm, grozav. Mergem să vizităm Mima Mounds.

— Ce? Faceţi studii în natură?

— Ideea lui Cruz.

— Mima Mounds. Uau. N-am auzit niciodată. Un cimitir, nu?

— Nişte ridicături de pământ, presupun. Există peste tot în lume – Norvegia, America de Sud, Washingtonul de Est – nu le ştiu pe toate. Am pierdut broşura.

— Grozav.

Liniştea se întinse.

— Amicii tăi vor să vadă, cum le spune…?

— Depozitele glaciare.

— Vor să se uite la nişte pietre în loc să bea buzna într-un club de striptease? Nu zău.

— Mmm, da.

Era uşor să mi-l imaginez pe Rob încruntându-se la sandalele proptite pe masa din patio în timp ce amesteca gheaţa în paharul cu rom şi cola şi încerca să facă socotelile.

— Atunci, să te distrezi de zile mari.

— Îmi faci o favoare?

— Sigur, frate. Zi.

— Intră pe net şi caută haplotipul X. Fă-o acum, dacă ai o clipă liberă.

— Haplo-ce?

I-am dictat pe litere şi am spus:

— Sună-mă înapoi, bine? Dacă nu sunt în aria de acoperire, lasă-mi un mesaj cu detaliile.

— Cu plăcere. Urmă o pauză în care scârţâi cu mouse-ul pe pad: Nişte medicamente noi, sau altceva?

— Altceva, cred.

— Hm-hmmm. Ei bine, mă bucur că nu te-au făcut canadienii cetăţeanul lor de onoare. Abia aştept să aud noutăţile exclusive.

— Şi eu să le împrăştii. Pierd semnalul, trebuie să închid.

Spuse să nu-mi fac griji, frate, şi legătura se întrerupse. Eu mi-am făcut oricum griji.

4

Evident, telefonul lui Hart sună puţin mai târziu şi el explodă într-un curent de profanări repetate şi îndoi caroseria cu o lovitură de pumn. Încă mai bombănea când intră în Poger Rock pentru alimentarea cu combustibil şi indicaţii proaspete. Cruz, pe de altă parte, acceptă ştirile despre „eliberarea condiţionată anticipată" a lui Russell Piers cu o detaşare Zen evident contrară naturii sale.

— La dracu'. Hai să bem ceva, fu comentariul lui oficial.

Poger Rock era scufundat într-o căldare situată la vreo douăzeci de kilometri sud de capitala statului, Olympia. Nu era impresionant – cam o duzină de clădiri antice ruinându-se de-a lungul unui pârâu puţin adânc marcat cu indicatoare VÂNĂTOAREA INTERZISĂ. Totul se jupuia, ruginea sau se prăbuşea spre centrul pământului. Numai şcoala elementară părea nepotrivită – o structură utopică de cărămizi şi ţigle negre şi cu aspect uşor elevat, cu vopseaua proaspătă lucind printre arini şi corni. Probabil aterizaseră extratereştrii şi li se dedicase un monument.

Cruz alimentă de la o benzinărie familială cu pompe preistorice care aveau nevoie de eoni ca să-şi livreze combustibilul. Mi-am cumpărat nişte prostii şi o cutie de carton cu lapte expirat cu care să-mi domolesc rosăturile din stomac. Femeia din spatele tejghelei avea păr gălbui şi

un nasture cu poza ceţoasă a unui sugar cu baveţică. Zâmbi nervos în timp ce lovea tastele şi trăgea furios dintr-un Pall Mall. Nu m-a recunoscut, slavă Domnului.

Cruz împinse uşile, declanşând alarma. Privirea lui hoinări peste tot în jur, iar cămaşa lui de batist era udă la piept ca şi cum ar fi fost stropită cu un furtun. Se înghesui pe lângă mine, lăsând o dâră de transpiraţie şi colonie ieftină, mârâi spre casieră şi-şi aruncă cardul de credit pe tejghea.

Am ridicat mâna să mă feresc de soare când am ieşit afară. Hart se sprijinea de capotă.

— O să ne cărăm la bar să bem ceva.

Tuşi ca un fumător, scuipă pe pietriş lângă un borcan de marmeladă spart. Albinele se învârteau în jurul rămăşiţelor.

— Şi Mima Mounds?

— Nu pleacă nicăieri. În plus, nu e încă momentul.

— Momentul?

Ochii rozalii de dihor ai lui Hart se îngustară şi schiţă un zâmbet. Îşi termină ţigara şi aprinse o alta de la mucul fumegând.

— Cruz aşa zice.

— Şi, ce înseamnă asta? Că „nu e momentul”?

— Nu ştiu, Ray-bo. Eu nu ştiu naibii nimic. De ce nu-l întrebi pe Cruz?

— În regulă.

Am luat o înghiţitură lungă de lapte călduţ în timp ce reevaluam ultimele întorsături a ceea ce devenea cea mai bizară călătorie a vieţii mele.

— Cum te simţi?

— Bine dispus.

— Arăţi ca dracu’.

Încă mai puteam vorbi cu el, într-un anumit fel, când era despărţit de Cruz. Şi l-am minţit:

— Sylvia e îngrijorată.

— De ce să fie îngrijorată?

Am ridicat din umeri. Era imposibil să-i citesc ceva pe chip, în ochii umflaţi. Ca să fiu sincer, nu eram sigur că

îl recunosc întru totul, în trupul ruinat sprijinit de maşină, în trăsăturile contorsionate de gargui.

Hart dădu înţelept din cap, brusc iluminat cu privire la marele şi eternul mister al universului. Zâmbetul îi reveni.

Am privit în spate, unde umbra întunecată a lui Cruz aluneca pe ferestrele benzinăriei.

— Omule, ce facem noi aici? Am putea ajunge în Portland până la trei.

Ceea ce voiam de fapt să spun era, hai să sărim în maşină şi s-o întindem în California. Să-l lăsăm pe Cruz în mijlocul parcării cu fruntea sus şi jurând veşnică răzbunare de parcă mi-ar fi păsat.

— Eşti nerăbdător să te apuci de cartea aia, nu?

— Dacă o să fie o carte. Nu sunt cine ştie ce scriitor. Nici măcar nu ştiu dacă o să iasă un film din toată tevatura asta.

— Nici cine ştie ce actor nu prea eşti.

Râse şi mă bătu pe umăr cu o palmă de fier ca să-mi arate că glumea.

— Hei, să-ţi spun ceva. Ştiai, Cruz a studiat geologia la UCLA. Zău aşa. Chiar se pricepe la gheţari şi roci. Toate prostiile astea. S-a gândit că o să lucreze pentru companiile petroliere din Alaska. Să strângă bani buni. A, dar tu ştii cum se întâmplă, nu-i aşa, Ray-bo?

— A absolvit la UCLA? Am încercat să nu par uluit. Pentru mine ar fi fost Universitatea din Washington. Casa medicinii, care nu era specialitatea mea, conform agenţilor mei. Ştiinţele politice şi drama au fost ultima salvare.

— Bursă pentru fotbal. E greu să trăieşti în siguranţă când ai o atitudine de băiat rău. În ghetou cresc naibii în toţi copacii.

Asta explica unele lucruri. În mod inexplicabil mă simţeam uşurat.

Cruz apăru, tăind o bucată de tutun presat cu cuţitul său de buzunar.

— Hai, H. Mi-e sete.

Şi exact aşa cum un cowboy îşi dezleagă calul ca să

traverseze strada, porni motorul, se deplasă un pas mai încolo până la Moony’s Tavern şi parcă în interiorul marcajului diagonal între un camion pentru fân şi o dubă acoperită cu postere antidemocrate şi proarme de foc.

Hart mă întrebă dacă aveam de gând să vin cu ei, iar eu am răspuns că poate mai târziu, voiam să-mi întind puţin picioarele. Ideea de a intra în acea grotă înăbuşitoare şi a mă îmbăta la bar alături de scursorile vieţii şi de propriii mei dragi tovarăşi îmi făceau stomacul şi mai nefericit.

Mi-am scos valiza din maşină şi am plecat. Am mers de-a lungul străzii, am trecut de un şir de cutii poştale îndoite, cu steguleţele ruginii ridicate; de un atelier de reparaţii auto cu o maşină de poliţie prăfuită în faţă; de Ferma Poger Rock, care părea abandonată din cauză că ferestrele erau bătute în scânduri şi acolo unde nu erau copiii le spărseseră cu pietre şi sticle, şi probabil aceiaşi copii desenaseră 666 şi alte simboluri satanice pe panourile date cu var, sau poate asta o făcuseră nişte satanişti adevăraţi; de Bob’s Liquor Mart, care era un şopron din tablă ondulată cu gratii la ferestrele mici; de Laundromat, spălătoria plină de femei obosite în tricouri largi şi copii cu feţele murdare ţipând şi alergând printre maşini în timp ce un radio transmitea o reluare cu Rush Limbaugh; şi un camion încărcat cu lemne de foc pe jumătate putrede pentru „75 DOLARI!” În cele din urmă m-am aşezat pe o bancă şubredă sub nişte copaci lângă unicul semafor, suficient de aproape ca să-i aud pocnetele din cursul ciclului de funcţionare.

Am scos un plic de carton din valiză, am împrăştiat rapoartele prost dactilografiate ale poliţiei şi am separat fotografiile aşezându-le alături de mine. Sufla vântul şi am folosit o piatră drept greutate.

Un întreg set de poze îl prezentau pe Russell Piers în diverse situaţii, majoritatea instantanee cu mutra lui, deşi unele fuseseră făcute în momente mai plăcute. Era chiar una cu el şi un frate mai mic în faţa Acului Spaţial. Restul fotografiilor erau ale ultimei iubite a lui Piers – Penny

Aldon, fata din Allen Town. Slăbănoagă, cu coşuri, cu aparat dentar. Un copil de hipioţi cu adecvatul surâs prostesc.

Ceva rece şi neplăcut se răsuci în mine pe când analizam datele întâmplătoare, colecţia de fotografii. Simţeam tiparul, nesănătos ca nişte pânze umede de păianjen pe piele. Îl simţeam, dar nu-i puteam pune un nume, nu-l puteam distinge clar şi inima începu să-mi bată periculos de puternic şi am ridicat privirea, m-am gândit la Carly şi cum uitasem s-o sun la aniversarea ei de şapte ani pentru că eram în Spania cu nişte prieteni la o expoziţie de lipiţani. Numai că eu nu uitasem, ridicasem receptorul după ce trăsesem pe nas nişte marfă Columbiană a-ntâia, şi gândul de a forma şirul lung de numere pentru apelul internaţional era prea mult pentru circuitele mele.

Poveste veche, cum se spune. Zilele astea de viaţă năvalnică şi vise de superstar aparţineau altui om, şi era bine venit în ele.

Aşteptând ca maşinile să treacă pe lângă mine ca să le pot număra, am avut o epifanie. Mi-am dat seama că sărăcăcioasele clădiri erau nişte decoruri de carton şi oamenii care forfoteau ici-colo erau din spaghete şi clei. Un cer fals de hârtie albastră şi nori de bumbac. Iar eu nu eram în realitate cine crezusem eu că sunt – eram o furnică rămasă în urma unui picnic, aşteptând ca un zeu-copil capricios să strivească sub picior diorama existenţei mele patetice.

Celularul sună şi un aisberg se sparse în pieptul meu.

— Hei, Ray, tu ai sânge de indian? întrebă Rob.

M-am gândit la asta în timp ce un Cadillac nou decapotabil se opri la semafor. O pereche de turişti tinerei de la oraş se certau oarecum asupra direcţiei – bărbatul de la volan îmbrăcat în tricou polo şi culori la modă şi o femeie purtând o pălărie moale cu boruri largi aşa cum îi plăceau Reginei Mamă. Se prefăcură că nu mă observă. Femeia indică spre dreapta şi ei se îndreptară într-acolo, fără grabă.

— Comanş, am răspuns.

Următoarea era un microbuz de un verde strălucitor încărcat cu copii asiatici. Inscripţia de pe uşă spunea COLEGIUL DE STAT EVERGREEN. O luă la dreapta şi la fel făcu şi următoarea maşină.

— Cam 1/32. Sunt eligibil pentru vreo sumă reparatorie? Am moştenit vreun casino?

— De unde naiba au apărut comanşii?

— Străbunica. O bătrânică dură. Nu-i plăcea prea mult de mine. Mi-a trimis un brici de Crăciun. Aveam nouă ani.

Rob râse.

— Grozaaav. Am făcut o căutare şi am dat peste câteva liste de cercetări genetice. Lasă-mă să verific… Foşni nişte hârtii în apropierea receptorului, îşi drese glasul: Se pare că acest grup de tip haploid X are legătură cu ADN-ul mitocondrial, genele transmise pe linie maternă – şi un grup haploid X este o subdiviziune specifică sau o mulţime. Universităţile încearcă să folosească descendenţele pe linie feminină ca să depisteze migraţiile tribale şi aşa mai departe. Cam trei procente din nativii americani, europeni şi basci aparţin grupului X. Cel puţin conform surselor pe care le-am considerat de încredere. Se spune că există multe controverse legate de importanţa acestui fapt. Obişnuitele prostii academice. Tu ce urmăreşti?

— Nu ştiu. Mulţumesc oricum.

— Eşti bine, amice? Vorbeşti cam ciudat.

— La naiba, Rob, am stat închis într-o maşină cu doi bădărani psihopaţi timp de săptămâni întregi. S-ar putea să se ia, admit.

— Oo, scuze. Sylvia a sunat şi a început…

— E totul în regulă?

— Super, frate.

Tonul lui Rob nu spunea nimic în afară de super într-adevăr, dar el nu se afla în poziţia mea. Urma să vină o serie de întrebări şi răspunsuri la întoarcere, fără îndoială.

Tatăl lui Cruz era basc, nu-i aşa? Hart era categoric de origine solidă, bună, germană emigrat doar de vreo

două generaţii din patria-mamă.

Opreşte-mă dacă ai mai auzit asta. Un spaniol, un neamţ şi un comanş intră într-un bar…

După ce ne-am luat rămas-bun, mi-am sunat fosta soţie şi mi-a răspuns robotul, m-am prins la timp şi am închis când a început să toarcă. Atunci mi-a trecut prin minte care era tiparul, şi am fixat amorţit portretele fracturate ale lui Penny şi Piers, pătate de lumina soarelui căzând prin labirintul de frunze.

Am râs, amar.

Cum Dumnezeu ne-au păcălit şi ne-au făcut să credem că erau oameni? Singurele lucruri care lipseau din farsa asta erau sforile şi fermoarele, şi un microfon zgomotos.

Am înghesuit fotografiile şi rapoartele în valiză şi m-am ridicat în picioare în buruienile de la marginea asfaltului. Sângele îmi pulsa eratic. Umbrele începuseră să se târască adânci şi albastre printre clădiri şi copaci şi în siajul norilor cumulus alunecând la joasă altitudine. Moony’s Tavern aştepta în spate în praful auriu, cu Chevy-ul lui Cruz în faţă, impasibil ca un coşciug în faţa altarului.

Se petrecea ceva, nu-i aşa? Lucrul acesta care se întâmpla, care se întâmplase, oare m-ar putea urmări până acasă dacă renunţam şi fugeam? M-ar fi urmărit până la Sylvia şi Carly?

N-aveam cum să fiu sigur, n-aveam cum să ştiu dacă pur şi simplu mă scrântisem la cap – poate căldura îmi copsese creierii, poate aveam o cădere nervoasă prelungită. Poate, la naiba. Sinistra formă a lumii contractate în jurul meu, lucind ca un imens borcan-capcană. Auzeam capacul închizându-se strâns în nesfârşitele coliziuni ultraviolete, bâzâitul alb al insectelor.

Am luat-o la dreapta şi am urcat dealul.

5

Cam două ore mai târziu, un tip într-o camionetă veche agricolă opri. Camioneta trecuse de două ori pe

lângă mine, o dată îndreptându-se spre oraş, apoi pe drumul de întoarcere. Şi iată-l din nou. Am ezitat; nimeni nu oprea să ia autostopişti dacă autostopistul nu era o tipesă în jeans mulaţi.

M-am gândit la Piers şi Penny, la expresiile lor de pe film, sugându-ne cu gurile lor surâzătoare, marcându-ne. Şi dacă era adevărat, şi am fi fost cântăriţi, măsuraţi şi însemnaţi, care ar fi fost implicaţiile? Piers şi Penny erau doi dintr-un roi. Era oare sezonul deschis?

Şoferul mă studie cu atenţie nedisimulată, cu ochii săi ca mărgelele adăpostiţi de ochelari cu rame negre. Îmi făcu semn.

Picioarele mele erau deja obosite şi ceafa mă mânca de la soare. Şi oricum, ce mai conta? Dacă făceam altceva decât să mă supun imediat, aş fi ajuns în Olympia şi aş fi prins un Ogar Cenuşiu spre sud. Am urcat.

George era inginer civil ieşit la pensie. Îi priveam profilul – tuns scurt, o faţă colţuroasă ca o bucată de piatră, purta o cămaşă cu un rând de pixuri în buzunar şi o cravată aruncată peste umăr, şi pantaloni de poliester. Păstra la radio postul NPR cu sonorul la minim. Ţinea volanul cu ambele mâini noduroase.

Îmi părea familiar – o figură extrasă dintre amintirile despre savanţii şi inginerii generaţiei bunicului meu. Ar fi putut *fi* bunicul meu. Nu l-am analizat prea îndeaproape.

George mă întrebă încotro mă îndreptam. I-am spus că spre Los Angeles şi el mi-a aruncat o privire care spunea că L.A. se afla în direcţia opusă. I-am spus că voiam să vizitez Mima Mounds – dacă tot mă găseam prin împrejurimi.

Urmă o tăcere grea. O presiune grea şi de neînţeles se forma în cabină. În final George spuse:

— Ei, sunt doar la câteva mile distanţă. Ştii ceva despre ele?

Am admis că nu şi el mi-a spus că-şi închipuise. Mi-a spus că au fost declarate monument naţional în anii ’60; subiectul unor dezbateri savante şi al unor ipoteze extrem de incorecte. Spera să nu fiu dezamăgit – nu erau ceva

strălucitor în comparaţie cu alte minuni ale naturii gen cascada Niagara, Marele Canion sau California Redwoods. Rezervaţia cuprindea două sute de hectare, dar asta nu însemna nimic. Pe vremuri gorganele se întindeau pe kilometri întregi. Defrişările din 1890 au redus fenomenul la o palmă de pământ, înconjurat de ferme în declin, păşuni şi vite. Ruinele epocii agrariene a Americii.

Am spus că ar fi imposibil să mă dezamăgească.

George opri lângă un panou de lemn cu o săgeată albă ştearsă. Un drum îngust binişor pavat şerpuia prin pădurea tropicală pe distanţă de un kilometru şi se oprea într-o parcare ocupată de microbuzul Evergreen şi alte câteva vehicule. Exista un gard cu o poartă, şi dincolo de ea graniţele vagi ale unui luminiş. Inscripţii oficiale erau afişate din doi în doi metri, interzicând câinii, alcoolul şi armele de foc.

— Sigur vrei să te las aici?

— Mă descurc.

George se foi în hainele lui din plastic.

— Locul e marcat cu X.

Nu i-am dat atenţie, mâna îmi îngheţase pe mânerul uşii, întrucâtva speriat că uşa nu se va deschide. Timpul se scurgea încet, încleiat ca într-o melasă.

— Ştiu un secret, George.

— Ce fel de secret? zise George, prea aproape de mine, de parcă s-ar fi aplecat.

Părul mi se zbârli pe ceafă. Am înghiţit în sec şi am închis ochii.

— Am văzut o poză într-o carte de biologie. Era gândacul ăla, arăta exact ca o bucată de scoarţă de copac, şi abia atingea un cărăbuş cu trompa lui. Cel care semăna cu scoarţa de copac era ceea ce entomologii numesc gândac asasin şi sugea sângele cărăbuşului. Ştii cum? Înţeapă cărăbuşul cu un cioc ascuţit ca o lamă…

— Rostrum, adică.

— Exact. Rostrum, sau proboscis, depinde de specie. Apoi gândacul asasin injectează fluidele digestive, de exemplu acid clorhidric, şi suge interiorul cărăbuşului.

— Ce drăguţ, făcu George.

— Fără luptă, fără agitaţie, doar doi gândaci stând pe o creangă. Aşadar eu mă holbam în cartea aia şi mă gândeam că singurul motiv pentru care a fost prins cărăbuşul ar fi faptul că s-a lăsat înşelat de vechea şmecherie cu coaja de copac, şi apoi mi-am dat seama că aşa operează o mulţime de insecte de pradă. Se camuflează şi se furişează lângă nefericitele creaturi să-şi facă treaba.

— Nu ăsta e modul în care funcţionează întregul univers?

— Şi m-am întrebat dacă teoria se aplică numai la insecte.

— Ce crezi?

— Bănuiesc că teoria se aplică la orice altceva.

Niciun sunet din partea lui George. Nici măcar hârâitul respiraţiei.

— La revedere, George. Mulţumesc că m-ai adus.

Am împins uşa cu putere şi am sărit jos; m-am îndepărtat fără să risc să arunc vreo privire în urmă. Genunchii îmi erau nesiguri. După ce am trecut prin poartă şi m-am apropiat de un cot al potecii, am avut în sfârşit curajul să verific parcarea. Camionul lui George dispăruse.

Am continuat să merg, aproape prăbuşindu-mă.

Copacii se răriră dezvăluind câmpul cu cocoaşe din imaginile TV. În apropiere se găsea un buncăr de beton în formă de ciupercă groasă – un chioşc cu informaţii despre parc şi post de observaţie. Era tapetat cu articole şi diagrame din plexiglas. Gloata de copii asiatici în haine viu colorate mişuna în jurul chioşcului, râzând de posterele ridate, făcând fotografii şi pălăvrăgind entuziasmaţi. Un tip pletos într-un pulover de cânepă, probabil profesorul, predica unor bătrâne cu feţe arse de vânt, care evident făceau maratonul în timpul liber. Femeile erau captivate.

Am urcat scările până pe platforma de observaţie şi am scanat împrejurimile. După cum prezisese George, priveliştea nu era copleşitoare. Gorganele se întindeau

dedesubtul poziţiei mele favorabile, niciunul mai înalt de un metru şi jumătate – doi şi înghiţite de tulpini de mure. Împreună, deluşoarele formau nişte picături de rouă înconjurate de o pădure amestecată, şi spre capătul îngust se afla un parc de rulote părăginit, structurile lui fiind transformate în jucării din cauza perspectivei. Poteca pavată dispărea în obscuritate.

Un aeroplan controlat prin radio bâzâi prin spaţiul aerian al parcului de rulote. Motorul pulsa, un metronom sfredelitor. Am strâns ochii privind contra soarelui, dar nu am putut discerne operatorul. Mă durea capul. M-am lăsat în jos, am strâns valiza la piept, mi-am apăsat obrazul pe cimentul umed şi am aţipit. Pantofi scrâşneau pe platformă. Câteodată pluteau voci pe lângă mine. Nimeni nu m-a deranjat din postura mea de epavă. Nici nu crezusem că ar face-o. Cine ar îndrăzni să deranjeze viaţa sălbatică din această enclavă îndepărtată?

În visele mele greoaie erau fantome ale câmpiei, negative ale pământului bombat şi ale plantelor tainice, şi cuvintele şoptite *Washingtonul de Est, America de Sud, Norvegia.* Oamenii de ştiinţă n-au decât să speculeze asupra modului în care s-au format gorganele până-n ziua de apoi. Eu ştiu că acest loc şi surorile lui erau la fel de nenaturale ca şi monoliţii ciopliţi din piatră grosolană de mâini primitive şi înfipte ca nişte piese de domino în zonele nelocuite de pe glob. Ce erau ele? Terenuri pentru hrană, pentru înmulţire, altare? Sau ceva extrem de străin, ceva incomprehensibil, pe măsura nefericitei fascinaţii care mă târâse din ce în ce mai aproape şi-mi consumase întreaga voinţă de a fugi.

Telefonul lui Hart mă zdruncină din reveria tristă. Era beat.

— Trebuia să rămâi pe-aproape, Ray-bo. Te-am căutat peste tot. Cruz nu-i într-o dispoziţie prea bună.

Conexiunea era slabă, o transmisie de pe partea întunecată a lui Pluto. Bateriile mureau.

— Unde eşti?

Mi-am frecat ochii lipiţi şi m-am ridicat în picioare.

— Noi suntem la afurisitele de Gorgane. Tu unde eşti?

Am întrezărit o sclipire mică de metal în mişcare. Chevy-ul trecea prin punctul unde se intersectau drumul şi locuinţele mobile. Am zâmbit – Cruz nu mă căutase pe mine; rătăcise prin partea opusă a parcului, frustrat fiindcă ratase intrarea. Sub ochii mei, maşina încetini şi se opri în mijlocul drumului.

— Sunt aici.

Telefonul începu să păcăne ca un contor Geiger care dăduse peste filonul principal. Fragmente de muzică de coarde răzbăteau printre sunetele deformate.

Maşina se zdruncină de la o impuritate a benzinei şi se aplecă spre şanţ. Acceleră, se scutură şi se opri pe câmp descriind un arc aleator în direcţia mea. Am avut un moment de spaimă că mă descoperiseră în vârful turnului, că veneau după mine, că plănuiau vreo răzbunare nesăbuită. Dar nu, distanţa era prea mare. Nu puteam fi mai mult decât un punct, poate nici atât. Curând, maşina se ascunse în spatele pantei deluşorului şi nu mai apăru.

— Hart, eşti acolo?

Pocnetele se amplificară, apoi se întrerupseră brusc, înlocuite de un şuierat static lin, fără sfârşit. Ţipete şi murmure ca din adâncurile mării începură să străbată prin el. Albine bâzâind. Un cor de castraţi la un gramofon. Chicoteli. Cineva, poate Cruz, şoptind o rugăciune în latină. Am fost recunoscător când telefonul emise un protest electronic şi muri. L-am aruncat într-o parte.

Mulţimea de elevi se dispersase. Dispăruseră şi profesorul şi admiratoarele lui. Poate că m-aş fi alăturat migraţiei dacă nu aş fi zărit cabina camionului lui George aproape ascunsă după un copac. Era singurul vehicul din parcare. Nu-mi dădeam seama dacă era cineva la volan.

Soarele atârna jos şi gras, înroşindu-se pe măsură ce se scufunda. Briza se răcorise. Mă trăgea de păr, îmi usca transpiraţia, mă făcea să tremur puţin. Am căutat să aud mârâitul Chevy-ului, îngropat până la podea în noroi, ridicat în mijloc pe un dâmb; dar poate că abandonaseră

vehiculul. Aşa că mi-am încordat ochii să-i depistez pe tovarăşii mei printre tufele de mure şi pâlcurile de salcâmi scoţieni clătinându-se uşor.

Linişte.

Am coborât scările şi am urmat poteca. Mergeam apatic, cu muşchii letargici din cauza fricii. Subprocesorul crocodilian din creierul meu mă împingea să alerg spre autostradă, să mă ascund într-o gaură. El avea un indiciu despre ceea ce pândea peste coline, posibil fusese martor de multe ori la această melodramă. Am fluierat un cântec funebru printre dinţii încleştaţi, iar gorganele strânseră rândurile în spatele meu.

În faţă se auzi pocnetul înfundat al unei portiere trântite.

Maşina era aşezată la poalele unei pante abrupte, cu caroseria îngropată într-o tufă încâlcită. Ferestrele erau negre ca ale unui acvariu murdar şi tivite cu creaturi cărnoase şi depuneri de alge.

Am prins rădăcini la câţiva metri de maşină, observând că motorul era mort, şi totuşi vehiculul se clătina pe arcuri ca de la o activitate viguroasă. O mişcare ritmică provocând protestele metalului. Luminile de frână clipiră.

Faţa păstoasă a lui Hart se materializă pe partea pasagerului, se izbi de fereastră cu lipsa de expresie a unui peşte exotic, palid, şi se retrase, coborând în adâncuri marine. Impactul frunţii lui lăsă o urmă în formă de stea. Palma cuiva se sprijini pe geamul din spate şi rămase acolo cu degetele contorsionându-se.

M-am retras. Am fugit, mai degrabă. Poate că am ţipat. Undeva pe drum valiza se deschise şi conţinutul ei se revărsă – un stol de dosare, şosetele în carouri pe care mi le dăruise Carly de Ziua Tatălui, cosmeticalele mele. O mână de fotografii răsucite de o rafală de vânt. Am aruncat geamantanul. Greoi, panicat, nu am ajuns prea departe, m-am împiedicat şi am căzut, iar cerul se întunecă şi un ţiuit acut erupse simultan din mai multe puncte. În câteva clipe toate luminile din jur dispărură; nu puteam vedea tufişul

ţepos care mă rodea pe gât când m-am strecurat ca să mă ascund sub el, nu-mi puteam vedea nici propriile mâini în faţa ochilor.

Bocetul încetă. Ecouri stranii răsunară în urma sa, dându-mi senzaţia absurdă că stăteam pe o scenă cu reflectoarele stinse. Am avut impresia unei mişcări în jurul persoanei mele chircite, cu toate că nu auzeam paşi. M-am cutremurat şi mi-am apăsat faţa şi mai mult în pământul umed. Furnicile îmi investigau manşetele pantalonilor.

Cruz mă strigă pe nume din gura unui tunel îndepărtat. Ştiam că nu era el şi am tăcut. Mă înjură şi scoase acelaşi chicotit neplăcut pe care îl auzisem la telefon. Hart încercă să mă convingă să ies, dar imitaţia lui era chiar şi mai proastă. Parcurseră întreaga listă şi cu toate că am fost tentat să răspund când Carly începu să plângă cu sughiţuri şi să mă implore s-o ajut, te rog tati, cu un glas de fetiţă mică pe care nu-l mai avea de câţiva ani. Mi-am îndesat pumnul în gură şi am rezistat în timp ce corul aluneca încoace şi-ncolo şi în cele din urmă se retrase în bâzâitul şi ţârâitul vietăţilor de pe câmp.

Soarele străluci şi lumea îşi reveni treptat – rând pe rând, o rădăcină, o ridicătură, un deal. Capul meu plutea; îmi amintea de senzaţia trezirii din anestezie.

Amurgul era în floare când m-am târât de sub tufişuri şi am adulmecat aerul, am ciulit urechea în căutarea prădătorilor. Chevy-ul era acolo, sclipind în penumbră. Acum nemişcat.

Aş fi putut sta ghemuit în fundătura mea la infinit, cu ochii speriaţi ca un iepure ascuns în pământ, cu cămaşa distrusă şi pantalonii pătaţi de urină. Dar se făcea frig şi îmi era sete, aşa că m-am furişat prin parc într-o direcţie care m-a dus la drumul de lângă parcarea de rulote. Am mers aruncând mereu priviri peste umăr în aşteptarea unei urmăriri care nu s-a concretizat.

6

I-am povestit unui pensionar care îşi sorbea ceaiul cu

gheaţă într-un şezlong că mi se stricase maşina şi i-am cerut voie să folosesc telefonul lui ca să chem un taxi. Dacă îl văzuse pe Cruz accidentându-şi Chevy-ul între gorgane, nu spuse nimic. Poliţia nu a apărut cât timp am aşteptat şi asta spunea destule despre situaţie.

Şoferul de taxi era un samoan solid care nu păru câtuşi de puţin interesat de apariţia mea înspăimântătoare şi nici de discuţii. Conduse cu viteză prea mare pentru confortul meu, dacă aş fi fost într-o stare de spirit raţională, şi mă lăsă la staţia Ogarilor Cenuşii de la periferiile Olympiei.

M-am aventurat în interior printre grupurile pestriţe de ţigani moderni care inevitabil bântuiau prin aceste gări şi am studiat panoul cel mare în timp ce vânzătoarea de bilete strângea dezgustată din buze. Expresia ei îmi puse eticheta de individ din ceata nespălaţilor.

Am ales la întâmplare Seattle şi am cumpărat un bilet. Biletul mi-a oferit codul de la toaletă, unde mi-am spălat pielea lovită, mi-am pieptănat buruienile din păr, ajungând să arăt din nou aproape omeneşte. Aproape. Tubul fluorescent pâlpâia şi bâzâia, ameninţând să scufunde toaleta patetică în întuneric, şi în luminile de discotecă faţa mea de sălbatic arăta ciudat.

Autobuzul sosi cu o oră întârziere şi era ticsit până la refuz. Am împărţit un loc cu o femeie între două vârste purtând un şal şi o grămadă de bijuterii false. Pielea ei palidă era tare şi mirosea a clor. Nu-mi imaginam că dorise să stea lângă mine, judecând după freamătul nărilor şi încreţiturile gurii ei excesiv de rujate.

Curând autobuzul pufăia în întinderea nopţii şi luminile se stinseră rând pe rând pe măsură ce pasagerii se cufundau în somn. Cu excepţia unui tip din faţă care îşi păstră becul de deasupra capului ca să citească, şi a mea. Eram prea extenuat ca să închid ochii.

M-am surprins plângând.

Iar femeia mă surprinse şi ea, murmurând:

— Sst, sst, dragule. Sst.

Îmi mângâie umărul tremurând. Mâna ei zăbovi

acolo.

KRONIA
ELIZABETH HAND

Povestirea evocatoare şi fracţionată a lui Elizabeth Hand despre istorii personale alternative, „Kronia”, a apărut în nr. 44 al *Bard Collège's Conjunction,* o revistă care, în doar câţiva ani, a publicat numeroase lucrări experimentale sau asemănătoare acestui gen. Hand este autoarea recentelor romane *Mortal Love* şi *Generation Loss* şi a colecţiei *Saffron and Brimstone: Strange Stories.* Povestirile şi romanele lui Hand au obţinut premiile Tiptree, Mythopoeic, Nebula şi World Fantasy. Colaborează în mod regulat cu *Washington Post Book World* şi scrie rubrica de recenzii de carte pentru *Fantasy* & *Science Fiction.* Locuieşte în Maine.

Noi nu ne-am întâlnit niciodată. Nu, nu niciodată; doar în treacăt: de cinci ori în ultimii optsprezece ani. De prima dată nu-mi amintesc; tu spui că era într-o primăvară târzie, la barul unui hotel. Dar eu te văd cinci ani mai târziu intrând într-un restaurant, aplecându-te în pragul uşii în spatele prietenului nostru Andrew. Tu nu-ţi aminteşti asta.

Am crescut la distanţă de un kilometru unul de altul. Şoseaua începea în Connecticut şi se termina în New York. Un drum mizerabil când ne-am mutat noi, amândoi ne amintim asta; nu a fost pavat decât mult mai târziu. Ne plimbam cu bicicletele încolo şi-ncoace. Am trecut unul pe lângă altul de douăzeci şi trei de ori. Nu ne-am remarcat niciodată. O dată am căzut, luând curba aceea pe lângă terenul de golf, am o cicatrice lungă pe picior de la gleznă la genunchi, o semilună de culoarea unui bujor. Pietrişul şi nisipul mi-au intrat pe sub piele, nu era sânge pe lanţul de

la bicicletă. Un băiat cu ochelari şi-a oprit bicicleta şi m-a întrebat dacă sunt teafără. Am spus că da, chiar dacă nu eram. Tu ai plecat mai departe. Eu m-am întors pe jos acasă, cea mai mare parte a acelui kilometru, cu piciorul vânăt, murdară de pământ, polen, muşte. Nu l-am mai văzut niciodată pe băiatul cu bicicleta.

Am mers la şcoli diferite. Dar în liceu ne-am dus la aceeaşi petrecere. La capătul tău de drum, în Connecticut. Cum am ajuns eu acolo? Habar n-am. Nu cunoşteam pe nimeni. Era casa tristă a unei fete grase, o fată cu şosete roşii până la genunchi, cu fotolii ca nişte saci cu fasole. Avea un singur album: The Shaggs. Alte fete triste, un cântec intitulat *Foot Foot.* Tu ai stat la o masă şi ai mâncat covrigi şi ai băut atâta Hi-C încât ai vomitat. Eu m-am dus cu prietenii mei. Ne-am urcat băuţi în maşină şi am plecat. Un băiat înalt vomita în azaleele din faţa casei.

Oare el ce a luat? m-am întrebat.

O altă zi. Librăria Noul Canaan, tot la capătul tău de drum. Mă uitam la cărţile ieftine.

Asta e o carte bună, a zis un tip în spatele meu. Avea vârsta mea, şaisprezece sau şaptesprezece ani. Foarte înalt, păr negru ţepos, ochelari cu ramă de metal. Îţi place genul?

Am scuturat din cap. Nu, am zis. Nu o citisem. Am pus cartea la loc. El a luat-o din nou de pe raft. În timp ce mă îndepărtam l-am auzit spunând *Timpul dezarticulat.*

Am mers la facultăţi diferite în acelaşi oraş. Metro încă nu se deschisese. Eu locuiam în nord-est, tu în nord-vest. De două ori ne-am aflat în acelaşi autobuz mergând spre Georgetown. O dată am fost la o petrecere unde un tip mi-a aruncat băutura în faţă.

Hei! a strigat prietenul meu. Şi a turnat berea în capul individului.

Tu stăteai la o masă, urmărind scena. Am privit în jur şi te-am văzut râzând. Am început să râd şi eu, dar tu imediat ai lăsat ochii în jos, apoi te-ai întors şi ai plecat.

Cam pe atunci am avut pentru prima oară acest vis. Trăiam în viitor. Slujba mea presupunea să călătoresc prin

timp, vânându-i pe răufăcători. Călătoria îmi provoca greaţă. Uneori vomitam. Mă tot loveam de acelaşi bărbat, de vârsta mea, brunet, înalt. De fiecare dată când îl vedeam inima îmi tresărea. Ne sărutam pe furiş, sub o masă în timp ce gloanţele şuierau pe deasupra, sau lângă o cascadă în Ungaria. Timp de două săptămâni ne-am ascuns într-o dărăpănătură din Teritoriile de Nord-Vest, cu radioul pe moarte, aşteptând să auzim că primul val radioactiv slăbise. O mie de ani, înainte şi înapoi, lumea se reclădea. Copilul nostru s-a născut, a murit, a îmbătrânit, a început să meargă. Uneori părul tău era cenuşiu, alteori negru. O dată ţi s-au spart ochelarii când i-a lovit o piatră. Încă mai ai cicatricea pe obraz. O dată am avortat. O dată copilul a murit. O dată tu ai murit. Era doar un vis.

Tu ai absolvit şi te-ai dus un an la Sorbona să studiezi economia. Eu nu am fost niciodată în Franţa. Am primit o slujbă la NASA, la interpolarea fotografiilor navelor spaţiale. Tu te-ai întors şi ai început să lucrezi la un ziar. În acei ani mă duceam la film aproape în fiecare seară. Fugind de arşiţa înăbuşitoare, aşezată pe scaunele chinuitoare de la Biograph timp de şase ore, Pasolini, Fellini, Truffaut, Herzog, Fassbinder, Weir. *La Jetée*, un fulger: acel moment luminos când faţa în alb şi negru a unei femei se mişcă în întuneric. Un bărbat înalt stătea în faţa mea şi eu m-am mutat pe alt scaun ca să pot vedea mai bine; el s-a întors şi ţi-am zărit pentru o clipă chipul. Nu l-am recunoscut: nu te-am cunoscut niciodată. Mai târziu, pe coridorul lung al cinematografului tu ai trecut în grabă pe lângă mine, capul meu fiind aplecat peste o lingură vrăjită de cocaină.

Alte cinematografe. Nu ne-am mai întâlnit când am vizionat *Berlin Alexanderplatz,* deşi am citit recenzia ta. *Hitler al nostru* dura nouă ore; tu ai rămas treaz, eu am adormit la jumătatea ultimei bobine, ghemuită pe podea, dar după douăzeci de minute prietenul meu m-a scuturat ca să nu pierd finalul.

Cum să nu te fi observat atunci? Sala era practic goală.

Eu m-am mutat undeva departe. Tu ai rămas. Înainte de a părăsi oraşul l-am cunoscut pe colegul nostru Andrew: am corespondat. Ocazional scriam pentru ziarul tău. Răspundeai câteodată la telefon când sunam acolo.

Tu zici că n-ai făcut asta niciodată.

Dar eu îmi amintesc vocea ta: suna mai tânără, ironică, plictisită. De câteva ori mi-ai comentat textele. Vorbeam la telefon. Îţi cunoşteam numele.

La un moment dat ne-am întâlnit. Eu nu-mi amintesc. La un prânz poate, cu Andrew când vizitam oraşul? La o conferinţă?

Tu te-ai căsătorit şi te-ai mutat la cinci mii de kilometri distanţă. S-a inventat e-mailul. Am început să scriem. Tu îmi trimiteai cărţi.

Ne-am întâlnit la o conferinţă: amândoi ne amintim asta. Tu stăteai într-o sală inundată de lumină, soarele de amiază poleind ferestrele. Ţi-ai ferit ochii cu mâna, aplecând uşor capul, şi ochii tăi au privit în sus prin ochelari, negri pe pielea albă. Ochi întunecaţi, păr închis la culoare, înalt, slab şi cu umerii uşor aduşi. Zâmbeai; nu mie, ci cuiva care vorbea despre mutabilitatea timpului. Brusc cerul s-a întunecat, şi şirurile lungi de ferestre s-au transformat în oglinzi. Eu stăteam în mijlocul sălii şi tu erai pretutindeni, pretutindeni.

Nu te-ai căsătorit niciodată. Eu îţi trimiteam cărţi.

Am avut copii. Nu ţi-am răspuns niciodată la scrisori.

Tu şi soţia ta călătoreaţi peste tot: Paris, Beirut, Londra, Cairo, Tanger, Cornwall, Fiji. Îmi trimiteai vederi. Eu nu am părăsit niciodată ţara.

Eram în vacanţă la Londra cu soţul meu când s-au prăbuşit turnurile. Ţi-am trimis un e-mail. Tu mi-ai răspuns:

O, sigur, e nevoie de un atac terorist ca să primesc veşti de la tine!

Atunci ne-am întâlnit cu adevărat.

Eram singură lângă lac când am aflat. O zi luminoasă

fără nori, cufundacii cântau sub fereastra mea. Nu aveam TV sau radio; eram on-line când un prieten mi-a trimis un e-mail:

Terorism. Un avion a intrat în World Trade Center. Bombe. Dezastru.

Am încercat să-mi sun partenerul, dar liniile telefonice căzuseră. Am condus pe lângă taraba de unde cumpăram roşii şi busuioc şi m-am oprit să văd dacă mai ştia şi altcineva ce se întâmplase. Era acolo o dubiţă cu antene de satelit: femeia dinăuntru vorbea la un celular şi plângea. Fratele ei lucra într-unul dintre turnuri: o sunase să-i spună că era teafăr. Căzuse şi al doilea turn. El tocmai o sunase ca s-o anunţe că era încă în viaţă.

În seara aceea, când liniile telefonice şi-au revenit, ţi-am scris. Tu nu mi-ai răspuns. N-am mai primit nicio veste de la tine.

Mă aflam la New York. Mă dusesem în Battery Park. Nu mai fusesem acolo niciodată. Soarele strălucea. Tu n-ai mai primit nicio veste despre mine.

Nu am avut copii. La National Zoo am văzut un bărbat înalt plimbându-se de mână cu o fetiţă. Ea s-a întors şi s-a holbat la mine: ochi cenuşii, ochelari, păr negru subţire. Semăna cu mine.

Acum doi ani ai venit să mă vizitezi aici lângă lac. Am băut două sticle de şampanie. Am stat de vorbă toată noaptea. Tu ai dormit pe canapea. Când ţi-am spus noapte bună, te-am mângâiat pe frunte. Nu te mai atinsesem niciodată înainte. Ai tresărit.

Odată în 1985 stăteam unul lângă altul în autobuzul 80 pe North Capitol Street. Niciunul dintre noi nu-şi aminteşte asta.

Aveam cincisprezece ani, mergeam cu bicicleta pe curba aceea lungă şi lentă de lângă terenul de golf. Cisterna Petro Oil m-a depăşit, cu viteză prea mare, şi eu mi-am pierdut echilibrul şi m-am răsturnat peste parapetul de piatră. Am căzut şi am leşinat. Când am deschis ochii

un băiat înalt cu ochelari îngenunchease lângă mine, atât de nemişcat încât părea o fotografie în alb şi negru. O fulgerare bruscă: s-a mişcat pentru prima dată. A clipit, ochi negri, păr negru. A durat un moment până să-mi dau seama că vorbea cu mine.

— Eşti teafără? A arătat spre piciorul meu: Sângerezi. Eu locuiesc în apropiere…

A indicat spre capătul dinspre Connecticut al şoselei.

Am încercat să mă mişc, dar mă durea atât de tare încât am vomitat, apoi am început să plâng.

Mi-a ascuns bicicleta distrusă printre ferigi.

— Haide.

M-ai cuprins cu un braţ şi ne-am îndreptat foarte încet spre casa ta. Un avion a zburat pe deasupra noastră. Aşa ne-am cunoscut.

„Nimic nu separă amintirile de momentele obişnuite. De-abia mai târziu ele solicită atenţia, atunci când îşi arată urmele rănilor”.

Chris Marker, *La Jetée*

PREVESTIRI
KELLY EVERDING

„Omens” provine din prima carte a poetei Kelly Everding, *Strappado for the Devil* (Etherdome Press). „Omens” va fi republicat şi într-o antologie a poetelor din Minnesota editată de New River Press. Poeziile lui Everding au apărut în *The Denver Quarterly, Conduit* şi *The Colorado Review,* printre altele. Locuieşte în Minneapolis şi lucrează pentru organizaţia literară nonprofit Rain Taxi.

O vacă mugeşte de trei ori.

Şobolanii părăsesc o casă.
O pisică scuipă la miezul nopţii, şi o pasăre albă se zdrobeşte de fereastră.
O bufniţă aduce veşti.
Mobila trosneşte fără motiv.
Bat clopotele bisericii
În timp ce pastorul recită.
Copii născuţi sub semnul cometei.

Ceara căzută dintr-o lumânare înseamnă doliu.
Un tablou cade din cui.
Întâlneşti pe neaşteptate o capră.
Un şoarece îţi trece peste picior.
Ianuarie – ghinion pentru regi.
Un rechin ce urmăreşte un vas e semn sigur.

Un mort ştie ce se petrece până când ultima lopată de pământ îi umple mormântul.
E periculos să pleci lăsând o carte deschisă.

LUMINA CĂLĂUZITOARE
ELIZABETH BEAR

Povestirile lui Elizabeth Bear au fost publicate în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, SCI FICTION, The 3rd Alternative, Strange Horizons* şi alte reviste, de asemenea în antologiile *Shadows Over Baker Street* şi *All-Star Zeppelin Adventure Stories.* Unele dintre ele au fost recent adunate în *The Chains That You Refuse.*

Trilogia „Jenny Casey", cuprinzând *Hammered, Scardown* şi *Worldwired,* este un thriller science-fiction plasat în viitorul apropiat. A mai scris *Carnival* şi *Undertow.* Lucrează de asemenea la un ciclu fantasy, *The Promethean Age,* început în 2006 cu *Blood & Iron* şi continuat în 2007 cu *Whiskey & Water.*

Coabitează cu aproximativ 150 de kilograme de câini

şi douăzeci de kilograme de pisici. Pentru mai multe informaţii puteţi accesa site-ul http://www.elizabethbear.com.

„Follow Me Light” a apărut iniţial în SCI FICTION.

Pinky Gilman şchiopăta. Purta atele la ambele picioare, metal lucios şi zgură care stricau linia costumelor sale de la solduri, dacă aveau ce să mai strice. Se sălta pe o pereche de cârje cu reazeme pentru coate. Puteam să-l aud pocnind pe dale, făcând să răsune coridoarele birourilor avocatului poporului de la zece uşi distanţă.

Numele de botez al lui Pinky era Isaac, dar chiar şi clienţii lui îi ziceau Pinky. Era un bărbat fabulos de urât, plin de noduri, chel, ţepos şi cu pielea rozalie ca a unui câine jupuit. Avea ochi mici albicioşi ca de peşte în spatele unor ochelari suficient de groşi ca să faci friptură pe ei. Pielea i se cojea ori de câte ori soarele sau aerul uscat al deşertului îl atingeau.

Era de departe cel mai bun om pe care îl aveam.

Prima dată l-am întâlnit pe Pinky în 1994. Făcea turul birourilor ca parte a interviului lui pentru angajare, şi Christian Vlatick l-a condus sus la mine tocmai când mă luptam să pun un butoi de optsprezece litri de apă pe dozator. Am tresărit când el a întins mâna dreaptă ca s-o strângă pe a mea, cu o răsucire dureroasă prin care intenţiona să împiedice cârja să-i alunece de pe braţ. Felul trist în care a înclinat capul la strângerea mea de mână spunea că era obişnuit cu o astfel de reacţie, dar mă îndoiam că tresăreau mulţi oameni din acelaşi motiv ca şi mine – sclipirea de luminiţe albastru-încins fulgerând prin aura lui, umplând-o de strălucire cu toate că aura însăşi avea o culoare cum nu mai văzusem înainte – un verde-cenuşiu pământiu, de culoarea tornadelor.

Probabil că mă holbam la el, căci omuleţul contorsionat şi-a coborât privirea spre pantofii mei, iar Chris şi-a dres glasul:

— Maria, a zis, acesta este Isaac Gilman.

— Pinky, a adăugat Pinky. Vocea lui… o-la-la. Dacă era defavorizat în privinţa trupului, vocea era un lucru cu adevărat deosebit. O, Doamne.

— Maria Delprado. Eşti noul avocat?

— Aşa sper, a rostit, suficient de sec încât şi eu, şi Chris am izbucnit în râs.

Strângerea lui de mână era în regulă: puternică, răcoroasă, solidă, nepotrivită cu conţinutul opărit. Mi-a dat drumul repede, apucând din nou mânerul cârjei şi mutându-şi greutatea în centru, clipind în spatele lentilelor care îi distorsionau ochii.

— Maria, a zis. Numele meu preferat. Ştii ce înseamnă?

— Înseamnă Mary, am răspuns. Înseamnă regret.

— Nu, a spus el. Înseamnă *mare.* A arătat spre mine cu bărbia, indicând butoiul de pe dozator din care încă se ridicau bule: Aici femeile sunt puse să ridice greutăţi?

— Îmi place să cred că-mi pot purta singură de grijă. Unde ai studiat, Isaac?

— Pinky, a repetat, apoi: La Yale. Cu nota maximă.

Am înălţat ambele sprâncene către Chris şi mi-am împins ochelarii în sus pe nas. Biroul avocatului public din Las Vegas nu prezintă prea mult interes pentru absolvenţii Facultăţii de Drept Yale, *summa cum laude.*

— Şi încă nu l-ai angajat?

— Voiam şi părerea ta, a spus Chris fără vreo urmă de regret. A privit spre Pinky şi a etalat un surâs autocritic: Maria poate depista oamenii vinovaţi. De fiecare dată. E un dar. Într-o bună zi o s-o facem judecător.

— Zău? Gura lipsită de buze a lui Pinky s-a curbat într-un rictus, arătând golurile din barba sa scurtă, peticită. Deci sunt vinovat?

Luminiţele care îl urmau au scânteiat, ca nişte licurici electrici albaştri în penumbra pe care o purta ca pe o mantie, îşi schimba greutatea pe cârje, evident nesimţindu-se confortabil stând în picioare.

— Şi de ce anume sunt vinovat?

Nu era nici tachinare, nici flirt. Doar calm şi

curiozitate, ca şi cum ar fi crezut cu adevărat că pot să-i spun. Am privit pieziş la luminile care dansau în jurul lui – foc rătăcitor, lumini ale spiritelor. Aura în sine era întunecată, dar nu din cauza unor violenţe trecute sau a necinstei. Era ceva organic, intrinsec, şi mă întrebam dacă avea vreo legătură cu ceea ce îl schilodise. Iar luminile licuricilor…

Ei bine, mai era încă ceva. Doar uitându-mă la ele simţeam mâncărimi în vârful degetelor.

— Dacă ai păcate pe conştiinţă, am spus cu grijă, cred că le-ai ispăşit.

El a clipit iar, şi eu m-am întrebat de ce m-am gândit să-i spun *clipire de peşte* când peştii nu clipesc. Apoi mi-a zâmbit, cu dinţii ca nişte ţăruşi galbeni în gingiile palide, scurse de sânge.

— Cum naiba reuşeşti *asta?*

— Măsor distanţa dintre ochi.

A urmat o pauză de trei secunde, apoi el a început să râdă, în timp ce Christian, care mai auzise gluma şi înainte, s-a tras într-o parte dându-şi ochii peste cap. Pinky a ridicat din umeri, ridicarea şi căderea umerilor de buldog, iar eu am zâmbit larg, pentru că am ştiut că urma să fim prieteni.

În noiembrie 1996 mi-am pierdut pisica bătrână de şaptesprezece ani din cauza unei crize renale, iar Pinky a apărut neinvitat la uşa mea cu o sticlă de Marker’s Mark şi o cutie de Oreos. Eram amândoi pe jumătate beţi când mi-am întins cărţile pe măsuţa dintre noi, într-o cruce celtică modificată. Au sclipit când m-am uitat la ele; asta era alcoolul. Sclipirea din jurul lui Pinky atunci când a întins mâna – asta nu mai era.

— Teme-te de moartea prin apă, am spus, şi am atins piciorul Spânzuratului, sperând ca el să înţeleagă că ar trebui să râdă.

Ochii lui sclipiră ca nişte cărbuni în lumina lumânărilor când îmi reumplu paharul.

— Aşa ar fi trebuit să fie dacă *nu* găseai Spânzuratul.

În orice caz, nu văd niciun marinar înecat.

— Nu, am răspuns. Am ridicat paharul şi m-am aplecat să văd mai de aproape: Dar există aici simbolul lui trei de bâte. Eliot îl numeşte Regele Pescar. Am privit drept spre locul în care cârjele lui se sprijineau de braţul fotoliului: Nu-i o alegere proastă, nu crezi?

Faţa lui a pălit puţin, dar poate era din cauza alcoolului. Lumini jucăuşe au fulgerat în jurul lui ca nişte peştişori speriaţi.

— Ce simbolizează el?

— Virtutea testată de mare.

Apoi m-am întrebat dacă chiar mă puteam exprima astfel.

— Marea simbolizează schimbare, conflict, subconştientul, monştrii din…

— Ştiu ce înseamnă marea, a spus el amar. Mâna lui s-a întins şi a răvăşit cărţile, etalând dosul lor cafeniu cu modelele ivorii. A smucit din bărbie către grămadă: Tu crezi în astea?

Fusese o prostie să le întind. O prostie să i le arăt, dar fusese implicată o anume cantitate de suferinţă şi de alcool.

— E un joc, am zis, şi le-am strâns pe toate pachet. Doar un joc de copii.

Apoi am ezitat, am privit în jos, şi am întors pe faţă treiul de bâte, astfel încât să stea cu faţa în acelaşi sens ca toate celelalte.

— Nu ăsta este viitorul pe care îl văd eu.

În 1997 m-am culcat cu el. Nu ştiu dacă era de vină sticla de shiraz cu care sărbătorisem una dintre rarele noastre victorii, sau adâncimile bogate dulci-amărui ale vocii sale care îmi erodaseră în final virtutea mea limitată, dar pe întuneric am fost buni. S-a dovedit că, la urma urmelor, avea umeri şi braţe frumoase: puternice şi minunate, nepotrivite cu restul.

După aceea m-am rostogolit pe spate, am aruncat prezervativul învelit într-un şerveţel pe noptieră şi l-am

auzit oftând.

— Mulţumesc, a zis, iar veneraţia din vocea lui perfectă era mai dulce decât fusese sexul.

— Plăcerea a fost a mea, i-am răspuns, şi vorbeam serios; m-am ghemuit din nou lângă el, urmărind luminiţele ca nişte licurici zburând în jurul mâinilor lui aspre, mari, în timp ce vorbea încet şi gesticula în întuneric, încercând să depăşească o emoţie inexprimabilă.

Niciunul dintre noi nu voia să doarmă. M-a întrebat ce găsisem în Las Vegas. I-am spus că eram din Tucson şi că îmi lipsise deşertul când plecasem. El mi-a spus că era din Stonington. Când a răsărit soarele, mi-am plimbat mâna prin aura lui, vânând luminiţele fugare ca un copil care încearcă să prindă fulgii de zăpadă cu limba.

L-am întrebat despre cicatricele oribile din partea de jos a coapselor lui care îi lăsau tendoanele ghemuite şi contorsionate în mod bizar, neconectate de oasele de sub piele. Crezusem că era handicapat din naştere. Greşisem în privinţa a atât de multor lucruri.

— Un vârf de harpon, a zis el. Când aveam şaptesprezece ani. Cei din familia mea erau pescari. Au fost dintotdeauna.

— Tu cum de nu te duci niciodată acasă în Connecticut, Isaac?

De data asta nu m-a corectat.

— Connecticut nu înseamnă acasă.

— Nu ai familie?

A tăcut, dar eu am văzut verdele palid al negării pătându-i aura. Am inspirat pe nas şi am încercat din nou.

— Nu ţi-e dor niciodată de ocean?

A râs, răsuflarea lui caldă atingându-mi urechea, ciufulindu-mi părul.

— Deşertul m-ar ucide la fel de repede ca şi oceanul dacă mi-aş dori-o vreodată. Ce am de pierdut?

— De ce ai venit aici?

— Pur şi simplu m-am simţit atras. Mi s-a părut un loc sigur. Neschimbător. Trebuia să fiu departe de coastă, iar Nevada părea… foarte uscată. Am o problemă de piele.

În climat umed se înrăutăţeşte. Lângă mare e cel mai rău.

— Dar până la urmă tot la ocean te-ai întors. Mările preistorice. Nevada a fost cândva sub apă. Au existat ihtiozauri…

— Subacvatic. Hm. S-a întins pe spatele meu, răcoros şi moale: Presupun că e în sânge.

În acea noapte am visat că îmi legaseră încheieturile cu lanţuri de aur înainte să mă dogească şi să mă lase singură în mlaştinile sărate ca să mor. Soarele se ridica pe când ei plecau cântând, umbre gheboase inumane întrezărite printr-o ceaţă rară care sclipea palid ca opalele de pe cătuşele mele.

Ceaţa se împrăştie dezvăluind un pământ cenuşiu şi o apă maro-verzuie, agate şi acvamarin decolorat. Marginile mantiei aspre cenuşii se lipeau de sângele uscat de pe spatele coapselor mele, mototolită acolo unde o trăseseră în sus ca să mă poată schilodi. Am simţit lanţurile reci pe obraz când am înălţat capul din noroi suficient cât să-mi sprijin faţa pe dosul palmelor.

Mlaştina duhnea a putreziciune şi vegetaţie strivită, o miasmă verde atât de copleşitoare încât mirosul de aramă coclită al sângelui nu putea pătrunde prin ea. Durerea nu era atât de puternică pe cât ar fi trebuit să fie; alunecam în şoc la fel de uşor cum aş fi alunecat sub o apă calmă. Nu pierdusem destul sânge ca să mor, dar mă gândeam că aş prefera un somn rapid, rece din care să nu mă mai trezesc, decât să mor de foame sau să zac în balta propriului meu sânge până când mirosul ar atrage creatura pentru îmblânzirea căreia fusesem lăsată acolo.

Undeva orăcăi o broască. Părea că începe o zi fierbinte.

Bănuiam că aveam să aflu.

Pielea lui făcea cruste de la căldură. Era o căldură uscată, care băşica, jupuia, făcea să crape buzele şi să sângereze nasurile. El obişnuia să mă împodobească cu bijuterii, opale, turmaline de culoarea muşchiului sau a

trandafirilor.

— Averea familiei, îmi spunea. Bijuterii de familie.

Nu minţea. Mi-aş fi dat seama de o minciună.

Deşertul Mojave îl ura. Era crestat şi sufocat, crăpat şi uscat. Nu transpira niciodată îndeajuns, ţinea aerul condiţionat întors cât mai în sus posibil. Pielea se arde la căldură, la soare. Se jupoaie ca a unui şarpe. Acvamarinul îşi pierde culoarea ca dinţii unui fumător. Perlele devin casante. Opalele plesnesc şi îşi pierd strălucirea.

Obişnuia să coboare noaptea până la fluviul Colorado, să traverseze digul la Willow Beach, pe partea din Arizona, şi să înoate pe întuneric. I-am spus că era o nebunie. I-am spus că era periculos. Cum să-şi poarte de grijă în apele Coloradoului când el nici nu putea merge fără atele şi cârje?

M-a sărutat pe nas şi mi-a spus că asta îi alina durerile. Eu i-am zis că dacă s-ar îneca nu l-aş ierta niciodată. Mi-a replicat că în întreaga istorie a lumii luată de două ori consecutiv, niciun Gilman nu s-a înecat vreodată. L-am făcut ticălos încrezut şi nesincer. A încetat să-mi mai spună unde se ducea când ieşea noaptea.

Când se întorcea şi adormea alături de mine, stăteam câteodată cu capul pe pernă şi urmăream luminiţele zburând în jurul lui. Alteori dormeam.

Iar alteori visam.

M-am trezit după apusul soarelui, când stelele reci se iveau din beznă. Partea din faţă a robei mele se uscase, formând o singură pată lungă de culoare galben-verzui, şi acum materialul de sub şale şi şezut era saturat, lipindu-mi-se de piele. Părea că nămolul se dezlipise de pe rănile picioarelor mele.

Încă nu murisem, din păcate, căci acum mă *durea.*

Mă întrebam cum voi putea rezista tentaţiei de a bea apă din mlaştină când se va instala setea. Deshidratarea mă va ucide mai repede decât foamea. Pe de altă parte, apa ar putea să-mi facă suficient de rău ca să alunec în uşurarea adusă de febră şi să mor inconştientă, delirând.

Dacă dizenteria era un mod mai bun de a muri decât cangrena. Sau deshidratarea.

Sau decât să fiu mâncată. Dacă părintele broaştelor ar veni să mă ia aşa cum se intenţionase, nu aş suferi mult timp.

Am fluierat printre dinţi. Un gest dramatic bun, numai că buzele uscate mi-au plesnit şi am simţit gustul sângelui. Opţiunile mele păreau simple: să stau nemişcată şi să mor, sau să mă zvârcolesc şi să mor. Raţional ar fi fost să mă predau cu demnitate.

M-am ridicat pe coate şi am început să mă târăsc spre nimic anume.

Lumina lunii aşternea o patină argintie peste băltoacele tulburi galben-verzui prin care mă târam şi se reflecta de pe aburii care se înălţau în sclipiri electrice de albastru. Efortul m-a încălzit în cele din urmă şi mi-a slăbit muşchii. Am încetat să mai tremur după prima jumătate de oră. Coapsele se înnodau strâns ca oţelul sudat în jurul insultei aduse tendoanelor mele. Ar fi fost mult mai convenabil dacă mi-ar fi retezat naibii picioarele de tot. Cel puţin nu aş mai fi avut de suportat membrele îngheţate atârnând în spatele meu în timp ce mă târam.

Dacă aş fi avut vreo urmă de raţiune…

Dacă aş fi avut vreo urmă de raţiune, nu aş fi fost schilodită, murind într-o mlaştină. Dacă mi-ar fi *rămas* vreo urmă de raţiune, m-aş fi ghemuit şi aş fi murit.

Suna destul de bine.

Tocmai dezbăteam asupra celui mai confortabil loc când nişte lumini albastre curioase începură să sclipească la marginea câmpului meu vizual.

Nu sunt sigură de ce am decis să le urmez.

Pinky mi-a dăruit o perlă pe un lănţişor de argint, un obiect baroc multicolor răsucit, lucios şi neregulat ca o acadea. A spus că fusese a mamei lui. Atârna între sânii mei, caldă ca atingerea unui deget atunci când o purtam.

Pinky spusese că îşi făcuse vasectomie, dar tot mai folosea prezervativ de fiecare dată când făceam dragoste.

M-a convins să continui să iau pilula.

— Curea şi suspensori, l-am tachinat eu.

Usturoiul de pe creveţi era suficient să mă facă să plâng, dar Pinky nu părea să-l deranjeze vreodată ceea ce mâneam eu, indiferent cât de condimentată era.

Era ora unu dimineaţa într-o vineri, când în sfârşit ne dădusem jos din pat pentru cină. Mâneam fructe de mare la Capozzoli, pentru că deşi era semiîntuneric în încăperea roşie şi zgomotoasă, mâncarea era bună şi aveau deschis toată noaptea. Pinky m-a privit cu coada ochiului, cu ochii lui chihlimbarii atât de trişti, şi a rupt cu dinţii o bucată din tentaculul unui calmar.

— Ai vrea să aduci un copil pe lumea asta?

— Nu, am răspuns, şi am spus atunci prima minciună. Bănuiesc că nu.

Nu l-am cunoscut pe fratele lui Pinky, Esau, decât după ce mă căsătorisem cu altcineva, îmi părăsisem slujba încercând să am un copil, divorţasem când se dovedise că nu puteam, şi fusesem nevoită să mă întorc ca să-mi plătesc facturile. Pinky se afla încă acolo, făcea încă parte din program. Încă muncind din greu în speranţa că în cele din urmă va întâlni un om nevinovat, încă prefăcându-se că eram şi fusesem întotdeauna pur şi simplu cei mai buni prieteni. Nu am purtat niciodată discuţia, dar mi-am imaginat-o de mii de ori.

Te-am părăsit.

Tu voiai un copil.

N-ar fi mers.

Şi acum vrei să te întorci? Eu nu sunt ca tine, Maria.

Nu ţi-e niciodată dor de ocean?

Nu. Niciodată.

Dar el avea prea multă mândrie, iar eu aveam prea multă ruşine. Iar după ce am ajuns Doamna Judecător Delprado, nu l-am mai văzut decât la tribunal.

Esau m-a sunat, mi-a lăsat un mesaj pe telefon, numele lui, cine era, unde putea fi găsit. Nu ştiam cum obţinuse numărul. M-am întâlnit cu el atât din curiozitate,

cât şi din interes, la vechea biserică din centru, cea ridicată în anii ’30, un monument istoric de neînlocuit. O construiseră din piatră, să dureze, şi sculptaseră petroglife şi stalactite ca să facă pereţii de piatră frumoşi în ochii lui Dumnezeu.

L-am urât pe Esau din prima clipă în care am dat ochii cu el. Esau. Nu aveam cum să-l confund, aceleaşi tuleie şi păr rar, un chip spectaculos de urât, cu prognatism şi aspect de peşte. Aceeaşi aură verde întunecat, dar a lui Esau era pătată în dreptul mâinilor şi gurii cu culoarea sângelui închegat, şi nu sclipea nicio luminiţă în jur.

Esau stătea lângă una dintre petroglife, sprijinit de piatra roşie decolorată decorată cu o siluetă băţoasă reprezentând un bărbat şi nişte linii ondulate paralele reprezentând râul. Bătrân ca timpul, Colorado purtând în aval pământul steril, păzitor şi păzit de deşertul de Vest.

Esau s-a întors şi m-a privit, dar nu cred că m-a văzut *pe mine.* Cred că a văzut perla pe care o purtam în jurul gâtului.

Îi dădusem toate bijuteriile înapoi lui Pinky atunci când ne despărţisem. Cu excepţia perlei. Nu ar fi primit-o înapoi şi, ca să fiu sinceră, mă bucuram. Nu sunt sigură de ce am purtat-o la întâlnirea cu Esau, poate doar pentru că nu-mi plăcea s-o dau jos.

Esau se îndreptă cu toată înălţimea lui de un metru şaptezeci în spatele căutăturii urâte pe care mi-o aruncă şi întinse hotărât mâna să atingă colierul, un gest bizar cu degetele strânse. Fără să mă gândesc i-am îndepărtat mâna, şi el a şuierat spre mine cu limba ca de cauciuc zburând peste buzele lipsite de carne.

Apoi se retrase, doi paşi, şi mă privi în ochi. Vocea lui nu avea nimic în comun cu chipul: baritonală şi frumoasă, melodioasă şi drăgăstoasă. M-am aplecat în faţă, subit vrăjită.

— O epavă, a murmurat el. Epave. Bijuterii ale unor morţi. E totul acolo gata să fie capturat, dacă ştii unde să te uiţi. Familia noastră a ştiut întotdeauna.

Mâna mea s-a înălţat să-l plesnească din nou, dar s-a oprit ca din proprie voinţă. Ca şi cum nu ar fi putut trece prin sunetul vocii lui.

— Aţi fost pe vremuri vânători de comori?

— Eu nu m-am oprit niciodată, a spus şi mi-a dat părul pe după ureche cu degetul mare.

M-am cutremurat. Mâna mi-a coborât, încleştată puternic pe lateral.

— Când Isaac se va întoarce cu mine în New England, o săvii şi tu. Îţi putem face copii, Maria. Mulţi. Un neam întreg. Tot ce ţi-ai dori vreodată.

— Nu merg nicăieri. Nu pentru… Isaac. Pentru nimeni.

— Ce te face să crezi că ai de ales? Eşti o parte din preţul lui. Iar noi ştim ce vrei tu. Te-am studiat. Nu e prea târziu.

M-am cutremurat, îmi era greu, greaţă, frig.

— Întotdeauna există o alegere.

Cuvintele aproape mi-au rănit buzele. Am înghiţit în sec. Unghiile mi s-au înfipt în palme. Simţeam mâna lui rece pe obrazul meu.

— Care e restul preţului? Dacă eu vin de bunăvoie?

— Vindecarea. Transformarea. Puterea. Întoarcerea la ocean. Toate lucrurile pentru care refuzându-le ar fi trebuit să moară.

— Nu-i e dor de ocean.

Esau a zâmbit, arătându-şi dinţii ca nişte ţăruşi galbeni.

— Mai că ai crede asta, nu-i aşa?

A urmat o nouă pauză, aproape respectuoasă. Apoi şi-a dres glasul şi a spus:

— Vino cu mine.

Incapabilă să mă opresc, am urmat acea voce frumoasă.

O lună aproape plină atârna pe cerul adânc, în ciuda soarelui care lumina indirect poteca spre Willow Beach. Pietrele radiau căldură prin bascheţii mei ca nişte cărămizi

încălzite într-un cuptor.

— Pinky a spus că nu are familie.

Esau a pufnit dispreţuitor.

— Vechea încercare de puştan.

— Tu eşti cel care l-a schilodit, nu-i aşa? Şi l-ai lăsat să moară în mlaştină.

— De unde ştii asta?

— Nu mi-a spus el. Am visat.

— Nu eu, a replicat el, întinzând o mână ca să mă ajute să cobor o pantă înşelătoare. Jacob a fost. Dar el nu călătoreşte.

— Un alt frate.

— Fratele cel mai mare.

M-a smucit de braţ şi mi-a aruncat o privire piezişă când m-am împiedicat. A început să meargă mai repede, cu fulgere stacojii de supărare colorând lumina mlăştinoasă care îl înconjura. M-am grăbit să ţin pasul, blestemându-mi picioarele trădătoare. Cel puţin limba încă îmi mai aparţinea, şi am folosit-o.

— Jacob, Esau şi Isaac Gilman? Ce… original.

— Se mândreau cu vechile nume din New England. Cei din familiile Marsh şi Gilman au fost printre primii colonişti.

Suna defensiv.

— Taci. N-ai nevoie de limbă ca să faci copii, şi dacă mai scoţi câteva cuvinte o să fiu fericit să te scap de ea, târfă mamifer.

Am deschis gura; glasul mi s-a blocat în fundul gâtului. M-am împiedicat şi el m-a repus pe picioare, palma sa aspră şi rece zgâriindu-mi pielea încheieturii în dreptul osului.

Am ocolit un colţ al băltoacei prin care trecea poteca. Esau s-a oprit brusc, înfigându-se zdravăn pe picioare. Mi-am tras răsuflarea simţind puterea tăcutului fluviu cafeniu care curgea prin defileu, scânteile care pluteau deasupra lui, argintii şi arămii, vioaie, mişunând ca nişte licurici.

În picioare, pe mal, în faţa curentului stătea Pinky – Isaac – legat în atelele lui, surprinzător de nepăsător

pentru un olog care îşi căuta drumul în jos pe cărarea accidentată. Şi-a lungit gâtul ca să ne vadă mai bine şi s-a încruntat.

— Esau. Aş vrea să pot spune că e o plăcere să te văd. Speram că până acum te-ai alăturat deja lui Jacob pe fundul oceanului.

— Curând, a zis Esau calm, conducându-mă în jos pe ultima pantă.

A ridicat mâna care nu era înnodată în jurul încheieturii mele. Am clipit de două ori înainte să-mi dau seama că pânza galbenă translucidă dintre degetele lui era o parte din el. Mi-a apucat din nou braţul, manevrându-mă ca pe un sac de mărfuri.

Pinky a înaintat în întâmpinarea noastră, şi pentru o clipă am crezut că o să-l lovească pe Esau peste faţă cu cârja. Mi-am imaginat sunetul pe care l-ar fi făcut aluminiul strivind obrazul lui Esau. *Mulţi. Un neam întreg.* Uşor să cedezi şi să aştepţi să se întâmple, da. Dar un neam de *ce?*

— Nu trebuia s-o amesteci pe Maria în asta.

— Putem să-i dăm ceea ce vrea, nu-i aşa? Cu sau fără ajutorul tău. De unde ai făcut rost de bani pentru şcoală?

Pinky a zâmbit lângă mine, un rânjet ca de lup.

— Lanţurile alea erau de platină. Opale. Perle mari cât ochii unui mort. Din plin. Au mai rămas încă multe.

— Deci aşa. Cum ai supravieţuit?

— Am fost călăuzit, a spus el, şi luminiţele albastre sclipiră în jurul său.

Lumini albastre care erau la fel cu luminile argintii care roiau deasupra fluviului. Mi le puteam imagina bâzâind. Supărate, invadatoare. Am întors capul să văd expresia lui Esau, dar el nu avea ochi decât pentru Pinky. Esau nu putea vedea luminile. Se uita la Pinky, iar Pinky îi întâmpina privirea cu o înălţare a bărbiei.

— Vino acasă, Isaac.

— Şi să-l las pe Jacob să încerce iar să mă omoare?

— Ţi-a făcut rău numai pentru că tu ai încercat să ne părăseşti.

— M-a lăsat pradă părintelui broaştelor în mlaştina sărată, Esau. Iar tu erai acolo cu el când a făcut-o…

— Nu te puteam lăsa să pleci pur şi simplu.

Esau a dat drumul braţului meu poruncindu-mi să stau nemişcată şi a păşit către Pinky cu mâinile larg deschise. Jos era încă lumină, acolo unde canionul era mai lat şi umbra pereţilor nu bloca soarele. Strălucea pe capul chel al lui Esau, pe reţelele de culoarea gălbenuşului dintre degetele lui, pe aluminiul cârjelor lui Isaac.

— Nu am plecat, a spus Pinky.

S-a întors, smucindu-se, tălpile bej de cauciuc ale cârjelor aderând pe solul pietros. S-a împins în faţă, îndreptându-se spre râu, spre roiul de luminiţe.

— M-am târât.

Esau l-a prins din urmă mergând în rând cu el.

— Nu înţeleg cum de nu te-ai… schimbat.

— Din cauza deşertului.

Pinky s-a oprit pe o proeminenţă deasupra apei. Îmblânzit de dig, fluviul curgea aici lin şi uniform. Dar îi puteam simţi oricum puterea, vechea magie care făcea să trăiască acest pământ.

— Deşertului nu-i place schimbarea. Mă păstrează într-o stare intermediară.

— Asta îţi face rău.

Esau o spusese aproape cu simpatie, întinzând o mână ca o pânză de păianjen şi lăsându-i-o pe umăr. Pinky a tresărit, dar nu l-a respins. Am deschis gura să-l strig, simţind că limba îmi aparţinea din nou, şi m-am oprit. *Un neam.*

Orice ar fi, ar fi copiii lui Pinky.

— Îmi face.

Pinky se juca nervos cu cârjele, aplecându-se deasupra râului, eliberându-şi antebraţele din sprijinitori. Umerii i se mişcau sub pânza albă a cămăşii. Voiam să-mi plimb palmele peste ei.

— Picioarele ţi se vor vindeca dacă accepţi schimbarea, a licitat Esau, blând, cu glasul purtat de ape. Vei fi puternic. Te vei regenera. Vei avea oceanul la

dispoziţie, nu vei mai suferi, şi uite-ţi şi femeia – o s-o luăm şi pe ea.

— *Esau.*

Am distins tonul de avertisment. Furia. Nu şi Esau. El s-a uitat la mine:

— Vorbeşte, femeie. Spune-i lui Isaac ce îţi doreşti.

Mi-am simţit limba dezlipindu-se în gură, cu toate că tot nu-mi puteam mişca mâinile. Mi-am muşcat limba ca s-o ţin pe loc.

Esau a oftat şi a privit în depărtare.

— Sângele apă nu se face, Isaac. Nu-ţi doreşti o familie a ta?

Ba da, am gândit eu. Pinky nu vorbea, dar am văzut mişcarea umerilor săi, şi răspunsul acestora era *nu.* Probabil văzuse şi Esau, pentru că a înălţat o mână, cu pânza translucidă şi părând deteriorată, iar soarele sclipi pe ghearele ascuţite de fildeş care se curbau de pe vârfurile degetelor lui. Erau scoase din teci ca ghearele unei pisici.

Cu sau fără ajutorul tău.

Un neam de *ce?*

Am strigat atât de tare încât m-am îndoit de şale.

— *Pinky, jos!*

El nu s-a lăsat în jos. În schimb a *azvârlit* cârjele, a folosit impulsul mişcării ca să se răsucească şi să-l prindă pe Esau de talie. Esau a strigat – a *ţipat* – şi a aruncat mâinile în sus, încleştându-se de umerii şi faţa lui Pinky în timp ce luminiţele argintii, albastre şi arămii clipeau şi roiau în vârtejuri în jurul lor, dar nu se putea pune cu forţa masivă a lui Pinky. Luminiţele îi acoperiră pe amândoi şi Esau a ţipat din nou, iar eu m-am încordat, m-am întins, am tras de lanţurile invizibile care mă ţineau nemişcată ca un manechin.

Pinky se ţinea bine şi se apleca pe spate.

Apa abia s-a tulburat şi Colorado s-a închis deasupra lor.

La cinci minute după ce s-au scufundat am reuşit să-mi mişc degetele. Pe tot malul nu era nicio urmă de-a lor.

N-am putut suporta să ating cârjele lui Pinky.

Le-am lăsat acolo unde căzuseră.

Esau lăsase cheile în maşină, dar când am ajuns acolo tremuram prea tare ca să mai conduc. Am încuiat uşa şi am ieşit afară, am strâns şireturile de la bascheţi şi am urcat anevoie panta până în vârf. Aproape mi-am scrântit glezna de două ori când mi s-au rostogolit pietrele de sub picioare, dar nu a durat mult. Stânci roşii şi canioane prăfoase se întindeau înspre vest, albia lungă săpată de torent cobora în spatele meu cu apa undeva jos, destul de aproape ca să-i simt mirosul, dar invizibilă. M-am aşezat pe o piatră, cu coatele pe genunchi, şi am privit peste deşertul aspru şi plin de cicatrice până la orizont, la soarele apunând.

Se presupune că apare un fulger verde exact în momentul în care soarele alunecă sub marginea lumii. Eu nu văzusem asta niciodată. Nici măcar nu eram sigură că era adevărat. Dar dacă mă uitam suficient de mult timp, îmi imaginam că aş fi putut afla.

Mai era o distanţă de o palmă între soare şi pământ, acolo pe cer. Am stat privind, cu vântul fierbinte ridicându-mi părul, până când discul arămiu al soarelui dispăru pe jumătate, şi am auzit zgomotul ritmic al cuiva urcând pe potecă.

Nu m-am întors. Nu avea rost. El s-a aplecat peste umărul meu, aşezându-şi cârjele de o parte şi de alta a mea, o prezenţă solidă şi rece ca o piatră acoperită de muşchi. Mi-am lăsat capul pe spate sprijinindu-l de pieptul lui Pinky, apa de pe cămaşa lui udă picurându-mi pe frunte, în ochi, în gură. Luminiţe de un albastru electric îi sclipeau în jur, şi nu-mi puteam da seama prea bine de trăsăturile lui, aşa cum erau profilate pe cerul amurgului. A dat drumul unei cârje şi a pus o mână pe umărul meu. Răsuflarea lui mi-a mângâiat urechea ca susurul mării.

— Esau a spus că sângele apă nu se face, am zis, când de fapt nu voiam să spun nimic.

— Nu şi sângele peştilor, a replicat Pinky, şi a strâns

încleştarea.

Mi-am îndepărtat privirea de la umbrele canioanelor de sub noi şi i-am văzut degetele pe pielea mea, siluete palide pe fond oliv, fără nicio reţea. A strecurat unul pe sub breteaua neagră a maioului meu. Nu am protestat, în ciuda roşului întunecat care întindea fire înnodate prin verdele fumuriu din jurul mâinilor lui.

— El unde e?

— Esau? S-a înecat.

— Dar… Am întins gâtul: Ai zis că cei din neamul Gilman nu se îneacă niciodată.

El a ridicat din umeri în spatele meu.

— Bănuiesc că fluviului pur şi simplu nu i-a plăcut de el. Se mai întâmplă câteodată şi aşa.

O tăcere prelungită, în timp ce eu îmi formulam următoarea întrebare.

— Cum m-ai găsit?

— Te voi găsi întotdeauna, dacă tu vrei, a zis el, frecându-şi barba aspră de gâtul meu. La ce te uiţi?

— Mă uit cum apune soarele.

— „Intră la umbra acestei roşii stânci”, a citat el greşit, pe când umbra malului opus aluneca peste vale spre noi.

— Chestia cu pumnul de praf pare potrivită…

A râs uşor şi m-a sărutat pe obraz, ezitant, ca şi când nu ar fi fost sigur dacă i-aş permite.

— Mă aşteptam să spui „teme-te de moartea prin apă”.

Soarele apuse. Din nou mi-a scăpat fulgerul. M-am întors spre el în penumbra indistinctă din semiîntunericul care îi înconjura umerii şi am alungat cu dosul mâinii luminile scânteietoare din dreptul feţei lui.

— Asta nu, am răspuns. Nu mă tem de asta, dragostea mea.

VACANŢA LUNTRAŞULUI
JEFFREY FORD

Jeffrey Ford este autorul a şase romane: *The Physiognomy, Memoranda, The Beyond, The Portrait of Mrs. Charbuque, The Girl in the Glass,* care a obţinut Premiul Edgar, şi *The Shadow Year.* Povestirile sale au fost publicate în reviste şi antologii şi au fost alese pentru câteva volume *Year's Best Fantasy & Horror.* Ele sunt adunate în *The Fantasy Writer's Assistant & Other Stories* şi în *The empire of Ice Cream.* Ford a primit de trei ori Premiul World Fantasy şi a câştigat Premiul Nebula pentru cea mai bună nuvelă în 2003. Nuvela sa, *The Cosmology of the Wider World,* a fost publicată în 2006. Locuieşte în South Jersey cu soţia şi cei doi fii şi este profesor de literatură la Brookdale Community College.

„Boatman's Holiday" a apărut prima dată în antologia *Book of Voices,* prin care se strângeau bani pentru organizaţia PEN din Sierra Leone şi ulterior a fost publicată în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction.*

Sub un soare portocaliu orbitor, îşi manevra luntrea printre cei doi stejari pietrificaţi care crescuseră atât de înalţi încât vârfurile lor se pierdeau în norii violeţi. Trunchiurile uriaşe şi coroana complicată erau albe ca oasele, şi ascuns imediat sub suprafaţa apelor întunecate se afla un cap de cerb de mărimea unui munte. Mii de corbi, ca nişte frunze negre, stăteau căţăraţi prin încrengătura palidă, holbându-se tăcuţi în jos. Penele cădeau, spiralând în coborâre cu graţia lentă a unor vise, iar el se întrebă câte asemenea călătorii făcuse sau dacă nu cumva erau toate, întotdeauna, aceeaşi călătorie.

Dincolo de stejari curentul devenea mai puternic, şi el pătrunse într-un labirint mereu schimbător de vârtejuri, unele rotindu-se în sensul acelor de ceasornic, altele invers, ca şi cum ar fi negat trecerea timpului. Un alt

luntraş poate ar fi căzut pradă panicii şi ar fi pierdut totul, dar el era un maestru navigator şi cunoştea râul mai bine decât pe sine însuşi. Orice alt vas s-ar fi scufundat repede în apele învolburate, rupt în bucăţi, iar rămăşiţele sale înghiţite.

Luntrea sa era compusă dintr-o structură internă de oase umane legate la un loc cu tendoane şi acoperite cu piele cusută de propria lui mână sigură, folosind un ac făcut dintr-un ghimpe şi aţă toarsă din regrete. Liniilor conturului ei le lipsea simetria, şerpuiau şi deviau brusc. Pe fiecare parte, prinse de copastie deasupra liniei de plutire, se găsea câte un şir de chipuri fără ochi şi fără limbi – orbitele goale, buzele desfăcute erau nişte porţi prin care vasul respira. Dedesubt, în cală, reverbera bătaia unei inimi care vibra aleator şi murea la fiecare minut numai pentru a reînvia în următorul.

Pe punte se aflau două rânduri lungi de bănci alcătuite din cranii, pentru pasagerii lui, iar undeva în spate locul lui la cârmă. În apele puţin adânci stătea în picioare şi-şi folosea prăjina lungă pentru a ghida barca. Nu era nevoie de pânze pentru ca vasul să se mişte încet înainte din proprie voinţă la o simplă comandă. La plecare, cu băncile goale, era de ajuns să şoptească „Acolo!”, iar la întoarcere, ducând încărcătura completă, „Acasă!”, şi niciun curent al râului nu se putea împotrivi înaintării sale. Totuşi era nevoie de o mână sigură şi fără teamă care să ţină nava pe traiectorie.

Trupul înalt şi musculos al lui Charon era uşor, dar iremediabil adus de spate în secolele petrecute aplecat asupra timonei. Barba şi părul încâlcit, albe ca neaua, tenul de culoarea cenuşii îl făceau să pară extrem de bătrân. În chinurile manevrării bărcii în jurul lui Felmian, şarpele albastru, sau în goana înfierbântată de-a lungul bancurilor de nisip ale Insulei Neantului însă, el îşi arunca peste umăr un fald al mantiei stacojii, iar pectoralii, nodurile bicepsului, tendoanele groase ale antebraţului demonstrau puterea ascunsă sub faţada laconică. Vai de călătorul care interpreta greşit semnele exterioare ale

vârstei drept slăbiciune şi încerca să pună vreun plan în aplicare, căci atunci luntraşul îşi folosea bâta lui lungă şi îi zdrobea fiecare os din trup.

Fiecare obstacol amăgitor, strânsoarea bolovanilor mişcători, torentele rapide, cascadele care se prăbuşeau în spaţiul fără fund umplut de stele, erau evitate în mod expert cu o îndemânare născută din intuiţie. În cele din urmă un sunet slab, dar constant ca bâzâitul neîntrerupt al unui ţânţar, ajunse la elpeste ape; semn că se apropia de destinaţie. Îşi feri ochii de strălucirea soarelui în flăcări şi zări linia fină, întunecată a ţărmului în depărtare. Pe măsură ce înainta, acea notă distantă, şoptită crescu într-un bocet acut, apoi se fractură dovedindu-se a fi un cor al agoniei. După câteva leghe putu distinge legiunea de siluete îngrămădite pe mal. Când se apropie suficient ca să arunce ancora, dădu drumul timonei, se ridică în picioare şi folosi prăjina ca să întoarcă barca astfel încât să stea paralel cu nisipul negru. Lăsând jos prăjina, păşi pe locul său de la prova.

Doi demoni înaripaţi cu feţe de broască râioasă, care aveau gheare drept mâini şi mâini drept picioare, Gesnil şi Trinkthil, asigurau ordinea în lungul şir de călători care se întindea de la mal înapoi o sută de metri până pe continentul convulsionat al oamenilor morţi. Cu fiecare zi erau tot mai mulţi călători, şi indiferent câte drumuri făcea Charon, nu exista nicio speranţă că s-ar goli vreodată plaja nesfârşită.

Fluturând o biciuşcă cu nouă cozi având la capete dinţi ascuţiţi, demonii loveau „turiştii”, după cum îi numeau ei, supunându-i pe cei care nu voiau să meargă.

— Alt transport de fals acuzaţi, Charon, spuse Gesnil, pufăind dintr-un deget uman aprins din colţul gurii.

— Uită-te la femeia aia, a treia din spate, în rochie albastră, zise Trinkthil, cu trăncăneala ei lamentabilă o să adormi de plictiseală. Ştii, nu a avut niciodată intenţia să adauge Belladona la reţeta terciului pentru soţul ei.

Charon scutură din cap.

— Ni s-a spus că pentru un timp n-o să mai fie

drumuri, zise Gesnil.

— Da, aprobă Charon, Stăpânul mi-a acordat o pauză. O vacanţă.

— A trecut deja un secol? se miră Gesnil. O, o, nu mi-a părut mai mult de trei ani. Timpul zboară…

— O să călătoreşti? întrebă Trinkthil. Sau stai acasă?

— E o insulă pe care cred că o s-o vizitez.

— Unde se află? întrebă Gesnil.

Charon ignoră întrebarea şi spuse:

— Trimite-i mai repede.

Demonii ştiau să se supună şi făcură semn primului din rând să avanseze. Un bărbat gras, chel, în sutană, vreun membru al clerului, păşi înainte. Tremura atât de tare încât i se scutura guşa. Aşteptase pe mal în nelinişte şi teamă groaznică timp de secole, făcând ture, nervos prin însăşi natura firii sale.

— Plata, zise Charon.

Omul dădu capul pe spate şi deschise gura. Un obiect rotund strălucitor zăcea sub limbă. Luntraşul întinse mâna şi luă moneda de aur, punând-o în buzunarul mantiei.

— Următorul, strigă Charon când bărbatul trecu pe lângă el şi îşi ocupă locul pe banca din cranii.

Soarele portocaliu al iadului ţipa în chinurile morţii în fiecare seară, un pandemoniu scurgându-se de sus care îi făcea chiar şi pe demoni să asude şi trimitea câinele cu trei capete al stăpânului la adăpost. Această gălăgie îngrozitoare îşi croia drum prin pietre, râu, copacii pietrificaţi, şi totul era plin de suferinţă. Scădea încet-încet pe măsură ce se lăsa întunericul fără stele şi fără lună, devorând orice rămăşiţă de lumină. Odată cu această noapte de infern venea un vânt rece a cărei iniţială uşurare chinuitoare nu eşua niciodată în a-i decepţiona pe cei damnaţi, cu toate că urmau să fie rezidenţi ai locului o mie de ani, cu o falsă promisiune de Speranţă. Vântul în creştere aducea cu el un catalizator pentru memorie şi îi făcea pe toţi cei pe care îi mângâia să-şi amintească în detalii vii vieţile lor pierdute – o tortură creată individual,

mai eficientă decât focul.

Charon stătea în casa lui, craniul unui zeu decăzut, pe culmea unui deal înalt de cremene dominând râul. Prin orbita ochiului stâng, cu geam din minciuni transparente, putea fi văzut stând la masă la lumina unei lămpi făcute din grăsimea unui om lacom, cu flacăra bătută de vântul rece intrat prin gaura lăsată de un dinte lipsă. În faţa lui stătea întinsă o bucată curbată de piele tatuată, jupuită de pe spatele unui explorator de demult care fără îndoială îşi vânduse sufletul pentru o sorbitură din Fântâna Tinereţii. În mâna dreaptă, luntraşul avea un compas şi în stânga un condei. Privirea lui urmărea peste straniul pergament cursul propriului său râu, Acheron, Râul Durerii, până acolo unde se intersecta cu Pyriphlegethon, Râul de Foc. Cursul de flăcări era în cele din urmă înăbuşit în cataractele de aburi în care se vărsa şi devenea Lethe, Râul Uitării.

Trasă itinerarul călătoriei sale de a doua zi cu vârful condeiului, lăsându-l să alunece la doi centimetri deasupra liniei şerpuite ca o venă albastră. Acolo, în mica lărgime a reprezentării ultimului râu, aproape exact la jumătatea distanţei dintre originea lui şi sfârşitul în tristul Cocytus, era un punct. Oricine altcineva nu l-ar fi considerat decât o pată de pe corp nimerită acolo din întâmplare când se pictase harta, dar Charon era sigur după secole în care auzise frânturi şoptite de conversaţie a nefericiţilor lui pasageri că acesta reprezenta legendara insulă Condeshai.

Puse jos condeiul şi compasul şi se lăsă pe spate în scaun, închizând ochii. Atârnând din centrul domului cranian de deasupra, clopoţeii de vânt făcuţi din oase de liliac pocniră când briza neastâmpărată care îi invada casa ridică un colţ al hărţii. El oftă la atingerea vântului răcoros şi efectul său insidios îi readuse o amintire din trecut.

Într-o noapte, nu-şi putea aminti cu câte secole înainte, stătea întins în pat pe cale de a adormi, când auzi o bătaie la uşa cu balamale tăiată în partea stângă a ţestei.

— Cine-i acolo? strigă el cu cea mai înspăimântătoare voce cu care obişnuia să-şi reducă pasagerii la tăcere. Nu

se auzi niciun răspuns, ci urmă o altă serie de lovituri. Se rostogoli din pat, îşi puse mantia şi aprinse un opaiţ. Luând lampa cu el, se duse la uşă şi o deschise brusc. O siluetă speriată dădu înapoi în întuneric. Charon proiectă lumina înainte şi zări un bărbat speriat, tremurând, cu pielea goală acoperită de răni supurânde şi zgârieturi.

— Cine eşti tu? întrebă luntraşul.

Omul se holbă în sus la el, întinzând mâna.

— Ai evadat din puţ, nu-i aşa?

Partea din spate a dealului de cremene dădea spre un puţ enorm, circumferinţa lui la deschidere măsurând o sută de mile în diametru. În spirală, pe peretele interior era un drum care ducea din ce în ce mai adânc în arcuri descrescătoare prin diferite niveluri ale Iadului sfârşind într-un punct situat în însăşi mintea Stăpânului. Chiar şi noaptea, dacă Charon s-ar fi dus în spatele dealului şi s-ar fi uitat peste margine, ar fi putut vedea o slabă strălucire roşiatică şi ar fi auzit ecoul stins al tânguielilor plângăreţe.

Omul aprobă în cele din urmă.

— Intră, zise Charon, şi ţinu uşa deschisă pentru ca bărbatul să se târâie pe lângă el.

Mai târziu, după ce îi oferise un scaun, o mantie şi o ceaşcă de ceai de urzici, vizitatorul său distrus începu să-şi vină în fire.

— Ştii, spuse Charon, nu există scăpare din Iad.

— Asta ştiu, bâigui omul, făcând un efort mare ca să vorbească, de parcă ar fi uitat cum s-o facă. Dar există o scăpare în Iad.

— Despre ce vorbeşti? Câinele va fi acolo în mai puţin de o oră ca să te aducă înapoi. Şi nu e prea blând.

— Trebuie să ajung la râu.

— Cum te numeşti? întrebă Charon.

— Wieroot, zise bărbatul cu o grimasă.

Luntraşul înclină din cap.

— Scăparea asta în Iad, unde se află, ce este?

— Condeshai, spuse omul, o insulă pe Râul Lethe.

— Unde ai auzit de ea?

— Eu am creat-o, zise, ţinându-se de cap cu ambele

mâini de parcă ar fi încercat să-şi amintească. Cu secole în urmă, am întreţesut-o în materialul mitologiei Iadului.

— Mitologie? întrebă Charon. Să presupun că rănile astea de pe trupul tău nu sunt decât un mit?

— Suferinţa e reală aici, eu ar trebui să ştiu, nu-i aşa, dar întreaga construcţie a Iadului este, desigur, o invenţie a omului. Puţul, câinele cu trei capete, râurile, tu, dacă pot spune aşa, toate au izvorât din mintea omenirii, din intenţia de a se autopedepsi.

— Iadul a fost aici de la început, zise Charon.

— Da, admise Wieroot, într-o formă sau alta. Dar când cineva, în lumea celor vii, adaugă ceva legendei, vreun detaliu care să convingă mai bine credincioşii sau să convertească unii noi, aici acesta ia fiinţă cu tot cu o istorie de-a gata care se întinde instantaneu înapoi până la începuturi şi cu un viitor garantat care se târăşte inexorabil înainte.

Evadatul izbucni într-un acces de tuse, fumul de la focurile puţului ieşind în mici nori din plămânii lui.

— Te-a înnebunit căldura, zise Charon. Ai avut la dispoziţie prea mult timp să gândeşti.

— Ambele pot fi adevărate, cârâi Wieroot, cutremurându-se de durere, dar mai ascultă o clipă. Pari să fii bărbat, totuşi pun pariu că nu-ţi aminteşti de tinereţea ta. Unde te-ai născut? Cum ai devenit luntraş?

Charon îşi încordă memoria, căutând o imagine din trecutul său în lumea celor vii. Nu văzu decât rânduri şi rânduri de capete, aplecându-se pe spate, oferindu-i moneda de sub limbă. O imagine a sa traversând râul, trecând printre stejarii uriaşi, se repetă în spatele ochilor lui de zeci de ori în succesiune rapidă.

— N-ai găsit nimic, nu-i aşa?

Charon îşi fixă atent oaspetele.

— Eu am fost cleric, şi când am copiat un text sacru care descria împrejurimile Iadului am deviat de la originalul pe cale de dezintegrare şi am adăugat existenţa insulei Condeshai. În cursul anilor, zecilor de ani, secolelor, alţi cărturari au găsit creaţia mea şi au adăugat-o

propriilor lor lucrări, astfel că acum Condeshai, deşi nu tot aşa de bine-cunoscută cum eşti tu sau râul tău, este un fapt real în acest ţinut disperat.

Dinspre râu se auzea tot mai aproape Cerberul lătrând. Wieroot se ridică în picioare, desfăcându-şi mantia şi lăsând-o să cadă pe scaun.

— Trebuie să ajung la râu, spuse. Dar gândeşte-te la asta. Tu locuieşti în ţeasta unui zeu căzut. Spaţiul ăsta a fost cândva umplut cu o substanţă care comanda universul, ba nu, era chiar universul. Cum moare un zeu?

— N-o să reuşeşti niciodată să-l traversezi, zise Charon.

— Nici nu vreau. Vreau să fiu prins în curentul lui.

— O să te îneci.

— Da, o să mă înec, o să fiu muşcat de ţiparii ţepoşi, o să ard în Râul de Foc, dar nu voi muri, pentru că sunt deja mort. Cândva într-un târziu trupul meu va fi aruncat pe ţărmurile insulei Condeshai, şi atunci voi fi ajuns acasă. După cum am creat insula, în momentul în care îi atingi ţărmurile şi ieşi din Râul Uitării, îşi reaminteşti instantaneu totul.

— Sună ca o poveste pentru copii, murmură Charon.

— Mulţumesc, zise străinul.

— Ce te-a făcut să creezi insula asta? întrebă luntraşul.

Wieroot se îndreptă împleticindu-se spre uşă. Deschizând-o şi păşind afară în beznă, strigă peste umăr:

— Ştiam că în cele din urmă voi comite o crimă.

Charon îl urmă afară în noapte şi auzi paşii bărbatului coborând dealul spre râu. Câteva secunde mai târziu auzi şi respiraţia şuierată a câinelui cu trei capete. Mârâind, lătrând, răsunând triplu. Apoi urmă o perioadă de tăcere, şi în sfârşit… un plescăit, şi în acel moment, doar pentru o clipă, imaginea unei insule frumoase pluti în spatele ochilor luntraşului.

Aproape că reuşise să uite incidentul cu Wieroot, căci secolele trecuseră, pe propriul lor Râu al Durerii, când într-o zi auzi pe unul dintre călători şoptind altuia cuvântul

„Condeshai”. Asta se întâmplă de trei sau patru ori, şi apoi, cu numai o jumătate de secol în urmă, o femeie tânără, încă strălucitoare, deşi era moartă, cu păr negru lucios şi un curios punct roşu ca semn din naştere chiar sub ochiul stâng, fu împinsă către barca sa. El ceru plata. Când ea înclină capul pe spate, deschise gura şi ridică limba, acolo nu era o monedă, ci un pachet mic, strâns împăturit în piele. Charon aproape că se enervă scoţându-i-l din gură, dar ea şopti repede: „O hartă către Condeshai”.

Aceste cuvinte fură ca o palmă peste faţa lui. Îngheţă pentru o fracţiune de secundă, apoi gândi repede şi, aprobând din cap, se dădu la o parte pentru ca ea să-şi poată ocupa locul. „Următorul”, strigă, şi demonii nu se dovediră prea deştepţi. Târziu în acea seară despături dreptunghiul rudimentar croit din piele, şi după o inspecţie îndeaproape a tatuajului se blestemă pentru că se lăsase înşelat. Aruncă harta pe podea şi vântul nopţii o suflă într-un colţ. Săptămâni mai târziu, după ce constată că fusese din nou aruncată de sub masă în mijlocul încăperii, o ridică şi o analiză din nou. Da data aceea observă punctul pe parcursul liniei albastre a lui Lethe şi se minună.

Îşi ţinea luntrea într-o mică lagună ascunsă de un desiş de plopi negri. Era imediat după răsăritul soarelui, şi el îşi depozitase deja proviziile în locaşul de sub punte. După ce le legă strâns cu bucăţi de funii de spânzurătoare aruncate în timpul anilor de unii călători, se întoarse cu faţa la inima bătând haotic a navei. Imensul organ al sângelui, cândva rezident în pieptul Reginei Sirenelor, era suspendat în centrul încăperii de vene şi artere groase ca nişte ramuri care intrau în lateralele bărcii. Reţeaua sanguină se extindea şi se contracta, şi inima însăşi bătea eratic, ondulându-se şi cutremurându-se, asudând cu picături roşii.

Charon aşteptă până când se opri, rămânând nemişcată, apoi o readuse la viaţă prin forţa nemuritoare care îi umplea camerele. Imediat ce se mişcă din nou emise un fluierat ascuţit, o notă care începea în partea de

jos a registrului şi creştea rapid spre partea de sus. La sunetul acestui semnal, carnea roşie şi udă a organului începu să se desfacă descoperind un ochi. Sfera se roti în toate direcţiile, iar luntraşul se apropie cu un opaiţ aprins într-o mână şi harta, întinsă, în cealaltă. Lumină din spate bucata de piele permiţând ochiului să citească tatuajul. Încercuise punctul care reprezenta Condeshai cu condeiul său, astfel că destinaţia era clar marcată. Tot ce mai avea el de făcut era să ocolească pericolele, să ţină chila în ape adânci şi să rămână treaz. Altminteri nava ştia acum încotro să meargă.

Sus pe punte desfăcu parâmele şi, în loc să pronunţe cuvântul „Acolo”, rosti o comandă utilizată mai rar de o dată la un secol – „Departe”. Barca ieşi din lagună şi porni pe râu. Charon simţi ceva apropiat de bucurie datorită faptului că nu mai trebuia să se strecoare printre giganticii stejari albi. Ridică ochii în stânga sa spre culmea dealului de cremene şi văzu craniul uriaş holbându-se în jos la el. Ziua nu era încă fierbinte şi portocalie şi întregul Iad era ocupat cu treburile suferinţei, dar el, luntraşul, pleca în vacanţă.

Pe drumul de plecare călători în sensul curgerii râului, astfel încât curentul său combinat cu inerenta propulsie vrăjită a vasului să facă rapidă călătoria. Existau obişnuitele vârtejuri, aflorimente de sulf şi pucioasă care trebuiau evitate, dar aceste obstacole ocazionale erau o diversiune bine-venită. Nu mai urmaşe niciodată această rută când fusese în vacanţă. De obicei rămânea acasă, să se odihnească, făcând reparaţii minore la luntre, jucând zaruri cu vreunul dintre demonii cu aripi de liliac care lua o scurtă pauză în munca lui istovitoare de tortură.

Odată, ca oaspete al stăpânului în timpul unei vacanţe, fusese invitat în străfundurile puţului, transportat într-o caleaşcă înaripată care aluneca în jos prin centrul marii spirale. Acolo, unde Ţarul Lumii de Dedesubt locuia într-un palat privat construit din suspine îngheţate, într-un tărâm de zăpezi atât de reci, încât respiraţia se spărgea în clipa în care atingea aerul, fusese condus de o armată de

statui vii de marmură, sculptate în formă de bărbaţi, dar lipsite de feţe, printr-un tunel care conducea la un cerc imens de gheaţă limpede. Prin bariera sa transparentă se putea privi în afară spre tărâmul celor vii. Petrecuse şase zile transpus între uluire şi teamă la vederea lumii aşa cum era. Acea vacanţă îi lăsase o aşchie de gheaţă în inimă căreia îi luase trei secole ca să se topească.

Niciuna dintre precedentele evadări nu-i adusese nici a zecea parte din sentimentul de uşurare pe care deja îl simţea după ce străbătuse câteva mile pe ruta nautică spre Condeshai. Repeta iar şi iar numele insulei în şoaptă în timp ce stătea la cârmă sau manevra prăjina, sperând să surprindă o altă imagine a ei aşa cum se întâmplase în noaptea în care Wieroot se aruncase în Acheron. Ca întotdeauna, imaginea mentală refuza să se închege, dar el se învăţase să-i fie suficientă absenţa ei, care devenise în sine un fel de mângâiere.

Ca să evite vârtejurile şi stâncile periculoase din curentul median al râului, Charon era silit uneori să conducă luntrea mai aproape de ţărm la babord. Acolo întrezărea minunile unui peisaj îndepărtat, uitat – un şir de vulcani fumegând; o turmă de monştri exsanguinaţi, plutind ca un val alb pe deasupra unei suprafeţe plate şi fisurate de sare; o pădure sclipitoare de copaci de cristal animaţi de maimuţe din plumb cu cozi lungi. Erau multe lucruri care distrăgeau atenţia, dar el se străduia să-şi înfrâneze curiozitatea şi să se concentreze de teamă să nu eşueze şi să-şi găurească fundul vasului.

Spera să ajungă la Râul de Foc înainte de căderea nopţii, pentru a avea lumină după care să poată naviga. Să călătorească pe Acheron orbeşte ar fi însemnat sinucidere sigură, şi spre deosebire de Wieroot, Charon nu era convins dacă era deja mort sau dacă era viu, sau doar un fragment din imaginaţia Iadului. Exista posibilitatea să găsească un port natural şi să arunce ancora, dar terenul prin care curgea râul se dovedise sălbatic şi creaturi misterioase îl pândeau de-a lungul malurilor, şi asta făcea ca navigaţia prin întuneric să pară alternativa cea mai

bună.

Când ziua scăzu şi soarele începu să plângă în durerile morţii lui treptate, Charon privi înainte ferindu-şi ochii cu o mână anticipând ivirea flăcărilor de pe Pyriphlegethon. În timpul vizitei la palatul suspinelor îngheţate, stăpânul lăsase să-i scape faptul că focul lichid al acelor ape îi arde numai pe păcătoşi.

Pentru că luntrea era o unealtă a Iadului, fabricată în Iad, el era destul de convins că putea face faţă flăcărilor, dar nu era sigur că în vreun moment îndepărtat din propriul trecut el nu păcătuise. Însă dacă îi era dat să întâlnească suferinţa, se gândea că cel puţin avea să afle un adevăr despre sine.

În ultimele momente de lumină, aprinse trei lumânări şi le aşeză la prova bărcii. Se dovediră ineficiente contra întunericului, aruncându-şi strălucirea la numai o lungime de o prăjină în faţa vasului. Pâlpâirea lor slăbea ochii lui Charon şi oboseala lui crescu. Pentru a-şi distrage atenţia de la oboseală, coborî în cală şi se întoarse cu un picior uscat şi sărat de harpie pe care să-l mestece. În ultimele secole creaturile înaripate deveniseră costelive, aproape destul de slabe ca să scape din capcanele lui. Carnea lor se ştia că îmbunătăţeşte vederea şi sporeşte mintea. Efectul nu avea nimic de-a face cu claritatea, era vorba doar de un fel de agitaţie a gândirii care, în această situaţie, era preferabilă somnolenţei. Somnul era un beneficiu special al clasei muncitoare din Iad, iar luntraşul de obicei se bucura de el. În special visele reprezentau o evadare exotică din rutina muncii. Păcătoşii nu dormeau niciodată, şi nici stăpânul.

Exact la mijlocul nopţii Charon simţi un fel de intuiţie, un ghiont al instinctului să tragă de cârmă puternic spre stânga. Imediat ce făcu temerara manevră auzi din faţă gâlgâitul puternic care însemna că are în drum un vârtej. Zgomotul crescu repede până la un nivel asurzitor, şi numai când se afla alături de monstrul turbionar, călărind chiar pe buza lui, fu în stare să-i vadă imensitatea. Luntrea se luptă să se elibereze de atracţie, şi

în loc să fie propulsată de magie, părea să-şi înfigă ghearele, târându-şi greutatea afară din coborârea lipsită de speranţă. El nu putea face nimic decât să ţină cârma ferm şi să-şi păstreze ochii larg deschişi asupra pasajului lung, amăgitor.

Nu trecuse nicio clipă de la eliberare când barca intră în apele turbulente unde Acheron se intersecta cu Râul de Foc.

Îşi relaxă mâna de pe cârmă şi lăsă vasul să se ghideze după informaţiile de pe harta pe care i-o arătase. Degetele strângeau orbitele celor două cranii care alcătuiau scaunul lui, ţinându-se bine să nu fie aruncat peste bord. Pyriphlegethon strălucea acum în faţa lui, şi vederea flăcărilor dansând, unele ridicându-se sus în noapte, îl făceau să strige, nu de frică, ci de emoţie. Barca se lansă înainte spintecând suprafaţa arzând, apoi fu înghiţită de o lumină galben-portocalie care nu dădea căldură. Iluminarea puternică îl ameţea pe Charon, şi rămase ca în transă, visând cu ochii deschişi. Nu mai simţea trecerea Timpului, graba de a ajunge la destinaţie, greutatea tuturor acelor lucruri de care fugise în vacanţă.

În cele din urmă, după o prelungită transă luminoasă, apele strălucitoare deveniră turbulente, îşi pierdură focul, şi aburi groşi începură să se ridice din ele. Aburii se transformară rapid într-o ceaţă atât de deasă încât părea să aibă o structură, frecându-se de pielea lui ca o pană. Se gândi că ar putea s-o adune în pumni, apoi îi alunecă printre degete, i se scurse în nări şi îşi încolăci tentaculele în jurul amintirilor lui.

Când luntraşul se trezi în plânsul naşterii zilnice al soarelui Iadului, era întins gol pe patul lui, holbându-se la legătura de oase de liliac atârnând din centrul tavanului propriei case. La început se sperie, bâjbâind orbeşte după o timonă care nu era acolo, strângând pumnul în jurul prăjinii în absenţa unor ape, în timp ce băţul se odihnea sprijinit de uşă. Imediat ce şocul descoperirii că se afla acasă scăzu, oftă adânc şi se ridică pe marginea patului.

Atunci îl izbi faptul că întreaga sa călătorie, vacanţa sa, fuseseră în zadar.

Căută cu înfrigurare prin minte cea mai vagă urmă de amintire cum că ar fi ajuns pe Condeshai, dar totul fusese uitat. Pentru prima dată în secole lacrimile îi umeziră ochii, iar frustrarea situaţiei proaste în care se afla îl făcu să plângă. În cele din urmă se ridică şi-şi găsi mantia făcută ghem pe podea la picioarele patului. Se îmbrăcă şi, fără să se mai oprească să-şi pună cizmele sau să ia prăjina, părăsi casa.

Cu pas hotărât, urcă mica ridicătură din spatele ţestei şi se opri pe marginea imensului puţ. Apropiindu-se, aruncă o privire în adâncimile spiralate către slaba lucire roşie. Ţipetele păcătoşilor torturaţi, bocetele de autocompătimire răsunau în urechile lui ca nişte voci îndepărtate dintr-un vis. Dincolo de ele abia putea discerne, ca bâzâitul unei muşte, hohotul zgomotos, vesel al stăpânului, şi această notă discordantă părea să se împletească subtil în toate celelalte.

Mânia şi frustrarea lui Charon se topiră încet într-un fel de amorţeală la fel de rece ca şi coridoarele din palatul lui Satan, şi el se legănă încoace şi încolo, peste margine şi înapoi, nu atât dorindu-şi să sară, cât aşteptând să cadă. Timpul trecu, nu-şi dădu seama cât de mult, apoi, la fel de subit cum se îmbrăcase şi-şi părăsise casă, se întoarse de la puţ.

Odată intrat în interiorul craniului, se pregăti să se ducă la muncă. Simţea o mare greutate, ca şi cum organele sale ar fi fost făcute din plumb, şi fiecare pas cerea un efort, fiecare respiraţie un suspin. Îşi găsi cizmele din piele de ţipar sub masa pe care studiase noaptea harta din piele. Ridică una, o răsuci în mâini, şi un şuvoi de nisip galben se scurse pe podea. Vederea acestuia îl prinse nepregătit şi răsuflarea i se opri.

Căzu în genunchi şi analiză grămăjoara formată. Cu grijă, ridică cealaltă cizmă, o răsturnă şi o goli în propria grămadă alături de prima. Întinse mâna spre minunile gemene, iniţial dorind să simtă grăunţele alunecându-i

printre degete, dar dovada lor clară că ajunsese pe Condeshai şi nu-şi mai putea aminti niciun moment de acolo îi înfrânse în cele din urmă voinţa şi nu le mai atinse. Se ridică în picioare, luă prăjina pentru apele puţin adânci şi părăsi craniul îndreptându-se spre barcă.

Pe când naviga printre cei doi stejari uriaşi, nu se mai întrebă dacă toate călătoriile lui pe Acheron erau una şi aceeaşi călătorie. Plictisit, îşi îndeplini datoria de luntraş. Muşchii săi, educaţi pentru acest lucru în decursul a nenumărate secole, ştiau exact cum să evite şarpele albastru şi să ocolească vârtejurile fără să fie nevoie să se gândească la asta. Fără îndoială aceleaşi procese inconştiente îl aduseseră pe Charon şi nava sa în siguranţă înapoi de pe Condeshai.

Când îi întâlni pe ţărmul opus, Gesnil şi Trinkthil îl interogară plini de speranţe despre vacanţa lui. Pentru demoni, care nu aveau parte de niciun răgaz în corvoada lor de a mâna păcătoşii, chiar şi câteva cuvinte despre o vacanţă ar fi fost ca o bomboană rară, dar el nu le spuse nimic. Din expresia de pe chipul lui Charon înţeleseră că nu trebuie să-l sâcâie şi se mulţumiră să-i împingă pe călători înainte ca să ofere monedele şi să-şi ocupe locurile pe bănci.

În dimineaţa aceea, în timpul călătoriei de întoarcere, un bărbat masiv aflat printre pasageri avu în ultima clipă o criză de nervi în faţa iminentei suferinţe eterne. Ţipa incoerent, şi Charon îi porunci să tacă. Când omul se ridică şi începu să patruleze înainte şi înapoi, luntraşul îi ordonă să se întoarcă la locul lui. Bărbatul continuă să se mişte, cu trupul tresăltând în spasmele fricii, şi era evident că bufoneriile lui îi zăpăceau pe ceilalţi păcătoşi. Temându-se că omul ar putea răspândi revolta, Charon se apropie cu prăjina în mâini şi rotind-o ca pe o măciucă crăpă capul nefericitului. De obicei asta era tot imboldul de care avea nevoie un pasager recalcitrant ca să se întoarcă pe bancă, dar acesta era acum înnebunit de oribilitatea stării sale.

Luntraşul se puse pe treabă şi-l bătu sălbatic, lovindu-l iar şi iar şi iar. Cu fiecare izbitură, Charon simţea

o uşurare infinitezimală a frustrării sale. Când termină, agitatorul zăcea grămadă pe punte, nu mai mult decât un sac de carne plin de oase rupte, iar ceilalţi pasageri îşi târşâiau picioarele într-o parte ca să nu-i atingă cadavrul.

Abia mai târziu, când îşi ancorase barca în lagună şi demonii înaripaţi zburaseră afară din puţ ca să-i conducă pe damnaţi pe dealul de cremene şi în jos pe spirala destinelor lor eterne, abia atunci luntraşul îşi regretă furia. Când ridică sacul de piele care fusese pasagerul său şi-l azvârli pe umăr ca pe un balot, înţelese că isteria bărbatului însemnase unul şi acelaşi lucru cu propria lui frustrare.

Soarele îşi striga ţipătul de moarte scufundându-se în balta de sânge care era orizontul, apoi veni amurgul Iadului. Charon urcă şi el dealul şi intră în casă. Înainte ca noaptea pură să-şi închidă pumnul asupra malurilor râului, îşi scoase cizmele, mestecă o bucată de carne de harpie şi aprinse opaiţul din suportul de pe masă. Aşezându-se acolo fixă flacăra, gândindu-se la ea ca la viitorul care îl atrăgea constant înainte prin ani, secole, eoni, ca la trecutul dispărând în urma lui.

— Nu sunt altceva decât o clipă, zise el cu voce tare şi cuvintele lui răsunară în ţeasta goală.

Ceva mai târziu, stând încă pe scaun la masă, observă că flacăra lumânării pâlpâie. Ochii lui îşi schimbară poziţia pentru prima dată în decurs de ore ca să-i urmărească mişcarea. Apoi focul începu să danseze, foile de pergament din piele se ridicară uşor la colţuri, oasele de liliac pocniră slab deasupra capului, înşelătorul vânt al amintirilor din Iad începuse să sufle. Îi auzi şuieratul prin spaţiul din rânjetul casei sale, îi simţi răcoarea în jurul lui. Această extrem de complexă şi insuportabilă tortură care readucea în minţile păcătoşilor timpul vieţii lor acţiona acum asupra luntraşului. Îşi mişcă picioarele desculţe pe sub masă şi-şi dădu seama că are dedesubt grămezile de nisip.

În mintea lui imaginea începu cu un simplu punct albastru şi apoi se desfăşură rapid în toate direcţiile

revelând un cer şi o apă cristalină. Soarele pe Condeshai era galben şi dădea căldură adevărată. Asta şi-o amintea limpede. Se aşezase sus pe o movilă de nisip gălbui privind peste panorama nesfârşită de ape sclipitoare. Alături de el în stânga se afla Wieroot, cu picioarele încrucişate, îmbrăcat într-o robă neagră şi etalând o barbă care îi ascundea cicatricele în curs de vindecare care îi brăzdau faţa. În dreapta era tânăra femeie cu păr negru strălucitor şi semnul roşu din naştere sub ochiul stâng.

— … Şi tu ai creat toate acestea scriindu-le în cealaltă lume? întrebă Charon.

Briza sufla şi luntraşul se simţi uşor de parcă ar fi mâncat dintr-unul din norii albi plutind pe cer.

— Îţi voi spune un secret, zise Wieroot, deşi e păcat că nu vei avea ocazia să-l pui în practică.

— Spune-mi, ceru luntraşul.

— Dumnezeu a creat lumea din cuvinte, spuse în şoaptă.

Charon îşi aminti că nu înţelesese. Îşi încruntase sprâncenele şi se întoarse să se uite la tânăra femeie să vadă dacă ea râdea. Însă ea dădea din cap împreună cu Wieroot. Acesta puse mâna pe umărul luntraşului şi spuse:

— Şi omul l-a creat pe Dumnezeu din cuvinte.

Amintirea lui Charon despre plaja de pe Condeshai dădu dintr-odată naştere la o altă amintire din vacanţă. Stătea într-o clădire mică fără uşă, cu faţa spre un peisaj nocturn cu copaci înalţi ale căror frunze erau suflate de un vânt puternic. Cu toate că era noapte, nu era întunericul total pe care îl cunoştea din zona lui din Iad. Sus pe cerul negru strălucea un disc luminos, care îşi arunca razele în jos peste insulă. Strălucirea lor se prelingea în casa mică din spatele lui şi cădea pe siluetele lui Wieroot şi ale femeii, Shara era numele ei, în locul unde dormeau pe un pat de trestii. Prin sunetul vântului, chemările păsărilor de noapte, bâzâitul insectelor, auzea respiraţia regulată a cuplului dormind.

Şi urmă o ultimă amintire. Charon îl revăzu pe Wieroot apropiindu-se de el pe când se pregătea să se

îmbarce pentru călătoria de întoarcere.

— Mi-ai spus că ai comis o crimă, spuse luntraşul.

— Aşa e, recunoscu Wieroot.

— Cine era?

— Zeul în al cărui craniu locuieşti, veniră cuvintele care slăbiră şi apoi dispărură când vântul de noapte al Iadului încetă să mai sufle.

Amintirile se ofiliră şi Charon ridică ochii şi văzu flacăra lumânării din nou nemişcată. Se întinse peste masă şi trase condeiul şi o foaie de pergament către el. Cufundând peniţa în călimara cu sânge pe post de cerneală, mâzgăli două cuvinte în partea de sus a paginii. *Povestea mea,* scrise, şi apoi începu să-şi reamintească viitorul. Cuvintele veniră, la început mai încet, şovăitor, purtându-şi cu ele şirul de imagini, dar în scurt timp numărul lor crescu, ajungând să egaleze numărul păcătoşilor care aşteptau călătoria pe malul opus. El îi transporta metodic, expert, din mintea lui pe pagină, continuând să scrie mult timp în noaptea întunecoasă a Iadului până când jos la capătul puţului spiralat, în palatul lui de suspine îngheţate, Satana încetă brusc să mai râdă.

UN CAL DE O CULOARE DEOSEBITĂ (ACELA PE CARE AI VENIT CĂLARE) HOWARD WALDROP

În 2006, Howard Waldrop a scris două povestiri originale pentru volumul convenţiei Capllave: „The Horse of a Different Color (That You Rode în On)" şi „The King of Where-I-Go", inspirate de arta lui Carol Emshwiller. (Ambele povestiri au fost publicate şi în SCI FICTION.) În „The Horse..." Waldrop reuneşte, într-un interviu referitor la o poveste secretă din showbiz, căutarea Sfântului Graal, vodevilul, Fraţii Marx şi o istorie a începuturilor micului ecran. Waldrop este autorul colecţiilor *Howard Who? All*

About Strânge Monsters of the Recent Past, Night of the Cooters, Going Home Again şi mai recenta *Heart of Whiteness.* A câştigat premiile Nebula şi World Fantasy pentru nuvela sa „The Ugly Chickens”. Crescut în Mississippi, Waldrop trăieşte acum în Austin, Texas.

Cu câţiva ani înainte ca Manny Marks (aşa a insistat să-i fie scris numele) să moară la vârsta de 107 ani, a dat o serie de interviuri lungi lui Barry Winstead care făcea cercetări pentru o carte despre moartea vodevilului. Marks avea 103 ani atunci, în primăvara lui 1990. Această casetă neprelucrată probabil nu a fost niciodată reprodusă.

Marks: …ştiu că a fost, fiindcă jucam la Conshohocken. Chestia aia e pornită? Ce face mai exact?

Winstead: Râzi de mine?

Marks: Lucrurile astea au decăzut de când cu dictafonul. Cât de bine ar putea acel lucru să înregistreze? Este de mărimea unui pachet de Lucky…

Winstead: Aveţi încredere în mine, domnule Marks.

Marks: Domnul Marx a fost tatăl meu, Samuel „Francezu” Marx. Mie spune-mi Manny.

W: Hai să începem cu asta, atunci. De ce schimbarea de nume?

M: N-am vrut ca fraţii mei să-mi calce pe urme. Ei au început să-şi spună Cei Patru Fraţi Marx, după ce au renunţat să fie Cele Patru Privighetori. Milton – Gummo pentru tine – n-a mai ţinut la asta, după Julius – Groucho pentru tine. Desigur, Leo şi Arthur cântaseră la pian prin saloane şi bordeluri de când aveau zece şi unsprezece ani. Va trebui să-mi spui dacă tu crezi că ăsta e show business sau nu…

W: Înseamnă a trăi din talentul tău.

M: Cu greu.

W: Când ai intrat in show business?

M: Aveam paisprezece ani. Schimbare de secol. De cum am ieşit din casă am intrat direct pe scenă.

W: Adevărat?

M: A fost o perioadă de trei sau patru ani când trăiam din talentul meu. După cum spune Gene Kelly: „Demnitatea, întotdeauna demnitatea”. De fapt Comden şi Green au scris asta – doar că a ieşit din gura lui Kelly. Am jucat în câteva roluri ca acela al lui O’Connor/Kelly la Dead Man’s Fang, Arizona, în filmul ăla.

W: Cu cine?

M: Cu cine? Vorbeşti ca Julius.

W: Aş cunoaşte vreunul dintre partenerii tăi?

M: În ce sens?

W: Aş recunoaşte numele lor?

M: Nici măcar eu nu le-aş recunoaşte numele lor acum. Asta a fost aproape cu nouăzeci de ani în urmă. Scuteşte-mă.

W: Cum era rolul?

M: Puţin din toate. Dansam puţin, un partener cânta puţin în timp ce eu pozam şi gesticulam. Un tip cânta la bandoneon – ăsta e unul dintre acele acordeoane braziliene cu butoane în loc de clape. Se prea poate să fi jucat sau nu ca o maimuţă; nu spun asta, şi sunt destul de sigur că nu există nicio poză…

W: Treptat ţi-ai cucerit succesul.

M: Treptat mi-am cucerit succesul.

W: Fraţii tăi intraseră deja in show business?

M: Probabil. Eram prea ocupat să joc de patru ori pe zi în fiecare orăşel din Kansas ca să observ. O scrisoare a ajuns la mine cu câţiva ani mai târziu, de la mama, care vorbea despre Julius care eşuase în Denver şi despre Milton care făcea Dumnezeu ştie ce.

W: Mama ta – Minnie Marx – a încurajat şi cariera ta aşa cum mai târziu le-a încurajat pe acelea ale fraţilor tăi?

M: N-am stat destul prin preajmă ca să aflu. Tot ce ştiu este că voiam să plec de-acasă.

W: Al Shean (de la Gallagher şi Shean) te-a încurajat?

M: Unchiul Al îi încuraja pe toţi. „Puştiule, ieşi în lume şi fii rău. Vino înapoi să mă vezi când te faci bun, iar eu o să te ajut cât pot”. Un om practic.

W: Compatriotul tău George Burns a spus: „Acum că vodevilul a murit, puştii nu mai au unde să se ducă să fie răi”.

M: Dar despre Reţeaua Fox ce spui?

W: Acolo ai dreptate.

Winstead: Deci până atunci pedalai singur.

Marks: Nu – mă mişcam un pic de la talie în sus, deci tehnic nu era chiar pedalare. Ca să împiedic oamenii să se uite prea mult la picioarele mele, spuneam câteva glume. Ca Fields în numărul lui de jonglerie sau Rogers cu scamatoriile lui cu frânghia. Un timp Fields obişnuia să jongleze în linişte. A cerut o mărire de salariu la Palace şi ei au spus: „Tu eşti cel mai bine plătit jongler din lume”. El a replicat: „Atunci trebuie să scot un număr nou”.

W: Am mai auzit povestea asta înainte.

M: Toată lumea a auzit-o. Eu doar îţi arăt aspectele practice ale vodevilului. Tu eşti cel mai bun din lume şi tot nu eşti plătit îndeajuns, trebuie să faci şi altceva pentru a primi mai mulţi bani. Aşa că am fost dansator şi – mă rog, un fel de comic. Nu un dansator comic – în cazul ăsta glumele sunt în picioarele tale. Rolul meu era astfel: partea de sus spunea glume – partea de jos se mişca.

Winstead: Cine a fost – cine crezi tu că a fost cel mai bun? Cine au fost reprezentanţii vodevilului?

Marks: Astea sunt două întrebări.

W: Bine.

M: Cine au fost reprezentanţii vodevilului? Răspunsul este unul standard – Jolson, Cantor, Fields, Foy, Brice, Marilyn Miller. Ei puteau întreţine o audienţă şi pentru zece ore dacă ar fi vrut. Şi nu-mi poţi arăta niciun lucru pe care ei să-l fi avut în comun. Nici măcar unul. Există multe feluri de a fi bun la ceea ce faci…

W: Dar cel mai bun?

M: Sunt două piese. S-ar putea să te fi întâlnit cu ele, dacă îţi câştigi existenţa scriind despre astfel de lucruri. *Dybbuk* & *Wing*: un tip din Canarsie şi un tip din Shanghai.

Cu un dans novator. Şi *Poneiul neîndemânatic.* O piesă în costum de cal.

W: Am văzut numele pe un afiş.

M: Ai remarcat vreodată ceva în legătură cu asta?

W: Ce?

M: Rămâi cu mine şi te voi ului mai târziu.

W: Ce anume i-a făcut aşa de buni?

M: Dybbuk & Wing au realizat, printre alte lucruri, un rol înfricoşător. Luminile teatrului se stingeau, iar ei stăteau acolo în costume de schelete – ştii tu, costume negre cu oase pictate pe ele. Străluceau în întuneric. Aveau şi o recuzită care strălucea în întuneric. Un cimitir – copaci, pietre funerare şi aşa mai departe. Ca mai târziu în acel desen animat al lui Disney, cum se numea?

W: *Dansul Scheletelor?*

M: Exact. Numai că asta a fost cel puţin cu douăzeci de ani înainte.

W: Aşadar ei erau ca Melie – magicianul peliculei?

M: Nu. Ei erau Dybbuk & Wing.

W: Mă refer la faptul că ei au folosit fantasmagoricul în piesă. Cum era?

M: Ca nimic altceva. Era îngrozitor, asta-i tot ce pot spune. Ai fi putut jura că oasele pocneau pe la încheieturi când dansau. De-a lungul anilor am fost din când în când pe afiş cu ei. Ei au avut singurul număr după care ştiu că niciodată nu au făcut plecăciuni publicului. Luminile nu se aprindeau ca ei să-şi dea jos craniile şi să facă plecăciuni. Nu contează cât se aplauda. Luminile rămâneau stinse, cei doi dispăreau, apoi luminile reveneau pentru următorul număr. Uram să urmez după ei; şi oricine altcineva care avea un număr liniştit. De obicei se puneau numere cu câini sau acrobaţi după ei, dacă existau.

W: Niciodată nu făceau plecăciuni?

M: Niciodată.

Winstead: Şi despre piesa cu calul?

Marks: *Poneiul neîndemânatic?*

W: Ce făcea?

M: A fost pur şi simplu cel mai bun număr în costum de cal din câte au existat vreodată. Sau ar putea exista vreodată. Nu ştiu cum să încep să-l descriu, doar dacă ai spune că era ca un cal din desene animate care a prins viaţă. Era chiar acolo, viu, pe scenă. Când te uitai la el aveai impresia că te afli pe altă lume. Una în care caii din desenele animate erau reali.

W: Vodevilul era mai variat decât îşi închipuie oamenii din generaţia mea.

M: Era chiar mai variat decât îşi închipuia generaţia mea. Trebuia să fi văzut.

Marks: Dybbuk & Wing au stabilit tiparul. Wing – chinezul – nu vorbea niciodată. La fel ca magicienii ăia. Cum le zice?

Winstead: Penn & Teller?

M: La fel ca ei. Adică, nu numai în timpul numărului, ca Harpo. Vreau să spun că şi în spatele scenei, în afara scenei, în viaţa reală. Dar nu cred că era mut. Eu am jucat alături de ei ani întregi şi nu l-am auzit niciodată vorbind.

De exemplu, o dată eram în spatele scenei – trecusem la trei spectacole pe zi – aşa că aveam ceva timp de omorât. Poate să fi fost pe undeva în afara Oraşului Industrial sau aiurea. Exista un singur set de cărţi de joc, şi era rândul nostru să le folosim între reprezentaţii.

— Ai vreun nouă de cupă? am întrebat.

Wing a scuturat din cap ca să spună că nu.

— Trombon, a zis Dybbuk.

Vreau să spun că Wing ar fi putut să spună ceva dacă ar fi vrut. Eram doar noi în încăpere…

Marks: Bun, numărul cu poneiul neîndemânatic era aşa: întotdeauna încerca să obţină singurul măr albastru dintr-o grămadă întreagă de mere verzi şi roşii dintr-o căruţă. Lucrurile mergeau prost. Mă rog, se mai văzuseră pe vremuri filme făcute după genul ăsta de numere, ca de exemplu maşina care explodează a lui Langdon. Dintr-un anume motiv, era ilar. Poneiul te făcea să crezi că unicul lui ţel în viaţă era să obţină mărul ăla.

Winstead: Spuneai că, dacă rămân cu tine, o să arunci o bombă…

Marks: O, ai fost atent, nu-i aşa?

W: Dă drumul la bombă.

M: Jucam cu Dybbuk & Wing şi Poneiul neîndemânatic în circuitul Gus Sun departe de Chicago de cel puţin patru ani. Cred că eram la Teatrul Arcadia într-o după-amiază când dintr-odată m-am prins.

Îţi aminteşti că ţi-am spus să te uiţi la posterele alea din colecţia ta? O să observi că pe fiecare dintre ele – nu trebuie să mă crezi pe cuvânt –, peste tot unde se juca *Poneiul neîndemânatic*, Dybbuk & Wing erau pe afiş…

W: Vrei să zici…

M: Mi-a luat patru ani în care am fost pe acelaşi afiş cu ei ca să-mi dau seama. Da, de fapt ei erau poneiul neîndemânatic. Poneiul nu apărea din cabina lor – probabil se schimbau afară pe stradă, în biroul managerului sau undeva.

În ziua aceea am venit, mi-am făcut numărul, apoi am privit. Dybbuk & Wing se aflau la doi paşi în faţa mea, apoi dintr-odată se juca *Poneiul neîndemânatic. (Poneiul neîndemânatic* implica plecăciuni pe cele patru picioare şi asta smulgea aplauze. De asta se numea *Poneiul neîndemânatic*.) A ieşit de pe scenă. Voiam să-l urmez; o figurantă mi-a spus ceva; m-am uitat în jur, dar poneiul neîndemânatic dispăruse.

M-am dus în cabina ocupată de Dybbuk & Wing; ei erau acolo. Wing scria o scrisoare, iar Dybbuk citea ceva ce semăna cu o carte veche de două sute de ani groasă cât un butuc şi la fel de plină de praf. Ca şi cum ar fi stat acolo tot timpul.

În cele din urmă i-am văzut într-o noapte întorcându-se de pe alee după numărul cu *Poneiul neîndemânatic.* Wing a văzut că mă uitam la ei.

De atunci, Dybbuk s-a purtat de parcă n-ar fi fost niciun secret, iar eu aş fi ştiut dintotdeauna.

Nu spun poveşti de adormit copii aici: puţini oameni

îşi amintesc numărul (deşi ar trebui), şi numerele nu s-au mai jucat timp de jumătate din viaţa mea. Ar fi trebuit să apară în filmul ăla făcut de mine *(Pot să-ţi arăt,* RKO, 1933, când Manny Marks avea patruzeci şi şapte de ani), dar erau „pe val" atunci, după cum spunea Dybbuk.

Winstead: Care era „valul"?

Marks: Bine. O să abordez problema ca un outsider. Ai citit vreodată *Tărâmul pustiu* de T.S. Eliot? Julius şi Eliot aveau o societate reciprocă de admiratori – schimbau fotografii ca în International Pen Pals.

W: Trebuie s-o fi citit în colegiu.

M: Lucrurile ar fi mai uşoare dacă te-ai duce în seara asta acasă şi ai citi-o din nou. Oricum, găseşti în ea toată simbolistica graalului şi alte asemenea chestii. Numai că trebuie să te munceşti cu ea, chiar dacă eşti Gentil. Aşadar unde am rămas? Julius mi-a dat odată o carte din care Eliot a luat o mulţime de lucruri – cineva pe nume Weston, *De la ritual la romantic.* Toate lucrurile alea despre un rege rănit – ca în *Creanga, de aur* a lui Frazer – poţi să cauţi.

W: Şi asta are ceva de-a face cu numărul cu calul?

M: Şi cu dansul lui Dybbuk & Wing. Crede-mă.

Winstead: Deci ceea ce spui tu acum, la vârsta de 103 ani, este că Apocalipsa s-ar putea să fi fost evitată, iar noi nu am ştiut, sau cam aşa ceva.

Marks: Cam aşa ceva. Nu. Spun că a existat un fel de Apocalipsă personală („Cea care mi se arată atunci când cade vălul") implicându-i pe Dybbuk, Wing, *Poneiul neîndemânatic,* alte câteva vodeviluri, poate Vaticanul, eventual pe Mussolini – Stalin şi Hitler din câte ştiu…

W: Asta se întâmpla în…?

M: 1933. Când am turnat *Pot să-ţi arăt.* Motivul pentru care Dybbuk, Wing şi poneiul neîndemânatic nu au putut apărea în film.

W: Chiar aş vrea să aud asta.

M: O să auzi. Dă-mi sticla aia ca să-mi umezesc fluierul.

Marks: Acum m-ai îmbătat.

Winstead: Nu prea cred, domnule Marks. Te-am văzut beat.

M: Unde?

W: La priveghiul lui Walter Woolf King acum câţiva ani.

M: Dacă ai fost de faţă, m-ai văzut beat. Eram cel mai bătrân beţiv de acolo. La vârsta mea, peste tot sunt cel mai bătrân beţiv.

W: Voiai să-mi povesteşti despre interesul Vaticanului şi al lui Mussolini pentru un număr de vodevil în costum de cal.

M: Zău?

W: Cred că da. Nu sunt sigur.

M: OK. Chestia aia mai funcţionează?

W: Da.

M: Încep.

Marks: Undeva pe la 1927, în anii lui Coolidge, ai Prohibiţiei, vodevilul era deja pe moarte. În octombrie avea să apară Jolson în *Cântăreţul de jazz.* Încă nu apăruse, dar în curând filmele urmau să vorbească, să cânte şi să danseze – tot ceea ce putea face vodevilul, numai că mai bine, pentru că ei aveau bani de cheltuit, şi fiecare cinematograf putea deveni Palace în fiecare seară.

Cum am spus, nu le puteai deosebi de *Cântăreţul de jazz* – fiul cantorului cu faţa de negru, ţopăind ca un nebun şi dezamăgindu-şi tatăl. Am văzut piesa cu Jessel în ’25. Crede-mă, era perfectă pentru filme, şi mai mult decât perfectă pentru Jolson.

Dar văzusem sfârşitul a ceea ce presa numeşte varieteu. Am ştiut asta imediat ce Jolson a spus „Şi încă n-ai văzut nimic!”

La fel şi Dybbuk. Şi Wing.

Trebuia să scoatem numere noi.

Acesta este contextul în care vorbim.

Ceea ce făceau Dybbuk & Wing între numerele lor era să scrie şi să citească. Wing probabil scria toate

scrisorile lor – mai târziu a făcut-o şi pentru mine – de fapt niciodată nu l-am văzut citind, Dybbuk era cel care avea mereu o carte deschisă. De unde le scotea nu ştiu – poate deţineau legitimaţie secretă, valabilă la orice bibliotecă. Nu păreau să aibă mai mult de o carte sau două cu ei. Să le care cu ei în bagaje ar fi fost prohibitiv şi obositor, mai ales în circuitul Sun – dacă mergea bine, te mutai la fiecare trei zile; fără weekend, şi numai în oraşe relativ mari.

Probabil citiseră şi scriseseră ani de zile înainte ca eu să-i întâlnesc. Urmăreau ceva. Nu spuneau cu cine corespondau sau a cui atenţie voiau s-o atragă.

Cred că jucam la Priory Theater în Zion, Illinois, când Pinky Tertulliano ni s-a alăturat pe afiş. Era un acrobat comic albinos – ca tipul ăla de acum de pe Broadway? [1990 – ed.]

Winstead: Bill Irwin?

M: El. Oricum, întrucât Familia Catharilor Zburători era deja pe afiş, l-au pus între Edfu Yung şi Dybbuk & Wing. Edfu Yung era un imitator de păsări sino-egiptean; ce mai număr, îşi lansa trilurile până dincolo de scenă, ca Bergen sau Señor Wences. Ai fi jurat că scena era plină de păsări. Nu ştiu dacă Yung şi Wing au discutat vreodată despre moştenirea lor comună, de vreme ce Wing nu vorbea niciodată.

În fine, Tertulliano – care avea un număr foarte bizar chiar şi pentru un vodevil – şi nu glumesc – ieşea înainte să intre Dybbuk & Wing, lucru important aici.

Am aflat mai târziu că venise direct din Italia în circuitul Sun din Vestul Mijlociu, ceea ce era ceva neobişnuit, doar dacă Gus Sun nu era cumva unchiul tău sau ceva de genul ăsta – în general jucai pe unde apucai pe Coasta de Est – sau dacă nu aveai vreun număr cu adevărat mare cu un impresar convingător – Wilson Mizener a spus odată că un impresar este cineva care vorbeşte toate limbile cu accent străin –, iar în acest caz, ce căuta el între Edfu Yung şi Dybbuk & Wing în Zion?

Mă rog, lucrurile au mers ca pe roate o săptămână

sau două, apoi întreaga trupă s-a deplasat în alt oraş.

Îmi amintesc că lucrurile astea s-au petrecut într-o zi de vineri 13 – trebuie să fi fost în mai, pentru că la câteva săptămâni mai târziu Lindy a făcut acea călătorie cu avionul – Dybbuk & Wing au ieşit şi între timp lucrurile au fost răvăşite în cabina lor.

Nimic nu se propagă mai rapid într-un teatru decât vestea că prin preajmă se află un hoţ. Dintr-odată a fost nevoie de chei pentru broaştele uşilor, iar oamenii îşi păzeau reciproc camerele în timpul când erau pe scenă. Ca în armată, unde hoţii din barăci nu sunt toleraţi; dacă sunt descoperiţi, au de-a face cu o justiţie destul de dură. Indiciile sporesc şi situaţia devine încordată.

Ei n-au spus niciodată ce s-a răvăşit sau ce le-a fost luat; doar au raportat teatrului, Equity, şi lui Gus Sun însuşi, şi au răspândit vorba.

Nimeni nu a dovedit vreodată nimic. Tertulliano a părăsit trupa cam în acelaşi timp când Lindbergh decola spre Franţa. Niciun obiect al altcuiva nu a mai fost vreodată luat.

Undeva prin iunie, Wing a primit o scrisoare cu o mulţime de timbre bizare şi mâzgăliturі meridionale peste tot; după ce a citit-o i-a dat-o lui Dybbuk, care mi-a spus: „Să nu joci niciodată pe acelaşi afiş cu Tertulliano; aduce necazuri”.

Asta e tot ce-a spus. Din fericire, nici eu, nici altcineva nu am mai fost nevoiţi s-o facem. Din câte ştiu Pinky a părăsit vodevilul şi s-a întors în Italia. Ceea ce e ciudat, fiindcă avea un număr atât de bun şi de deosebit, cât toţi Catharii Zburători la un loc.

Marks: …aşa că am început să observ diverse chestii la ambele lor numere. De exemplu în dansul scheletelor. Ţi-am spus că erau pietre de mormânt şi alte obiecte care străluceau în întuneric. Unul dintre ele era un sarcofag mare, ca acelea din cimitirele din New Orleans. Pe una din laturile lui era scris *Et in Arcadia ego* – „Şi eu am fost în Arcadia” este traducerea obişnuită, iar oamenii consideră

că se referă la moarte, la nişte locuri idilice, pastorale. Eu, unul, cred că e doar un antic „Kilroy a trecut pe aici”.

Şi numărul cu costumul de cal, Poneiul neîndemânatic. „De ce încearcă întotdeauna să ia mărul albastru?” am întrebat. Parcă ar fi ceva de Magritte. Cine a mai auzit de mere albastre? (Preferatele lui Magritte erau bineînţeles cele verzi.) Dybbuk nu a răspuns nimic; mi-a întins doar ceva ce s-a dovedit a fi cea mai groasă şi mai uscată carte pe care am încercat s-o citesc în toată viaţa mea. Sincer, am încercat.

Wing nu a spus nimic, desigur, doar a dat din cap.

Marks: Peste o săptămână le-am înapoiat cartea.

„Dacă aşa vă distraţi voi, băieţi”, le-am zis, „cred că ar fi cazul să ieşiţi mai des la un film, poate şi să cumpăraţi câte o îngheţată”.

„Tu ai întrebat”, a replicat Dybbuk. „Cartea asta explică majoritatea lucrurilor”.

„Cartea asta explică durerea mea de cap de şase zile. E ca şi cum aş încerca să citesc Spengler. E mai bună decât Mickey Finn pentru somn. După două paragrafe dorm ca un copilaş”.

„Îmi pare rău”, a zis Dybbuk.

„În plus, eu provin din cu totul alt mediu. Nici măcar nu încerc să mă feresc de ceea ce nu e cuşer în weekend. Nu sunt un evreu practicant – cu atât mai puţin un creştin. Lumea chiar crede în chestiile astea? Lupta dintre catolici şi masoni?”

„Mai mult sau mai puţin”, a spus Dybbuk. Wing a aprobat din cap.

„Atunci de ce e aşa de important şi aşa de secret să pui asta în practică?”

Iar Dybbuk a răspuns: „Dacă e amuzant, de ce nu?”

Marks: Apropo, în tot timpul acela aveam propriile mele necazuri. Încercaseră să mă dea jos de pe afişul pentru următorul oraş. Aveam nevoie de un număr nou. Comedia era bună; dansul şi cântatul n-au fost niciodată

cine ştie ce, dar pentru vodevil erau un succes.

Atunci am întâlnit-o pe Marie, care după cum ştii mai târziu a devenit Susie Cue.

[Ca şi Burns şi Allen, Marks şi Susie Cue au fost un duet în următorii patruzeci de ani – în vodevil, în filmul *Pot să-ţi arăt,* la radio şi televiziune – oriunde puteau lucra. – ed.]

Ea făcea parte dintr-o trupă de surori – singura parte bună. Am pus ochii pe ea şi asta a fost. Eu aveam patruzeci şi unu de ani în ’27, ea vreo douăzeci. În două săptămâni noi alcătuiam un duet, iar surorile ei se întorceau în Saskatoon.

Aşadar interesele mele extracurriculare s-au schimbat dramatic. La fel şi finanţele, mulţumită lui Susie. Am devenit practic un număr de casă în circuitul Keith Albee şi am făcut câteva dintre ultimele (adevărate) Nebunii înainte de apariţia lui Ziegfeld, iar lucrurile mergeau destul de frumuşel – chiar şi cu Crahul. Din fericire, după cum a spus George S. Kaufmann, toţi banii mei erau bani gheaţă, aşa că am trecut cu bine prin criză.

Între timp am aflat de la Julius că fraţii mei, cu excepţia lui Milton, făceau filme, la Astoria, pornind de la piesele lor. Le-am urat mult succes.

Dar asta însemna tot un indiciu că varieteul murea. Vreau să zic, ai o piesă care se joacă de doi ani pe Broadway şi tot mai ai nevoie să faci filme ca să câştigi bani. Acum filmele aveau sonor – un timp au avut sonor, dar nu prea multă mişcare – vezi de exemplu *Cântând în ploaie* – invadau totul – piese de teatru, romane, povestiri poezii, radio – la drept vorbind, radioul dădea înapoi – în încercarea de a pune mâna pe puţinii bani care le mai rămăseseră oamenilor. Filmele ofereau oricând totul pentru un bănuţ; vodevilul o făcea de trei ori pe zi pentru cincizeci de cenţi. Ceva trebuia să se întâmple.

A fost vorba de mine şi de Susie Cue, şi ne-am dus la radio.

Între timp, Dybbuk & Wing – presupun că era Wing – ne scriau.

Winstead: Asta se petrecea în…?

Marks: Am intrat în radio spre sfârşitul anului 1931. La fel ca toată lumea. Am încercat trei formate înainte să-l găsim pe cel bun.

W: Fata mea Susie Cue?

M: Fata mea Susie Cue. Asta era ideea, parcă aş fi avut şopârle vii în haină şi aş fi încercat să mă descurc cu ele.

W: Dybbuk & Wing nu au apărut în spectacol?

M: Exact de două ori. Stepul nu se aude bine la radio, în special dacă nu ai scenă specială. Chiar şi cu audienţă *live* nu auzi decât bătăile – omul de la efecte sonore poate face asta cu nişte castaniete – şi exclamaţiile publicului.

W: Iar Poneiul…

M: Până şi ei îşi dădeau seama că un număr în costum de cal nu va merge la radio. Vor fi trebuit să aştepte *Toast of the Town* la TV, dar atunci ei dispăruseră deja. Nici măcar nu ştiu dacă există vreun film cu numărul căluţului. Odată i-am întrebat cum de le ieşea atât de bine.

Dybbuk mi-a dat răspunsul clasic pe care îl auzisem expus şi altor oameni. A zis: „Eu sunt în partea din faţă a costumului, şi joc foarte mult teatru. Wing se poartă pur şi simplu natural”.

Marks: Am luat-o înainte. Când noi eram la Follies, iar ei printr-un fund de ţară, îmi scriau. Scrisori despre rolurile altora, despre rolurile lor, despre cât de prost devenea varieteul. Am făcut tot ce am putut pentru ei, le-am obţinut câteva angajamente în New York, majoritatea în divertismentele dinainte de începerea filmelor, genul ăsta de lucruri. Ne întâlneam când veneau în oraş. Cred că amândoi erau îndrăgostiţi de Susie Cue. (Cine n-ar fi fost?)

În fine, când erau pe drumuri îmi scriau şi despre cercetările lor. Totul era prea obscur şi esoteric pentru mine (astea sunt cele două cuvinte noi ale mele pe săptămâna asta din Wordbuildere), dar pe ei părea să-i facă fericiţi. Făceau de asemenea larmă în legătură cu

„tipii ca Pinky” şi „preoţii cu mitraliere”, ceea ce eu atunci am luat drept nişte hiperbole (ăsta-i cuvântul meu nou de săptămâna trecută), dar acum nu mai sunt aşa de sigur.

Problema cu paranoia (după părerea lui Pynchon şi a altora – da, îi citesc pe moderni – cică) este că, cu cât sapi mai adânc, cu atât descoperi mai mult, indiferent dacă e real sau nu. Sistemul suprem de feedback – cu cât eşti mai convins, cu atât găseşti mai multe lucruri care să te convingă. Nu sunt sigur, dar cred că Dybbuk & Wing căzuseră pradă propriilor invenţii.

Cam asta era esenţa scrisorilor – nu m-am mai uitat la ele de la sfârşitul anilor ’50 – ai secolului, nu ai mei – pe atunci aveam şaptezeci de ani – băusem într-o zi şi le-am scos din cutia veche White Owl în care le păstram. Susie Cue a intrat şi m-a găsit plângând.

„Ce s-a întâmplat, Manfred?”

„Retrăiesc zilele de glorie de altă dată”, am zis.

„Astea sunt zilele de glorie”, a replicat. Poate pentru ea. Ea abia împlinise cincizeci de ani.

În fine, vrei să trecem la ceea ce devine cu adevărat interesant?

W: Desigur.

Marks: Era la începutul lui 1933 – în săptămâna dinaintea cuvântării inaugurale a lui F.D. Roosevelt şi în săptămâna premierei lui *King Kong* (asta era ceva ce lumea voia într-adevăr să vadă: o maimuţă făcând prăpăd pe Wall Street). Noi ne găseam în L.A., turnând *Pot să-ţi arăt.* Dybbuk & Wing nu reuşiseră să vină şi îl puseseră pe agentul lor să returneze avansul. Eu am lucrat in show business timp de nouăzeci de ani, şi există doar două motive pentru care nu faci un număr şi returnezi banii: 1) eşti mort; 2) partenerul tău e mort. Atâta tot.

Mi s-a confirmat că ei trimiseseră telegrama.

Aşadar nici urmă de Dybbuk & Wing şi nici urmă de *Poneiul neîndemânatic,* în singura lor ocazie de a fi filmaţi. Eram mai supărat din cauza asta decât de golul din film. A trebuit să adăugăm două numere din vina lor – de aceea

Marele Aerius apare în film ca acrobat comic şi Gandolfo & Castell dansează. Apoi ne-a părăsit norocul şi l-am primit pe Señor Wences, cu tot cu Johnny şi Pedro. Era primul lui film american. N-ai văzut nimic neobişnuit dacă nu l-ai văzut pe Señor Wences în 1933…

Marks: Opreşte chestia aia o clipă.
Winstead: De ce?
M: Trebuie să caut scrisoarea. O să ţi-o citesc. Mai bine decât să povestesc eu.
W: Ştii unde e?
M: Probabil la un loc cu celelalte. Poate…

Marks: Ţi-a plăcut prânzul?
Winstead: Doamne, sunt îmbuibat. Ai găsit scrisoarea?
M: Cred că a fost scrisă în 1933 pe hârtie de muşte sau pe ceva asemănător. E cam fragilă. Cred că şi peştii s-au ocupat de ea. Da, o am aici.
W: Domnule Marks, aş vrea să ştiu cum anume am ajuns la asta.
M: M-ai întrebat despre vodevil. E vorba despre vodevil.
W: O scrisoare ce vorbeşte despre cultele creştine ţicnite este despre vodevil?
M: O să fii surprins. Ambele conţin o mulţime de taine.
W: Te rog, citeşte-mi-o.
M: Joi, 23 martie 1933.

Dragă Căutătorule de Cunoştinţe
(întotdeauna îmi spuneau aşa):

Ne pare rău că am ratat afacerea cu filmul şi (după cum s-a dovedit) cu siguranţă ne-ar fi prins bine banii. Sper să înţelegi.
Pe cine ai adus să ne înlocuiască? Am vrea să fi fost hazlii.

Cel mai uşor mod de a-ţi vorbi despre asta este în ordinea în care s-a întâmplat. Am ajuns la Yakima în urma celui mai fierbinte pont primit în săptămâna investirii lui FDR. Pontul nu era despre Yakima; era vorba de ceva mult mai spre vest, dar aici e cel mai apropiat nod de cale ferată pentru trenurile mari de pasageri. Tocmai petrecusem o săptămână în Spokane.

Pe urmele noastre veneau Catharii Zburători (ţi-i aminteşti din Vestul Mijlociu), care acum fac parte dintr-un circ (de acolo au venit şi acum acolo s-au întors). John Munster Cathar ne-a dat o scrisoare – un răspuns pentru cineva căruia îi scrisesem din Denver.

Hai să spunem că a fost cel mai beton indiciu pe care l-am obţinut vreodată. Următorul nostru angajament era peste şase săptămâni la Seattle, când se presupunea că ne-am fi întors după ce turnam filmul tău la Hollywood. Ne-am sunat agentul şi l-am pus să ne aranjeze una, două sau trei seri între Yakima şi Seattle. Ne-a potopit cu ocări pentru că ratasem filmul şi fusese nevoit să trimită banii înapoi. Dar a apăsat pe pedală şi ne-a aranjat suficiente spectacole cât să acoperim o lună din cele şase săptămâni.

Primul a fost a doua zi într-un loc numit Easton, Washington. Am mers acolo şi am jucat de trei ori pe zi, ambele numere. Apoi ne-am suit într-un tren şi ne-am dus într-un oraş numit Rosslyn. Adică acolo unde voiam noi să mergem de la început.

Un lucru bizar pe care l-am observat când am ajuns acolo a fost că ne aştepta un preot în gară. Care de fapt se întâlnea cu un alt preot, amândoi fiind catolici. Cel cu care se întâlnea era tânăr.

Asta e ciudat fiindcă, mă crezi sau nu, majoritatea preoţilor de aici sunt ortodocşi – rămaşi de când partea de nord-vest a Pacificului era a ruşilor, şi au venit aici şi mulţi greci la începutul secolului.

Ei bine, ne-am dus la teatru, Rennie’s Château. Am dat oamenilor recuzita pentru dansul scheletelor, ne-am dus cuierele şi costumul de cal în cabină şi am întrebat unde am putea lua micul dejun. Ne-au spus că într-un

cartier învecinat.

Ne-am dus acolo. Era frig. În afara trotuarelor zăpada era încă groasă de două picioare; pe lângă noi treceau tipi care discutau despre cât de bun fusese pescuitul de somoni toamna trecută. (Singura apă pe care o puteam noi vedea era un mic pârâiaş care curgea către râul Yakima înspre sud.)

Dybbuk a observat că cei doi preoţi se aflau pe trotuar în spatele nostru, mergând în aceeaşi direcţie cu noi, discutând însufleţit şi binecuvântând oamenii cu gesturi automate.

Am ajuns la cafenea, era plină de tăietori de lemne, care aici se numesc cherestegii. În mijlocul încăperii se găseau înghesuite câteva mese mari, iar în jurul lor stăteau doisprezece sau cincisprezece inşi şi înfulecau de parcă venea sfârşitul lumii. Farfuriile cu pesmeţi se ridicau la treizeci de centimetri înălţime, şi dacă ar fi alcătuit o familie, acei tipi cu braţe mai scurte ar fi murit de foame.

Ne-am aşezat pe scaunele de la tejghea alături de plăcinte, prăjituri şi alte asemenea. Dybbuk a comandat cafea, şuncă şi omletă. Eu am luat felii de carne pe pâine prăjită, cafea şi câteva gogoşi.

Chelneriţa a strigat la bucătar: „Adam şi Eva. Dă-i gata. S.O.S. Şi două scufundătoare. Două de acid de baterie!”

„Da, Mabel”, a răcnit bucătarul, pierdut în nori de aburi şi mirosuri.

„Mai mult sos aici, Mabel!” au strigat jumătate dintre cei de la masa tăietorilor de lemne.

„Sosul face optzeci şi şase”, a zis bucătarul. „Doar dacă nu vreţi să spălaţi vasele. Nu mai am castroane mari”.

„Foloseşte-l pe ăla vechi din cămara de sus”, a strigat Mabel.

Bucătarul s-a dus în spate şi a scotocit pe acolo. Ajutorul de bucătar i-a preluat locul lângă plită; a aruncat apă şi făină într-o tigaie uriaşă în care se prăjeau şunca şi friptura. Cu mâna liberă a spart şase ouă pe tavă.

Bucătarul-şef s-a întors, s-a instalat exact în locul lăsat liber de celălalt şi a amestecat sosul cu o paletă uriaşă.

L-a pus într-un vas uzat din argint şi i l-a pasat lui Mabel.

Dybbuk s-a oprit cu cafeaua la jumătatea drumului spre buze, a făcut ochii mari şi a fixat bolul.

Wing (eu) i-am urmărit privirea. Bolul era ceea ce vechii greci ar fi numit krater: un castron larg, puţin adânc, cu mânere pe ambele părţi. În partea de jos avea o lucrătură care se întindea pe pereţii bolului – semăna cu un ciorchine de struguri.

Wing (adică eu) a dat din cap spre Dybbuk, a făcut ochii mari, şi i-a fixat pe cei doi preoţi care intraseră şi se aşezau la o masă lângă fereastră. Încă mai stăteau de vorbă şi nu păreau să fie atenţi la nimic.

Mabel a pus castronul jos; şase sau opt mâini ocupate cu pâine s-au scufundat înăuntru şi au ieşit cu o mulţime de sos.

„Pres pun că mai vreţi pâne?" a întrebat ea.

„Mmm mmmmf" au făcut cherestegiii.

„Două duzini de pesmeţi!" a strigat ea la bucătari.

Întorşi în cabină, ne-am gândit la un plan. Urma să stăm trei zile în teatru. Am luat posterul managerului şi am făcut două afişe de pânză care făceau reclamă la spectacol. Apoi le-am prins cu ace de ambele laturi ale costumului de cal. Am ieşit pe uşa laterală a teatrului şi am luat-o pe strada principală, care se numeşte First Street – toate străzile cu care se intersectează poartă nume de state – şi am jucat scene din *Poneiul neîndemânatic.* Am trecut pe la bancă, pe la magazinul general, la pompieri, la Primărie, am trecut pe lângă Templul Masonic situat vizavi de teatru, şi bineînţeles pe la cafenea. Am intrat şi am sâcâit-o pe Mabel şi pe bucătari. Am intrat prin bucătărie, am ieşit pe uşa din spate a clădirii şi ne-am întors la teatru.

Preotul cel tânăr, care se nimerise să fie în faţa teatrului, a căscat gura la noi împreună cu restul oraşului (un oarecare alai ne urma pe First Street), dar a rămas acolo, aşa că ne-am imaginat că nu pe Dybbuk & Wing îi

aştepta.

Mai târziu, când ne-am întors pe jos la hotelul de pe strada Pennsylvania, nemascaţi, el ne-a urmărit atât de discret cât poate un preot. Când ne-am uitat afară după aia, era încă acolo.

La teatru, Dybbuk a ieşit afară între numărul nostru şi numărul cu calul şi a cumpărat cel mai mare castron de ceramică pe care îl avea magazinul – avea cel puţin o jumătate de metru în diametru şi cântărea o tonă. La următorul spectacol l-am introdus în numărul cu cimitirul, l-am sprijinit de o piatră funerară.

A doua zi costumul de cal a mai sâcâit lumea în alte părţi ale oraşului (care avea numai opt cartiere în lungime şi şapte în lăţime, socotind şi străduţa Alaska), dar a sfârşit iarăşi cu enervarea clienţilor şi ajutoarelor de la cafenea.

Şi de data asta ei supravegheau teatrul – acum preotul cel bătrân. Cu el era un puşti care părea din partea locului.

Când am plecat la hotel (în hainele noastre), puştiul a pornit în aceeaşi direcţie, şi din câte ştim, fie el, fie altcineva a rămas afară toată noaptea.

A treia zi am luat cu noi castronul de ceramică – eu (Wing) îl duceam în partea mea de costum. Sunt convins că asta făcea un cal cu umflături. După aproape douăzeci de ani ne mişcăm la unison, dar Dybbuk trebuia să aibă grijă de direcţie. Cum se spune la atelajele de husky, numai câinele conducător are parte de o schimbare de decor.

Aşadar am pornit pe First Street, şi chiar şi eu îmi dădeam seama că se aduna o grămadă de lume în urma noastră. Am făcut câteva trucuri cu canistrele de ulei de la benzinărie; eu am dansat puţin în spate, apoi am continuat la magazinul Western Auto, după care ne-am întors la cafenea.

De data asta am intrat pe uşa din spate. „Hristoase!” a făcut bucătarul şef, „iar!” Dybbuk a început să se joace cu obiectele de acolo (se râdea când poneiul neîndemânatic arunca în aer clătite cu copitele din faţă) şi să cotrobăie prin cămări (prin deschizătura costumului eu

[Wing] vedeam pe toată lumea de după tejghea, privind în bucătărie) – bucătarul îşi scosese şorţul, îl aruncase şi plecase dezgustat în restaurant, şi apoi – hocus-pocus! – castronul de ceramică era în afara Poneiului neîndemânatic şi kraterul înăuntru, şi toată lumea a aplaudat când ne-am întors şi am făcut plecăciunea dublă în mijlocul podelei bucătăriei.

După aia am ieşit iar afară, pe uşa din faţă. Eu (Wing) am auzit numai cum Dybbuk a spus „Probleme!” şi a icnit înainte ca ceva să mă doboare de pe picioare. M-am aruncat înapoi, şi un obiect greu a aplatizat costumul exact între Dybbuk şi mine. Am sărit amândoi în sus, dar un pumn m-a lovit în falcă şi am căzut înapoi. O mână a pătruns prin laterala costumului şi bolul de argint mi-a fost smuls din mâini, apoi a dispărut.

După aceea ceva ne-a doborât din nou, iar noi ne-am ridicat şi am desfăcut costumul ca să ne luptăm de la egal la egal.

Eram înconjuraţi de puşti în costume de clovni, inclusiv cel pe care îl văzusem cu preotul. Aveau ceva ce semănau cu nişte bastoane de cauciuc şi pantofi mari. În jurul lor se strânsese cam jumătate din oraş, bătând din palme şi râzând. Pentru ei părea probabil o parte din spectacol – poneiul asaltat de jokeri şi clovni. Preotul cel bătrân stătea pe trotuarul de vizavi, cu mâinile în buzunar, zâmbind. A scos una dintre mâini şi a mişcat-o.

Am privit de-a lungul First Street, şi preotul tânăr tocmai dispărea din vedere două intersecţii mai încolo, cu ceva strălucitor sub braţ.

Ne-am băgat din nou în costum şi am şchiopătat înapoi către teatru, clovnii ciomăgindu-ne din când în când cu bâtele de cauciuc. Dar acolo în faţa cafenelei nu fuseseră de cauciuc.

Ne-am întors în cabină şi am dezbrăcat costumul de ponei neîndemânatic.

„Preotul ne-a făcut cu mâna un semn masonic”, a zis Dybbuk.

Preoţii nu fac aşa ceva, am indicat eu (Wing).

„Ba fac dacă mai sunt şi altceva decât preoţi”, a replicat Dybbuk.

Ne-am imaginat, aşa cum ai făcut şi tu cu ani în urmă, că puştiul a tras concluzia că tot noi eram poneiul neîndemânatic, iar preoţii au pus la cale un plan. Nu sunt sigur că ştiau ce facem noi, dar cineva a văzut dincolo de diversiunea noastră şi a fost cu ochii pe ceea ce se petrecea în realitate.

După cum spunea Barrymore, „Niciodată să nu lucrezi cu copii sau câini”.

Aproape că l-am avut, Căutătorule de cunoştinţe. Acum va trebui să o luăm de la capăt. După atâta timp, ce mai înseamnă câţiva ani în plus? Vreau să zic, obiectul ăsta a stat pe aici timp de cel puţin o mie nouă sute trei ani…

Sperăm că tu şi Susie Cue plesniţi de sănătate. Noi o să stăm aici în Seattle la Summit pe Queen Anne Hill de joi până la sfârşitul lunii viitoare. Am ascultat show-ul tău de la radio săptămâna trecută; a fost trăsnet.

Ai tăi întru căutarea cunoştinţelor.

Dybbuk & eu (Wing)

Winstead: Mai poţi vorbi, după ce ai citit toate astea?

Marks: Cred că da, după ce dau pe gât puţin din marfa asta. (Bea.) Vezi, aşa-i mai bine.

W: Nu ştiu ce să zic. A fost o şedinţă lungă. Nu vreau să te epuizez. Mâine o să mai ai chef să vorbim?

M: Cred că da. Vrei să-ţi povestesc mâine despre show-urile radiofonice?

W: Despre orice vrei tu. Crezi că l-au găsit vreodată?

M: Castronul de sos?

W: Obiectul pe care îl căutau.

M: Ştii cât ştiu şi eu.

Manny Marks, ultimul dintre Fraţii Marx, a murit trei ani mai târziu la vârsta de 107 ani. Cartea lui Barry Winstead – *Eu am ucis vodevilul* – a fost publicată de Knopf în 1991. Luke H. Dybbuk a murit în 1942; John P. Wing trăieşte încă, deşi s-a retras de pe scenă în primii ani ai

celui de-al Doilea Război Mondial.

Mulţumiri drei Emshwiller; lui Mikes, Walsh şi Nelson

ACOLO UNDE VIN ÎNGERII
Sursa clasică: M.R. James
ADAM L.G. NEVILL

Adam L.G. Nevill este autorul lăudatului thriller supranatural *Banquet for the Damned* publicat de PS Publishing. Cea mai recentă povestire a sa şi alte lucrări de non-ficţiune pot fi găsite în *Gathering the Bones, Poe's Progeny, Bernie Hermann's Manic Sextet* şi *Cinema Macabre.* Atât *Banquet for the Damned* cât şi „Where Angels Come în „au fost scrise ca omagiu lui M.R. James. Locuieşte la Londra.

O parte a trupului meu e doborâtă de durerea de dinţi. Până în măduva oaselor. În timp ce pielea şi muşchii suferă de o gâdilătură rece ca de vârfuri de ace care niciodată nu se va mai transforma în căldura unui braţ şi a unui picior sănătos. Din acest motiv se află aici Nanna Alice; stă pe scaunul de la picioarele patului meu, cu faţa ei boţită în umbră. Dar lumina lăptoasă care trece prin perdele găseşte sclipirea din ochii ei şi se reflectă pe rânjetul gălbui care nu s-a schimbat de când mama a lăsat-o în casă, i-a făcut o ceaşcă de ceai şi a introdus-o în camera mea. Nanna Alice miroase a canal.

— Măcar ţi-a mai rămas o jumate, zice ea.

Poartă o atelă de metal pe piciorul ei subţire. Laba de la capătul tijei stă într-un pantof de copil. Chiar dacă e nepoliticos, nu pot să nu mă holbez la el. Piciorul ei normal e gras.

— Mie mi-au luat piciorul şi un braţ.

Folosindu-şi degetele normale îşi scoate mâna moartă dintr-un buzunar al flanelei şi şi-o trânteşte în poală. Mică şi cenuşie, ca de păpuşă. Nu mă uit prea mult.

Se apleacă în faţă pe scaun astfel că pot simţi mirosul de ceai în răsuflarea ei.

— Arată-mi unde ai fost atins, scumpule.

Îmi deschei bluza de la pijama şi mă rostogolesc pe partea teafără. Degetele ei durdulii apasă în jurul pielii încreţite de pe partea de sus a braţului meu, dar nu atinge părţile transparente care fuseseră cândva degetele mele. Ochii i se măresc şi buzele i se răsfrâng dezvelind nişte gingii mai mult negre decât vinete. Pe coapsa ei, mâna de păpuşă tremură. Tuşeşte, se aşază la loc în scaun. Îşi leagănă mâna cea mică şi o mângâie cu degetele vii. Când îmi acopăr umărul, priveşte acea parte din mine fără să clipească. Pare dezamăgită că o acopăr atât de repede. Îşi umezeşte buzele.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, scumpule.

Săltându-mă pe perne, privesc pe fereastră şi înghit nodul mare din gât. Ameţit şi puţin îngreţoşat, nu vreau să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Niciodată.

Peste stradă, dincolo de gardul de metal ghimpat ridicat în jurul parcului, pot vedea obişnuitul cerc de mame. Strânse în paltoane şi stând pe bănci alături de cărucioare sau ţinând de lesele de care trag câinii, se uită cum se joacă copiii. Peste cadrele pentru căţărat şi iarba udă, copiii aleargă, ţipă şi râd, cad şi plâng. Înveliţi în şaluri şi haine vătuite, mişună printre porumbeii şi pescăruşii înfometaţi; mii de forme mici albe şi cenuşii, ciugulind în jurul picioruşelor care tropăie. Uneori păsările se sperie şi se înalţă în stoluri curbate, încercând să-şi ridice în aer trupurile grăsuţe fâlfâind din aripile fragile. Copiii sunt şi ei orbiţi de propria lor frică şi entuziasm în mijlocul tornadei neclare de pene, picioare roşii, ciocuri crude şi ochi sclipitori. Dar aici sunt în siguranţă – şi copiii, şi păsările –, supravegheaţi îndeaproape de mamele încordate şi ţinuţi în interiorul îngrăditurii de ţăruşi de fier: singurul loc de afară unde copiii au voie să se joace de

când m-am întors eu, singur.

O mulţime de lucruri dispar în oraşul nostru: pisici, câini, copii. Şi nu se mai întorc niciodată. Cu excepţia mea. Eu m-am întors acasă, cel puţin jumătate din mine.

Zăcând pe patul de bolnav, palid la faţă şi cu inima slăbită, înghit medicamente, citesc cărţi şi mă uit la copiii care se joacă, prin fereastra dormitorului meu. Câteodată dorm. Dar numai atunci când sunt obligat. Pentru că atunci când alunec departe de siguranţa casei şi de părinţii atenţi mă întorc la casa albă de pe colină.

Pentru Nanna Alice, momentul când a intrat în uriaşa construcţie albă pe când era doar o fetiţă reprezintă o ocazie deosebită; ca şi cum ar fi recunoscătoare. Tata îi spune „bătrână nebună” şi nu o vrea în casă. El nu ştie că se află aici azi. Dar când un copil dispare sau moare cineva, multe mame o roagă pe Nanna să-i viziteze. „Ea poate să vadă şi să simtă lucruri pe care noi ceilalţi nu putem”, zice mama. La fel ca cele două doamne de la poliţie, ca mamele celor două fetiţe care au dispărut iarna trecută, ca părinţii lui Pickering, mama mea vrea să ştie ce mi s-a întâmplat.

Cel puţin când sunt treaz pot citi, mă pot uita la televizor, pot s-o aud pe mama şi pe surorile mele jos. Dar în vise nu am de ales: mă întorc la casa cea albă de pe colină, unde creaturi bătrâne târşâindu-şi picioarele mă înconjoară, apoi se reped să-şi arate de aproape feţele.

— Spune-ne, scumpule. Spune-ne despre casă, zice Nanna Alice.

Nu-mi dau seama de ce zâmbeşte aşa. Nici unui adult nu-i place să vorbească despre casa frumoasă şi înaltă de pe colină. Chiar şi taţii noştri, care se întorc acasă din zona industrială, mirosind a plastic şi bere, par să nu se simtă în largul lor dacă cei mici spun că le aud din nou pe doamne plângând: deasupra capetelor lor, dar în acelaşi timp adânc în urechi, chemând din depărtare, de pe colină, dinăuntrul nostru. Părinţii noştri nu mai pot auzi, dar îşi amintesc sunetul de când erau ei mici. E ca şi cum nişte oameni ar fi prinşi în capcană şi strigă după ajutor. Şi când nu vine

nimeni, se înfurie cu adevărat. „Sunt vulpi”, spun părinţii, dar nu te privesc în ochi atunci când o spun.

Mult timp după ceea ce oamenii numeau „accidentul meu” am zăcut în comă în spital. Când mi-am revenit, eram atât de slăbit încât am mai rămas acolo încă trei luni. Treptat, o jumătate a corpului meu s-a înzdrăvenit şi mi s-a dat drumul acasă. Atunci au început întrebările. Nu numai în legătură cu rănile mele, ci şi în legătură cu prietenul meu Pickering care nu a mai fost găsit niciodată. Şi acum nebuna de Nanna Alice vrea să ştie tot ceea ce îmi pot aminti şi toate visele. Numai că eu nu ştiu ce e real şi ce am adus cu mine din comă.

Ani de zile am plănuit să ne ducem acolo. Toţi copiii fac asta. Pickering, Ritchie şi cu mine voiam să fim cei mai curajoşi băieţi din şcoală. Voiam să pătrundem acolo şi să ne întoarcem cu o comoară pe care să o folosim drept dovadă că am fost înăuntru, şi nu doar că ne-am uitat prin poartă ca toţi ceilalţi pe care îi cunoşteam.

Unii oameni spun că terenul şi casa au fost cândva un loc în care trăiau oamenii bătrâni şi bogaţi după ce se retrăgeau de la conducerea industriei, pământurilor, legilor, oraşelor, a noastră. Alţii zic că a fost construită deasupra unui puţ vechi şi că pământul e contaminat. Un profesor ne-a povestit că a fost spital şi că încă e plin de microbi. Tata spunea că a fost un azil de nebuni, închis cu peste o sută de ani în urmă, şi de atunci a rămas gol pentru că se dărâmă, şi reparaţiile ar fi prea costisitoare. Din cauza asta copiii nu trebuie să se ducă acolo: ai putea fi strivit de cărămizi sau să cazi prin podea. Nanna Alice zice că e un loc „unde vin îngerii”. Dar noi ştim cu toţii că acolo se găseşte ceea ce a dispărut. Fiecare stradă din miile de străzi ale oraşului nostru a pierdut un animal sau cunoaşte o familie care a pierdut un copil. Şi de fiecare dată când poliţia cercetează casa cea mare nu descoperă nimic. Nimeni nu-şi aminteşte să se fi deschis poarta mare.

Aşadar, într-o vineri dimineaţă, când toţi copiii din zonă porneau spre şcoală, eu, Ritchie şi Pickering ne-am furişat în sens opus. Prin parcelele unde eu şi Pickering am

fost prinşi odată sfărâmând şezlongurile şi aracii; prin pădurea plină de sticle sparte şi excremente de câine; dincolo de podul peste canal; traversând câmpurile cu cartofi cu capetele aplecate pentru ca fermierul să nu ne vadă; şi peste şinele de cale ferată până nu am mai putut vedea acoperişurile ultimelor case din oraş. Vorbind despre comoara ascunsă, ne-am oprit lângă vechea rulotă de îngheţată cu cele patru cauciucuri sparte, ca să aruncăm cu pietre şi să ne uităm la meniul decolorat de pe ferestruică, lăsându-ne gura apă în timp ce făceam alegeri cu care nu vom fi serviţi niciodată. De cealaltă parte a pădurii care înconjoară proprietatea puteam vedea pe deasupra copacilor coşurile conacului mare şi alb.

Cu toate că Pickering mersese în faţă tot timpul spunându-ne că nu se teme de paznici sau de câinii de pază, şi nici chiar de stafii – „fiindcă poţi să bagi mâna prin ele” –, când am ajuns la poalele colinei împădurite nimeni nu a mai spus nimic şi nici nu ne-am mai uitat unul la altul. O parte din mine crezuse întotdeauna că ne vom întoarce de la poarta neagră, fiindcă partea amuzantă era să spui poveşti despre casă, să planifici expediţia şi să-ţi imaginezi lucruri teribile. Să intri înăuntru era cu totul altceva, pentru că o mulţime de copii care lipseau vorbiseră despre casă înainte de a dispărea. Iar unii dintre tinerii care intraseră acolo ca să se distreze se întorseseră puţin scrântiţi la cap, dar tata spunea că e din cauza drogurilor.

Chiar şi copacii din jurul proprietăţii erau diferiţi, adică prea nemişcaţi şi tăcuţi, iar aerul dintre ei era rece de tot. Dar noi am continuat să înaintăm printre copaci şi am dat de zidul înalt de cărămidă care înconjura terenurile. În cimentul de deasupra erau cioburi de sticlă şi sârmă ghimpată. Am urmat zidul până am ajuns la poarta neagră de fier. Când am văzut semnul PROPRIETATE PRIVATĂ: INTRAREA INTERZISĂ, fiorii m-au străbătut pe gât în sus până în creştetul capului. Poarta era mai înaltă decât o casă, prinsă între doi stâlpi cu bile mari de piatră deasupra, şi curbura din partea superioară făcută din ţepuşe de fier.

— Am auzit că bilele se rostogolesc de acolo şi-i omoară pe intruşi, a zis Ritchie.

Şi eu auzisem acelaşi lucru, dar când a spus-o Ritchie am ştiut că el n-o să intre împreună cu noi.

Ne-am încleştat mâinile de barele reci şi negre ale porţii şi ne-am uitat printre ele la poteca lungă din dale de piatră care urca pe colină, mărginită de copaci şi statui vechi ascunse de ramuri şi buruieni. Toată iarba necosită de pe pajişte era înaltă până la talia mea şi straturile vechi de flori aveau culori sălbatice. În vâri se afla casa înaltă şi albă cu ferestre mari. Lumina soarelui se reflecta pe sticlă. Deasupra coşurilor, cerul era senin.

— Aici locuiau prinţese, a şoptit Pickering.

— Vedeţi pe cineva? a întrebat Ritchie. Tremura de emoţie şi trebuise să facă pipi. Încercase să stropească peste nişte urzici – în vara asta duceam război împotriva urzicilor şi viespilor –, dar dăduse jumătate pe picioare.

— E pustiu, a şoptit Pickering. Nu-i decât comoara ascunsă. Fratele lui Darren are o bufniţă într-o sticlă mare. Am văzut eu. Zici că-i vie. Noaptea, îşi roteşte capul.

Ritchie şi cu mine ne-am uitat unul la altul; toată lumea cunoştea poveştile despre animalele sau păsările din sticle care pot fi găsite aici. Există una despre un miel fără blană în interiorul unui vas cu apă verde, pe care unchiul cuiva a găsit-o când era mic. Încă mai clipeşte din ochii lui mici şi negri. Şi altcineva a spus că s-au găsit schelete de copii îmbrăcate în haine vechi, ţinându-se de mâini.

Numai prostii; eu ştiu ce se găseşte cu adevărat acolo înăuntru. Pickering n-a văzut nimic, dar dacă îl provoci, începe să urle, „Ba da! Ba da!”, iar eu şi Ritchie nu voiam ceva mai sonor decât o şoaptă în apropierea porţii.

— Hai să ne uităm numai şi să vedem ce se întâmplă. Putem intra altă dată, nu s-a putut abţine Ritchie.

— Eşti un laş, a zis Pickering, lovind picioarele lui Ritchie. O să spun la toată lumea că Ritchie a făcut în pantaloni.

Ritchie s-a făcut alb la faţă şi buza de sus a început

să-i tremure. Ca şi mine, îşi imagina cârdurile de copii năpustindu-se şi strigând, „Pişăciosul, pişăciosul”. Când mulţimea descoperă un laş, îl vânează în fiecare zi până când îl împing la marginea terenului unde stau şi privesc rataţii. Toţi puştii din oraş ştiu că locul ăsta răpeşte fraţi, surori, câini şi pisici, dar când auzim ţipetele de pe colină e de datoria noastră să ne împingem unul pe altul într-acolo. Face parte din oraşul nostru, aşa a fost dintotdeauna. Pickering e unul dintre cei mai duri puşti din şcoală; trebuia să se ducă.

— Intru eu primul, a hotărât Pick, dându-se înapoi şi evaluând poarta. Uitaţi-vă unde pun mâinile şi picioarele.

Nu i-a luat mult timp să treacă dincolo. A ezitat puţin în vârf când şi-a strecurat un picior printre doi ţepi, dar imediat după aceea stătea de cealaltă parte, rânjind spre noi. Mie mi se părea acum că în poartă se afla inclusă o mică scară – acolo unde cârceii şi ţepii de metal se curbau între stâlpii înalţi, se putea vedea sistemul de trepte pentru mâini şi picioare mici. Auzisem că fetiţele găseau întotdeauna o uşă secretă din lemn în zidul de cărămidă, pe care nimeni altcineva nu o putea găsi. Dar se putea să nu fie nimic altceva decât o altă poveste.

Dacă nu aveam să trec dincolo şi aventura să fie un succes, nu voiam să-mi petrec restul vieţii ca pişăcios şi dorind să fi mers cu Pick. Puteam fi eroi împreună. Iar eu eram plin de acelaşi sentiment nebunesc care mă făcea să mă caţăr în stejari până pe crengile din vârf, să privesc în sus cerul şi să dau drumul la mâini pentru câteva secunde ştiind că dacă aş cădea aş muri.

Când m-am urcat deasupra lui Ritchie care şoptea acolo jos, tânguielile şi gemetele porţii erau atât de puternice încât eram sigur că puteau fi auzite până sus pe deal şi în casă. Când am ajuns în vârf şi mă pregăteam să arunc un picior dincolo, Pick a zis:

— Vezi să nu-ţi tai ouăle.

Dar eu n-am putut să zâmbesc, nici măcar să respir. Braţele şi picioarele au început să-mi tremure. Mă aflam mult mai sus decât păruse de pe pământ. Fiind cu un

picior trecut dincolo, printre ţepi, panica mi s-a urcat în gât. Dacă îmi aluneca o mână pe metalul lustruit, îmi imaginam cum întreaga mea greutate mi-ar împinge ţepuşa prin coapsă, şi cum aş atârna acolo, sângerând. Apoi am ridicat privirea spre casă şi am avut senzaţia că în spatele fiecărei ferestre era câte un chip, urmărindu-mă.

Multe poveşti despre locul acela alb de pe colină mi-au năpădit dintr-odată mintea: cum se văd numai ochii roşii ai creaturii care îţi suge sângele; cum se ascund acolo pedofili care torturează prizonierii zile întregi înainte de a-i îngropa de vii, şi de aceea nimeni nu mai găseşte copiii dispăruţi; iar alţii spun că fiinţa care se tânguie ar arăta ca o femeie frumoasă atunci când o vezi pentru prima dată, dar se preschimbă imediat ce pune mâna pe tine.

— Grăbeşte-te. E uşor, a zis Pick de dedesubt.

Extrem de încet, am ridicat al doilea picior, apoi am coborât pe partea cealaltă. Avea dreptate; nu fusese deloc o escaladă dificilă; orice copil o putea face.

Am rămas sub soarele cald de cealaltă parte a porţii, zâmbind. Acolo şi lumina era mai puternică; se reflecta pe piatra albă şi ferestrele de sus de pe colină. Iar aerul părea ciudat – cu adevărat greu şi cald. Când am privit înapoi prin poartă, lumea din jurul lui Ritchie – care stătea singur muşcându-şi buza de jos – părea cenuşie şi lipsită de strălucire de parcă ar fi fost noiembrie. În jurul nostru, iarba crescută liber era atât de lucioasă, încât te dureau ochii dacă te uitai la ea. Nuanţele de roşu, galben, purpuriu şi portocaliu ale florilor curgeau în capul meu şi puteam simţi în gură gustul verii fierbinţi. În jurul copacilor, statuilor şi potecii pavate cu dale o briză mişca puţin aerul, iar pielea mea se simţea aşa de bine şi de încălzită, încât m-am înfiorat. Am închis ochii.

— Ce frumos, am zis; un cuvânt pe care în mod normal nu l-aş folosi în preajma lui Pick.

— Aici vreau să trăiesc, a declarat el, cu ochii şi chipul numai zâmbet.

Apoi ne-am pornit pe râs. Ne-am îmbrăţişat, ceea ce nu mai făcusem niciodată înainte. Orice mă îngrijorase

vreodată părea acum o prostie. Mă simţeam mai înalt. Puteam merge oriunde, puteam face orice voiam. Ştiu că şi Pick simţea la fel.

Protejaţi de ramurile copacilor şi ierburile înalte, ne-am ţinut pe lângă potecă şi ne-am apucat să urcăm dealul. Dar după puţin timp am început să mă simt agitat pe măsură ce ne apropiam de vârf. Casa părea mai mare decât socotisem de la poartă. Deşi nu vedeam pe nimeni şi nu auzeam nimic, tot mă simţeam ca şi cum aş fi intrat într-o încăpere aglomerată, dar tăcută, unde mulţimi de ochi mă priveau. Mă urmăreau.

Ne-am oprit lângă prima statuie care nu era în totalitate acoperită de muşchi verde şi frunze moarte. Printre crengile de jos ale unui copac puteam încă vedea doi copii în pielea goală, stând împreună pe un bloc de piatră. Un băieţel şi o fetiţă. Amândoi surâdeau, dar nu prea drăgălaş pentru că se vedea mult prea mult din dinţi. Iar feţele lor lacome păreau prea bătrâne pentru nişte copii.

— Au piepturile deschise, a zis Pickering.

Avea dreptate; pielea lor de piatră uscată era jupuită în dreptul sternului, iar în mâinile strânse ţineau mici bucăţi de piatră cu vene săpate pe ele – inimile lor. Senzaţia plăcută pe care o avusesem la poartă dispăruse acum complet.

Soarele străluceа printre copaci şi ne acoperea cu dungi de umbră şi lumină. Cu ochii mari şi gurile uscate, am continuat să mergem şi am verificat şi celelalte statui pe lângă care treceam. Nu ne puteam abţine; parcă ne-ar fi obligat să ne holbăm la ele ca să ne dăm seama ce se zărea printre frunze, ramuri şi iederă. Era acolo o chestie oribilă ca o cârpă care părea prea reală ca să fie făcută din piatră. Faţa sa era atât de urâtă că nu m-am putut uita prea mult. Faptul că stăteam dedesubt îmi dădea senzaţia bizară că se clătina dintr-o parte în alta, gata să sară de pe blocul de piatră şi să vină la noi.

Pick mergea puţin în faţa mea, dar curând s-a oprit să se uite la o alta. S-a strâns în umbra ei, apoi a lăsat

ochii în jos către pantofi. L-am ajuns din urmă, dar nici eu nu m-am uitat prea mult timp. Alături de statuia unui bărbat urât cu o mantie şi o pălărie mare, se găsea o formă mai mică învelită în robă cu glugă, cu ceva ieşindu-i din mânecă amintind de un şarpe.

Nu voiam să merg mai departe şi ştiam că o să văd statuile astea în somn mult timp de-atunci încolo. Uitându-mă înapoi spre poartă, am fost surprins să văd cât de departe era acum.

— Cred că mă întorc, i-am spus lui Pick.

Pickering s-a uitat la mine, dar nu m-a făcut laş; nu voia să provoace o ceartă şi să rămână singur acolo.

— Hai numai să intrăm puţin în casă, a zis. Şi să luăm ceva. Altfel n-o să ne creadă nimeni.

Dar faptul de a mă afla o idee mai aproape de casa cea albă, cu toate ferestrele alea holbându-se, mă îmbolnăvea de nervi. Avea patru etaje şi înăuntru trebuie să fi existat sute de camere. Toate ferestrele de la nivelurile superioare erau întunecate şi nu puteam vedea prin geam. Jos toate erau blindate contra intruşilor.

— Pariez că e totul pustiu, a zis Pickering încercând să ne facă să ne simţim mai bine. Dar pe mine nu m-a ajutat prea mult; acum nu mai părea aşa de deştept şi de dur; doar un puşti prostuţ care habar n-are în ce se bagă.

— Ba nu, am zis.

S-a îndepărtat de mine.

— Ei bine, eu sunt sigur. Aş zice să aştepţi afară.

Glasul îi era prea moale ca să transmită obişnuita ameninţare. Dar oricum, n-am putut suporta gândul la rânjetul lui, la faţa lui triumfătoare când Ritchie şi cu mine am fi fost consideraţi nişte pişăcioşi, mai ales după ce sărisem poarta şi ajunsesem aşa de departe. Rolul meu nu ar fi însemnat nimic dacă el ar fi mers mai departe decât mine.

Nu ne-am mai uitat la nicio statuie. Dacă ne-am fi uitat, nu cred că am mai fi ajuns la treptele largi de piatră care duceau la uşile grele de metal ale casei. Nici până la casă nu ne-a luat prea mult să urcăm. Chiar cu paşi mici,

lenţi, am ajuns acolo destul de repede. Cu picioarele moi l-am urmat pe Pickering până la uşa dublă.

— De ce sunt făcute din metal? m-a întrebat el.

Nu aveam un răspuns. A apăsat cu ambele palme pe uşi. Una dintre ele a scârţâit, dar nu s-a deschis.

— Sunt încuiate, a zis.

Uşurat în sinea mea, m-am îndepărtat cu un pas de uşă. Toate ferestrele de la parter erau de asemenea bătute în scânduri, aşa că părea că ne puteam întoarce acasă. Dar când Pickering mai împinse o dată în uşa care scârţâia, de data asta cu umărul şi cu trupul aplecat, categoric am văzut o mişcare la o fereastră de la al doilea nivel. Ceva albicios. În spatele geamului, era ca şi cum o formă ar fi apărut din întuneric şi apoi s-ar fi scufundat înapoi, rapid dar graţios. M-am gândit la un crap ieşind la suprafaţa unui iaz tulbure pentru a dispărea în aceeaşi clipă în care i-ai zărit spatele palid.

— Pick! am şuierat.

Se auzi o pocnitură în spatele uşii în care Pickering împingea cu tot corpul.

— E deschis, a strigat, şi s-a uitat prin despărţitura îngustă dintre cele două uşi de fier. Dar eu nu am putut să nu mă gândesc că uşa fusese deschisă din interior.

— Eu n-aş face asta, i-am spus. El a zâmbit şi mi-a făcut semn cu mâna să vin şi să-l ajut să împingă ca să facă mai mult loc. Eu stăteam nemişcat şi mă uitam la ferestrele de sus. Uşa scârţâi la contactul cu podeaua. Fără vreun alt cuvânt, a intrat în interiorul casei albe.

Liniştea îmi bâzâia în urechi. Transpiraţia îmi curgea pe faţă. Voiam s-o rup la fugă în jos spre poartă.

După câteva secunde, chipul emoţionat al lui Pickering apăru în uşă.

— Repede. Vino să vezi câte păsări.

Entuziasmul îi tăia răsuflarea.

Am aruncat o privire prin deschizătură într-un hol mare, gol, şi am văzut o scară urcând spre nivelul următor. Pickering stătea în mijlocul sălii, fără să se mişte. Se uita în jos. La toate păsările mumificate de pe podeaua de

lemn. Sute de păsări moarte. Am intrat.

Nu erau covoare, nici perdele sau becuri, numai podelele goale, pereţii albi şi două uşi închise de o parte şi de alta a holului. Pe parchet zăceau sute de porumbei. Majoritatea mai aveau încă penele, dar păreau foarte friabili. Din unii rămăseseră doar oasele. Alţii se transformaseră în praf.

— Intră aici şi nu găsesc nimic de mâncare, a spus Pickering. O să adunăm ţestele.

Paşii lui au scârţâit pe podea şi el a încercat ambele uşi, smucind în sus şi în jos de clanţe.

— Sunt încuiate, a zis. Ambele-s încuiate. Hai sus pe scări. Să vedem dacă-i ceva prin camere.

Tresăream la fiecare trosnet provocat de paşii noştri pe trepte. I-am spus să meargă pe laterale, ca mine. Nu m-a ascultat, a continuat să urce repede pe picioarele lui grăsuţe. L-am ajuns din urmă la prima cotitură a scării şi am început iar să am o senzaţie stranie. Aerul era ciudat; fierbinte şi uscat ca şi cum ne-am fi aflat într-un spaţiu mic. Transpiram amândoi în uniformele de şcoală după ce urcasem numai o serie de trepte. A trebuit să mă sprijin de un perete în timp ce el îşi aprindea lanterna la etajul următor. Nu puteam vedea decât pereţii goi ai unui coridor plin de praf. Puţină lumină de la soare venea de undeva de sus, dar nu prea multă.

— Haide, a zis, fără să se întoarcă înspre mine.

— Eu ies. Nu mai pot să respir.

Dar când mă întorceam să cobor primele trepte, am auzit scârţâitul unei uşi deschizându-se şi apoi închizându-se sub noi. Am încremenit, îmi auzeam inima bătându-mi în timpane. Sudoarea mi-a îngheţat pe faţă, pe gât şi pe sub păr. Foarte repede, oblic, ceva a traversat dâra de lumină care cădea prin uşa principală deschisă. Ochii mi-au devenit reci şi m-am simţit ameţit. Cu colţul ochiului puteam vedea faţa albă a lui Pickering privindu-mă de sus de la etajul următor. A stins lanterna cu un clic sonor.

S-a mişcat din nou, înapoi de unde venise, dar de data asta a făcut o pauză la marginea dreptunghiului

prelung de lumină de pe podeaua holului. Şi a început să adulmece mizeria. Modul în care se mişca ea acolo jos mă făcea să mă simt uşor ca o pană şi gata să leşin. Cel puţin aşa cred, că era o *ea.* Dar când oamenii îmbătrânesc, nu-ţi poţi da seama întotdeauna. Nu avea prea mult păr pe cap, iar pielea era gălbuie. Semăna mai mult cu o păpuşă făcută din oase şi îmbrăcată într-o cămaşă de noapte şleampătă decât cu o doamnă în vârstă. Şi oare bătrânele se puteau mişca atât de repede? Oblic ca un crab, privind în spate la uşa deschisă, aşadar nu-i puteam vedea bine faţa, lucru de care eram bucuros.

Dacă mă mişcam brusc, eram convins că ar fi ridicat ochii şi m-ar fi văzut. A fost nevoie de doi paşi lenţi în lateral ca să ajung la adăpostul peretelui scărilor următoare, unde se ascundea Pickering. Părea pe punctul de a izbucni în plâns. Ca şi mine, ştiam că tot ce auzea era bătaia propriei inimi.

Apoi am auzit zgomotul unei alte uşi deschizându-se undeva la parter, în afara razei noastre vizuale. Am îngenuncheat, tremurând unul lângă celălalt, şi am tras cu ochiul după colţ să ne asigurăm că bătrâna creatură nu urcă scările, oblic. Dar acum acolo jos apăruse o a doua siluetă. Aproape că am ţipat când am văzut-o plutind pe lângă uşă. Se mişca mai repede decât prima, cu ajutorul a două bastoane negre. Aplecată peste ele şi având o cocoaşă în spate, era acoperită cu o rochie neagră prăfuită care foşnea pe jos. Ceea ce am putut vedea din chipul acoperit de voal era tot ciupit şi de un alb bolnăvicios, ca viermii umezi de sub coaja de copac jupuită. Şuieratul pe care îl scoase îmi răni adânc urechile şi îngheţă oasele în mine.

Faţa lui Pickering era palidă de frică. Vedeam o parte prea mare din ochii lui.

— Astea sunt bătrânele? a zis cu un glas spart.

L-am strâns de braţ.

— Trebuie să ieşim. Poate există o fereastră sau o altă uşă prin spate.

Ceea ce însemna că trebuia să urcăm scările, să

alergăm prin clădire ca să găsim o altă cale spre parter, asta înainte de a forţa o ieşire.

Am aruncat încă o privire în jos ca să văd ce făceau ele, dar mi-am dorit să n-o fi făcut. Mai apăruseră încă doi. Un bărbat înalt cu picioare ca nişte beţe se uita în sus la noi cu o faţă care nu se schimba niciodată pentru că nu avea buze, pleoape sau nas. Purta un costum şifonat, cu un lanţ de ceas din aur la jiletcă, şi stătea în spatele unui fotoliu de răchită. În fotoliu se afla un ghem învelit în pleduri. Deasupra păturilor se putea vedea un cap mic într-o scufie de pânză. Faţa era galbenă ca porumbul din conserve. Primele două stăteau lângă uşa deschisă, aşa că nu am fi putut ieşi.

Fugind pe scări în sus în bezna încă şi mai fierbinte a etajului următor, îmi simţeam întregul corp umflat şi neîndemânatic, iar genunchii mi se loveau unul de altul. Pickering mergea înainte cu lanterna şi-şi folosea coatele, aşa că nu-l puteam depăşi. M-am izbit de spatele lui şi l-am lovit în călcâie. Prin răsuflarea grăbită îl auzeam suspinând. Întreba mereu: „Vin?” Eu nu aveam suflu să-i răspund şi continuam să alerg pe coridorul cel lung, printre zeci de uşi închise, ca să ajung la capăt. Priveam drept înainte şi eram convins că aş îngheţa pe loc dacă una dintre uşi s-ar deschide brusc. Cu picioarele noastre făcând asemenea larmă pe podele, n-aş putea spune că am fost surprins să aud declicul unui zăvor în spatele nostru. Am făcut amândoi greşeala să ne uităm în urmă.

La început am crezut că ne făcea cu mâna, apoi ne-am dat seama că silueta slăbănoagă în cămaşă de noapte îşi mişca prin aer braţele lungi ca să atragă atenţia celorlalţi care ne urmaseră pe scări. Le puteam auzi încăierarea şi foşnetul în timp ce înaintau prin întuneric în urma noastră. Dar cum ne putea vedea ăsta, m-am gândit, cu toate bandajele alea vechi în jurul capului? apoi am auzit un alt fluierat din acelea îngrozitoare, urmat de mai multe uşi deschizându-se foarte repede ca şi cum creaturile s-ar fi grăbit să iasă din camere.

La capătul coridorului se găsea o altă scară scăldată

în lumina care pătrundea pe fereastra mare situată trei etaje mai sus. Dar sticla era probabil murdară şi verzuie, fiindcă totul în jur arăta de parcă ar fi fost sub apă. Când am cotit ca să coborâm pe scări, am văzut faţa lui Pick lucind toată de lacrimi, iar partea din faţă a pantalonilor lui purta o pată închisă la culoare care se întindea pe unul dintre craci.

A fost cu adevărat greu să coborâm scările înapoi la parter. Parcă nu ne-ar mai fi rămas forţă în trupuri, parcă frica o sugea prin tălpile poticnite, împiedicate ale pantofilor noştri. Dar nu numai groaza ne încetinea; aerul era atât de rarefiat şi uscat încât era dificil ca plămânii noştri să inspire şi să expire suficient de repede. Cămaşa mi se lipise de spate şi sub braţ mustea de transpiraţie. Părul lui Pick era ud. Se mişca din ce în ce mai încet, aşa că l-am depăşit.

La baza scărilor am dat peste un alt coridor lung şi pustiu cu uşi închise şi lumină cenuşie, care trecea prin spatele clădirii. Doar privindu-i întinderea, îmi venea să mă sprijin pe mâini şi pe picioare ca să mă odihnesc. Dar Pickering a venit peste mine din spate şi m-a doborât. A trecut peste corpul meu şi m-a călcat pe mână.

— Vin, a scâncit el cu un glas încărcat de lacrimi şi a continuat să se împleticească pe coridor. M-am ridicat în picioare şi am pornit după el. Ceea ce nu mi se părea o idee bună; dacă vreuna dintre creaturi ne aştepta în hol la uşă, în timp ce alţii veneau repede în urma noastră, am fi fost prinşi în capcană. M-am gândit să deschid o uşă şi să încerc să smulg scândurile de la una dintre ferestrele de la parter. Păreau să iasă multe creaturi pe uşile pe lângă care alergam, ca şi cum le-am fi trezit, dar niciodată nu ieşeau din fiecare cameră. Am fi putut risca. I-am strigat lui Pick să se oprească. Gâfâiam ca Billy Skid, colegul de şcoală care are astm, aşa că poate Pickering nici nu m-a auzit, pentru că a continuat să alerge spre capăt. Am privit înapoi spre scara de pe care tocmai coborâsem, apoi la uşile de pe coridor. Când mă întrebam pe care s-o aleg, o voce slabă a spus:

— Vrei să te ascunzi aici?

Am sărit în sus şi am ţipat de parcă aş fi călcat pe un şarpe. M-am holbat spre locul din care venea vocea. Am putut vedea o crăpătură între uşa mare maronie şi tocul ei. O parte din faţa unei fetiţe se uita afară.

— N-or să te vadă. Putem să ne jucăm cu păpuşile mele.

A zâmbit şi a deschis mai larg uşa. Avea o faţă foarte albă în interiorul unei bonete negre acoperite toată cu panglici. Marginile ochilor întunecaţi erau de un roşu viu ca şi cum ar fi plâns mult timp.

Pieptul mă durea şi ochii mă înţepau de la transpiraţie. Pickering era prea departe în faţă ca să-l mai prind din urmă. Îi puteam auzi picioarele călcând pe parchetul slăbit, departe în beznă, iar eu nu credeam că aş fi putut fugi mai repede. Am dat din cap spre fată. Ea s-a dat într-o parte şi a deschis larg uşa. Tivul rochiei ei negre mătura praful.

— Repede, a zis ea cu un surâs emoţionat, apoi s-a uitat de-a lungul coridorului să vadă dacă venea ceva. Cei mai mulţi sunt orbi, dar pot să audă.

Am intrat pe uşă. M-am frecat de ea. Mirosea a ceva stricat. Mi-a readus în minte imaginea unei pisici moarte, pleoştite, pe care o găsisem cândva în pădure într-o zi caniculară. Dar peste acel miros mai era ceva ca în fundul dulapului vechi al bunicii mele, cel cu o uşă ruptă şi cheiţe mici de fier în încuietori care nu mai funcţionau.

Uşor, fetiţa a închis uşa în spatele nostru şi a traversat podeaua de lemn ţinând capul sus, ca o „micuţă doamnă” cum ar fi spus tata. Lumina pătrundea în încăpere prin nişte ferestre roşu cu verde situate sus lângă tavanul înalt. Două lanţuri mari atârnau purtând lămpi fără becuri, şi la unul din capete se găsea o scenă cu o cortină groasă verzuie. Mici reflectoare se iveau din faţa scenei. Probabil fusese cândva o sală de bal.

Căutând o cale de ieşire – în spate, în lateral, sus în faţă, oriunde –, am mers după fata cu bonetă neagră până la scenă şi treptele ei laterale. Ea a dispărut după cortină

fără să facă vreun zgomot, iar eu am urmat-o fiindcă nu-mi trecea prin minte unde altundeva să mă duc şi pentru că voiam să am un prieten acolo. Cortinele grele duhneau atât de urât de jur-împrejurul meu încât mi-am pus mâna la gură.

M-a întrebat cum mă cheamă şi unde locuiam. I-am răspuns ca şi cum aş fi vorbit cu un profesor care tocmai mă prinsese făcând ceva rău, i-am dat chiar şi numărul casei mele.

— N-am vrut să încălcăm nicio proprietate, am zis. N-am furat nimic.

Ea îşi înclină capul pe o parte şi se încruntă ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Apoi a zâmbit şi a spus:

— Toate astea sunt ale mele. Eu le-am găsit.

Mi-a atras atenţia asupra păpuşilor de pe podea; forme mici umane pe care nu le-am putut distinge prea bine în întuneric. Ea s-a aşezat printre ele şi a început să le ridice una câte una ca să mi le arate, dar eu eram prea agitat ca să le dau prea multă atenţie şi nici nu-mi plăcea aspectul animalului de pânză cu blana roasă până la urzeală. Avea ochi cusuţi şi nicio ureche, membrele erau prea lungi pentru trup. Nu-mi plăcea nici modul în care capul mic şi murdar stătea ţeapăn şi drept de parcă m-ar fi urmărit.

În spatele nostru, restul scenei era cufundat în beznă, cu o slabă licărire a peretelui alb în depărtare. Uitându-mă de pe scenă la ferestrele bătute în scânduri din partea dreaptă a ringului de dans, am observat ceva din lumina zilei strecurându-se pe lângă marginile a doua panouri mari prinse în cuie pe uşile care dădeau în patio. Sufla o adiere prin ele. Trebuie să fi fost un loc prin care mai intrase cineva.

— Trebuie să plec, i-am spus fetiţei din spatele meu, care vorbea în şoaptă cu păpuşile şi animalele ei.

Eram gata să trec dincolo de cortine şi să mă îndrept spre lumina zilei când am auzit năvala unei mulţimi pe coridorul pe care eu şi Pickering tocmai îl străbătuserăm –

târşâit de picioare, pocnet de bastoane, scârţâit de roţi şi încă vreo două ţipete ca de bufniţă. Totul păru să dureze ani. O paradă lungă pe care nu voiam s-o văd.

Pe când trecea, uşa se deschise şi ceva se strecură în sala de bal. M-am retras de lângă cortină şi mi-am ţinut răsuflarea. Fetiţa continua să murmure jucăriilor urâte. Voiam să-mi acopăr urechile. O altă parte nebună a mea voia ca totul să se termine; voia să ies de după cortine şi să mă ofer personajului înalt de pe ringul de dans care ţinea o umbrelă de soare zdrenţuită deasupra capului. Se învârtea repede ca şi cum s-ar fi mişcat pe nişte rotiţe silenţioase aflate sub fustele ei lungi şi mucegăite. Adulmeca aerul. După mine. Sub reţeaua albă ataşată de borul pălăriei putrezite şi înfiptă în gulerul înalt al rochiei am zărit o porţiune de faţă care semăna cu pojghiţa de pe budinca de orez. Aş fi ţipat, dar nu mai aveam aer în plămâni.

Am privit în jos spre locul unde stătuse fetiţa. Ea dispăruse, dar se mişca ceva pe podea. Zvârcolindu-se. Am clipit repede. Pentru o secundă mi s-a părut că toate jucăriile ei tremurau, dar când am fixat-o pe Golly cea cu resturi de bucle de păr alb pe cap, stătea perfect nemişcată acolo unde fusese aruncată. Poate că fetiţa mă ascunsese, dar eram bucuros că dispăruse.

Departe în adâncurile înăbuşitoare ale casei celei mari am auzit atunci un ţipăt, ce cuprindea în el toată panica, teroarea şi suferinţa întregii lumi. Silueta cu umbrelă se roti pe ringul de dans, apoi ieşi în grabă din cameră în direcţia sunetului.

Am alunecat de după cortine. Un zgomot de vorbărie venea de la distanţă. Se intensifica până când ajunse să răsune prin coridor şi sala de bal şi aproape acoperi tânguirile băiatului. Suna de parcă plânsetele lui s-ar fi învârtit în jur, ricoşând din pereţi şi uşile închise, de parcă el ar fi alergat undeva departe în interiorul casei într-un cerc din care nu putea scăpa.

M-am târât pe scările de pe laterala scenei şi am fugit spre dârele lungi de lumină solară pe care le puteam vedea strălucind printr-o margine a uşii spre patio. Am tras

de dreptunghiul de lemn până a crăpat şi am putut să văd sticla spartă pe rama uşii şi iarba grasă de afară.

Pentru prima dată de când zărisem prima siluetă foindu-se prin jurul intrării principale, am crezut cu adevărat că aş putea scăpa. M-aş fi putut căţăra prin gaura făcută, să ocolesc casa şi apoi să cobor dealul până la poartă, în timp ce ei erau cu toţii ocupaţi înăuntru cu băiatul care plângea. Dar tocmai când respiraţia îmi devenea mai rapidă şi tremurătoare de bucuria evadării, am auzit o bufnitură pe podea în spatele meu, ca şi cum ceva fusese aruncat de pe scenă. Mici vibraţii mi-au gâdilat tălpile picioarelor. Apoi am auzit ceva traversând camera spre mine – un târşâit, ca un corp târându-se cu viteză.

N-am putut suporta să mă uit în spate şi să văd un altul apropiindu-se. Am înşfăcat panoul şi am tras din toate puterile de bucata care nu era prinsă în cuie, astfel încât să se îndoaie şi să obţin puţin spaţiu. Într-o parte, mi-am strecurat piciorul, şoldul, braţul şi umărul afară. Apoi capul mi-a fost dintr-odată scăldat de lumina caldă a soarelui şi de aerul proaspăt.

Probabil atunci s-a întins şi m-a apucat de braţul stâng sub umăr. Degetele erau atât de reci încât mi-au ars pielea. Şi chiar dacă faţa îmi era în lumină, totul mi se întunecă înaintea ochilor cu excepţia unor mici fulgere albe, ca atunci când te ridici prea brusc în picioare. Voiam să vărs. Încercam să mă smulg, dar o parte a corpului meu era lentă şi grea şi plină de ace.

Am dat drumul panoului. S-a trântit ca o cursă pentru şoareci. Lemnul m-a azvârlit prin deschizătură afară în iarbă. În ceafă am auzit un sunet ca de ţelină plesnind. Ceva ţiuia în urechea mea, care m-a lăsat surd pentru o săptămână.

Stând jos pe iarba de afară, am vomitat pe bluză. Mucus şi bucăţi de spaghetti care erau toate albe şi miroseau foarte urât. M-am uitat la uşa prin care căzusem. Prin ochii înceţoşaţi am văzut un braţ aproape numai os, înţepenit între panoul de lemn şi cadrul uşii. M-am rostogolit apoi m-am ridicat în picioare pe iarba bătătorită.

Deplasându-mă în jurul casei spre partea din faţă a clădirii şi spre drumul care ducea în jos spre poartă, m-am întrebat ce-ar fi dacă mi-aş încerca partea stângă. Umărul şi şoldul mă dureau, erau reci şi înţepenite. Le mişcăm greu. M-am întrebat dacă aşa se simt oasele rupte. Toată pielea îmi era udă de transpiraţie, dar tremuram şi-mi era frig. Nu voiam decât să mă întind în iarba înaltă. De două ori m-am oprit ca să vărs. După icneli n-a ieşit decât flegmă.

În apropiere de faţada casei, m-am lăsat pe partea bună şi am început să mă târăsc, încet de tot, prin iarba înaltă, asigurându-mă că am poteca în stânga ca să nu mă rătăcesc pe pajişte. M-am uitat o singură dată înapoi la casă şi-mi voi dori mereu să nu fi făcut asta niciodată.

O parte a uşii din faţă era încă deschisă, pe unde intraserăm noi. Am putut vedea mulţimea de creaturi foindu-se în lumina soarelui care cădea pe hainele lor zdrenţuite. Scoteau fluierături şi se luptau pentru ceva, o formă mică părând închisă la culoare şi umedă. Era toată flască. Între mâinile subţiri, rapace, se rupea în bucăţi.

În camera mea, la capătul patului, Nanna Alice stă cu ochii închişi. Dar nu doarme. Tăcută, îşi mângâie mâna de păpuşă ca şi cum ar lustrui o comoară.

STĂRI DE PENUMBRA
ALBERT E. COWDREY

Albert E. Cowdrey s-a născut şi a crescut în New Orleans spre sfârşitul Pleistocenului. A obţinut titluri academice (în istorie) la Universităţile Tulane şi John’s Hopkins şi a predat ca asistent la Tulane şi la Universitatea din New Orleans. În timpul cât a lucrat în cadrul armatei şi a locuit în Anapolis şi Washington DC a scris câteva cărţi despre istoria militară, medicală şi de mediu, majoritatea editate de guvern, restul publicate la

edituri universitare şi la Free Press.

La pensie s-a întors în New Orleans hotărât să nu mai scrie niciodată în viaţă o notă de subsol. De asemenea a revenit la iubirea lui de o viaţă – ficţiunea fantastică. Publicase o povestire în *The Magazine of Fantasy & Science Fic*tion in 1968, aşa că a încercat din nou la aceeaşi revistă treizeci de ani mai târziu şi s-a înţeles de minune cu Kris Rusch şi apoi cu Gordon Van Gelder. Povestea lui „Queen for a Day" a câştigat Premiul World Fantasy în 2002, iar primul său roman SF, *Crux,* a fost publicat în 2004.

Povesteşte că în timpul uraganului Katrina s-a evacuat din timp şi a privit dezastrul aşa cum a făcut-o cea mai mare parte a lumii, la televizor. La întoarcere şi-a găsit casa în mod miraculos iertată de vânturi, ape şi incendiatori. Este o fire singuratică şi trăieşte paşnic (cel puţin până la următorul sezon al uraganelor) alături de câinele său Lagniappe, o corcitură simpatică al cărui singur defect este acela de a fi mai deştept decât stăpânul său.

Fereastră prăfuită a unui magazin, afară o stradă întunecându-se. La dreapta felinare stradale licărind. O furtună de vară în formare.

Reflexia lui Milton – estompat, adus de spate, părând cumva mai bătrân decât cei cincizeci şi doi de ani ai săi – se holba la el prin literele pe dos care spuneau *Soarele & Luna – Cărţi Metafizice.*

Oftă şi frunzări paginile calendarului de pe biroul său. Iunie 1979 se apropia de sfârşit. Îşi permitea oare să închidă? Un client ar mai putea fi încă alungat înăuntru de ameninţarea ploii…

Ca şi cum i s-ar fi atras atenţia, clopoţelul de la uşă sună distonant şi un bărbat gras ducând o umbrelă deschisă năvăli în librărie. Se apropie de tejghea, parcurse pentru o clipă raftul, apoi dădu jos un volum roşu decolorat.

— De ce păstrezi un fraier ca Montague Summers? exclamă el.

— Pentru că se v-vinde, răspunse Milton.

De ce se bâlbâia? Nu se mai bâlbâise de ani de zile. Poate de zeci de ani. Apoi înţelese de ce: mai auzise şi înainte acea voce.

— Un iezuit superstiţios care credea că vampirii sunt adevăraţi, mormăia intrusul. Sunt şi eu om de ştiinţă… Mi-a spus cineva că păstrezi cărţi vechi de science-fiction.

Milton inspiră adânc.

— Ca *Weird Tales, Astounding, Arcana?*

— Asta e. *Arcana.*

Scoase un inel cu chei şi descuie un dulap.

— Sunteţi colecţionar?

— Nu. Citesc de plăcere. Şi din interes profesional.

Milton îi explică despre *Arcana* că nu avusese decât douăzeci de apariţii, de la mijlocul lui 1941 până când lipsa de hârtie şi cerneală din timpul războiului îi determinaseră sfârşitul. Totuşi în scurta sa viaţă publicase pe toată lumea – nume mari, necunoscuţi promiţători.

— Aveţi numărul din ianuarie ’42?

Milton inspiră iarăşi adânc şi-i oferi o copie perfectă în ambalajul său de plastic.

— Evident că e scumpă. Dar şi foarte rară.

— O iau, zise bărbatul cel gras, plătind două sute de dolari pentru o revistă veche de treizeci şi şapte de ani. Cecul pe care îl semnă îl identifica drept Erasmus Bloch, Dr., şi dădea adresa şi numărul de telefon.

Numele îi atrase de asemenea atenţia. Un clopoţel de alarmă, poate? Însă era un client pe care Milton voia să-l păstreze.

— Numărul ăsta are ataşată ceva istorie, zise învelind pachetul. Fratele meu Ned a fost erou în al Doilea Război Mondial – Crucea Marinei – şi a făcut rost de această *Arcana* cam în perioada atacului de la Pearl Harbour. S-a înrolat voluntar atât de repede încât nu a avut timp să o citească.

În realitate, Milton cumpărase copia (şi încă o

duzină) de la un stand de ziare de pe Royal Street. Dar oamenilor le plăcea ca achiziţiile scumpe să aibă o legendă.

— Fratele dumitale, veni vocea puternică, tăioasă. Mai trăieşte încă?

Brusc bâlbâiala lui Milton reveni.

— Nu. A fost u-ucis. După război. G-groaznic.

Chiar şi Bloch păru să-şi dea seama că pusese degetul pe o rană veche. Atinse umărul osos al lui Milton cu o mână ca o înotătoare.

— Revista asta va fi preţuită, spuse el.

Un moment mai târziu, clopoţelul sună, umbrela se deschise cu un pocnet, şi uşa se trânti în urma lui.

Milton îşi strânse braţele puternic în jurul pieptului concav. Cum ai putut? se acuză el. Cum ai putut să-i spui atât de multe unui străin? Şi mai rău, cuiva care s-ar putea să nu fie deloc un străin?

Deja Cartierul Francez era inundat de ploaie. Rigolele stropeau ca nişte balene, iar apa până la glezne spăla străzile golite de turişti. Azi nu mai aveau să vină clienţi.

Milton închise magazinul şi urcă o scară în spirală către apartamentul lui de la etajul al doilea. Sus se opri, respirând greu. Coridorul era cufundat în întuneric şi ploaia şiroia pe singura fereastră. Se vedea un rând de patru uşi închise: dormitorul părinţilor săi, al lui Ned, al lui şi baia. Ceva zgârie la uşa lui Ned cu un sunet ca de perie de sârmă.

— E-n regulă, zise Milton. Nu fi îngrijorat. Eu nu sunt.

În camera lui îşi scoase pantofii, se întinse pe pat şi aprinse o veioză veche de alamă. Erasmus, Erasmus. Ciudat nume. Unde…?

În căutarea unei amintiri lunecoase, ochii lui colindară peste pereţii galbeni, tencuiala jerpelită, mobila grea roşu închis, ceasul de perete căruia îi lipsea pendulul. Dar nu-şi aminti nimic.

Ploaia ropotea pe balcon şi pe obloanele de lemn. Treptat respiraţia lui Milton deveni regulată, iar somnul îl acoperi ca o pătură.

Începu să viseze. Ralph O'Meagan, zece ani, zace în pat ascultând-o pe mama sa blestemându-i tatăl. Ieşise din nou din spital, şi ca de obicei tratamentul de dezintoxicare nu avusese efect prea îndelungat. Băuse, şi cu cât era mai beată, cu atât mai mult încerca să se lupte cu soţul ei cel tăcut, şi cu cât o ignora el mai mult, cu atât ea se autocompătimea şi bea şi mai mult.

Ralph suferea de coşmaruri şi părinţii îi dădeau voie să ţină o lumină aprinsă. Stătea întins pe o parte fixând peretele, zgârieturile şi umflăturile din tencuiala veche şi galbenă. „De ce nu SPUI ceva?" Se concentra, îndeplinind magia, ştiind că atunci când ochii îi vor obosi peretele va părea că se mişcă. „TICĂLOS mizerabil!"

Acum se mişca. Unduia ca un steag agitat de o adiere uşoară. Apoi se umflă ca o pânză de corabie.

Tresărind, închise ochii. Privi iar printre gene. Peretele era umflat şi tensionat. Când încercă să-l împingă înapoi, erupse în explozii fără sunet, azvârlind scântei în toate direcţiile.

Strălucirea slăbi. Ralph era întins pe un câmp ud cu iarbă şi trestii. Simţi umezeala şi frigul prin pijama. Respira repede şi îşi putea auzi bătăile inimii.

Năucit, se ridică în picioare, tremurând în vântul rece. Cerul era de un albastru vesperal, cu excepţia unei pete roşii spre apus şi a unei luni palide ridicându-se în răsărit. Departe, văzu forma şerpuitoare a unui montagne-russe conturată de lumini. O flaşnetă cânta strident o melodie populară din 1948, „Vals aniversar".

Ceva scormoni şi strănută, iar el întoarse capul. La mai puţin de zece metri depărtare, un uriaş mistreţ sălbatic săpa în iarbă. Nările lui plate şi ţepoase suflară nori mici de aburi, se înţepeni pe picioarele groase, împinse cu colţii portocalii, şi un braţ uman apăru la vedere. Degetele se mişcară slab…

Milton se trezi, asudat.

Era în siguranţă în propriul pat, în propria cameră unde dormise întreaga viaţă. Ploaia bătea în obloane. Şi Ralph O'Meagan se întorsese acolo unde îi era locul, în ediţia *Arcana* din ianuarie '42, numele lui fiind ataşat pentru totdeauna de o povestire transdimensională intensă şi tulburătoare intitulată „Ţinutul de frontieră".

Sunetul de perie de sârmă veni din nou dinspre camera alăturată a lui Ned, şi Milton murmură:

— Ţi-am spus că e în regulă.

Se ridică înţepenit, îşi încălţă pantofii şi îşi târşâi picioarelejos pe scări. Într-o mică bucătărie din spatele librăriei făcu ceai verde pe o plită şi introduse nişte mâncare congelată într-un cuptor cu microunde murdar.

Se aşeză la o măsuţă acoperită cu tablă, sorbind ceaiul şi ascultând motoraşul cuptorului. Nu putea să evite să se gândească la Ned şi la el însuşi.

Moşteniseră de la mama lor pielea deschisă la culoare, nasul ascuţit şi bărbia proeminentă, dar nimic altceva comun.

Produs al unei căsătorii anterioare, Ned era un huligan şi un lăudăros, atlet fanatic cu apetit pentru sporturile de contact. Temut în şcoala generală, adorat în liceu. Milton trăia terorizat de el, neştiind de la zi la zi dacă Ned îl va folosi ca tovarăş de joacă sau sac de box.

De la început, Ned ceruse şi obţinuse camere separate ca să nu fie nevoit să trăiască alături de Picătură. Îl avertizase pe Milton să nu vorbească cu el la şcoală, pentru că nu voia ca cineva să afle că erau rude. Uşa lui Ned susţinea un poster cu un soldat cu cască de metal şi mască de gaze. Şi un semn de mână care spunea: *PERICOL DE OTRĂVIRE! INTRAREA OPRITĂ.*

— Dacă te prind umblând prin lucrurile mele, îl avertizase Ned, îţi dau una de nu te vezi. Ai auzit, Picătură?

Ce ascundea Ned? La 1 decembrie 1941 – Milton fiind un boboc obscur la Colegiul Iezuit, Ned un remarcabil senior – crezând că Ned plecase, introduse un şperaclu în

încuietoarea veche şi începu să exploreze.

Pereţii galbeni erau exact ca cei din camera lui, numai că acoperiţi cu postere din filme din care priveau Humphrey Bogart şi Edward G. Robinson. Pe biroul lui Ned trofeele sportive tronau peste o grămadă de hârtii şi manuale şcolare. Revistele – de sport, culturism, fantastice, poliţiste – zăceau împrăştiate pe patul răvăşit.

Neştiind ce vrea să găsească, Milton începu să cotrobăie prin hârtii, să deschidă sertarele biroului. Era în plină acţiune în clipa când uşa se trânti de perete şi Ned năvăli în cameră.

Amintirea mai dăinuia încă după aproape patruzeci de ani. Milton încetă să mai soarbă din ceai şi-şi plimbă degetele peste coaste, atingând micile umflături acolo unde oasele rupte se vindecaseră. Se cutremură, retrăind teroarea sa când mâinile mari ale lui Ned îl loveau.

— Luate-ar dracu', golan nenorocit, zbieră el, să nu te mai apropii de camera asta! Să nu te mai apropii de camera asta!

Copilul Milton se ghemuise, încercând să-şi adăpostească faţa – atunci primiseră coastele lui loviturile – şi-şi aşteptase moartea. Dar Ned se lupta şi cu el însuşi. Chipul şi întregul său corp se contorsionară când el încercă să-şi recapete controlul.

Milton alunecă pe sub braţul lui, fugi şi se încuie în camera lui, suspinând de furie şi ruşine. Încetul cu încetul junghiurile de durere acută se stinseră şi o pulsaţie surdă le luă locul în piept, umeri, braţe, fată. Sângele îi îmbibă maioul şi el îl rupse şi îl aruncă.

Mai târziu, când tata îl întrebă ce păţise – majoritatea rănilor erau ascunse de haine, dar Milton mergea ţeapăn şi etala un ochi înnegrit mare cât o prună şi o falcă umflată –, răspunse că a căzut pe scări la şcoală.

— Copil neîndemânatic, bombănise tata.

Pe atunci se întâmplau evenimentele de la Pearl Harbour şi tatăl său semnase nişte hârtii pentru ca Ned să se poată înrola în Marină.

— O gură mai puţin de hrănit, remarcase domnul

Căldură.

Ned dispăruse într-o dimensiune alternativă pe care lumea o numea Serviciul Militar, iar mama îi încuiase camera, spunând că trebuie păstrată exact aşa cum o lăsase, altfel nu se va mai întoarce în viaţă.

— Târfă nebună, zise tata, ale cărui comentarii erau de obicei lapidare şi mereu previzibile.

Noapte după noapte, în săptămânile care au urmat, Milton deschidea fereastra, se strecura afară pe balconul rece care lega cele trei dormitoare, sălta zăvorul ferestrei lui Ned cu un cuţit de bucătărie şi ridica uşor cerceveaua.

Unul câte unul luă trofeele lui Ned, le înfăşură în ziare vechi şi le puse în lada de gunoi de afară. Aruncă revistele lui Ned, cărţile şi posterele.

Spera ca mama să aibă dreptate şi astfel Ned să nu se mai întoarcă niciodată. Spera ca japonezii să-l prindă şi să-l tortureze. Spera ca Ned să cadă în ocean şi să fie mâncat de rechini. Profunzimea aversiunii lui îl surprindea chiar şi pe el, dar o preţuia aşa cum un îndrăgostit îşi savurează dragostea.

Apoi primi prima scrisoare de la Ned. „Salut frate” începea aceasta cu blândeţe.

Ned povestea despre oamenii ciudaţi pe care îi întâlnise în Marină, despre vântul îngheţat care sufla dinspre Marile Lacuri, despre cum învăţa să repare un pistol care râgâia. Milton citi scrisoarea de zeci, poate de sute de ori.

Mai multe scrisori începură să sosească pe hârtie V-Mail, pe măsură ce serviciul poştal al armatei se îndrepta spre vest spre San Diego, apoi spre Hawaii. Ned povestea despre flota măreaţă adunată la Pearl Harbor pentru contraatacul împotriva Japoniei, despre asurzitorul bombardament asupra Tarawa înainte ca Marina să intervină. Începură să sosească daruri pentru Milton, pumni de bancnote japoneze, un steag cu soarele-răsare, o sabie scurtă de samurai.

De ce se transformase Ned dintr-un monstru

domestic într-un frate adevărat? Milton nu află niciodată. Poate era de vină războiul, poate prezenţa morţii. Pe măsură ce luptele deveneau mai sângeroase şi mai îndelungate, putea să vadă cum acelaşi spirit îi atingea pe toţi.

Mama începu să lucreze pentru Crucea Roşie şi rămânea trează până seara. Tata luă sabia de samurai şi o agăţă deasupra şemineului din living, unde o putea vedea toată lumea. Când Ned îi trimise mamei Crucea Marinei pe care o câştigase, tata se aşeză alături de ea pe sofa, fixând medalia în mica sa cutie de piele ca şi cum ar fi fost o stea căzută din cer. Atunci încetă să-l mai numească pe Ned „puştiul neveste-mii”, începând să-i zică „fiul meu”.

În vara lui 1945, Ned însuşi sosi la staţia navală de la Lake Pontehartrain. Lat în umeri şi bronzat ca mahonul, dădu buzna în vieţile lor ca o bombă dărâmând un zid ca să lase lumina soarelui să pătrundă.

Îi porunci mamei să nu mai bea, iar ea aruncă sticlele la gunoi. Îi ordonă tatii să nu o mai insulte, şi el se supuse. La prima abatere, Ned avea să trezească una dintre furiile lui necunoscute şi părinţii aveau să reintre rapid în rutină. Era tot un huligan – numai că acum îşi controla furia cronică şi o folosea în scopuri bune.

Oare ura era într-adevăr atât de apropiată de dragoste? Puteau Dumnezeu şi diavolul să-şi schimbe locurile atât de uşor? Aparent, da.

Acum Milton îl iubea şi dorea cu disperare să fie ca el. O misiune imposibilă, desigur. Dar el încerca. Din adoraţie faţă de erou decise să se înroleze voluntar în Marină pe timp de pace şi începu să meargă la Y, încercând să intre în formă pentru campanie. Noul Ned nu râse de eforturile lui tardive de a deveni atletic. Chiar alerga împreună cu el la şase dimineaţa, pe lângă calea ferată Public Belt, de-a lungul cheiurilor, printre narcisele sălbatice, în timp ce un magnific soare incandescent se ridică şi un vânt proaspăt sufla dinspre Părintele Apelor.

Viaţa părea să se lumineze pentru ei toţi. Cine ar fi ghicit că totul va merge atât de groaznic?

A doua zi, doctorul Bloch trecu pe la magazin să-i spună lui Milton câtă plăcere îi făcuse să citească *Arcana.*

— Îmi plac revistele, mărturisi el. Îmi place energia, violenţa, faptul că există întotdeauna o rezolvare. Singurul lucru pe care îl citesc în *The New Yorker* e ficţiunea.

Discutară precauţi, ca nişte câini străini adulmecându-se unul pe celălalt. Bloch spuse că se retrăsese şi nu mai practica, dar încă mai dădea uneori consultaţii la Sf. Vincent, spitalul de boli mintale unde ambii părinţi ai lui Milton fuseseră pacienţi.

— Sunteţi psihiatru? întrebă Milton, uluit. Bloch era atât de zgomotos şi băgăreţ, încât se întreba cum ar putea cineva să aibă încredere în el.

— Termenul tehnic e doctor de nebuni, tună Bloch. Presupun că acum e în regulă să spun asta. Fratele dumitale a fost pacientul meu cu mult timp în urmă. Cineva care ştia că sunt fan al SF-ului vechi mi-a spus despre magazinul ăsta şi imediat ce ţi-am văzut chipul mi-am reamintit totul. Semeni mult cu el, să ştii.

Milton rămase cu gura căscată, în timp ce – ca un efect cinematic – trăsăturile unei feţe mai tinere răsăriră printre petele, ridurile şi bărbiile bătrânului. Cum de-i scăpase? Dr. Erasmus Bloch era *Dr. Erasmus Bloch.*

— Când l-aţi tratat pe Ned? întrebă el, cu glasul nesigur.

— În patruş’opt, cred. Evident, mai întâi i-am făcut un control. Un tip tânăr şi bine făcut. Atletic. Nu avea deloc probleme fizice.

— Era… ăă…

— Bolnav mintal? Nu. Dar avea halucinaţii şi, firește, era speriat. Am exclus o tumoare pe creier, drogurile şi alcoolismul – nu cred că bea deloc…

— Nu. Din cauza mamei noastre. Şi eu sunt la fel. Aşadar ce a mers prost?

— Era teribil de nefericit. Crescuse izolat, cu o mamă beţivă şi un tată rigid, rece, posibil schizofrenic. Avea impulsuri violente pe care îi era dificil să le controleze.

Sincer să fiu, m-a speriat puţin. Cazurile astea de personalitate instabilă pot fi mult mai periculoase decât scrântiţii atestaţi. Şi era *puternic,* ştii?

— Da, zise Milton, îmi amintesc… Spuneţi că avea halucinaţii?

— Da. Un caz chiar interesant. Credea că furia şi frustrările sale îl transformaseră într-un zeu sau demon care crease o lume. Scrisese o poveste pe tema asta, şi mi-a împrumutat un exemplar din *Arcana* ca s-o citesc. De fapt, tocmai am recitit-o noaptea trecută.

Milton dădu din cap:

— Ştiam de ani de zile că Ned a scris acea poveste. Dar nu mi-am imaginat niciodată că – oare cum i-a spus el? Dimensiunea Alternativă – era reală. Vreau să zic… e greu de crezut că vorbea serios.

— O, vorbea serios, într-adevăr. Am ştiut asta când am văzut numele cu care şi-a semnat povestirea.

— Ralph O'Meagan?

— E numele cel mai apropiat de Alfa Omega pe care l-a putut găsi Ned. Ştii, ca în *Apocalipsa:* „Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul". Da, credea cu adevărat că era un zeu şi creatorul unei lumi.

Era ca un cui în inima lui. Milton se întrebă de ce el însuşi nu văzuse asta. Respiraţia îi deveni mai rapidă, se dovedea a fi cea mai importantă conversaţie după zeci de ani.

— Cum se poate trata aşa ceva?

— Una dintre tehnicile prin care poţi demonta un sistem de iluzii este să te muţi în interiorul acestuia împreună cu pacientul. E un lucru atât de intim, încât se dezintegrează când în interiorul ei se mişcă o altă persoană. Aşa că i-am spus lui Ned: „vreau să aflu mai multe despre lumea asta a ta. Poate aş putea merge acolo cu tine". Ceva l-a speriat. A lipsit la următoarea noastră întâlnire. Asistenta mea a încercat să-i telefoneze, dar s-a dovedit că-i dăduse un număr greşit. Când l-a găsit în cartea de telefon, a pretins că nu auzise niciodată de mine. Vorbea ca şi cum într-adevăr n-ar fi auzit. Poate să fi fost o

amnezie provocată de stres – mai degrabă o formă radicală de negare.

— Da, murmură Milton. Asta chiar sună radical.

Bloch aruncă o privire la ceas, spuse că era aşteptat la spital şi plecă. Milton stătu câteva minute îmbrăţişându-şi torsul, apoi se ridică şi încuie uşa.

Nu era ziua în care curăţa de obicei dormitorul lui Ned, dar oricum urcă scările, căci teribilul trecut îl prinsese în menghina sa.

Lanţul cu chei zăngăni şi el simţi ceva dincolo de uşă când cheia se roti tăcută în zăvorul bine uns. Dar camera întunecoasă nu păstra decât un slab miros organic acru.

Deschise fereastra, descuie obloanele şi le deschise larg. Lumina năvăli înăuntru. Camera arăta exact aşa cum fusese înainte de Crăciunul anului 1945, când Ned avusese al doilea şi cel mai remarcabil acces de furie şi ieşise din casă ca o furtună.

Milton nu fusese practic de faţă, ci auzise întâmplarea mai târziu. Ned se înfuriase pentru că mama, probabil în onoarea anotimpului, îi nesocotise ordinul şi se apucase din nou de băut. După ce el ieşi, bineînţeles că bău şi mai mult. Milton ajunse acasă cu braţele pline de cadouri şi o găsi pe ea împleticindu-se şi pe Ned plecat pentru totdeauna.

Dumnezeule, cât îl urâse în ziua aceea. Îi demola fundaţiile vieţii tocmai când începuse să fie aşa de fericit.

Pe dulap erau o oglindă în care Ned îşi pieptăna părul şi o ramă coclită de argint cu o poză ştearsă înfăţişându-l ca tânăr marinar purtând o bonetă veselă de culoare albă. Ned afişa un zâmbet fals fotografic, dar ochii lui nu zâmbeau. Nici Milton, când se apropie şi fixă imaginea.

Faţa lui plutea în oglindă, a lui Ned în poză. Tinereţe şi decădere: Dorian Gray răsturnat. Simţind brusc o revărsare de furie, mârâi la poză:

— Ai fost aşa un ticălos împuţit.

Ăsta era numai începutul. Scrâşnind din dinţi, blestemă poza cu fiecare cuvânt pe care îl învăţase

vreodată de la poliţiştii amărâţi şi de la beţivii care se încăierau pe Bourbon Street şi din propria sa inimă neiertătoare.

Extenuat de izbucnire, tremurând, cuprinzându-şi coastele, Milton se împletici câţiva paşi înapoi şi se aşează pe pat. Încet-încet se calmă. După câteva minute se ridică şi netezi cu grijă cuvertura.

— E timpul să deschid iar librăria, zise el cu glas scăzut.

Închise camera lui Ned şi o încuie cu cheia, ştiind că o va găsi acolo când va veni din nou, exact aşa cum fusese, fără să se schimbe nimic, fără să existe nimic care să se poată schimba. Dragostea şi ura vieţii lui, închise într-o capsulă a timpului.

După-amiaza aduse clienţi puţini, dimineaţa următoare încă şi mai puţini.

Milton îşi petrecu orele pustii aşa cum făcuse întotdeauna, stând la tejghea cu pieptul său scobit prăbuşit în sine, respirând rar, lent şi superficial, ca un urs care hibernează. Meditând, visând, rearanjând piesele vieţii sale ca un jucător de şah fără adversar, mişcând leneş bucăţile de lemn pe aceleaşi vechi pătrate.

Cum mai dorea să facă din familia sa subiectul unui roman gotic. Cât de des încercase să-l scrie, dar nu reuşise niciodată. Zâmbi trist, gândind: Ralph O'Meagan, unde eşti când am nevoie de tine?

Peste tot în jur, pe rafturile încărcate, stăteau cărţi bântuite pline de demoni şi nave spaţiale, ororile lui Dunwich şi Viermele Cuceritor al lui Poe. Dar niciuna nu conţinea povestea pe care tânjea el s-o spună. Zâmbi obosit spre tabloul prăfuit atârnat pe perete – *Persistenţa Memoriei* a lui Dalí, cu ceasurile lui flasce.

Acum ştia de ce oamenii vorbeau cu gălăgiosul dr. Bloch. Era destul de simplu: ei aveau nevoie să vorbească, iar el era dispus să asculte. Puţin după ora unsprezece, Milton îşi scoase registrul de clienţi şi sună la numărul lui Bloch. Se dovedi să aparţină unui azil şic numit Serena

House.

— Aceasta este anticamera lui Dumnezeu, explică o voce puternică, iar Milton îndepărta telefonul de ureche. Anticamera *de clasa întâi* a lui Dumnezeu. Doriţi să luăm masa împreună?

Milton se pomeni din nou că se bâlbâie atunci când acceptă, închise, îşi scoase din garajul închiriat vechea Toyota şi porni pe St Charles Avenue către Marengo Street. Cartierul se dovedi a fi unul dintre acele vechi periferii unde timpul se oprise pe la 1890. Casele erau hambare din lemn nevopsit, majoritatea acoperite cu pături groase de iederă ca nişte haine prăfuite.

Dar în mijlocul lor se afla o structură pătrată, nouă şi masivă, din piatră falsă cu ferestre înguste în formă de lance. *Serena House* era într-adevăr o anticameră modernizată înaintea mormântului. După ce vorbi cu o recepţionară – o blondă tânără şi drăguţă –, Milton aşteptă într-un patio într-un pur stil Motel Modern: piscină de cobalt, palmieri în vase largi de plastic, mobilier metalic de grădină, broaşte şi iepuraşi de beton şi o nimfă golind la nesfârşit apa dintr-un ulcior.

— Vezi la ce trebuie să te aştepţi, tună Bloch, şi îşi strânseră mâinile.

— Nu-mi pot permite *Serena House.* Nu crezi că magazinul meu e un loc potrivit în care un bătrân să viseze până la sfârşitul zilelor?

— Ba da, cu condiţia să nu se prăbuşească vreun perete peste tine!

Bloch, acel om impresionant de lipsit de tact, râse tare de propria glumă în timp ce îl conducea spre sala de mese. Scaunele erau emailate cu alb, cu tapiserie roz, iar pereţii aveau un tapet vesel. Prin înţelegere tacită, nu vorbiră nimic despre Ned până ce cupa de cremă de zahăr ars nu fu lustruită.

Vorbiră în schimb despre science-fiction şi fantasy. Milton descoperi că Bloch era un om foarte citit. Cunoştea clasicii de la Cyrano şi Voltaire, Poe şi Carroll, Stoker şi Wells. Citise experimentele în domeniu ale lui Huxley şi

Forster. Declară că *Faust* şi *Divina Comedie* erau de asemenea capodopere fantasy – încercări epice de a transpune ideile în realitate.

— Pentru că asta înseamnă fantezia, nu-i aşa? întrebă el. Nu doar a inventa lucruri, ci a da ideilor mâini şi picioare, gheare şi dinţi!

După masă se mutară pe marginea piscinei. Bloch aprinse un trabuc, care după miros părea scump, şi reveni la tortura lui Milton.

— Fratele tău… a murit în camera în care a fost concepută povestirea?

Avea darul de a pune întrebări neaşteptate. Milton îşi drese glasul, ezită, apoi evită – curat, credea el – să spună unde murise de fapt Ned.

— A fost găsit în mlaştinile de lângă lac, cam la un sfert de kilometru depărtare de vechiul parc de distracţii de pe mal.

— Ai idee ce căuta acolo?

— Poliţia a presupus că a fost ucis în altă parte şi aruncat acolo. Nu le-am prea fost de ajutor – nu-l mai văzusem pe Ned de ani de zile. De fapt, nu eram în relaţii bune, şi asta era trist.

— Şi părinţii voştri… ce s-a întâmplat cu ei?

— Mama a băut până a murit. Tata s-a senilizat. Alzheimer se numeşte astăzi. A murit la spitalul Sf. Vincent. Am primit un telefon într-o noapte, şi o voce foarte fermă, de negru, a spus: „Tatăl dumneavoastră nu mai are niciun semn vital”. Am zis: „Vrei să spui că e mort?” „N-avem voie să folosim cuvântul ăsta”, a răspuns vocea. „Nu mai are niciun semn vital”. „E-n regulă”, am zis. „N-a avut niciodată”.

Bloch zâmbi puţin amar, exalând un norişor de fum albăstrui.

— Spune-mi… ce anume l-a ucis pe Ned?

Milton inspiră adânc. Acceptase provocarea unui asemenea interogatoriu, iar acum nu avea cum să evite un răspuns.

— Greu de spus. Era un adevărat dezastru când l-au

găsit. Era în noiembrie 1948. Faţa şi corpul îi erau distruse. Exista o crestătură pe una dintre vertebrele toracice care ar fi putut indica o rană de cuţit prin piept. Dar legistul nu putea fi sigur – fusese prea mult mâncat din trup se vedeau urme de dinţi pe multe oase…

— Mâncat de ce?

Milton aruncă o privire piscinei de culoarea cobaltului. Licăririle soarelui reflectat îi răneau ochii. Zise:

— L-legistul a spus că mistreţii. Porcii sălbatici. Erau pline m-mlaştinile de ei.

Ochii mici şi umflaţi ai lui Bloch sclipiră de interes.

— Uluitor. Monstrul din povestea lui era un vier sălbatic. Spui că a scris-o în 1941, şi şapte ani mai târziu nişte mistreţi reali i-au mutilat trupul?

Când Milton nu răspunse, Bloch zise sobru:

— Se pare că ai trăit un roman gotic, prietene.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru de dimineaţă, rosti Milton, ridicându-se să plece. Ştii ce, o să ajungi să-ţi scrii propriile reţete, doctore Bloch. Te muţi pe tărâmul fantasticului.

— Dumnezeule, făcu el, scuturând trabucul în timp ce se ridică. Sper că nu.

Când ajunse la librărie, Milton îşi considera propria purtare incredibilă. După zeci de ani de tăcere, nu-i venea să creadă că spusese acele lucruri – lui Bloch, dintre toţi oamenii.

Era de asemenea confuz, furios şi înspăimântat, dar încă nu foarte sigur de ce anume îi era frică. Prăbuşit în spatele biroului său, îşi dădu seama.

Era, desigur, pericolul real. Dar dincolo de acesta se găsea un pericol metafizic: că ar putea cumva să-şi piardă propria lume. *E un lucru atât de intim,* spusese Bloch, *încât se dezintegrează atunci când în interiorul ei se mişcă o altă persoană.*

Ridicându-se, Milton descuie dulapul şi scoase un al doilea exemplar din *Arcana* din ianuarie ’42. Alte şase odihneau în acelaşi loc, aşteptând cumpărătorii. Îşi puse

mănuşile albe de bumbac pentru a proteja vechile pagini fragile şi începu să le frunzărească. Cuvintele lui Ralph O'Meagan sunau ca un ecou de demult.

Săptămâni interminabile am trăit tremurând de frica nopţii, când trebuia să mă duc în camera mea şi să văd lampa de pe peretele acela. Căci acum ştiam că lumea numită reală este o iluzie de suprafeţe luminate şi rezonanţe ale atingerilor, în timp ce dedesubt pândeşte nemuritoarea şi impalpabila Energie, mereu gata să creeze sau să ucidă.

Nu am cum să-i explic tatălui meu de ce ar trebui să dorm altundeva, iar mamei mele nu am cum să-i explic nimic. Am încercat să dorm fără lampa de veghe aprinsă, numai pentru a descoperi că mă tem de demonii întunericului chiar mai mult decât de cei ai luminii.

Însă am obosit să tot urmăresc şi să aştept ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, iar pe măsură ce trecea timpul am început să mă autoconving că ceea ce am văzut atunci a fost, la urma urmei, numai un coşmar, aşa cum am mai avut adesea.

Dormeam profund, la trei sau patru săptămâni după prima mea vizită în Dimensiunea Alternativă, când ceva care mă gâdila pe faţă m-a făcut să mă trezesc. La început nu am avut niciun fel de sentiment de teamă sau oroare. Apoi am simţit înţepături pe faţă şi pe mâini la fel ca senzaţia de „ace" când îţi amorţeşte un picior – şi o amintire a ieşit la suprafaţă.

Am deschis ezitant ochii. Eram întins, ca şi data trecută, pe câmpul de iarbă uscată. O tulpină aspră se freca de nasul meu, alte tulpini îmi înghionteau mâinile şi picioarele desculţe.

Am înălţat capul şi am văzut iarăşi fiara uriaşă. De data asta am aşteptat până şi-a terminat oribila masă şi a plecat, ca un animal pe deplin satisfăcut şi gata să se culce.

Tremurând, m-am ridicat în picioare. Eram ud, dârdâiam şi mă simţeam la fel de îngheţat şi de golit pe cât de cald şi sătul era vierul. M-am apropiat de cadavrul pe

care îl mutilase, era al unui bărbat adult, având ceva intolerabil de familiar în trăsăturile feţei – căci faţa îi rămăsese: împietrită, îngheţată în ultimul rictus al agoniei, şi eu am ştiut că faţa aceea va fi într-o zi a mea.

Milton închise librăria. Bietul Ralph O'Meagan. Bietul Alfa Omega. Prins într-un vârtej al curgerii timpului, condamnat să se întoarcă iar şi iar în acelaşi loc şi să suporte aceeaşi moarte şi mutilare.

Dimensiunea Alternativă nu era trecutul şi nici viitorul. Ralph se întâlnea cu Totdeauna.

Ce extraordinar, gândi Milton, un băiat de paisprezece ani să aibă asemenea idei şi să le scrie atât de bine încât să dăinuiască pentru totdeauna după aceea. Dar paisprezece, asta e vârsta descoperirilor, nu-i aşa? A trezirii sexuale? A intuiţiilor subite asupra sorţii tale pe care îţi petreci tot restul vieţii încercând să o înţelegi?

Şi retorica aceea despre nemuritoarea şi impalpabila Energie – oare erau doar prostii de adolescent? Simptome incipiente de nebunie? Sau o revelaţie a adevărului?

În noaptea aceea somnul nu-i fu odihnitor. Bloch tot intervenea în visele lui, cu faţa sa pătată aruncată înainte şi ochii privind fix. Dialogul lor se relua, şi în curând Bloch cel din vis pătrunse în zone ale realului pe care nimeni nu şi le-ar fi imaginat.

— *Asta s-a întâmplat, nu-i aşa?* acuza puternica voce metalică. *Tu l-ai omorât pe Ned, nu-i aşa?*

— *Iisuse. Ei bine, da. Nu am vrut.*

— *Nu, bineînţeles că nu!*

— *N-am vrut!*

— *O, am crezut că s-a adunat multă ură acolo, plus multă dragoste nu tocmai frăţească. Şi nu cred că tu eşti tipul care să ierte... Oricum, cum ai făcut-o?*

— *Cu o sabie scurtă de samurai pe care mi-a trimis-o el din Pacific. Când a venit la mine am smuls-o de pe peretele din sufragerie şi i-am înfipt-o în piept. Sau el a făcut asta. Vreau să zic, el se mişca. Eu doar am ţinut sabia, încercând să mă apăr. Serios.*

— *De ce te-ar fi atacat?*

— Avea una din crizele lui de furie. Era seara târziu. Mama murise şi tata era în spital. Eu părăsisem Marina şi locuiam singur când Ned a dat buzna în casă, urlând. Aflase că mă dusesem la un psiholog şi folosisem numele lui în loc de al meu.

— De ce ai făcut aşa ceva?

— Mi-era frică. Eram în 1948 şi oamenii puteau fi închişi mult mai uşor decât în zilele noastre. Îmi era frică să nu înnebunesc şi tu să fii nevoit să mă închizi. A fost o şmecherie tâmpită, dar credeam că pot să aflu ce mi se întâmplă fără un astfel de risc.

— Aha. Acum ajungem acolo. Deci tu şi Ned v-aţi certat rău pentru a doua oară şi...

— Exact ca şi prima oară, el a învins.

— Cum se poate, dacă tu l-ai omorât?

— El doar a murit. Eu am murit, dar am continuat să trăiesc. El a devenit un mort, dar eu am ajuns unul dintre morţii-vii.

— O, Doamne. Nu începe iar cu Montague Summers.

— Ba da. Iar Montague Sommers.

Milton se trezi. Ceasul arăta 4: 20. Totuşi se ridică şi puse de ceai. Cu excepţia unui singur bec magazinul era în întuneric, cărţile în umbră, cu toate poveştile lor despre orori şi descoperiri într-o animaţie suspendată, ca un stop-cadru dintr-un film.

Milton bău ceaiul verde, şi încet-încet cele două imagini, Bloch cel real şi Bloch cel din vis, se suprapuseră în mintea sa şi se contopiră. Ceea ce descoperise el în timp – diavolul cel băgăreţ.

Aşadar, gândi Milton, trebuie să mă descotorosesc şi de el. Adăugase „şi" fiindcă în decursul ultimilor treizeci de ani mai existaseră şi alţi oameni care păruseră să-l ameninţe. Nu-şi mai amintea cu precizie cât de mulţi.

După ce făcu baie, luă micul dejun şi îşi pieptănă corect şuviţele rare de păr peste cap, Milton deschise ca de obicei librăria la ora zece. Chiar înainte de prânz sosi

Bloch, respirând greu, dând buzna cu burta lui mare, scuturându-şi guşa plină de vene.

— „Bun venit în casa mea!” cită Milton, zâmbind. „Intră liber, de bunăvoie!”

Bloch chicoti apreciativ.

— Mulţumesc, conte.

— Ieri am luat un prânz bun, continuă Milton cu căldură, iar discuţia a fost chiar mai plăcută decât mâncarea.

Ca de obicei, vorbiră despre cărţi. Bloch citise un text vechi din zilele de început ale psihanalizei, *Somnambulismus und Dämmerzustände* a lui Schwarzwalder – somnambulism şi stări de penumbră. Pentru doctorii şcolii vieneze, explică el, somnambulismul nu însemna literal mersul în somn, ci mai degrabă o conştiinţă disociată, o dedublare de tranziţie a personalităţii.

— Bătrânii ăia aveau ceva de spus, bubui Bloch. Ei credeau în realitatea minţii. Psihiatrii moderni nu o fac. Astăzi totul e numai medicamente, medicamente, medicamente.

Aşadar, gândi Milton, Bloch îl analizase. Zise:

— Dacă tot eşti aici, ţi-ar plăcea să vezi camera lui Ned? Am păstrat-o exact aşa cum era când trăia.

Bloch fu entuziasmat.

— Într-adevăr aş vrea. Nu am fost capabil să-l ajut, şi se pare că îmi amintesc mai mult de eşecurile decât de succesele mele.

— Succesul întotdeauna te face să treci mai departe, fu de acord Milton, urcând scara circulară urmat de Bloch. Dar eşecul nu are termen, nu-i aşa? Eşecul e veşnic.

La etaj, holul era curat şi luminos, cu soarele strălucind prin ferestrele dinspre curte. Nu se auzea niciun sunet în spatele uşii lui Ned.

Bloch se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi întrebă:

— Sunt invitat şi aici? Altfel nu aş îndrăzni, să ştii – continuă rolul lui Dracula în felul său stângaci.

Zâmbind, Milton descuie uşa şi-l pofti să intre cu o

plecăciune. Deschise ferestrele şi obloanele, şi brusc camera fu inundată de lumină. Chipul tânărului marinar surâdea ţeapăn din rama fotografiei, şi Bloch se apropie, pătimaş ca un colecţionar observând un fluture pe care îl ratase ultima dată.

— Ah, făcu el. Da, îmi amintesc. Semăna mult cu poza asta acum treizeci de ani, când l-am tratat eu. Sau…

Făcu o pauză, confuz. Milton se apropiase din spatele lui şi privea peste umăr. Încruntându-se, Bloch fixă poza, apoi reflexia, apoi din nou poza. Era pentru prima dată când îi vedea pe fraţi împreună.

— Nu l-ai cunoscut niciodată cu adevărat pe Ned, nu-i aşa? întrebă Milton.

— Dar bărbatul pe care l-am văzut – cel care a venit pentru tratament – avea o constituţie de atlet…

— Am petrecut mai mult de doi ani în Marină înainte să mă trimită acasă invocând Punctul Opt. A fost singura perioadă din viaţa mea în care am fost în formă.

Asta era o altă noutate pe care Bloch trebuia s-o absoarbă, şi pentru prima dată Milton îl auzi bâlbâindu-se puţin.

— Şi, ăă, m-motivul pentru care ai fost lăsat la v-vatră…

— A, cel obişnuit. „Psihoză”. Din câte îmi dau seama, cuvântul înseamnă numai că nu ştiu cu ce au de-a face. Pe vremea aia, nici eu nu ştiam.

— Povestirea… tu ai scris-o?

— Ai cunoscut vreodată vreun atlet care să poată scrie, sau un şoarece de bibliotecă să nu vrea să scrie?

— Şi ceea ce mi-ai spus despre Ned…

— A fost adevărat. Dar, desigur, era vorba de mine. Nu ţi-a trecut prin minte că Ned îşi descărca furia pe când eu o îngropam în adâncul meu? Că dacă a existat un nebun în familie, era mult mai probabil ca acesta să fi fost eu? Oricum, ce fel de doctor eşti tu?

În ciuda cuvintelor aspre, vocea sa era neobişnuit de liniştită, şi zâmbi când Bloch întoarse capul să vadă cât de departe se afla de uşă.

Apoi se întoarse, privind silueta slabă şi adusă de umeri a lui Milton, gândurile i-ar fi putut fi foarte bine scrise pe faţă. *Sacul ăsta de oase – de ce m-aş teme de el?*

Glasul lui bubui subit:

— Ralph O'Meagan, sunt încântat să te cunosc în sfârşit!

Întinse mâna sa grăsuţă şi în acelaşi timp peretele galben bombat explodă, spulberând camera şi întreaga iluzie a lumii numite reale.

Respirând întretăiat, lăsându-şi mâna să cadă fără vigoare, Bloch se holba când la pata de foc dinspre apus, când la luna ridicându-se la răsărit.

Sufla un vânt aspru; ţipete încântate răsunau dinspre montagne-russe; flaşneta striga, iar Miltom murmura împreună cu ea: O, *cum am dansat în noaptea nunţii noastre…*

— Bun venit în lumea mea, zise, dându-se în spate.

Tropăituri grăbite cutremurară pământul şi plescăiră prin bălţi, şi Bloch se întoarse şi văzu uriaşa fiară cocoşată venind spre el dinspre apus, cu aburii ieşindu-i pe nări, cu ochii mici şi roşii sclipind ca nişte pietre de sardonix.

— Ce-am făcut? strigă Bloch, fluturându-şi mâinile grase. Am vrut să ajut! Ce-am făcut?

Mistreţul izbi burta lui voluminoasă într-un impact letal şi plămânii îi explodară ca nişte baloane. Mai trăi pentru câteva clipe, zvârcolindu-se, în timp ce animalul se afunda în măruntaiele lui. Milton se aplecă în faţă, cuprinzându-se cu braţele, privind fără să mai respire.

Scena avea ceva fundamental. Suspendat în timp. Fiara scurmând şi mârâind, lumina neschimbătoare a apusului, ţipetele de bucurie dinspre montagne-russe şi flaşneta continuând să cânte strident: *Dacă am putea să retrăim acel moment divin / Am descoperi că iubirea noastră a rămas neatinsă de timp.*

— Acum chiar eşti o parte din fantezie, îl asigură el pe dr. Bloch.

Dar Bloch nu îl auzea. Nici pe el, nici orice altceva.

Viaţa reveni la normal la *Soarele & Luna – Cărţi Metafizice* unde, desigur, lucrurile nu erau niciodată cu totul normale.

Zilele lui Milton continuară ca şi înainte, deschizând magazinul, discutând cu clienţii ocazionali, închizându-l iarăşi. Zilele se scurgeau somnoroase în mijlocul mirosului de cărţi vechi, un miros a cărui culoare, dacă avea o culoare, ar fi trebuit să fie gri maroniu.

Serena House sună să se intereseze de chiriaşul lor – dr. Bloch lăsase numărul lui Milton când ieşise. Milton îşi exprimă uimirea auzind despre dispariţie, oferindu-şi tot ajutorul pe care îl putea acorda. A doua zi o poliţistă plictisită de la Persoane Dispărute sosi să-i ia o declaraţie. Milton descrise cum Bloch vizitase magazinul, stătuseră de vorbă şi plecase.

— Era unul dintre cei mai buni clienţi ai mei, spuse. Aveţi idee ce i s-ar fi putut întâmpla?

— Deocamdată nu, zise poliţista închizându-şi carneţelul. E cam ca şi cu judecătorul Crater.

Mai mult decât îţi poţi imagina, gândi Milton. Acolo unde zăceau oasele lui Bloch era 1948 pentru totdeauna, şi cartiere întregi fuseseră construite peste acel loc, un palimpsest de străzi, completări şi clădiri înălţate, demolate, apoi înălţate iar. Glasul lui Milton era încrezător şi puternic, şi complet lipsit de bâlbâială când stătu de vorbă cu poliţista. Şi vedea că ea credea ceea ce îi spunea el.

După plecarea ei, după-amiaza fu ternă ca de obicei. În jurul orei patru Milton se ridică de la birou şi îşi luă exemplarul său din *Vampirul în Europa* al lui Montague Sommers. Îl cântări în mână, nu îl deschise, îl puse la loc pe raft şi se adresă cu voce tare autorului:

— Părinte reverend Summers, eşti un prost. Să crezi că morţii-vii beau sânge. Nu, noi ne extragem seva din furie şi din amintiri. Probabil că e o dietă hrănitoare, fiindcă noi continuăm să trăim. Mereu. Şi mereu. Şi mereu. Ştiam asta când mi-am scris povestea.

O oră mai târziu, după ce închise librăria, intră în

camera lui Ned şi stătu un timp privindu-se în oglindă. Soarele apunea. Pe măsură ce camera se cufunda în întuneric, auzi fiara nevăzută frecându-şi smocul de păr aspru de perete şi simţi mirosul respiraţiei de sânge vechi care o însoţea întotdeauna.

Era ceva sau cineva? Era creaţia lui sau el însuşi? Oare el visa lumea ei sau fiara o visa pe a lui? cugetă Milton, punându-şi întrebări fără răspuns în timp ce imaginea se ştergea încet în umbrele maronii, până când în oglindă nu se mai văzu nimic, absolut nimic.

CUPRINS

DUPĂ-AMIAZA WALPURGIILOR de Delia Sherman… 7
DUCESA CIUPERCILOR de Deborah Roggie…38
INCIDENT PE PLAJA AGATELOR de Marly Youmans…53
PRINTRE MORMINTE de Reggie Oliver…93
SUPUNERE, sau POVESTEA MINCIUNILOR de Jennifer Chang… 118
IDIOŢI AMERICANI de Glen Hirshberg…121
SHALLABALLAH de Mark Samuels… 139
TREN DE NOAPTE SPRE APUS de Sarah Monette… 151
NEGAREA de Bruce Sterling… 154
PASAJUL DE NORD-VEST de Barbara Roden…176
PROBOSCIS de Laird Barron… 214
KRONIA de Elizabeth Hand… 244
PREVESTIRI de Kelly Everding… 251
LUMINA CĂLĂUZITOARE de Elizabeth Bear…254
VACANŢA LUNTRAŞULUI de Jeffrey Ford…273
UN CAL DE O CULOARE DEOSEBITĂ (ACELA PE CARE AI VENIT CĂLARE) de Howard Waldrop…292
ACOLO UNDE VIN ÎNGERII

Sursa clasică: M.R. James de Adam L.G. Nevill… 314
STĂRI DE PENUMBRĂ de Albert E. Cowdrey…335